

חלק חמישה עשר

בנין הנוקבא דז"א

* א) דע כי בעת עיבור זו"ז באמא עילאה, או היה ז"א בבח"י ר"ק בלבד, והנוקבא בבח"י נקודה א' כלולה מיום, שהוא בחינת מלכות שבה בלבד, והוא ע"י העיבור יניקה ומוחין, נתגדל בחינת ז"א עד שנשלם ל"ס כנודע.

ב) ואמנם גידול המלכות אינה אלא ע"י אמצעית ז"א עצמו. כי אם עילאה כאשר גדלה אותה, נתנה בו עוד כח גידול להמלכות. ואח"כ יצאה בח"י גידול זה של המלכות לחוץ באמצעות ת"ת, ואנו נגידת המלכות ג"כ עד תכילת הגידול שבה, שהוא עד שתשלם גם היא ל"ס שלימות שבה.

אור פנימי

ב) גידול המלכות אינה אלא ע"י אמצעית ז"א עצמה, כי אם עילאה באשר גדלה אותו נתנה בו עור כח גידול להמלכות. צריכים לו כורו כאן, כל המתברר לעיל חלק ט', בעניין של הגדלת הנוקבא, ומ"ן ראשונים ושננים, ונען בן בכור שנותל פי שניים. כי כל החלק הנ"ל היה נחוץ להזור ולהעתיקו בכל שורה ושורה שכאן אם היה אפשר ותגה נתבאר שם (דף תשע"ב אות ס') בדברי הרבה, שתחילה בנין הנוקבא מתחלה אחר שנעשה הז"א גדול לגמרי, ע"ש. וכמ"ש שם בא"פ, שבעת שז"א

* ע"ח ח"ב שער מיעוט תירח פרק א' פ"ק.

ג) וא"כ מוכರח היא, שכל זמן שעדיין לא נתגדל המלכות, שאוthon הט"ס עליזונים שחסרים מנוקבא, יהיו כלולים בו"א בט"ס שבו כנודע, שאין בו רק עד היסוד, והנוקבא משלימתו ליום, וזה הם י"ט ספירות: ט' שלו ויוד שלה, ונקרא עשירית, כיון שהיא עשירית אליו, ונשלם הוא ב"ס עמה, וגם היא יש בה יוד ספירות.

אור פנימי

נתגדל המלכות, שאוthon הט"ס החסרים לנוקבא יהיו כלולים בו"א בט"ס שבו. כמ"ש בדיור הסמור, כי ז"א בעת עיבورو גדלות, מקבל גם קומת הנוקבא בפקdon, ובכחן, שהיא נכללה בנוקבא שבגופו דז"א, שהיא בחינת הב"ן שבו, שהיא בחינת המסתכים, שעלייהם נמדד קומות נרנchterי דז"א עצמו, שבע"מ של, כי זה הכלל, שאין העדר ברוחני, וע"כ נשאים בפרטוף כל בחינת המסתכים דקנות עצמו אפילו בעת גדולותו, ולכך כשהוא מודד את המוחין בשביב התחתון, הוא מודד לו על המסתכים שבצמו, מכל המדרגות שעברו עליו, מתכליות קטנותו עד גמר גדלו.

זה אמרו,, מוכרחה היא שכל זמן שלא נתגדלה המלכות, שאוthon הט"ס העליזנות שחסרים מנוקבא יהיו כלולים בו"א בט"ס שבו וכו', כי בכל ספרה וספריה מט"ס דז"א יש בה בחינת ספרה אחת של הנוקבא, שהיא ספירת המלכות שבה" דהינו כמובן, שאוthon קומת הנוקבא שנintel בפקdon ממש.علاה בעת עיבورو, היא נכללה בנוקבא . שבגופו דז"א, דהינו בממלכות שבט"ס של עצמו, שם הב"ן שבו, אשר בחינת העיבור, מודד להנוקבא הנפרדה על בחינת המלכות דגש דעתמו, ובחוי היניקה, מודד לה על מלכות דרכו עצמו, וכו' עד שמחזיר לה כל קומתה שקבל בשביבה. هي שבל ספרה וספריה של ז"א יש בה בחוי ספרה של הנוקבא, דהינו בצד הב"ן של הספרה, שהיא נקראת נוקבא שבגופו, וכורור זה.

ונקרים ע"כ מ"ן ראשוניים. והוא מטעם, כי אותו הוג היה בשבייל ז"א בלבד, כמו"ש שם.

ולפיכך בבחן, שקומת הנוקבא אשר יצאה בהיכל או"א בעת עיבור ב' של ז"א, שהיא באה בפקdon לו"א, כי אחר כן בירידתו למקוםו, הוא משפייע לה בדרך המדרגה, כל אותה הקומה שיצאה על המ"ן שלה בעודם באו"א. וו"ס הבכור נוטל פי שנים, כי ז"א ונוקבא בהיותם שם בהצללות הוגו דו"א, נבחנים לאחיהם, להיוותם יונקים משורש אחד, אלא כיון שאין ז"א פי שניים, דהינו קומו עצמו וקומת הנוקבא.

זה אמרו,, אם עלה כאשר גילה אותו נתנה בו כח גידול להמלכות ואח"כ יצאה בחינת גידול זה של המלכות לחוץ באמצעות ז"א ואו גידלת המלכות עד שתחולם גם היא לי"ס". דהינו כמובן, שבעת עיבור ב' של, גם המ"ן של המלכות דבוקה באח"פ שלו, וע"כ הוא מקבל ממש ב' הקומות, קומו עצמו וקומת הנוקבא כמובן, הרי שבעת שמא עלה גילה לו"א. נתנה בו כח הגידול של המלכות ג"כ. ואח"כ כשישוא מבחן העיבור ובא למקוםו, יוצא אליה בחינת הגידול דקומת המלכות, ע"י ז"א בעלה. ועי' לעיל דף תחכ"ה תשובה י"ג וט"ג. ודף חתל"ב תשובה מ'.

ג) מוכרחה הוא שכל זמן שעדיין לא

ד) ואמנם טרם התגלוות בה הט"ס העליונות שלה, היו כולם נכלליים בט"ס שלו. נמצא, כי בכל ספירה וספירה מן הט"ס זו"א, יש בה בחינת ספירה א' של הנקבה, אך היא אינה רק חלק העשירות שבה בלבד, שהוא ספירת המלכות שבה. והנה גידול המלכות, אינה בפעם א' רק בזמנים הרבה נתקנת ונתגדלת מעט מעט כנ"ל.

ה) ונבהיר עתה באורך כלוחם, אע"פ שיש פרטיהם הרבה, הנה תכילת המיעוט אשר בה, אינה פחותה מנקודה א' כלולה מיום, שהיא

אור פגמי

נתפשטו אלו הו"מ ונתחברו עם הכלים דיבי"ע שכבר יצאו למטה מפרש אדצילות דשם, וכלים אלו לא היו ראויים לקבל או רשותם מחמת צמצום הב' שדחה אותם כבר מאצליהם, שימושם זה נקראים כלים דאחור כמ"ש בחלק ז', וע"כ נשברו ומתו, וגרמו גם שבירה אל הכלים דפניהם, שהם הכלים דחבי"ד חגי"ת עד החוזה. ע"ש"ה, כי אכמ"ל. ולפיכך אחר שנבררו כלים אלו דפניהם פעם אחת מן השבירה, שב אין שום מיעוט נהוג בהם, משומש כל השבירה שביהם הייתה מלחמת חיבורים עם הכלים דאחוריהם דבי"ע, ולא מלחמת עצם, וכן אחר שנתקן הפרסה בעולם התקיקן באופן כזה, שלאו הכלים דפניהם לא יוכל עוד להתחבר עם הכלים דאחוריהם דבי"ע, הרי אי אפשר עוד שייהיה בהם שום מיעוט. אמנם כל מה שנברר מביבי"ע משחו יותר מן שיעור הנ"ל, שהוא חבי"ד חגי"ת דכלים עד החוזה, וחגי"ת נה"י דאורות עד הנקודה שתחתה יוסוד, ובchant להבחנת תוספות, ואין להם קביעות באצליות, אלא שהם בעולה ויורד לפיה מעשה התחרותנים. וכבר הארכנו בזה בחקלים הקודמים.

והו אמרו,,תכילת המיעוט אשר בה אינה פחותה מנקודה מי' שתיא' נקודת מלכות האתמונה שבה" דהינו כאמור, שמלך הוא דז"ג דאי"ק תיקון העצם, כי האור עינים דס"ג דאי"ק תיכון העותם בשילמות הוו דחגי"ת נה"י כמו שייצאו בעת קטנות. וענין שבירתם לא היה מלחמת נקודת ההיסודות נבחנת בזאתם, אלא כיון שבעת גדלות הנקודים,

ד) בזמנית הרבה נתקנת ונתגדלת מעט מעט. והם בכללות ז' זמינים שנתבאו בחלק ט' דף תחל"ב תשובה מ'. עש"ה.

ה) תכילת המיעוט אשר בה אינה פחותה מנקודה אחת כלולה מיום שהיא נקודת מלחמת אצליותה שבה. אין המדבר כאן, מתחילה אצליותה של המלכות, כי במלחלה היתה בחינת השבירה בבי"ע, כנודע, שהיא בחינת מלך הי' דז' מלכים דמיון, ונודע, שכולם נשברו פנים ואחוריו, הרי שלא נשאר ממנה באצליות אפילו בחינת נקודת אחת. אלא המדבר היא מכת"י מוחין הקובעים באצליות. כי אפילו לאחר התקיקן של האצליות, לא נתכו בבחני עצמות, אלא רק בכלים דפניהם של ז' המלכים, דהיינו כמו שייצאו בעת הקטנות של הנקודים מבחינת נקי עינים דס"ג דאי"ק, שאו לא היה בהם אלא שש כלים חבי"ד חגי"ת עד החוזה, ונקודת הסיום שהיא נקודת החוזה, נבחנת שם למלך הוו' שהוא بحي הנקבה דז"א. ו מבחינת האורות שביהם נבחנת ז' המלכים לחגי"ת נה"י, ונקודת הסיום שתחת היסוד נבחנת למלך הוו', שהיא בחינת נוקבא דז"א. והם נבחנים לכלים דפניהם דנקודים, משומם שלא היה בהם שום פגם מלחמת עצם, כי האור עינים דס"ג דאי"ק תיקון העותם בשילמות הוו דחגי"ת נה"י כמו שייצאו בעת קטנות. וענין שבירתם לא היה מלחמת נקודת ההיסודות נבחנת בזאתם, אלא כיון שבעת גדלות הנקודים,

נקודות מלכות האחורה שבה, כנ"ל, ותכלית גידול שלה הוא, שייהי בה כל הי"ס שלה, ותהיה עם ז"א פב"פ שווה למגרי, וישתמשו ב' מלכים בכתר אחד, שהוא מה שקטרגה הירח, כנודע.

אור פנימי

ושורש הדברים אלו הם בדברי חז"ל במסכת חולין דף ס' ע"ב. וויל': ר"ש בן פוי רמי, כתיב וייש אלקים את שני המאות הגדולים, וכותיב את המאור הגדול ואת המאור הקטן. אמרה ירח לפני הקב"ה. רבש"ע, אפשר לשני מלכים שישמשו בכתר אחד, אמר לה וכי ומ夷 את עצמן וכור. ע"ש. וזה שטענה אפשר לשני מלכים שישמשו בכתר אחד, מכונה בשם קטרוג הריח. והנה לדברי חז"ל שם ממשמע לכאן. שהטענה הייתה, שאי אפשר לב' מלכים שישמשו בכתר אחד, אלא שרצה בכתר מיוחד לעצמה, כדי שתהייה בלתי תלוי בהחמה, שהוא ז"א. והרב אמר, שזה חכלית תיקונה שייהו שני מלכים משמשים בכתר אחד. וא"כ למה קטרוג אז בעת שכבר שמשו בכתר אחד.

אכן כשמדייקים בדבריהם ז"ל, נמצא כי הטענה לא הייתה על כתר אחד. כי הקשו, למה כתיב מוקדם ב' המאות הגדולים, שימושם שנייהם שיון בכתר אחד, ואח"ז כתוב את המאור הגדול ואת המאור הקטן, שזה גדול מזו, וכבר אין מידה שווה בכתר אחד. וע"ז תרצו, שהירח קטרוג, אפשר לב' מלכים שישמשו בכתר אחד. ואין לפреш שהיא רצתה שכתרה יהיה גדול מכתרו, כי לפי זה לא היה נקרא קטרוג הירח שאין זה קטרוג אם היא רצתה להיות גדול ממנו, כי קטרוג הוא משמעות של עלבון ומיועט שהיה עשתה לחמה, ואיזוה עלבון יש לחמה אם רצתה להיות גדול ממנו. ועוד, מה היה תרעומת שלה, שאמרה, רבש"ע, כיון שאמרתי דבר הגון אמעט את עצמי, ע"ש. ואם טענתה הייתה שכתרה יהיה גדול מכתרו, איזה דבר הגון יש כאן. וביתר מוכלים קשה למה חרוי האף הגדל הווה, וכי משום

רש מלחמת חיבורה עם הכלים דאתורים אשר בבי"ע, וע"כ אחר שנבררה פעם ונתקנה באצלות, לא יארע בה שום מיעוט עוד כמו בחג"ת נה"י דז"א. ונוקודה זו מבחינת הכלים דז"א, היא דבוקה בהזה שבו, כי כו' היו דבוקים בז"מ דקطنות נקודם בבחינת חב"ד חג"ת דכלים, כנ"ל. אמנם מבחינת האורות אין שם אלא רוח נשפ' בלבד, כי בהср' נה"י דכלים חסר ג"ר דאורות, ורוח נשפ' נבחן לחג"ת נה"י כנודע. ונמצאת הנוקבא מבחינה זו שהיא נקדודת תחת היסוד, ודבוקה ביסוד דז"א דאצלות. וכן נקרה נוקודה זו מבחינת הכלים בשם כתר. שט"ת שלה הן בבי"ע. ומבחןת האורות היא נבחנת למלכות. ככלומר לבחינות נשפ', כי בהср' ט"ת דכלים חסרים ט"ר דאורות. כנודע בערך ההפק שבעין כלים לאורות.

והנה כל השמות הג"ל המחולפים מצא מפורחות בדברי הרב, דהינו לפי המדבר, אם מילים ואם מאורות, וכואנו המדבר הוא מאורות. וע"כ הוא מכנה את הנוקדה, בשם נוקודה שתחת היסוד כנ"ל. וכן הוא מכנה אותה בשם מלכות, דהינו נשפ', כמוות שהיא מבחינת האורות. וכן הוא ולא תבלבל בהחילופים.

ותכלית גידול שלה הוא, שייהי בה כל הי"ס שלה ותהיה עם ז"א פב"פ שווה למגרי, וישתמשו ב' מלכים בכתר אחד. שהוא מה שקטרגה הירח. הנה דברי הרב אלו עמוקים מנין עמוק ולפי שבליודם אין הבנה אמיתית בכל ענייני המוחין וחילופיהם בשבותות ומועדים וכו', ע"כ הכרה הוא להבוגם לכל הפחות לפי המחייב לקשר אה הדירושים המובאים בעניין זה.

ו) והענין הוא, כי נודע, כי מתח"ת של אמא נעשה כתף לז"א, וכאשר גם היא תעלה עד שם, ויהיה כתירה בת"ת של אמא כמוהו, יהיה כתיריהן שווין, ויהיו שניהם אחד, כי שניהם יהיו בוחינת ת"ת דאמא

אור פ' נ' מ'

הגון אמעט את עצמו. כלומר, כי היא טעונה שאפשר לה להשתמש בכתיר אחד עם ז"א, אלא לחזור לאב"א, מוחזה ולמתן דהינו בבחינת וק", וזה ודאי לדעתה היה דבר הגון, שהרי לא יכול להעמוד בגדרות מכח חוסר החסדים, כנ"ל. וע"כ התרעומת על שנאמר לה לחזור לנקדוה החת היסור, שנדמה לה לעונש על קטלוגה, והיא לא הרגישה בונה שום חטא, שהרי לא יכולה לעמוד שם בשום אופן, מחמת חוסר החסדים, כנ"ל.

זה אמרו,, תכלית גידול שלה הוא שיהיה בה כל ה"ס שלה, ותהיה עם ז"א פב"פ שווה לגמרי ישתמשו ב' מלכים בכתיר אחד, שהוא מה שקטוגה הירח" כלומר,iao יתוקן קטelog הירח, כי רק בבחינת גדרות דאחים לא יכולה הירח לעמוד שם מכח מוסר החסדים כנ"ל, וע"כ קטלוגה. אמן, כשתהיה עם ז"א בкомה שווה בבחינה פב"פ עד הכתיר, הנה אז יהיה לה גם חסדים בשפע, ואור החכמה חתלבש תוך אור החסדים, כמובן, ואו לא יהיה לירח מה לקטוג עוד, וזהו כל התקיון. כמ"ש הרוב בסומו.

ו) שנייהם יהיו בוחינת ת"ת דאמא שהיה ספירה אחת ואו לא צטטרך הייא לקלב הארץ ע"ז"א אלא יהיו שנידמות מקבלים הארץ מאמא וכו' שווין במגיאותם כמו אריא. וצריכים לזכור כאן מ"ש בחלק ה', בעניין הז"ת חג"ת נה"מ המקוריות. ונتابאר שם, שכלי עיקרים הם ז"א ונוקבא, והם רק גצח והוד דז"ת, וחג"ת שבתם, והוא מהתכלויות העליונים ג"ר, שהם כח"ב, אלא כיוון שכח"ב ירדו לבחינת וק נקראו בשם חג"ת. ונמצאו חג"ת נה"ה דז"ת, שהם כמו כח"ב זו"ן וכללות או"ח בשביל הו"א.

שרצתה בכתיר גדול ממנו, ע"כ תחתמעת כל כך ותתרכזנה למגורי מאורה, עד דלית לה מגומה ולא מיד אלא מה שהחמה נתנו לה. אכן אין הדברים פשוטות.

וכדי להבין הדברים, צריכים להבין עניין ז"א ונוקביה מבחינה מקורית וכן עניין לקיחת הצלע, ובניין הנקבा שזה יתtabar להלן בביואר הנסירה. וכך נבאר רק מבחינה כללית. והענין הוא, כי הכתוב יעש' אלקים את שני המאות הגדולים, שהמשמעות היא השימוש והירח קומחים שהוא, סובב על יום ד' דימי בראשית. שיtabar لكمן,iao שזו נתגדלה הנקבा ע"י התלבשותה נה"י דאמא בתוכה, עד שהיתה בקומה שווה עם ז"א מאחוריו. וכיון שנפרדה עי"ז מז"א בעלה, ועלתה לינק מן ת"ת דאמא, להיותה גדולה כמוו, ע"כ נסתמו החסדים ממנה. ואו התחלת הקטרג על האורות גדרות האלו אשר קבלת מנה"י דאמא, כמ"ש חז"ל, שאמרה, אפשר לשני מלכים שישתמשו בכתיר אחד. כלומר, שטענה, שאפשר לה להשתמש בכתיר אחד עם ז"א, מפני שלא יכולה לסבול את הסיתום הגדל החסדים, ורצחה לחזור למקוםה שלפני כן, דהינו להיות אב"א עם ז"א מוחזה ולמתה, כי אז היה לה חסדים בשפע, מבחינה וק' דז"א, זהה מכוונה בשם קטלוג, כי קטלוגה על הארץ הגדלות שנשפעה לה מاما, שהוא עלבון להמאziel. וע"ז נאמר לת' לכ' ומעטי את עצמן. שפירשו, שחזור לבחינה נקודת שחתה היסוד, שהוא המיעוט היותר גדול שאפשר להיות בנוקבא. כי נמצא בזה, שכלי הט"ר שלה וכל בניין פרצופה מסתלק ממנה, ותוורת לשורשה להיות רק לבחי' מסך להעלות או"ח בשביל הו"א.

זה שטענה, רבש"ע כיון שאמרתי דבר

שהיא ספירה אחת, ואו לא לצורך היא לקבל הארתה על ידי ז"א, אלא יהיו שניהם מקבלים הארטם מאמא, כל אחד בפני עצמו. ולא יצטרכו זה לזה, ויהיו זוין שונה במציאותם כמו או"א, כנזכר באדרא, או"א כחדא נפקין וכחדא שרין. וזה תכלית הגידול שלו, וואו כל העולמות בתכליות התיקון.

אור פ נימוי

עיקרים אינו אלא חג"ת נ"ה. ויסודה, הוא שנעשים עי"ז בקופה שות, מ"מ עדין היא צריכה לקבל שפעה מספירת הנצח דא"א, שם נמשך הוז"א, ונמצא שגם בשעה שהם בקופה שות, צריכה לקבל כל שפעה עי"ז א"ב עללה. אמנם עי"ז התכלויות הורד בהנצח, היא נמצאת לגמרי כמדת הוז"א, כי עתה היא יונקת מת"ת דא"א כמו הוז"א, ואין עוד לו"א שום יתרון עליה.

וכל המתברר באחיזות הוז"ן בתנה"י דא"א, כן הוא ממש גם באחיזות בתנה"י דאמא. כי כל מה שמקבלים מא"א, אינו אלא עי"ז התלבשות בא"א, כנודע. ונמצאים ב' החלוקות הניל' שבתכלויות הנור"ת דא"א, נהוגים כן גם בתנה"י דאמא. שבתכלויות הנצח בהוד, נמצאים הוז"ן קומתם שות, והנוקבא מוכרתות לקבל מהנצח דאמא, שימוש זה צריכה לקבל בהכרה גם מזו"א בעלה, לשורשו בנצח דאמא. אמנם בהתכליות הורד בנצח, כבר נמצאת הנוקבא בבחינת הנצח דאמא, והוא מקבלת מת"ת דאמא כמו הוז"א, ואו אין עוד שום יתרון לו"א עליה, ואני צריכה אליו יותר.

זה אמרו,, מת"ת של אמא געשה כתר' לו"א ואשר גם היא תעלה עד שם ויהיה כתרה בתיה"ת דאמא כמוות, יהיו כתרייהם שניין ויהיה שניהם בכתר אחד, כי שניהם יהיו בחינת ת"ת דאמא שהיא ספירה אחת וכו' ולא יצטרכו זה לזה ויהיו זוין שונה במציאותם כמו או"א דכתה נפקין וכחדא שרין" דהינו מבואר, שבעת שהורד עולה ונכלל בנצח, נמצאת הנוקבא בספירה אחת עם הוז"א, ושניהם יש להם שורש אחד שנקרו כתר, דהינו מת"ת דאמא, כי ספירת הנצח יונקת מהעליו'ו שלה שהוא ת"ת. הניל' וזה נבחן שימושים שניים בכתר

עיקרים אינו אלא חג"ת נ"ה. ויסודה, רק כללות של אלו היה, דהיינו כללות הה"ח, וכן המלכות היא רק כללות דה"ג, כמ"ש שם באורך. ונמצאו משום זה ז"ן דאצילות, המלבושים לנה"י דא"א, אשר ז"א הוא בחינת נצח דא"א, ונוקבא היא בח"י הורד דא"א. כאמור, שזה חלקם בט"ס המקורית, ז"א הוא נצח דט"ס המקורית, כי הנה"ה ונוקבא היא הורד דט"ס המקורית, כי הנה"ה הם עיקרים של הו"ז כנ"ל. והוא הגורם, שנוקבא היא למטה מזו"א, ואין קומתם שות, כי חם. ב' ספירות מיוחדות זו למטה מזו"ו כי הורד הוא למטה מנצח, וצריך לקבל מנצח.

ואין להקשوت לפיה זה, איך אפשר פעם שייהו ז"א ונוקבא בקופה שות, לאחר שהם באים מב' ספירות מיוחדות נצח והורד שהם זו למטה מזו"ו. אכן זה הגיע לה מפהatta בינוי מצלע ז"א, כמ"ש להלן במבנה הנוקבא, כי עי"ז נחללו הנצח והורד בבחינה אחת, ולקחה הנוקבא לחלקה גם את הנצח ז"א, ונמצאים בו שגולמים שונים שניהם בספירה אחת, וע"כ יכולים להיות שניהם בקופה שות.

ובתכלויות זו דנצח והורד, יש ב' בחינות: א', שז"א, שמקורו הורד נצח דא"א יורד ונכלל בהוד דא"א, שעי"ז נמצוא נכלל עם הנוקבא בספירה אחת, וכי יכולם להיות בקופה שות. ב' הוא, שהנוקבא שבוחינתה היא בהוד דא"א, עוללה ונכללה בנצח דא"א, שעי"ז נמצאת נכללה עם הוז"א בספירה אחת וכי יכולה להיות עמו בקופה שות.

וההפרש בין ב' מני התכלויות אלו הוא, כי עי"ז התכלויות הנצח בהוד, אע"פ

ז) ואמנם בין זה לזו יש בחינות רבות, ובין כולם הם ד' בחינות.
זה סדרון ממטה למטה: א', תכליות המיעוט הנ'ל, שתהיה היא נקודה כלולה מיד, והיא בחינת המלכות שבה, וזה אין לה פרצוות, והוא היא עומדת למטה מהיסוד שלו.

אוֹר פְּנִימִי

יכולת להיות עמו בתר אחד בעת שהיא כבר מראש דא"א. אמן אחר חורת הבינה מספרה אחת, שהוא מביא שניים שטחן לאבא דא"א בראש, שוב אין שום יתרון לאבא על אמא, ושניהם משתמשים בתר אחד. להיותם נכללים שניהם בספרה אחת דא"א. כן"ל.

ז) ד' בחינות, וזה סדרון ממטה למטה וכיו'. הנה התחליל בד' בחינות ומשיט ז' בחינות. אכן יש כאן קיצור לשון ביתר, והענין הוא, כי הרוב חושב כאן בחינה כוללת הנוגנת בכל מדרגה שלמה, שהיא חלקת לד' כולם: א' הוא עיבור, שהוא נה"י ונפש. ב' הוא ניקחת, שהוא חג'ת רוחות. ג' הוא מוחין, שהוא חב"ד וג'ר. ד' הוא כתר. ואלו ד' הבחינות נוגנות בין במדרגות האחורי, ובין במדרגות הפנים. וכן במוחין דישס'ות וכנ' במוחין דא"א. לבך מדרגת התר שאינו נוגג בפרטופי האחורי. ובחינת העיבור שהוא נה"י, כולל הרוב בבחינת נקודה שתחת היסוד, כי מבחןיה זו מתחילה העיבור. ובחינת הינקה מכנה הרוב בהלבשה מהוה ולמטה דז"א, כי איז יש אל הנקבא ע"ס הנקראות חג'ת נה"י, ויש לה עתה ב' פרצופים עיבור וניקחת, שהם מחלבשים זה תוך זה. ובחינת הגדלות ומוחין, קורא הרוב בשם ה' ספירות ראשונות ומוחין, כלומר חב"ד וחו"ג וש"ע דת"ת עד החזות, שאינה משגת אותם אלא ע"י השגת פרצוף הגדלות שלה, שנקריא פרצוף המוחין.

ואחר כך הארת התר היא בחינה הד'. ופרטופי המוחין, שהרב מכנהו כאן בשם ה' ספירות ראשונות, הוא מחלקו בב' בחינות: א' הוא מוחין דישס'ות הנוגנים

אחד כמו א"ו א' עליון. כי כל הטעם שא"ו א' נחשבים כחדא, הוא משומש שכאים שניים מספירה אחת, שהוא בינה דא"א, וע"כ בעלותם לגיר דא"א ונדוגים על המזולין, נמצאים גם איז משמשים בתר אחד דא"א. וכל זה הוא משומש שא"ו א' הם תמיד בספרה אחת דבינה דא"א. ועתה שהנצח דא"א העלה אליו את ההוד ונכללה הנקבא בנצח שלו, הרי הו"ז ג"כ נכללים שניהם בספרה אחת דא"א, שהוא הנצח, וע"כ משמשים שניהם בתר אחד כמו א"ו א'.

ואין להקשות ע"ז מ"ש הרב, אשר התר דאבא הוא גבוה ממש אמא, כי אבא לקח כתר וחכמתה דבינה ואמא לקחה בינה דבינה, וע"כ היא חסירה מכתר דאבא, בסוד ג'ס וא"מ. כי שם הוא המדבר בא"ו א' דקומה ס"ג, דהיינו בעת שבינה דא"א שבנה נחזים א"ו א', יצא להר מראש דז"א. וכך א' מדבר הרוב מבחן מוחין דז"א, שא"ו א' הם עתה בקומה ע"ב, דהיינו בעת שבינה דא"א עלה ונעשה בחינת ראש וג'ר, שא"ו א"ו א' משמשים בתר אחד לשניהם. והטעם הוא פשוט, כי בעת שבינה דא"א יוצא לחוץ מראש, הנה כל מעלה ג'ר שיש לה, היא מפתחת שגיר דבינה הם בסוד כי חפצ' חסיד הוא, ואין שום מסך יכול למעט אותה, כמ"ש בחלק הקודם. אמן בערך אבא שהוא חכמתה עדין בחינת שהיא חסירה ראש, כי סוף סוף אינה יכולה לקבל חכמת חמוץ שתחת מוש"ט. אמן אבא שהוא חכמתה עדין נגבל כל כך במסר דמו"ס, כי אין מסך נשרש כלל לעלה מחכמה, ובחינת חכמת מיחס א"א לא יצא מראש, כנודע. וע"כ אין הGINA

ח) ב' הייתה פרצוף גמור ביד ספירות, אלא שישור קומתה היא באחור ז"א מוחה ולמטה. אבל עדין האורות שלה שיש בה"ר של ז"א: כח"ב ח"ג לא האירו بد' תחתונות שבו, لكن לא נמשכו בה ולא האIRO בה. והבנ' זה עם הניל.

או ר פ נ י מ י

דו"א שהשיג ע"י המוחין דישס"ת, אלא הפירוש הוא לנה"י הישנים דו"א, שם מקום יעקב ורחל כנודע, ואלו הנה"י נעשו עתה בעת המוחין דישס"ת, לבחינת חג"ת ונמצא שז"א קופף ראשו ומאריך רק לבחינת חג"ת, ולא לנה"י החדשים שהשיג עתה. אלא כיוון שכל העליה הוא של נה"י לחג"ת הוא רק בשבי יעקב, שהוא המקובל ממוחין אלו, ולא בערך ז"א עצמו, ע"כ קורא אותו הרוב בשם נה"י שמחה ולמטה, כי ככל' הז"א עצמו נבחנים לנה"י, כמובן, שהרי אין לו חלק במוחין אלו.

ובמברא תבין היטב ז' המדרגות שהוחשב כאן הרב. "א' היא נקודה כלולה מיד, ואו היא עומדת תחת היסודות שלו" והינו בחינת עיבור הא', כלומר, שבבואה לנקודה תחת היסודות מתחילה העיבור א', שהוא בחינת נה"י כנ"ל, והינו פרצוף עיבור דאחור.

ב' הייתה פרצוף גמור ב"ס מוחה ולמטה דו"א, אבל עדין האורות דה"ר ז"א כח"ב ח"ג לא האIRO בה", הינו בחינת היניקה דנוקבא, הנקרו פרצוף ו"ק שלה, שאו היא מלבשת מוחה ולמטה ז"א, והוא פרצוף היניקה דאחור.

ג' בהיותה מקבלת אורות שלה מן ה' הראשונות דו"א, ואו נגדלה כמוו אלא שעדיין כל זה בחינות אורות אב"א" והינו פרצוף הגדלות דאחור. אמנם הרבה מדבר כאן מפרשוף המוחין דאו"א, שאנו הנוקבא מקבלת הה"ר במקומם לעמלה, כנ"ל. אמנם זה נהוג גם במוחין דישס"ת, כי כמו שיש ג' פרצופין דאחור ע"מ באו"א, כן יש ג' פרצופי האחור ע"מ בישס"ת, ואין נפקא

בחול, ומכך אותם בשם הארחת ה"ר המAIRים מלמעלה למטה לחתה החזה דו"א, אבל הנוקבא אינה מלבשת אותם במקומם לעמלה. וב' הוא מוחין דאו"א הגוהים בשבת במוסף, ומכך אותם בשם, קבלת ה"ר במקומם לעמלה. והטעם שנקרים כן, הוא, משום שהמוחין דישס"ת אינם מספיקים כלל למוחין דהולדת בשבי יעקב ה"א עצמו, ואלו הם נחשבים כמו בחינת ו"ק גדלות, כי הוא צריך למוחין דאו"א עלאין כמו בשבת במוסף, והוא יש לו בחינת חיה, כנודע. וכיון שיש"ת הם בחינת ו"ק דאו"א ע"כ נחשבים אליו המוחין דישס"ת לבחי ו"ק גדלות האמתי שלו, ולא מוחין ממש. ועכ"ז, מוחין אלו מהה מוחין אמיתיים ליעקב ורחל, כי חיה דישס"ת נחשב להם לחיה ממש, וראויים לווג למוחין דהולדת. ולפיכך נבחן זוג הזה דיעקב ורחל ע"י אלו המוחין, אשר ה"ז קופף ראשו למקום חג"ת שלו, שם עומד יעקב, ועי"ז מושפעים המוחין דישס"ת שקבל ז"א, אל ראש דיעקב, וייעקב מזודוג עם הנוקבא דו"א, וע"כ מנגה הרב למוחין אלו שהnockבא מקבל מייעקב, כנ"ל, בשם הארחת ה"ר מוחה ולמטה, דהינו כנ"ל, שז"א קופף ה"ר שלו ומשפיעם ליעקב, וממנו מקבל הנוקבא. משא"כ במוחין דאו"א דשבת, שהמה מוחין אמיתיים דחיה לו"א עצמו, וע"כ אין צרייך לכופף ראשו למטה, אלא שמודוג עם הנוקבא מקומו עצמו, ונמצא הנוקבא לוקחת ה' הספירות דו"א מקומות בו"א. ומה שהרב אומר שה"ר מאריכים למוחה ולמטה, אין הפירוש, לבחינת נה"י חדשים

ט) ג' בהיותה מתקבלת שלה מן ה' ראשונות של זה ואו נגדלה כמוהו אלא שעדיין כל זה בחינות אורות אב"א. והרי הם ג' בח"י בבחינת אחר. והטעם שאין ד' בחינות באחר, הוא ג'כ', מפני שאין הכתיר ניכר אלא בפנים, ולזה ג' בחינות באחר.

י) עוד יש ד' בחינות פב"פ, והם אלו: א' שתהיה היא פרצוף שלם פב"פ, אלא ששיעור קומתת היא מוחה ולמטה דז"א, ועדין אורות שלה בבחינת פנים שיש בה' ראשונות של ז"א לא נמשכו להאריך בה. והנה בבחינה ראשונה, שהיא, שתהיה ג'כ' בבחינת נקודה א' כלולה מיום נגד היסוד פב"פ, אין כאן מקום ביאורו, ונתבאר במקום אחר, בפירוש תפלת השחר בברכת אבות.

אור פגמי

ומאייר אלו המוחין דישס"ת אל יעקב העומד בנצח, שהוא נבחן שראש דז"א ירד למקום הנצח ע"י כפיפת ראש, כנ"ל, ויעקב מודוג עם הנוקבא העומדת שם בהוד דז"א. וזה נבחן שהיא עולה בהוד דז"א, ואו מודוג עם יעקב.

ואין להקשوت, למה צריכה הנוקבא עלולות להוד שלו כדי לקבל המוחין דגדלות מייעקב, כיון שגם בעת המוחין דז"ק שלה נמצאת ג'כ' עומדת שם מוחה ולמטה כנ"ל, וע"כ למה אומר הרבה שהוא עולה בהוד שלו. והענין הוא, כי באמת נה"י אלו הם נה"י היישנים דז"א, שעתה בזמן המוחין הם נעשו לחגית דז"א, וע"כ נחשב זה לנוקבא עליה, כי מעיקרה היו נה"י אלו רק בבחינת נה"י דז"א, אבל עתה בעת בית המוחין דישס"ת לוז"א, מתחעלים אלו נה"י ונעשים חגית, ונמצאת הנוקבא עומדת בגבורה דז"א. וע"כ אומר והוא עולה בהוד שלו. דהיינו בהוד שמקודם לכן, שעתה הוא גבורה. וכבר נתבאר לעיל שם עליה זו דנה"י לחגית, אינה חשובה בשביב ז"א עצמו, ובערכו עדיין נשאים לנזה". אלא

כלפי יעקב ורחל נשאים לחגית ממש. „הג' הוא שתהיה גדולה כמו שהוא בשיעור קומו פב"פ, ותקבל האורות של ה' המוחין

מיןہ בינויהם, אלא שבבחינת הגדלות דישס"ת נבחנו להארת ה' ר' ממעלה למטה למוקם החזה, דהיינו ע"י כפיפת ראש דז"א, כנ"ל. ובחינת הגדלות דמוחין דאו"א, הוווג הוא ע"י ז"א עצמו בלי כפיפת ראש כלל, ונמצאת הנוקבא מקבלת המוחין מרأس דז"א עצמו והוא עמהם למעלה. אלא שהרב לקח לדוגמא כאן את פרצוף הגדלות לאחר דז"א מבחינת מוחין דאו"א. אמן בח"יד שהוא הכתיר, איינו נהוג בפרטוף האחור, כי אין כתיר ניכר אלא בפנים בדברי הרוב. וע"כ לא יש רק ג' בחינות באחר, שם ע"מ כנ"ל.

זה אמרו „עוד יש ד' בח"י בבח"י פב"פ" הנה ד' בחינות אלו איןן מדיקות על הסדר הגנ"ל, ובחי"א מתחילה פרצוף הnickה דפנימ, שהוא פרצוף ה'וק' שמחזה ולמטה פב"פ בלי הארת ה'ר, שם הג"ר. „וב", שה"ר של ז"א האירו בה מלמעלה, אבל עדיין היא מוחה ולמטה, והוא יורד בנצח והיא עולה בהוד שלו והוא קופף קומתו ומודוג עמה" והיינו פרצוף הגדלות דפב"פ מבחינת המוחין דישס"ת, שאין המוחין אלו מספיקים כלל לווג דהולדת בשביב הוז"א עצמו, אלא רק לעקב, שאו קופף ראשו אל מקום נה"י היישנים של,

א' תרצהו חלק ט' תלמוד עשר הספרות בנין הנוקבא

יא) הב' הו, שהה' ראשונות של ז' א האירו בה מלמעלה, אבל עדין הוא מחזוה ולמטה, ואז הוא יורד בנצח שלו, והיא עולה בהוד שלו, בבחינת שם בויצ', והוא כופף קומתו וمزדווג שם עמה.

יב) הג' הו, שתיהה גדולה כמוו בשיעור קומתו פב'פ', ותקבל האורות של ה' ראשונות בהיותה שם למעלה עמהם. ואמנם עדין היא אינה מקבלת אורותיה אלא באמצעות ז' א, והכתר שלו יהיה גדול מכתה, כי הוא יותר גדול וגבוה למעלה מכתה.

יג) נמצא, שהמלכות שבה אין לה בן זוג כנגדה בזכר, כי היא

אור פנימי

מקבלת אורותיה אלא באמצעות ז' א והכתר שלו יהיה גדול מכתה ז' א והוא מושם דרישן דגדיות, כמו בח' הנויל, וכל ההפרש הוא שכאן מדבר מפרצוף הגדלות דמוחין דאו"א, המסתיקים גם למוחין דחיה בשביב ז' א, שאו ז' א אינו כופף קומתו אלא מזדווג עם הנוקבא פב'פ' בקומתו עצמו, ונמצאת הנוקבא מקבלת ג'ר בהיותה עמהם למעלה פב'פ'.

ומה שהרב מכנה אל הג'ר בשם ה' ספרות ראשונות: כח'ב ח'ג, הוא מושם שתג'ר הוא פרצוף היניקה מחזוה ולמטה מהלבש תור פרצוף היניקה מחזוה ולמטה שלו, באופן שכח'ב ח'ג עם ש"ע דת"ת הם למעלה מכל פרצוף היניקה, וע'כ נבחן עד הרפרש מפרצוף היניקה לפרט הגדלות בה"ס שלמות כח'ב ח'ג, שהם חסרים מפרצוף היניקה, כי אינו יכול להלביש אותם.

והנה כל המדבר שכאן באלו הד' בחינות דאחור ופניהם דאו"א וישראל, והוא מבחינת הצללות הנצח בהוד דא"א, וכן דאו"א, שאו אין הנוקבא יכולת לקבל רק מבחינת נצח, שהוא בחינת ז' א בעלה, והוא מגעת לבחין ת"ת דאמא, שהיה כתר ימות השנה, ואפילו בשבות. כמ"ש במקומו.

יג) שהמלכות שבה אין לה בן זוג כנגדה בזכר כי היא למטה מיזור שלו וכי העשירות שבה נבלת ביטור שבה והוא

זה אמרו, אמן עדין היא אינה

וחינה כל המדבר שכאן באלו הד' בחינות דאחור ופניהם דאו"א וישראל, והוא מבחינת הצללות הנצח בהוד דא"א, וכן דאו"א, שאו אין הנוקבא יכולת לקבל רק מבחינת נצח, שהוא בחינת ז' א בעלה, והוא מגעת לבחין ת"ת דאמא, שהיה כתר ימות השנה, ואפילו בשבות. כמ"ש לעיל דף אלף תרצ"א דיה שניהם. ע"ת.

למטה מן היסוד שלו, שכן היא צריכה לו שהמלכויות שבה היא למטה מכל שיעור קומתו, ואז צריכה הוא לקבל ע"י, ואז המלכות שלה אין לה בן זוג, ונתעללה עד היסוד שבה עצמה, ונכלין יחד שם בסוד הכללות, כנודע אצליינו, ואז תוכל לקבל מן היסוד של ז"א. ונמצא כי בבח"ז זו יש בה פרצוף ט"ס עליונות שבה בלבד, כי העשירות שבה נכללת ביסוד שבה, ואז ג"כ הctr שלו גבוהה מctrה.

יד) הד' שתהיה גם היא משמשת בכתר א' כמותו, ומקבלת אוורותיה ממש מאצמה שלא ע"י ז"א, דמיון או"א, ותהיה שלימה בכל י"ס, והוא תכילת הגידול שלה.

* טו) רעהה נבואר ג' בח"ז אלו, איך היו מתחלת בריאת העולם עד עתה. הנה בזמן העיבור הייתה היא עדין בבח"ז נקודה א' כלולה מי', והיתה למטה מאחוריו היסוד דז"א.

אוֹר פְּנִימִי

צריכה לקבל מז"א נמצאת חסירה כל' דמלכות, וע"כ היא חסירה מכתר דארות. אמן כנודע בערך ההפוך מקרים לאורות. אם נמנ בעת שנייה צריכה לקבל מז"א, אלא שהיא יכולה לקבל מתח' דאמא כמו הו"א, הנה או' גם המלכות שלה מקבלת האריה כמו שאור הספריות, וע"כ נשלה מז' גם באור הctr.

יד) הד' שתהיה גם היא משמשת בכתר אחד כמותו ומקבלת אוורותיה ממש מאצמאות. עצמאו שלא ע"י ז"א דמיון או"א ותהיה שלמה בכלל י"ס זהה תכילת הגידול שלה. וכבר נתבאר, אשר בח"ז זו הד' אינה נוהגת בזמן זה בו"ז הגדולים, אלא בו"ז הקטנים בלבד, ע"ה, וכל עוד שהיא צריכה לקבל מז"א, היא חסרת המלכות שלה, כנ"ל. מז"א, שרק ע"י קבלתה ממש מאצמאות שלא ע"י ז"א היא נשלה מז"ס. כי אז היא מקבלת או' גם אל המלכות שלה כנ"ל.

הctr שלו גבוהה מctrה. לעיל אמר הטעם, למה שהנקבא חסירה מכתר דז"א, מבחינת התלבשותה חנהה"י דאמא בו"א, כי התח' דאמא שמנגה הctr דז"א, נמצא למעלה משורש הנקבא, וכמ"ש לעיל, כי הנקבא היא בבחינת הוד, ושורה היא בנצח דאמא, ולא בת' ע"ש. וכך רוחם הרבה מוסיף טעם על זה, מבחינה בניין פרצוף הנקבא עצמה. כי בעת היוותה צריכה לקבל מבחינות הו"א, אין לה קבלה לבחינת מלכות שלה, כי ז"א הוא ט"ס עד היסוד בלבד, וע"כ מוכרת המלכות דנקבא לעלות ולהתכלל ביסוד שלה כדי לקבל מיסוד דז"א, וע"כ בבחינת הנקבא שהיא חסירה כל' דמלכות בעת שצירכה לקבל מן הו"א. ונודע, שבחוור המלכות דכלים חסר הctr דארות, ומשום זה בבחינת לחסר הctr דז"א. וזה אמרו כי בבחינת זו יש בה פרצוף של ט"ס עליונות בלבד, כי העשירות שבה נכללת ביסוד שהיא ואז ג"כ הctr שלו גבוהה מבחינה ז"א מבואר, שבבחינה זו שהיא

טו) וכאשר נברא העולם של אצלות, ונולדו ז"ן, התחלת היא להתגדל עד יום ד' של ימי בראשית, ואז נגלה כל ג' בח' הנ"ל שיש בבח' אחר בآخر, והוא עד שתהיה בח' פרצוף גמור בי"ס באחר באחורי החזה, ושם היה שיעור קומתה ממש ולמטה, וגם האורות של ה' ספירות ראשונות דז"א היו מאירין בה מלמולה למטה אב"א.

יז) וכאשר הירח קטרגה, אז נתמעה מן שיעור הנ"ל, וחזרה להיות כבתחילה בבחינת המיעוט היותר גדול שאפשר להיות, והוא שהי ספירות שלה חזרו ונתלו ונטלקו בשרשיהם בט"ס של ז"א, כי שם יצאו כנ"ל, ולא נשאר רק המלכות שבה, שהיא נקודה א' כוללה מי, תחת אחורי היסוד של ז"א.

אור פנימי

הנ"ל וחזרה להיות כבתחילה בבחינת המיעוט היותר גדול וכו'. עניין קטרוג הירח, כבר נחבר לעיל דף אלף תרצ"א ד"ה וכדי ע"ש. שהיה מטעם, כי פרידתה מז"א, גרם לה שם חוסר הסדים, ולא יכול לעמוד שם בגדרות אלא לחזור לבחינה ו"ק להיות דברוק עם ז"א בכוחת אחד, כדי לקבל ממנו הסדים, אמן נאמר לה וכי ומעט את עצמו, דהיינו שתחזר לבחינת נקודה תחת היסוד, שפירשו, שתחזר לבחינת עיבור, כי שם מתחיל העיבור שלה, כנ"ל. אמן אין זה וחזרה לאותו לבחינת העיבור דآخر שוויה לה מקודם הקטרוג, אלא היא עיבור חדש בבחינת פב"פ, הנקרא עיבור ב' דמויהו דפנים, ומעטה מתחלים ע"מ שלה ד' הבחינות דפניהם הנ"ל בבדרי הרוב. ונמצא פב"פ.

ויש לדיק כאן, כי אודע, ש' ימי בראשית, הם בבחינת ז"ת חג'ת נה"מ, ונמצא יום הד' שהוא ספירת נצח, וא"כ היה צרייך להיות מיעוט הירח ביום ה', שהוא ספירת ההוד, כי הנוקבא היא בבחינת הוד, ולא בח' נצח שהוא יום ד'. וזה מובן עם המתבאר לעיל, שאי אפשר שתהיה

טו) וכאשר נברא העולם של אצלות ונולדו ז"ן התחלת היא להתגדל עד יום ד' של ימי בראשית ואז נגלה כל ג' בחינות הנ"ל שיש בבח' אחר: ככלומר, שעד יום הד' הספיקה להתגדל בכל ג' הפרצופים: דעתיבור, יניקה, מוחין, בבחינת האחורי דז"א, דהיינו רק מבחינה השלמת כלים בלבד, כי ע"י התלבשות נה"י דاما בנוקבא, ירידת הח"ת מעיניהם שלה והוחזרו אח"פ' שלה למדרגה, והשיגה ע"ס חב"ד הג"ת נה"י דכלים, אבל מבחי' האורות עדיין אין בה אלא בח' ו"ק גדלות, וע"כ נבחן פרצוף המוחין זהה שהוא רק בח' אחר, כי השלמת הכלים הוא השלמת אחרים בלבד. כי הכלים מכונים אחר, והאורות מכונים פנים.

גם השלמה זו דכלים לא היתה ע"י מוחין Dao"א, אלא ע"י מוחין דישס"ת הנקרה לעיל, שה"ר מאירין אליה מעליה למקום החוזה ולמטה, ע"י כפיפת ראש דז"א, כמ"ש לעיל (בדף א' תרצ"ג ד"ה ד' בבחינות). ע"ש. וזה אמרו, "וגם האורות של הה' ספירות דז"א היו מאירין בה מלמולה למטה אב"א" דהיינו ע"י כפיפת ראש דז"א, כנ"ל.

יז) הירח קטרגה, או נתמעה משיעור

יח) וזהו עניין לכி ומעטי את עצמן, שנסתלקו ט"ס שלה העליונים, ועלן בז"א, והיא נשארת נקודה מעיטה, וירדה תחת אחורי היטוד. וענין מייעוט הירח היה ביום ד'.

יט) א'ח"ב ביום ר', חורה להtagدل בבח"י הג' הנ"ל, הייתה פרצוף

אור פנימי

יט) ביום ר' חורה להtagدل בבחינה ג' הנ"ל וכוי והיר מאירין בה מוחול. היינו בחינה הג' מד' בח"י דאב"א שטבאי הרב לעיל באות ט', ע"ש שהוא פרצוף הגדלות דמוחין דישס"ת, שהnockaba מקבלת אותו ע"י כפיפת ראש דז"א למקומם חג'ת שלון, הנ"ל, שבערכו עצמו הם נה"י. ע"ש. וזה נבחן שה"ר דז"א מאירים בה מרוחוק, ונמצא כיון, שכבר בשלמה הנוקבא בעי"מ לאחר ובעי"מ דפנים מבחינה המוחין של ישס"ת, דהינו הבאים לה דרך כפיפת ראש, עד יום ר', ע"כ היא ראויה לקבל עי"מ דפנים ואחרו מבחי' המוחין דאו"א, כי כן סדר המדרגה, שמתחללה מקבלת כל המוחין דישס"ת ואח"כ יכולה לקבל המוחין דאו"א. ולכן הגיע שעתה לקבל בח"י ג' דאב"א מבחי' ישס"ת שבאו"א שהם בחינת מוחין דשבט שהוא הבח"ג שבכאן. וכמ"ש להלן, ה' אורות דה' ספריות ראשונות דז"א שהם בחינת ה"ה ימי ראשונים דמי בראשית כולם האירו ביום ר' שהוא הת"ת שבו. ולכוארה זה סותר למ"ש הרב בכמה מקומות שז' ימי בראשית הם רק ז' תחנות חג'ת נה"מ, יום ר' והוא יסוד, וכך אמר, שה' ימים ראשונים הם כח"ב ח"ג, יום ר' והוא ת"ת. ועוד קשה, כי לעיל באות ט"ז. אמר שביו'ם ד' מטרם מיעוט הירח, כבר היתה בה הארץ ה"ס ראשונות דז"א שהיו מאירים בה מלמעלה למטה. והרי ביום ד' שהוא לפה הנ"ל ספרית החסד דז"א, עדיין לא נגלו עוד ה"ס ראשונות כולם, אלא רק עד החסד, ואיך האירו בנוקבא ממעללה למטה. והענין הוא, כי באמת אין הנוקבא

הnockaba בקופה שווה עם ז"א, זולת ע"י החקלאות גו"ה ביחיד, ואפילו לבחינת קופה שווה עם יעקב צרכיהם להתקילות גו"ה, ע"ש. ולפיכך הכרח היא שטטרם שבאה בבחינה ג' דאחור להיות בקופה שווה עם יעקב, כבר הייתה הנוקבא נכללת בספרית הגצת, וע"כ נעשה המיעוט ביום ד' שהוא גצת.

יח) לפי ומעטי את עצמן שנסתלקו הטעים שלה העליונים ועלן בז"א והיא נשארת נקודה מעיטה וירדה תחת היטוד. ולכוארה אין זה עולה בד בבד עם מ"ש הרב בכמה מקומות שע"י קטרוגה ירידת לביריה ונעשה רأس לשועלים. וכך אמר שט"ס שלה עלו בז"א, והיא לנוקדה תחת היסוד. והענין הוא, כי יש כאן בבחינה הג' דאחור של הנוקבא, פנימיות וחיצוניות ונתבאר לעיל שענין המיעוט הזה הוא בחינת העיבור דפנים שלה, ומבחןיה זו נבחן שט"ס שלה עלו בז"א והוא עצמה לנוקדה תחת היסוד, כי בבחינת עיבור איינו בא רק הפנימיות של הפרצוף בלבד. אמנם החיצוניות של הפרצוף הוה, ירד ונתלבש בבריאת, ונעשה שם בחינת כתף. אכן גם זה אינה נבחן לרידה ממש, אלא רק בערך האצליות נבחן לרידה, שהרי נתקנה שם לבחינת רישא מגולה דא"א דבריאת. ורידת זו בא לה מחמת קטרוגה על בחינת הגדלות, הנ"ל, וע"כ ירידת החיצוניות של הגדלות הוה לביריאת. וע"כ נקרה בשם קטרוג כי גרمه ירידת לבחינת הגדלות שלה, לביר מצלילות. והבן.

שלם בבחוי' אחר באחר נגד החזה דז"א, ואז יש בה ה' אורות של ה"ס ראשונות דז"א, שם בחוי' ה' ימים ראשונים דימי בראשית, כולם האירו

אור פנימי

ההמשך כי זה גוֹג ג'כ' בראש חדש בזמננו. וחנוך רואה, שאע"פ שהר' דז"א מארים בה מרוחק, דהינו עיי' כפיפת ראש, מ"מ היא שוה עמו בכתר אחד, אלא שהוא מבחינת כפיפת ראש שנקרה ראה דיעקב. ועל בחינת כתר זה קטרג הריח, ונאמר לה לבי ומעניית עצמך וכו'. ובזה תבין מ"ש שם בגמרה על זה, חזית דלא Ка מיתה דעתה, אמר הקב"ה הביאו כפרה עלי על שמייעטתי את הריח, (חולין ד' פ' ע"ב) כי נtabאר, אשר בר"ח היא משגת ממש אותן המוחין דישסות' בתכללות ההוד בהנצחה, כמו שהיה לה ביום ד' דימי בראשית מטרם הקטרוג, כי או הם משתמשים בכתר אחד.

ונמצא שביהם ד' דימי בראשית, כבר היו לו"א בחינות נהיי החדש נשמה כי אין מוחין זולת שהחג"ת נעשים לחב"ד, ונהיי נעשים לחג"ת, וויצאים לו נהיי חדשים, כנודע. אלא שהמוחין הטע אינם נחשבים למוחין אמיתיים בשביב ז"א עצמו, אלא בשביב יעקב המכונה כפיפת ראש, כנ"ל, וע"כ מבחינת יעקב, כבר יש שם ה' ספירות ראשונות דז"א גם ביום ד'. ומתורץ מה שהקשינו, כיוון שז"א עמד רק בבחינת נצח שלו,>Main ייש לו הר' כי אין הכי גני, שז"א אין לו או אלא חג"ת נהיי, כי יום ד' שהוא נצח כולל כל נהיי דז"א, כי ככלפי הז"א אין המוחין אלו רק בבחינת ו'ק, כנ"ל, אמנם מבחינת יעקב כבר הטע מוחין שלמים הרואים להולדת, וע"כ יש שם מבחינותו הר' דז"א, כי חג"ת דז"א נעשים לו לחב"ד, ונהיי נעשים לו לחג"ת, וויצאו לו נהיי חדשם.

ונהנה אחר מיעוט הריח, חורה הנוקבא לבחינת נקודה תחת היסוד, שפירושו, שחורה וכאה לבחינה עיבור חדש, שהוא

מחלה לבנות, אלא אחר גדלות נשמה של הו"א, ולפיכך הכרח הוא אשר ביום ד' לפני מיעוט הריח כבר היה בו"א מוחין דגdotot דמוחין דישסות', שהוא בחינת נשמה דז"א. ואע"פ שימוש ד' הוא רך נצח דז"א, ונמצא שאפלו החג"ת נהיי שלו לא נגדלו עדין, אמן ממי בראשית הם בחינת האורות דז"ו ולא הכלים. שהרי הרבה אומר לעיל באות ט"ז. כאשר נברא עולם האצלות ונולדו זו"ז או התחללה היא להתגדל, ע"ש. הרי שזו"ז נולדו בתחילת הבריאה, ותclf כشنולדו כבר היה בהם בחינת נפש עכ"פ. ונמצא שבבו' ימים הראשונים שהם חג"ת השיג ז"א בחינת הרוח שבו, שנקרה חג"ת. ובימים ד' שהוא נצח, כבר השיג בחוי' גדלות נשמה שלו, ואו נגדלתו גם הנוקבא בחינת האחוור שלו בקופה שווה עד הכתיר, והוא שניות משתחמשים בכתר אחד. כמו"ש ויעש אלקים את שני המאות הגדולים, שפירשו, שהיו שניהם משתמשים בכתר אחד, כנ"ל.

ולא יקשה לך, מ"ש הרוב שביהם ד' לפני המיעוט הייתה הנוקבא רך בבחוי' הגן, שהר' היו מאירים בה בהיותה למטה מחזה דז"א מלמעלה למטה. כי המכונה היא, להdagish שעדיין לא היו בה המוחין דאו"א, אלא רק המוחין דישסות' הבאים עיי' כפיפת ראש דז"א למקום נהיי שלו, כנ"ל. אמן מנתבאר לעיל (בדף א' תרצ"ח ד"ה ויש לדיק), כי ע"כ היה בריאות הריח ביום ד' שהוא נצח ולא ביום ה' שהוא בבחוי' הנוקבא שהוא הווד, משומ שצורך בנין הנוקבא נתכללה ההוד בנצח, ע"ש. גם מנתבאר לעיל (דף א' תרצ"ב ד"ה וכלה). שבעת התכללות ההוד בנצח נמצא הנוקבא יונקת ממת"ת דמא בשווה כמו הו"א, ושניותיהם משתמשים בכתר אחד, שהוא ח"ת דמא. ע"ש בכל

בַּיּוֹם ר' שֶׁהוּא הַתְּתִ שְׁבוֹ וְאוֹזֵן נִבְנִית הַמְּלָכָות וְגַלְגִּית שְׁם, וְהַר מַאֲרִין
בָּהּ מַרְחֹק.

כ) ואו ביום ר' נゾדוغو זו"ן בבח"י אב"א, ונברא אדה"ר בבח"י זו
לבדו. ואלו לא חטא אדם הראשון, היה מעורר מ"נ באותו שבת הראשון,
ועל ידי זה היו מוזודוגין זו"ג פנים בפנים בבח"י יותר עליונה שבכלום,
שישתמשו שנייהו בכתיר אחד ופניב בפנים, אשר אין הגדלה גדולה
מוחה, ותהיה היא מקבלתمامא על לא על ידו.

אור פנימי

ואח"כ בחינת מוחין דפנימ. וכל זה רק
מכחינת ישוטית שם מוחין דחול. וביום
ו' חורה לבחינת עיבור דאו"א, דהינו
 לבחינת המוחין דשבת, וקבלת מתחילה
בחינת ע"מ דآخر מבחינת ישוטית דאו"א,
שהוא הבחינה ג' דآخر שהרב מדבר ממנה
כאן. הרי שבחי"ג דآخر שביהם ד' הייתה
מוחין דחול, שהם מישוטית הכללים, אבל
בחחי"ג נג' דآخر דיטים ו' היא מוחין דשבת
שם אוי"א, אלא מבחינת ישוטית שבאו"א.
והרי יש בינויהם בחינות רבות, שהרב אינו
מצוריך אותם כי אינו חשוב אלא ראש
בחינות.

כ) ביום ר' נゾדוغو זו"ן בבחינת אב"א
ונברא ארם הראשון בבחינה זו לבדו. אין
הדברים כפשתם, כי אין זוג כלל באב"א,
אלא כל זוג הוא פכ"ט. אלא הכוונה היא,
שלעו הוו"ן לעיבור להיכל אוי"א נゾדוגו
שם על בחינת המ"ן דאו"א, ש"א הלביש
 לבחינת אבא, והኖקבא לבחינת אמא, ושם
נתבערו בנסיבות אדה"ר. ומה שהוא נקרא
אב"א, אינו אלא משומ שנזדוגו על המ"ן
DAO"א, שבבחינת הוו"א נבחן זה לאב"א.
כמו"ש הרב לעיל דף תר"ע אותן ע"ש.
כא) לא חזרו לעולות ולהסתתק ולהתעלם
בז"א עצמן כמו בעת מיעוט היהודים ביום ר'
אמנם כיון שהירה מפנוי חטא ירוד למטה
בקליות. כבר נתבאר לעיל, אשר בקטרגן
הירח לא היה שם שם חסרון, שהרי הייתה

עיבור ב' דמוין דפנימ מכחינת ישוטית,
ואלו ע"מ נגמרו ביום ר' שהוא בבחינת יסוד
דו"א. אמן ככלפי יעקב, שנה"י דו"א נעשה
לו לתג"ת, כנ"ל, הנה יום ו' הווה הוא בבחינת
ח"ת של הו"א.

זה אמרו,, ביום ו' חורה להתגדל
בחינת ג' הנ"ל, היותה פרצוף שלם
בחינת אחר באחר גנד החזה דו"א ואו
יש בה ה' אוROT של ה"ס ראשונות דו"א
וכי"י" דהינו מבואר, שבחי"י המוחין
דישוטית נבחנים להארת ה"ר מרוחק, אמן
בחינת יעקב נבחנים שקומתם שווה אב"א.

אמנם הרב אינו מדבר כאן על סדר
המדרגה, אלא תופס את ראש הבחינות
כמו"ש לעיל (דף א' תרצ"ג אות ז'). כי
בין חורת הנוקבא לנקודת תחת יסוד ביום
ד', עד היותה לבחינה ג' דآخر ביום ו'
יש כאן בחינות רבות, כי מוחין דנסמה
שביהם ו' הם בחינת נשמה DAO"א, כי גם
מוחין DAO"א באם על סדר המדרגות,
שמתחילה מקבל ז"א בחינת ו'ק DAO"א,
שם מוחין דישוטית שבאו"א, ואח"כ הם
מקבלים בחינת אוי"א עצם, שם בחינת
חיה DAO"א. ועם זה תבין שמחילה קבלה
הኖקבא בחינת ע"מ דפנימ דמוין
דישוטית עצם, דהינו מוחין דחול, כי
ביום ד' לא היה לה מהם רק בחינת ע"מ
DAO"א, ואחר המיעוט חורה לבחינת נקודת
תחת יסוד, שהיא עיבור ב' לצורך מוחין
דפנימ, ואח"ז קבלה בבחינת ינית דפנימ

(א) והנה כאשר חטא אדם הראשון ביום ר' חזקה למטה תחת היסוד באחריו, ונשארה שם בבח"י נקודה בלבד בלבד מי', ואז אותו הט"ס עליונים שבה לא חזרו לעלות ולהסתלק ולהתעלם בזעיר אנפין עצמו, כמו בעת מיעוט הירח ביום ד'.

(ב) אמן כיון שהיה מפני חטא, לכן כל אלו הט"ס ירדו למטה בקליפות כמ"ש בע"ה. והרי היא בתכלית המיעוט האחרון שבכולם, ואז היא ילדה קין והבל ע"י זוג זו"ן, כנזכר אצלנו בדורש קין והבל וחטא אדה"ר ע"ש איך היו למעלה בשעה זו.

(ג) ואח"כ כשהוא יום שבת ראשון, חזקה הנוקבא להתחkon בכל ה' בח"י הנ"ל, ונגמרה בח"י ה', והוא שוחרה עמו פב"פ בכל שיעור קומו, זולת בחינת הכתר בלבד שהיא גדול מכתרה, אחר שהיא בח"י יותר עליונה מכלום, וגובהה ממנה. וכך היה עדין צרכיה לקבל מאמא על ידו, ואז לא היו משתמשין בכתר אחד, שהיא הבח"י היית עליונה מכלום כנ"ל.

(ד) ואח"כ ביום ראשון דחול, חזקה לבח"י הב', והיתה פרצוף שלם מי"ס באחרי החזה דו"א, ועדין ג"כ לא היו מאירין בה ה' ראשונות דו"א. והנה עניין זה נמשך מבריאת אדה"ר עד שיצאו ישראל ממצרים, כי בכל יום שבת, חזקה עמו פב"פ שווה בשוה בבחינת ר' הנ"ל, ובימי החול, הייתה חזקה אחר פרצוף שלם בבחינה ב' הנ"ל,

אור פנימי

(ג) שבת ראשון חזקה הנוקבא להתחkon בכל ה' בחינות הנ"ל ונגמרה בחינה ה' שחזקה עמו פב"פ בכל שיעור קומו זולת בחינת הכתר. הכוונה היא לו' הבדיקות שחושב לעיל: ג' בח"י באב"א, וד' בחינות בפב"פ, שהם ז' בחינות. ובבחינה ה' היה פרצוף המוחין דחיה שמקבל מאו"א, שאנו אוורות דעתיות להתחפש בבי"ע, שובה קלקל כל הבירורים שכבר נבררו מביב"ע, וחזר והורידם לקליפות. וכבר הארכנו בזה לעיל סוף חלק ח' דף טרפ"ז ד"ה וחדע. ע"ש בכל המשך.

משתמשה עם ז"א בכתר אחד, אלא שלא יכולה לעמוד שם מפני חוסר החסדים, כנ"ל ע"ש, וע"כ לא יש שם שום ירידה לבחינות קליפות, אלא הפנימיות שבה חזר לעיבור אל הוז"א, ומהחיצונית נתkan רישא המגוללה דא"א. אמן כאן, היה חטא ומגם בדומה לשביבה"כ בעת הנקודים, שע"י חטא המשיך אוורות דעתיות להתחפש בבי"ע, שובה קלקל כל הבירורים שכבר נבררו מביב"ע, וחזר והורידם לקליפות. וכבר הארכנו בזה לעיל סוף חלק ח' דף טרפ"ז ד"ה וחדע. ע"ש בכל המשך.

וה"ר דז"א לא היו מאירין בה. זהה נمشך עד צאת ישראל ממצרים בليل פסח.

(כח) אמן, אכן שבחינה זאת הייתה כר, יש בו קצת שינוי בהמשך זמן הנ"ל, והוא כמו"ש רוז'ל, שאדיה"ר סילק את השכינה לרקייע ראשון ודור אנוש כו, עד שהעלוה למעלה מזו רקייעים, עד שבא אברהם יצחק ויעקב לוי קהת ועמרם ומשה והורידוה למטה מן רקייעים כתחלתה.

(כו) והענין הוא, כי כבר נתבאר, כי בשבת ראשון חورو פב"פ, ועדין כתרו גדול מכתירה ובוגה ממנה, נמצא כי המלכות שבת למטה מכל בחינת ז"א, ואין לה מקום יניקה כנגד הוכר כנ"ל. וע"כ ציריך שתתעללה המלכות בסיסוד שבת, ואז יהיה מקום יניקה גם אל המלכות שבת. וא"כ נמצא, שבשבעה רקייעים התחרותנים שבת, כבר עלתה בימי אדיה"ר רקייע ראשון למטה, שהיא בחיי המלכות שבת ועלתה אל יסוד שבת.

(כו) ונמצא שאין לה עתה פרצוף רק מט"ס עלינוות שבת בלבד, וזה היה בכל השבות, וגם בחול כאשר הייתה חורת עמו אב"א מהחזה ולמטה, לא היה לה רק פרצוף מט"ס עלינוים שבת נכללין לשיעור קומה די תחרותנות שבו, כי המלכות שבת שהוא רקייע א' נסתלקה ממש, ועלתה ביסוד.

(כח) וכן עשו כל זו' דורות, עד שהעלוה למעלה מזו רקייעים תחרותנים שבת, ואו נכלליין כל זו' שלה בג"ר שבת, ואוthon ג"ר שבת היו עומדים נגד ג"פ עילאיין דנה"י דז"א, ונאהזות בהם אב"א, וכל זו' שבת נכלליין שם. ונשארו כל שארית נה"י דז"א מגולין בלחמי לבוש, ומשתלשלין למטה מן שיעור קומת הנוקבא, ואז הייתה עולם מתנהג ע"י ז"א.

אור פנימי

רקייעים תחרותנים שבת, ואו נכלליין כל זו' שבת ג"ר שבת, פירוש, כי אחר חטא דאה"ר, ביום א' אחר שבת הראשון, חורה ונטקנה הנוקבא בפרצוף שלם מ"ס מהזה ולמטה דז"א אב"א. כנ"ל בדברי הרב באוט כה) היה חורת ערך שהעלוה למעלה מזו כ"ד ע"ש. ואח"ז ע"י חותמות הדורות נסתלקו

כט) ז"ש באנשי סdom וה' המטיר על סdom מאת ה' מן השמים. כי עיקר ההנאה מן השמים, שהוא ז"א. אמנם, להיות כי גם נוקבא היהת כלולה בג"פ עלינוים דנה"י דז"א, אכן נזכרת בכללות עמו, כמו"ש וזה המטיר וגר הוא וב"ד.

ל) זהה עניין מ"ש בזוהר דיןין דזכורא תקיפין ברישא וניחין בסיפה, כי כל דין הז"א הם בנה"י שלו, וכאשר הם מתפשטין בנוקבא ועשין בה מוחין, אז ניחין שם בסופם, שחוור להיות בח"י מוחין. אמנם כאשר הוא בבח"י הנ"ל, שנכללו ז"ת שבה בג"ר שבה בראש נה"י שלו, אז הם דיןין תקיפין בסופם, וע"כ וזה המטיר גפרית ראש, שהם דיןין תקיפין, מן השמים, לפי שאזו הז"א אינו רחמים אלא דין, ואם הוא נקרא רחמים, הוא כאשר נה"י שלו נעשין מוחין ברישא דנקבא.

לא) זהה עניין הוצאה חמה מנתקה, הנוצר בדרזיל ובתיקוני, שהם הו"ה אדני, נוצר בתיקון כ"א דנ"ח. והענין, כי חמה הוא ז"א, ונתקה הוא נוקבא שלבשתה נה"י שבו, שהם דיןין תקיפין, הנקרא חמה בטור נתקה דנקבא, ונחלש כוחם וביצת חמה מנתקה כנ"ל, שורפת העולם כולו בדינים הקשים, וכבר נת"ל, כי אין דבר זה אלא בימי החול, אבל בשבות היה פב"פ ע"ד הנ"ל.

לב) זה נמשך עד שבא אברהם והורידה רקייע א', והוא בחינת החסד אשר בה שנטפש למטה כנודע, כי אברהם איש חסד, וככן עשו השאר עד משה, ואנו נתפשה גם המלכות שבה, ונתפשו ט"ס שבה

או ר פ נ י מ י

הריב לעיל באות כ"ב אחר החטא של אהורה דפרצוף ההוא, ולא נשאר ממנו אלא אור הנפש בלבד בכלים דח"ב, כנודע, בערך הפטור מכלים לאורות והסתלקות הוא הייתה בסדר המדרגה, כמו"ש בסדר ההסתלקות דפרצופי א"ק בחלק ה'. שמתחלת עלה אור המלכות בכלים דיסוד, ומיטוד להוד וכו', עד שנטשלק למגורי. ע"ש. וכן נשאר אור הנפש בכלים דג"ר. כמו"ש הריב, שנכללו ז"ת שלה בג"ר שבה.

ובאין להקשות כיון שהסתלקות הוא של השכינה בו רקיעים היהת מחמת חטאיהם של הדורותיהם, א"כ היו צרייכם הט"ת של הנקבא לרדת לבי"ע לקליטות, כמו"ש

לב) נתפשה גם המלכות שבה וגטפשה פיש' שבה בבחינת אב"א למטה מהחזה. יש לדיבוק, שהרי לעיל, (בחalk) זה אותן. כתוב כלל עוד שאינן משתמשים בכתר אחד, והנקבא צרכיה לקבל מו"א, נמצאת המלכות שלה כלולה ביסוד שלה,

בבחינת אב"א למטה מהזהה, ועדין אין האור ה"ר שבו מאירין בה, וכי"ז בימי החול כנ"ל.

לג) וטעם הדבר הוא, לפי שכל הנשומות שבאותן הדורות שהיו מבה"י ישראל, היו מערבים בדור הפלגה ובדור סדום ובדור מצרים, והיה הטוב מעורב ברע, וכמ"ש בדורש בפ"ע בע"ה, וע"כ לא יכולו הצדיקים ההם להמשיך אור ה"ר למטה שייארו בה, וכמ"ש בע"ה בעניין גלות מצרים.

לד) וזה טעם ד' מאות שנה של גלות מצרים, שהיה גלות והוא בחינת הסתלקות ה"ר דז"א מ"ד תחתונים שבו, אשר שם קומת המלכות, וכנגדי ד' אלו שחרר מהם אור ה"ר הנ"ל, נמשך הגלות ת' שנה.

לה) אח"כ בהגיע תור גאות מצרים בעשרה לחודש, ל��וח הפטח, להורות כי אzo הייתה פרצוף שלם בסוד אב"א ב"יס, ולכך ל��וח מבוער. ואח"כ המתינו עד ה' ימים, והairoו בה עוד ה"ר שבו, ואזו היה ליל פסח בט"ז לחודש.

לו) זו"ס מ"ש בזוהר אמר רקי"ב על בט"ז לחודש, כי כדין, כיימה סיירה באשלמותא: ה' על י'. פ"י: בהיותה בסוד אחרור הוא בח"י י"ס, ושיעור קומתה אינה רק ד"ס תחתונות דז"א, וה"ר דז"א גבויין עליהם. וכאשר היא נגדלת עמו למעלה, לוקחת מקומם, ונמצא שהיא עתה בח'

אור פנימי

בראש שלו, הוא כופף ראשו למקום נה"ג, והוא בה אלא ט"ס בחסר מלכות. אמן אין כאן הכוונה על התפשטות של מלכות שלת ממש, אלא על בחינת התפשטות של עתרת יסוד שלת, בסוד שיטולי מעיים, שזה היה ע"י משה.

דף א' תרצ"ו אותן י"א ובאו"פ שם. ונמצא שה"ר דז"א שם המוחין גדלות דישוטית, מושפעים אל ד' התחתונות דז"א שהם תנאה"י שמחוזה ולמטה שלו. ומעט חטא של אדה"ר עד גאות מצרים, היו חסרים המוחין האלו בז"א, ולא היו זו"ן רק אב"א מוחז וلامטה בעלי הארתו ה"ר הנ"ל בד' תחתונות דז"א. ודבר זה נתכן בגאות מצרים, כי מגאות מצרים ואילך עד בניין בית ראשון נתכנו הו"ז אב"א בהארת ה"ר הנ"ל, ומוחין אלו לא הנוקבא. כי כשו"א מקבל המוחין דישוטית

לד) טעם ד' מאות שנה של גלות מצרים שהיה גלות הפטחות ה"ר דז"א מ"ד תחתונים שבו, שם קומת המלכות כבר נתבאר לעיל, נבחנים דישוטית, שהם המוחין דחול, נבחנים להארת ה"ר המAIRים ממULA למטה למקום המוחז וلامטה של הו"ז, שם עומדת הנוקבא. כי כשו"א מקבל המוחין דישוטית

ה על י. וזהו בليل פסח, שהוא בט"ז לחודש, כי אז חורה פב"פ עמו בבחוי ו' הנ"ל, ולכן אנו אומרים בלילה ההוא הלל גמור. ותכלף ירצה כתחילה, ולכן אין הלל גמור בט' ימי הפסח.

לו) אח"כ מאוז ואילך עד שבנה שלמה בית ראשון היה בכלימי שבנות פב"פ בבחינה ר' כנ"ל, ובכל ר' ימי החול הייתה אב"א בבחינהagi הנ"ל, שהיתה בפרק שלם י"ס מהחזה ולמטה, וגם אור הר"ד ז"א האירוו בה תמיד. וזהו טעם וכיירת יציאת מצרים, כי הייתה גאולה גדולה מבחןת הייתה בתחליה בימי הגלות בבחוי ב' בלבד, והוא פרצוף י"ס באחור מהחזה ולמטה בלי הארונות הר' שלו בה, משא"כ בחורבנן בית ראשון, כמו"ש בע"ה.

לח) ואח"כ, כאשר נבנה בית ראשון ע"י שלמה, נתוספ עוד בה בחוי אחרית, והוא: כי בין שבת בין בחול, לעולם הייתה עמו פב"פ בחוי ר, אמנם הבחינה זו, שהיא הייתה ב' מלכים משתמשין בכתר אחד כנ"ל, לא הייתה כך לעולם עד לע"ל, ואלו היה כן בבית ראשון, לא הייתה אומה ולשון שולחת בנו כלל עוד.

לט) ואמנם עוד נתוספ עתה בבית א' הארה גדולה, והוא זה העניין כמו"ש במ"א, כי הוז"א היה ו"ק חג"ת נה"י, ואח"כ עלו חג"ת ונעשו

אור פ נ י מ י

נקרא שם חורבנן, וכך נקרא גאולה גדולה. וזה שמתוך כאו, כי ע"כ נקרא כאן גאולה גדולה, משום שמתחליה בימי הגלות מצרים הייתה בבחינה ב' שהיא אב"א מהחזה ולמטה בלילה הארץ הר' לבן אחר הש恸גה בגאולת מצרים את הארץ הר' ממעלה למטה נחשב זה באותו הזמן לגאולה גדולה. משא"כ בחורבנן בית ראשון, כיון שמקודם החורבנן הייתה בבחינת ר' דהינו במקום או"א עליון, ובשבת החורבנן בתמ"ק ירצה לבחינה ג', שהיא אב"א בלילה הארץ הר' ממעלה למטה, נחשב זה לחורבנן גמור. ומובן היטב, הטעם, שאותה בבחינה ג' הנחשבת לגאולה גדולה במצרים, נשבת לחורבנן גדול בחורבנן בתמ"ק, כי הכל לפי הזמן, כמובן.

הי"ו חסרים מהם יותר. הרי שעיקר התקיון הנעשה ע"י גלות מצרים היה לתקון הארץ הר"ד ז"א ממוחין דישוט אל ד' התחרתוניות שלו. וזה ס"ד מאות שנה שנמשך הגלות ההוא, דהינו כדי לתקן ר' התחרתוניות ז"א, עד שיקבלו המוחין דישוט בקביעות, בבחוי אב"א מהחזה ולמטה, כנ"ל.

לו) גאולה גדולה מבחינת הוויה בתחליה בימי הגלות בבחינה ב' בלי הארץ הר' מושא"כ בחורבנן בית ראשון. כלומר, כי בחורבנן בית ראשון נשאה ג"כ בנוקבא בבחינה ג' שהיא פרצוף י"ס אב"א מהחזה ולמטה עם הארץ הר' ממעלה למטה, דהינו כמו"ש נתקנה ע"י גאולה מצרים, ומ"מ

ח'ב"ד, וננה"י נעשו חג"ת, והווצרכו הבינה להתפסת בו ולעשות נה"י
חדשים.

מ) נמצא. כי יש בז"א הود ראשון והוד אחרון, והוד הראשון נעשה
אח"כ בו גברות. וכן, כי הבינה בז"א אפשר עד הוד שבו. ואמנם
קודם בית א' הייתה הבינה בו עד הוד ראשון, שהיא אח"כ בח"י גברה.
נמצא כי התפשיות בינה תוך ז"א לא הייתה כי אם בה"ר, שם ח'ב"ד
ח"ג. וכתר אינו נמנה, מפני שהכתיר ודעת הכל א', כנוודע.

מא) גם ת"ת דז"א, לא נתפסת בו הבינה, כי נה"ה דאמא ארוכים
ומתפסטיין הרבה בבי' קווין ימין ושמאל, אך היסוד שלה שהוא בכו

אור פנימי

שנעשה עתה לגברה בשביל יעקב, שהוא
המקובל לאלו המוחשי. ונמצא ע"כ שאין
הבינה מתפסת בז"א אלא ה"ס בלבד,
שם ח'ב"ד ח"ג, בערך יעקב, וננה"י נשארו
ריkipnis מאור. והם נחשבים אמנים רק חג"ת
נויה בערך ז"א עצמו, כי בערך ז"א הם
רק בחינה ו"ק דוגדות שהם חגי"ת נה"י
dagdolot. והבן היטב, ומה שאינו חשוב שיש
ספריות, שהרי גם נתפסתו לשיליש ת"ת
העליון, וא"כ יש ו"ס ח'ב"ד חג"ת עד החוזה.
זה יתבאר להלן בסמור. וזכור ועל תחבלב
בזה כי פעמי קורא אותם ח'ב"ד חג"ת, ופעם
קורא אותם חג"ת נה"י, כי זה בערך יעקב.
זה בערך ז"א. כנ"ל.

מא) ת"ת דז"א לא נתפסת בו הבינה
כי נה"ה דאמא ארוכים ומתפסטיין הרבה
בבי' קווין ימין ושמאל אך יופוד שלה שזהו
בקו האמצעי ממשיים בדעת שילוי. ולכך
הוא נגד כל המקומות שבבדרי הרב, אשר
היסוד דאמא מתחפש עד החוזה ז"א, וכאו
אומר שנANTIIM בדעת דז"א. אכן כבר חילק
הרבות בזה, אשר בעת בית המוחשי, שעולים
בחג"ת ונעשו ח'ב"ד, ומנה"י נעשו חג"ת,
או אין התפשיות ליסוד דאמא באלו הנה"י
שנעשו לחג"ת, והוא עולה עם הכלים דחג"ת
שנעשו לח'ב"ד. ומסתיים שם בדעת דז"א.

מ) הוד ראשון והוד אחרון, והוד
הראשון נעשה בו אח"כ גברות וכיו' קודם
בית ראשון היהת הבינה בו עד הוד ראשון.
ואע"פ שבמוחין דישס"ת הנקרים הארתה
ה"ר למוחזה ולמתה, היה שם בהכרה עניין
עלית חג"ת לח'ב"ד, וננה"י לחג"ת, ובינה
נתפסתה בו והוציאה לו נה"י חדשים, כי
בלאו הכל אין שם אפלין עניין כפית ראש
דו"א למקום נה"י, כי חג"ת אינם נחשבים
לראש וולת אם נעשין לח'ב"ד, כנוודע. וא"כ
איד אומר הרוב, שקדום בית ראשון היהת
הבינה בו עד הוד ראשון בלבד, והלא גם
שם הוציאה לו נה"י חדשים, והענין הוא,
כי אלו המוחין דישס"ת, אינם נחsavim
כלל למוחין בשביל ז"א עצמו, אלא רק
בשביל יעקב ורחל בלבד, כנ"ל באורך,
וככלפי הזו"א הם נחשבים רק לבחינה ו"ק
dagdolot. ונתבואר לעיל (דף א' ר'יב א'ות
קצ"ז) אשר המוחין אלו אינם מחלכים רק
בח'ב"ד חגי"ת דז"א, כלומר בחג"ת שנעשה
לח'ב"ד, ובנה"י שנעשה לחג"ת, אבל הנה"י
החדשים שבאו על ידי אלו המוחין, נשארו
פנויים מאור לגמר. וכן כתוב בשער הכותנות
בערבית של שבת, ע"ש. הרוי שלאו המוחין
של ישות"ת שהארו קודם בית ראשון, לא
הגיעו להוד אחרון, דהיינו להוד של נה"י
חדשים, אלא נסתימנו בהוד ראשון,

האמצעי, מסתומים בדעת שלו. ואז ה"ר בלבד היהת הבינה מתפשתת, אך אחר בניין בית א' נתקפת בינה עד הוד ב' דז"א, והם עתה זו"ס שמתפשתות בהם הבינה תוך זו"א.

מב) וואח"כ כשבגרמו העוננות נחרב בית ראשון, ובעת חורבן עצמה ירדת המלכות אחורי היסוד דז"א. אמנם ט"ס العليונות שבה לא ירדן לקליפות כמו שהיא בחטא של אדה"ר, אמנם עלו למעלה בתוך ז"א בשרשיהן, כנ"ל בענין מיעוט הירח. ואילו שנחטע מיעוט הוה הגדל, לא היה יכול אל הקליפות ולאה"ע להחריב בהמ"ק. אך אמנם, חזרו ט"ס العليונים להתעלם למעלה בז"א, ולא שלטו בהם הקליפות.

מג) אמנם תקופה אחר החרבן, חזרה הנוקבא להתקן בבח"ג, ונעשה פרצוף של י"ס אב"א מהחזה ולמטה, אף כי גם אז היו מאירין בה ה"ר

אור פג'מי

לנה"י החדשין, כי האורות דחג"ת יורדין עתה לננה"י החדשין, ואורות שחיו באח"ד יורדין לתג"ת, ובאים לחב"ד המוחין דחג"ת. כמו"ש הרוב בדף א' ר"ב אותן קצ"ז ע"ש. ונמצא שאמא מתפשתת בו עד הוד הב', דהינו עד הוד דנה"י החדשין מבואר. וע"כ נבחן, שיש כאן התפשות הבינה בז' ספריות דז"א, שם: חב"ד ח"ג נו"ה. שהרי עתה מתפשתת הבינה גם לננה"י החדשין מבואר. אמנם אל התה"ת אין התפשות מבואר, כי היסוד דאמא שהוא בכו אמר ציון נסתהים עתה המסך בדעת שבראש הז"א, ויכולים עתה החג"ת להיות חסדים מוגלים. ולפיכך אין כאן התפשות בינה לתה"ת, כי היסוד דאמא שהוא בכו אמר ציון נסתהים בדעת שבראש, ואין מגיע לתה"ת דז"א כנ"ל. וזהו מקורם בית ראשון, לאחר שלא היו שם אלא המוחין דישוטית.

אחר בניין בית ראשון נתקפת בינה עד הוד ב' דז"א, והם עתה זו"ס שפרירות שנטפשת בהם הבינה תוך זו"א כי ע"י בניין הבית ראשון, נתקנה הנוקבא בקביעות בבחינה ו', שהיא גדולה בקופה שווה עם ז"א ומבללה האורות של ה"ר בהיותה עמהם למעלה, שפירשו שז"א ונוקבא עליהם למעלה ומשייגים מוחין דאו"א, ומלבישים אותם למעלת במקומם, כמו"ש בשכת במוסף. כי אז יש לו"א עצמו מוחין דחג"ת, שהמה מוחין אמריתים אלו, וע"כ מתפשטים האורות גם

באוטן שאלו הנה"י שנעשו לחג"ת, יש בהם מעלה חג"ת ומעלה נה"י. יש בהם מעלה חג"ת, שיש בהם חסדים בשפע כמו בכלים חממה בבחינת חסדים מוגלים הנוגגים לאחר סיום יסוד דאמא, כמו בכלים דנה"י שמחזה ולמטה, כי כבר נסתהים עתה המסך בדעת שבראש הז"א, ויכולים עתה החג"ת להיות חסדים מוגלים. ולפיכך אין כאן התפשות בינה לתה"ת, כי היסוד דאמא שהוא בכו אמר ציון נסתהים בדעת שבראש, ואין מגיע לתה"ת דז"א כנ"ל. וזהו מקורם בית ראשון, לאחר שלא היו שם אלא המוחין דישוטית.

אחר בניין בית ראשון נתקפת בינה עד הוד ב' דז"א, והם עתה זו"ס שפרירות שנטפשת בהם הבינה תוך זו"א כי ע"י בניין הבית ראשון, נתקנה הנוקבא בקביעות בבחינה ו', שהיא גדולה בקופה שווה עם ז"א ומבללה האורות של ה"ר בהיותה עמהם למעלה, שפירשו שז"א ונוקבא עליהם למעלה ומשייגים מוחין דאו"א, ומלבישים אותם למעלת במקומם, כמו"ש בשכת במוסף. כי אז יש לו"א עצמו מוחין דחג"ת, שהמה מוחין אמריתים אלו, וע"כ מתפשטים האורות גם

של ז"א. וכל זה בחול, כי בשבת הייתה פב"פ בבח"י ר', נמצא כי בעת חרבון בית ראשון באותו גלות של ע' שנה דבבל, הייתה הנוקבא ממש כמו שהיתה ביציאת מצרים ודור המדבר. ווש"ה המדבר הייתה לישראל וגור.

מד) ומה הייתה אז בcheinת גאות מצרים נחשב עתה לגלות, לפי שבתחילתה בגולות מצרים היהת גלות גמור, שאפילו בהיותה אב"א בימי החול, לא היו אור ה"ר שלו מאירין בה, ולכן כאשר נתוסף הארץ ה"ר, נחשב לגאהלה. אבל עתה שבזמנם בית ראשון אפילו בימי החול היו פב"פ וקומו שווה, ואח"כ כשובור לבח"י ג' דאב"א, אע"פ שאור ה"ר מאירין בה, נחשב לגולות גמור.

מה) אמנם הגירעון שהיתה עתה בגולות בבל, הוא, כי אותן הארץ שהיו מאירין ז"ס עליונים, שבהם נטפשטה בינה זו"א כנ"ל בימי בית המקדש ראשון, וכולם היו מאירין בה בcheinת פב"פ כנ"ל, הנה אלו האורות ירדו כולם ונמשכו אל הקליפות בעיריה. אך לא ט"ס ראשונים

אור פ נ י מ י

שcheinת הו"ק דנוקבא לא נחרב, אלא רק בחinent הג"ר ופניהם בפנים שלה, דהיינו בחinent התפשות הבינה בו' ספריות הראשונות זו"א, שהشيخ הנוקבא ע"י בני הבית, שرك זה הוא שנאבד ממנה, ונפל לקליפות בסוד מלאה החרבנה. כנ"ל. כי זה לא חור אליה אחר החורבן, והקליפות נתחוו בהם.

הרי שהחטא לא פגס כלל בcheinת הו"ק של הנוקבא כי אלו היה החטא מגיע להם, לא היה חזרות ונבנית מהם אחר החורבן, וכיון שתחף אחר החורבן חורה ונבנה בפרטוף י"ס אב"א מזוודה ולמטה עם הארץ ה"ר, הנה בהכרח לא פגס אותן כלות החטא. אלא רק, ברגע החורבן בלבד היה הכרח להם שישתלו, כנ"ל בדברי הrab. וזה אמרו „ט"ס עליונים שבה לא ירידן לקליפות וכו', אלא עלו מעלה תוך ז"א בשרשיהם כמו במיוט הריח"י כי כונתו לאותם הי"ס דפרטוף הו"ק שchorה ונבנה מהם אחר החורבן, וברגע החורבן שנשתלו,

מחלק הרבה לעיל (באות ב"א) שהוא משומש שבמיעוט הירח לא היה ההסתלקות מהחתה חטא, וע"כ עלו מעלה בו"א ולא נפלו בחתאו של אורה"ר שהיתה ההסתלקות מהחתה חטא ע"כ נפלו לקליפות. וא"כ כאן בחורבן בית המקדש, שהיה ההסתלקות מהחתה חטא, כמו באדם הראשון, א"כ היו צריכים לירד לקליפות, ולמה עלו מעלה לו"א כמו במיוט הירח.

והענין הוא, כי הירידה לקליפות פירושו, שהמה מתאחדים בהקלקל שנעשה ע"י החטא, ואין נותנים אל הקדושה לחזור ולהבנות כמו שהיתה מטרם החטא, בסוד מלאה החרבנה, שלא נבנה צור אלא מהורבנה של ירושלים. ולפיכך, הגם שבעת החורבן חורה הנוקבא לנקדחה חחתה היסוד, אבל לא היה זה רק ברגע החורבן, כי"ש הרוב שלולא כן לא היה אפשר שיתהר הבית. ותclf' אחר החורבן חורה הנוקבא להתקין בcheinת ג', ונעשה פרטוף של י"ס אב"א עם הארץ ה"ר, כי"ש באות כ"ב. ונמצא,

עצמם שבת, כנ"ל, שעלו בז"א, אך אלו הו' האורות ירדו בקליפות והיא חורה אב'א בימי החול.

מו) וזהו עניין גלות בבל ע' שנה, נגד זו אורות אלו שהוא ז' בח'י כל א' כולל מי, לכן נקרא גלות בבל שהוא גימטריא ד"ל, וכן כי מלכות נבנית ע"י בוכץ חילוף אהיה, שהוא גימטריא ד"ל, ואנו שיעור קומת המלכות היא אורך הירעה שלשים באהמה, ורוחב ארבע באמה, כמנין ד"ל. ועתה נתמעה בبنינה וקומה הראשונית שהוא גימטריא ד"ל.

מן) אח"כ בבית שני עלתה בימי השבת פב"פ בבח'י ר', אך בימי החול עלתה פב"פ של בחינה הה, שהיתה פרצוף בייס שלימות ושיעור קומתה, מהחוצה שלו ולמטה פב"פ, והוא ה"ר שלו מאירין בה מרוחק, אמןם לא עלתה היא כנדון ממש, כמו שהיתה בבית א' בימי החול.

מח) זהה העניין שחסר ה' דברים בבית שני, ולאו הם, אוריות

אור פנימי

כנ"ל. בהם נחאות הקליפה משום שהבירורין דנה"י החדשם שלהם אח"פ דבחינת היה, חזרו ונתקללו מחתמת החטא, ונפלו שוכן הקליפות לאותו המקום שבו שם מטרם הבירור הנעשה בימי בנין הבית. ולא נשאר אחר החורבן רק בבחינת גו"ע של הייס' דኖקבא, דהינו מה שהיה מטרם בנין הבית, אבל בירורי אח"פ נפלו קליפות, דהינו הנה"י החדשם דחיה שהשיגה בבניין הבית, שהקליפות נתחזו באלו נה"י החדשם שנתקללו, ולא כלל באורות. אכן כבר נודע, שבחסר נה"י דכלים חסרים הג"ר דאורות, דהינו ז' האורות דההפטשות הבינה, וע"כ אומר הרב באות מ"ה, ובדיוור הסמור, **מג'ה** אוירות ירדו בקליפות ודיין הזרה אב"א וכו'. אין הפירוש שהו' אוירות עצמן ירדו בקליפות, כי כבר הורה לנו הרב, שאין רידית לאורות כלל, אלא שם מסתלקים בעת הפגם, ורק כלים וניצוצין אפשר שרדו ויפולו בקליפות. אמןם הכוונה היא, על אותו התוספת מוחין שהשיגה הנקבָּא ע"י בנין, הבית-ראשון, שם הטעשות ז"ס דבינה,

ותוממים וכו'. וזהו עניין מ"ש בזוהר פרשת שמות, כי בית ראשון קיבל ה' עלאה ובית שני לקבל ה' תחתה.

מט) והענין היא, שכבר בארנו, שבבית ראשון היו פב"פ עד למללה בבחוי ר' והיו ה"ר מאירין בה, ואזו נקרא סירה באשלמותא במלוי הלבנה בט"ו לחודש, בסוד חמשה עשר: ה' על י', כנ"ל. נמצא כי בהיותו שם למללה נקרא גם היא ה' עלאה, אך בבית שני שהיתה בימי החול פב"פ בד' תחתנות שבו והיא חמישית להם, או נקרא ה' תחתה.

נ) ועוד ט"א עם הנ"ל, כי בבית ראשון אמא עלאה הנקרת ה' עלאה, נתפסתה עד הוד ב' דז"א, ואמנם המלכות היהת יונקת ממנה, כי שם מקום המלכות. אך בבית שני, לא נתפסתה הבינה רק עד הוד ראשון דז"א בלבד, שהוא בחינת גבורה של עתה, כנ"ל.

נא) נמצא, כי המלכות עתה בחול בבית ב', אע"פ שהוא פב"פ, היא מחזה ולמטה, ואני יונקת מה' עלאה, לכן נקרא ה' תחתה, לפי

אור פנימי

נ) בית שני לא נתפסה הבינה אלא עד הוד ראשון דז"א בלבד שהוא גבורה של עתה וכוי' לכון נקרא ה"ת. הוא מוסיף טעם על הנ"ל, כי לעיל בAIR הטעם לפיה הלבשת הו"ז את או"א. וכן מבאר, לפי יינקה הנקבא מן הבינה, ואומר, כי בבית ראשון הייתה הבינה מתפסת עד הוד אחרון, המשמשת להוד גם בשבייל הנקבא, נמצאת הנקבא יונקת בשורשה עצמה מן הבינה, כי שורש הנקבא היא בהוד דא"ה ובהוד דברינה, כנ"ל דף א' תרצ"א ד"ה שניהם ע"ש. משא"כ בבית שני, שלא נתפסה הבינה רק עד הוד ראשון, אשר בערך יעקב והנקבא שמקבלים המוחין מהם נמצאים אלו הנה"י שנעשה לחגית, כנ"ל, ונמצא ההוד הוה שהוא בערך הנקבא בבחינת גבורה, ונמצא ששורש הנקבא עצמה, שהיא בערך בחינת הוד, אין לה יינקה מן הבינה. ע"כ נחשבת לה"ת, כי אין לה יינקה מן הבינה, כמובן. עלאה שהוא בינה.

מט) בהיותו שם למללה נקרא גם היא ה' עלאה אך בבית שני וכי נקרא ה' תחתה. כמ"ש לעיל, שבחיותם בבחוי ר', נמצא מלביםים לאו"א עלאין כמו בשבתו נוספת, שנקרת ה' עלאה, וע"כ נקרא גם הנקבא בשם ה' עלאה. אך בבית שני, שלא היה שם אלא המוחין דישסות' בקביעות, שאו' נמצאו הו"ז שעוד מלביםים למחזה ולמטה דא"ה, כי מקום ישסות' הוא מחזה ולמטה דא"ה, ע"כ אע"פ שהנקבא מלבשת לתבונה, מ"מ אינה נבחנת אלא לה' תחתה, כי מחזה ולמטה היה בחינת ה"ת, כמובן. וכן בערך ז"א, נבחנת ג"כ שהוא עוד מלבשת למחזה ולמטה שלו, כלומר לנה"י הישנים שנעשו לחגית ליעקב, וכלפי עצמו הם עוד נה"י, כי אלו המוחין דישסות', אינם נחשים בו למוחין דחכ"ד, כנ"ל, וע"כ הנקבא נחשבת לה"ת. כי אינה יונקת מה'

א' תשיבת תלמוד עשר הספירות בנין הנקבה חלק ט"ו

שאינה יונקת מה"ר. ושמור הקדמה זו, על עניין בינה המתפשט עד הוד א' אימתי הוא, ואימתי מתפשט עד הוד ב'.

גב) והנה אח"כ בחורבן בית שני, הייתה המיעוט היותר מועט שבכל הומנים, והוא דומה ממש אל זמן חטא אדה"ר, והוא כמו שהיה בבחינה ראשונה של אצילות אב"א, שהיתה בבחינות נקדוה כלולה מי', שהוא המלכות שבה בלבד אב"א תחת היסוד שלו, ונחותה בה פגם, שאותן הט"ס שלה ירדו למטה בין הקליפות, ואז סמכו אתאビדו, שהם נה"י ז"א הטעמים אותה.

נג) ח"ס השליך משםם ארץ וגיה. כי ת"ת ישראל שהוא ז"א, השליך את המלכות הנקרה הארץ, שהיתה תחלה בת"ת שבו הנקרה שמיים, ומשם השליכה אפילו למטה מהדום רגilio, שהם נה"י שבו, ונפללה תחת היסוד שבו באחוריו.

נד) וזהו ויגדל עון בת עמי מחתאת סדום, כי בדור אנשי סדום הייתה המלכות באחורי נה"י דז"א כנ"ל, בסוד זה המטיר. אך עתה, נפללה בסוד נקדוה בלבד תחת היסוד, וט"ס שלה ירדו אל הקליפות, מכ"ש הארת ה"ר שנפללו בחורבן בית ראשון.

אור פנימי

בחורבן בית ראשון. כמובן, מלבד הט"ס דז"ק שלה שנפללו קליפות, נפללו ג"כ הארת ה"ר דז"א שהairo ממעלה למטה, הדינו בבחינת ג"ר דישות", כמו בבית ראשון שנפללו ג"ר דאו"א, הנקרים י"ס דהתפשטות הבינה. ואומר שהוא כ"ש מבית ראשון, שהרי בבית ראשון ע"פ ט"ס הראשנות דפרצוף ו"ק דנוקבא נשאו בה, מ"מ הג"ר שללה נפללו קליפות. ואין צריך לומר בבית שני, אשר גם הט"ס דז"ק נפללו קליפות, ומכ"ש הג"ר שלה, שם ה"ר שהairo ממעלה למטה. אמן תזוכר, שאין כאן מדובר מן האורות, כי אין ירידה באורות לעולם, אלא מדובר הוא בנה"י החדים דכללים, שבנפילהם של הג"ר דאורות. כי בחרס כמו נפילתם של הג"ר דאורות. נה"י דכללים חסר הג"ר דאורות.

גב) מפ"ש הארת ה"ר דז"א שנפללו נה"י דכללים חסר הג"ר דאורות.

נד) מפ"ש הארת ה"ר דז"א שנפללו נה"י דכללים חסר הג"ר דאורות.

נה) נמצא, כי חטא אדה"ר וחטא חורבו בית שני הכל'A, אלא שחתא אדה"ר תיקון ממש את הקליפות, מה שמתחללה היו בלתי תיקון, כמו"ש בע"ה. אבל בעת החרבן בחטא ישראל, כבר היו הקליפות מותקנות, ומה שגרמו הם, הוא להחזר ולהלביש בהם את הקדושה כנ"ל.

* נו) בעניין השבת יו"ט ו/orה, וכבר ביארנו למעלה בעניין השינוי והחילוק שיש בין השבת ליר"ט ולר"ה וע"ש. ונבואר כאן עניינים בקייזר. הנה שם נתבאר כי בבחוי' היהות שנוקבא דז"א עולה ביום שבת בתפלת חזורת המוסף עד הכתר של או"א, והוא שווה אליו עתה ממש בכל שיעור קומתו, לנו קדושת השבת היא יותר גדולה מקדושת יו"ט, אבל בבחינתם כי ביום השבת היא מקבלת ההארה שלה ע"י ז"א, לנו אין זה שלימות אליה, משא"כ בר"ח ויר"ט, שהיא שונה יונקין מכתר א', ואינה מקבלת הארץ על ידו. אבל להבין זה, צריכין אנו להודיעך עניין זה.

נו) דעת, כי כל הזוגים שיש בז"ו, שכולם צרייך שווין יקבלו שפע והארה מן ט"ס דא"א, ובכח זה יוכל להזדווג, אבל אין כל הזוגים שווים: כי הנה בימי החול, אז הז"א מקבל הארץ מן הנצח דא"א, וכל

אור פנימי

נו) כל הזוגים שיש בז"ו, שכולם צרייך
שווין יקבלו שפע והארה מט"ס דא"א ובכח
זה יוכל להזדווג. כי עיקר כל עולם וכל
פרצוף פרטני, הוא פרצוף הכתר שבו, והשאר
הם ענפיו בלבד, שכן הכל הגדלים צרכיים
שיקבלו פרצוף הכתר שלהם, וזה גנווה הן
בכללות והן בפרטות. ולפיכך כיוון שא"א
הוא בבחינת הכתר של עולם האצילות, ואו"א
וזו"ן הם ענפיו, ע"כ אי אפשר שיתיה בהם
איום הגדלה או זוג אם לא שיקבלו שפע
והארה בבחינה שכונגה בט"ס דא"א. והנה
באמת כל שפע ממש רק מא"ס ב"ה, כנודע,
אכן אין הענף יכול לקבלו ולחת דרך פרצוף
הכתר, וגם לבדוק מן הבחינה שכונגו
שבט"ס הכתר.

בימי החול או הז"א מקבל הארץ מן
הנצח דא"א וכו' ומלאות מקבלת הארץ

נה) שחתא אדה"ר תיקון ממש את
 הקליפות וכרי' בחטא ישראל כבר היו
 הקליפות מותקנות, ומה שגרמו הם הוא
 להחזר ולהלביש בהם את הקדושה. פירוש,
 כי טרם חטאו של אדה"ר, לא היה שום
 בניין וסדר בקליפות, אלא אחר שהוריד כל
 הבירורים העליונים, שכבר נבררו, והוא
 קלקל אותם, הנה נתחאו בהם הקליפות,
 ובגנו מקלוקלים ההם, לפי ממד החסרונות
 שבקדושה. ונעשה אז אב"ע דקליפות.
 ונמצא שחתאו תיקון אב"ע דקליפות. אמנם
 בחורבן הבית, לא נעשה בקליפות שום בניין
 וסדר חדש, כי אפילו בזמן הבית עדיין לא
 נתכו חטאו של אדה"ר בשלימות, ונמצא
 שלא גרמו אלא להזoor ולהלביש חסרונות
 דקליפות חורק הקליפות. כי אין בניין אב"ע
 דקליפות מתבטלים רק בגמר תיקון.

* שער הכוונות עניין ראש השנה דרוש ה'

בחינותיו של ז"א נכלין בקו הימין בנצח דא"א, ומולכות מקבלת האرتה מן ההוד דא"א, וכל בחינותיה נכללות בקו שמאלי הוד דא"א, ועי"כ אין זו"ן שווים כאחד.

נח) ובר"ת, או זו"ן משמשין בכתר א', ר"ל שניים נכללים בנצח דא"א, והם מקבלים הארטם בהשואה א', ואין יתרון לוכר על הנוקבא. ובשבות אzo עולין זו"ן עד הכתר דאו"א, וזה נכלל באבא, וזה נכללה באימה ואין שנייהם שווים בהשואה אחת, ולכן היא מקבלת הארטה על ידו.

אור פנימי

העיקר בה רק חכמה, ובז"א העיקר בו רק נצח, שהוא בחינת עצמו. וכן בנוקבא העיקר בה היא הוד, שהיא בחינת עצמה.

זה אמרו,, בימי החול או הוז"א מקבל הארטו מנצח דא"א וכו' ומולכות מקבלת הארטה מהוד דא"א וכו', ועי"כ אין שווין כאחד" כי נtabאר שאע"פ שיש בז"א חג"ת נה"י מ"מ עיקרו הוא נצח, שזו היא בחינת עצמו, ועי"כ הוא מקבל מן הבדיקה שכונגד בא"א רק מנצח דא"א. וכן בנוקבא שיעירה היא הוד, מקבל מהבדיקה שכונגה בא"א, רק מהוד דא"א, ולפיכך נמצאים ז"א ונוקבא זה למטה מוה, כי הוד הוא למטה מנצח. וזה אמרו,, ועי"כ אין זו"ן שווין כאחד" וכבר הארכנו בוה לעיל דף אלף תרצ"א ד"ה שניהם. ע"ה.

נח) ובר"ת או זו"ן משתמשים בכתר אחד ר"ל שניים נכללים בנצח דא"א והם מקבלים הארטם בהשואה א' ואין יתרון לוכר על הנוקבא. כי בהיותם נכללים שניים בספירה אחת נמצאים קומחת שווה, כי בספירה אחת אי אפשר שיהיה שם שינוי של שיעור קומה. בדומה למ"ש הרב בא"א בע"ח שער ט"ז פ"א, כי ע"כ או"א קומתם שווה וכחدا נפקין וכחדא שרין, משום שנכללים שנייהם בשם ס"ג, דהיינו במספרת בינה, שהיא בחינה העליונה דשם ס"ג. ע"ה.

מן ההוד דא"א ועי"כ או"ז וו"ז שוין כאחד. וצריך שתדע, שהע"ס אין בהם אלא ה' בחינות: כח"ב זו"ן. ונחשבים לעשר, מפני שז"א כולל שש ספירות חג"ת נה"י, כנודע. אמנים אלו שש ספירות של הוז"א, אין מעלה ויתרונו על הג"ר שמחשבים אותם רק ליחידות, אלא להיפך שמורים בחינת חסרונו. והוא כי כל ה' הבדיקות נכללות זו מזו, וש בהכרח בכל אחת מהן ה' הבדיקות כח"ב זו"ן. כי יש בכתר חמש בחינות כח"ב זו"ן, וכי אין בכתר חמש בחינות כח"ב זו"ן, וכן בנוקבא. אלא כח"ב זו"ן שבז"א מוכנים חג"ת נה"ה, והוא מטעם, שכח"ב הנכללים בבדיקה גות, שהוא ז"א, נקרים בשם חג"ת, כי אין כח"ב אלא בראש. ועי"כ אין כאן שם יותר כח"ב דג"ר הם בז"א על הג"ר, כי אוטם כח"ב דג"ר הם בז"א חג"ת. ונצח הוא בחינת עצמו, דהיינו ז"א, והוד הוא בח"י החקלאות בנוקבא, שהוא הוד. הרי שכח"ב זו"ן הכלולים בז"א נקרים בו חג"ת נה"י. וכבר ביאר זה הרוב בע"ח שער י"א פ"ה. ע"ה. ועי"י בשיעור ה' בעין מי ולא מתי בז"ת דעתך דא"ק.

אמנים גם שכל אחת מה' הבדיקות כוללה מכולם, מ"מ רק בחינת עצמה נשבת בה לעיקר, ושادر ד' הבדיקות הם רק בדרך החקלאות בלבד. למשל, בפרצוף הכתר, העיקר בו רק ספירת הכתר, ובחכמה

נט) וזהו הטעם, שהשבת נקרא קדש ממש, כמש"ה ושמרתם את השבת כי קדש היא לכם. אבל ה"ט נקרא מקראי קדש, לפי שביום שבת ז"א מקבל מן הקדש דאר"א, ונונת על ידו חילקה אל הנוקבא. ונמצא כי ז"א עצמו שהוא בח"י يوم השבת נקרא קדש ממש, אבל שאר היר"ט אינם בעליים עד המקום שעלו ביום שבת אבל בכל י"ט בעליים כפי בוחינתו כמ"ש.

* ס) בזה תבין סוד הנסירה שנוטן בה הדינים שהם האחוריים. כי תחוללה היה בו החיצונית הנקרה אחר, הוא הקטנות. והבן זה, כי האמצעי אינו נקרא אחריות, והוא בו אחר ואמצעי. ובבואה הפנים שהוא גדולות, אז מה שהיתה המלכות בסוד עיבור בלבד כל' אחד באחורי (הגדייל אותה מאחורי פרצוף גמור עד כנגד החזה שהוא חצי שיעורו,

אור פנימי

ומ"ש, ששניהם משתמשים בכתר אחד, כבר ביאר זה לעיל (בחלק זה אות ו), ע"ש. כי בהיות הנוקבא כוללנה בנצח דاما נמצוא הכתר שליה שהיא ת"ת דاما כמו שהוא כתר דז"א. כמ"ש שם בא"פ ד"ה שניהם. עש"ה.

ס) סוד הנסירה שנוטן בה הדינים שהם האחוריים. כמו שייתברר להלן, אשר הדינים גנסרים ממנה וננתன אל הנוקבא שמתחללה גמתקין ע"י אמא בלבד, ואנו אינס עוד על שלמותם, ואח"כ חווורים להתחמק פעמי ב' ע"ז"א. וכשז"א נותנים לה בפעם הב' או גמתקים על שלימותם. וו"ש הרוב, שנוטן בה הדינים שהם האחוריים. הדינוו אחר שניתנים לה ע"י אמא. כמ"ש במקומו.

אחר הוא הקטנות והבן זה כי האמצעי אינו נקרא אחריות והיה בו אחר ואמצעי. פירוש, שבחינת מוחין הקבועים בז"א, הם רק ו"ק בלי ראש, שהם תגית נה"י: ונבחנים לב' פרצופים: עיבור, יניקה, המכונים חיזון ואמצעי, מפאת שהם מלובשים זה תוך זה, כי פרצוף יניקה שהוא פרצוף חג"ת, מלובש תוך פרצוף עיבור שהוא נה"י. וע"כ הם נקראים חיזון ואמצעי, משום שאין שלימות אלא אחר בית פרצוף עלאין, הנה זה משום שנצח והוד דא"א עלו

* ע"ח ה"ב דריש מ' שער פנימיות וחיצונית דריש ח'.

והרי נשלמה כמו היה, עם היותה חצי שיעורו, ועודין חסירה ממנה יסוד ומלכות, וזה לפי שעדיין אינה שלמה כמו הוא רק חציו דוגמת זמנו יניתנו, ותסר ממנה כל' ג' הפנימי). כי בזמן שיש לו עיבור, אין לה מדה כלל רק עטרת היסוד, שהוא חצי מדה שבה, ועתה נגדלה (כיסוד שלו) כמו היה.

אור פנימי

שהוא תמיד למעלה מהזה, משמשו שנוקבא בנקודות היה בבחינת אצלות למעלה מפרשא, אי אפשר לקרוא בשם אחרו.

זה אמרו,, האמצעי אנו נקרא אחרים? דהיינו נקבער, כי האמצעי שהוא פרצוף ההציגת, הוא ככל פנים כי רק מהזה ולמטה, שם הכלים של נה"י הם אחרים. וזה שמתיקן מקודם זה, כי אחריו הוא קטנות, כי כאן אצל הנוקבא, הם ב' פרצופי הקטנות, כמו של להלן, ושניהם נקראו אצלם בשם אחרים. כי רק בו"א יש להבחן את פרצוף ההציגת, לבוחינת פנים כנ"ל אבל בנוקבא נבחן גם ההציגת שלה שהם אחרים. שהרי בעת יציאת ז' המלכים, לא יצא שם הנוקבא, שהיה מלך זו, רק לבחינת נקודת הכתתר לבך, שהיא נקודת החוזה, שמצד האורות נבחנת לנקודת היסוד, (כנ"ל בדף אלף תר"צ ד"ה ונוקודה) ע"ש. וונמצאות כל תשע הספריות התחתונות שלה שם בחינת אחריו, כי כולם באו ונתחברו אליה מבחינת בי"ע בעת הגדלותם דמלכיהם. ונמצא שלא היה או לבחינת אצלות, והיינו למעלה מפרשא, רק נקודת הכתתר שלה בלבד. וע"כ נקרא גם פרצוף הציגת שלה בשם אחריו. אמן מדרכו של הרב לבנות כל

בחינת ו"ק בשם אחריו ואפילו בו"א. או מה שהייתה המלכות בפוד עיבור בלבד כל' אחד באחוריו וכו'. הנה נשמט כאן כל המسكنא, והוא מובאה בדברי הרבה ל�מן באות ס"ט. וכי להקל על המעיין העתקנוו ראי במוסגר, כי כאן מקוםו. כי הדברים שלאת'ו הם פירוש על המسكنא הו.

חכ"ד, דהיינו הגדלותו שלו, והוא נקרא פרצוף הפנימי מכלם, להיוון מתלבש תוך פנימיות פרצוף היניקת. ונמצא פרצוף העיבור שהוא החיצון מכלם, ופרצוף היניקת הגדלות הוא פנימי מכלם, ופרצוף היניקת הוא אמצעי. וב' הפרצופים החיצון והאמצעי נקראים קטנות, כי הם חסרים מראש, כנ"ל. ורק פרצוף הפנימי נקרא בשם גדלות.

זה אמרו,, אחריו הוא הקטנות" פ':ஆ"פ שאנו מכנים לפרצוף הנוקבא שמקודם הנסירה בשם פרצוף אחרים, אין לטעות שהוכנה היא על פרצוף החיצון בלבד, שהוא פרצוף העיבור, אלא הוכנה היא על ב' הפרצופים עיבור ויניקת ביה, ונקראים אחריו, משום שם בחינת קטנות, וכל קטנות אפשר לקרוא אחרים. אמן עיקר השם אחורי הוא רק על פרצוף העיבור, שהוא מבוחנת מהזה ולמטה כללות הפרצוף. כי כל נה"י נקראו אחרים. והוא מטעם שם לא היו כלים דו"א בעת יציאת המלכים דנקודים, אלא אח"כ ע"י הארץ הול' ונוקודה מיסוד דא"ק, נתחברו הכלים דנה"י אל ז'ת דנקודים. כי ע"כ נתחפטו הוז"מ אלו עד בי"ע, כי השיגו הנה"י שלהם שנחמעטו ונפלו לבחינת בי"ע ע"י צמצום ב' דא"ק, כמו שבחליך הקודמים. וע"כ אלו הוי מבוקדים, הם נבחנים כלים דפניהם. ורק בחינת הכלים דנה"י שנתחברו אל המלכים מב"ע, הם הנקראים כלים דאחרים. הרי שרק פרצוף העיבור שהוא בחינת נה"י אפשר לקרוא אחרו, אבל פרצוף ההציגת

סא) זהה כלל גדול שתבין בו הכלל, כי לעולם פרצוף הב' הוא חצי העליון, כנזכר במקומות אחר. וכיון שז"א בסוד העיבור היה חצי מדה, גם היא הייתה חצי מדה, כי הוא ר'ק (ונשארו) ונעשה ג'. והיא קצה זו שהוא בשיעור היסודות שלו הקטן שבכולם, שאין בו רק ב' פרקיין.

אור פ נימוי

בשלמות בערכם כמו א"א, וכו' עד ז'. ונבחנן ז"א, שהוא מעיקרו רק בחינת ו"ק, והיינו חצי המדרגה דישוטית, כי יש לו או בראשותו אה"פ דישוטה. כן נבחנת הנוקבא בעת שיש לה נה"י של ז"א, שהיא או בשלמות כמו הז"א, ככלומר שיש לה ע"ס בשלמות השיך לערכה, כמו הע"ס דר'ק דז"א בערכם, כי חצי מדהו של ז"א מספיק לכל ממדת הנוקבא, כמו חצי מדם של ישות"ת מספיק לכל ממדת ז"א, וכן חצי מדם של או"א לכל מדם של ישות"ת וחצי ממדת א"א לאו"א, וכן למלعلاה.

זה אמרו,, כיון שהז"א בסוד עיבור היה חצי מדה גם היא הייתה חצי מדה וכו', בשיעור היסודות אין בו אלא ב' פרקיין" כי ככל מדהו דז"א מבנית קביעותו, הוא רק חתג'ת נה"י ששה כלים. נמצא שבעיבור, שהוא רק נה"י, ג' כולל בג', הנה אין לך רק חצי מדהו, ועוד גם הנוקבא, אין לך או רק מחציתו של ממדת העיבור, כי ככל ספריה דע"ס דעתיבור של הז"א יש לה ג' פרקים, שם בחינת ראש תור סוף דאותה הספריה. חוץ מיסוד שלו, אין בו רק ב' פרקים, שם בחינת ראש תור סוף וחסר לו ראש בערך שאר הספריות דעתיבור הז"א. וכן, שתווך סוף הם בחינת גות, וגთבאר לעיל שכל גופו הוא מחציתו של הראש. נמצא, כיון שהנוקבא לא נתגדלה בעיבור אלא כמדת היסודות, הרי אין לה אלא מחצית ממדת העיבור, כי אין בחינת הראש דעתיבור, כמו שיש לכל הע"ס דעתיבור, אלא בחינת גוף בלבד כמדת היסודות שבחם.

זה אמרו לעיל באות ס'. וכך באות ס"ט,, שבבאו הפנים שהוא גדולות דז"א הגדייל אותה מהוריין פרצוף גמור עד נגד

סא) כלל גדול שתבין בו הכלל כי לעולם פרצוף הב' הוא חצי העליון. עניין כלל הווה נעשה בעת צמצום ב' דא"ק, שה"ת שהיה בח"ד, עלתה בנקבי עיניים, שם בחינת ה"ר, כמ"ש הרבה לעיל דף תל"ב אות מ"ד. שנעשה בעיניים בחינת ה' אחרונה ובבחינה ה' ראשונה. ככלומר, שנחלה כל מדרגה לב' החזאים : לג"ע, ואח"פ, כי מאחר שה"ת עלתה לעיניים, נמצא המדרגה עליונה מסתימת שם, ואין במדרגה עליונה זולת כתר חכמה בלבד, ובינה זו"א ונוקבא, יצאו למדרגה תחתונה, כמ"ש הרוב שם, שה' אחרונה נמצאת בעיניים, ויה"ו באח"פ, ככלומר, שאח"פ נעשה למדרגה חדשה, שנכל בבחינת יה"ו. ע"ה. וنمצא מוה, שככל מדרגה תחתונה ירצה מחציתה של המדרגה העליונה ממנה, הן בפרטויות המדרגות של הפרצוף עצמו, והן בהעלין ותחthon של הפרצופים : כי אה"פ דראש כל פרצוף, ירדו ונעשה לבחינת גופו שלו, ע"כ נבחן הגוף دقיל פרצוף לחצי המדרגה של הראש. וכן פרצוף תחתונו, יש לו בתוכו חצי המדרגה של העליון, דהיינו אה"פ דעליוו שבאו לרשותו של תחתון מבואר. ומחייב זה נמצא הכלל, שכן תחתון הוא חצי העליון, ככלומר, שם יש לחתון חצי מדה של פרצוף העליון, הרינו בשלמות כמו העליון שלו. שותרי העליון אין לו ג' יותר מהחצי של עליונו.

באופן, שא"א דאצלות, אם יש לו ממדת הגוף דעתיק, שהוא חצי פרצוף שלו בערך ראשו, נמצא כבר א"א על שלמותו כמו עתיק, כי יש לו ע"ס דורת"ס, בשלמות שבערכו. וכן או"א, אם תגייע להלביש הגוף דא"א מגנון שלו ולמתה, יש להם רת"ס

סב) והבן זה היטב, כי בזמן היניקת, חזרה להתקן כל מה שהיה בו טרם מיתת המלכים, שהרי הוא ויק מחוברות, והוא קצה הו' מתוקן. ובЋחරח שבזומן מיתת המלכים היה בהם ב' בחינותיהם פנים ואחר, ולכן אלו היב' בחינותיהם אינם נחקרים ממשום פרצוף שביעולם.

טג) ועתה צריכין להתקן ג' ר' דז"א וט' אחרונות דמלכות

אור פנימי

אחר שנטקנו באצלותםשוב אין נחקרים ממשם. כנ"ל. ומה שקורא אותם בשם פנים ואחר, הוא נמשך אחר מ"ש לעיל באות ס', אשר האמצעי שהוא חג"ת, אינו נקרא אחרום, אלא רק פרצוף החיצון בלבד שהוא נה"י, ע"ש. וע"כ מכנה גם כאן לפרטוף חג"ת בשם פנים, ולנה"י בשם אחר: אמן ברוב המקומות קורא לב' הבחינות חג"ת נה"י בשם פרצופי אחרים. ולא עוד, אלא אפילו לפרטוף הפנימי הבא ע"י בחינת ב"ז שהוא משלים להכלים דיסוד ומילכות שבת, נקרא ג' ב' בדברי הרב בשם אחרים, והוא מטעם שכ' הבא להשלמת כלים נקרא בשם ב"ז ונקרא אחרים, והם ג' הפרצופים הראשונים המובאים כאן שם באים בשם ב"ז. ורק אח"כ עולים הווין פעמי' למן. ומקבלים בחינת שם מ"ה, והוא הנקרו בחינות פנים. ובו עצמו יש ג' ב' פרצופים כמו באחר, שהם: עיבור, יניקה, וגדלות. ומוכנים ג' פרצופי הפנים אבל ג' הראשונים שהם ב"ז ולא מ"ה, נקראים ג' פרצופי האחורי. כי כל הכלים באים מבירורי השבירה שבב"ע, שטטרם השבירה יצאו בע"ס דנקדים שנקרו ב"ז, וע"כ השלמתם של כלים האלה נקרא ג' ב' בשם ב"ז. גם בערך האורות דאצלות שנקרו מ"ה, נבחן הבן' לחבי' אחר.

טג) ג' ר' דז"א וט' אחרונות דמלכות שמולות לא באו אפילו בזמן המלכים. אי הפירוש שלא בא כלל בזמן המלכים, אלא המذובר הוא רק בבחינת ז' המלכים שיצאו

הזהה שהוא חצי שייערו ותרוי נשלה מה "כמההו" ככלمر, שאחר שנוקבא נגדלה בחצי מدت' של הו' א' ממדת קביעתו, דהיינו עד החוזה שלו, והוא מלבשת לניה' שלו, הנה אז נשלה מה כמותו, ככלמר, שיש לה שם בחינת ב' הפרצופים חג"ת נה"י כמו שיש לו' א' בזמן יניקה שלו, וاع"פ שהיא אינה מלבשת לחג"ת שלו אלא לניה' שלו, מ"מ מספיק הנה' שהוא חצי פרצוף ויק דז"א, לפרטוף גמור של הו' ק' דנקבא. כי חצי מודה דעתוין הוא מודה שלמה אל התחתון, כמוואר, אמן מטרם שוי' אם שיג פרצוף הגדלות שלו, אינו יכול להשיע לנוקבא הנפרדת, כמ"ש להלן.

סב) ובЋחරח שבזומן מיתת המלכים היה בدم ב' בחינותיהם פנים ואחר, ולכן אלו הם ב' בחינותם נחקרים ממשום פרצוף שביעולם. ב' בחינותם אלו הם חג"ת נה"י, שם הכלים דפנים דז"ת דנקדים, דהיינו מה שיצא בהם בעת הקטנות לעמלה מפרסא. כי מבח'י הכלים הם חב'ד חג"ת בלבד והנה'י שביהם נשאו תחת הפרסא בבי'ע. וכיון שהם לא נשברו מחתמת עצם אלא מהמת שנתחברו עם הכלים דבר'ע, ע"כ אחר שנבררו ונפרד מתוכלים דבר'ע, ועלו ונתקנו באצלותם,שוב לא יארע בהם שום מיעוט עוד, כי הפרסא דאצלות נתחקנה באופן כזה שהכלים דפנים לא יתחברו עוד עם הכלים שלמטה מפרסא, כמו שקרה בעת המלכים. וזה אמרו „ולכן אלו היב' בחינותיהם אינם נחקרים ממשום פרצוף שביעולם“, ככלמר

শמעולם לא באו אפלו בזמן המלכים, ואלו באים בסוד תוספות. רעתה באים מעורבים ומתקנים עם מה ויבן בגדלות.

ס"ד) כי בקטנות, כולם דב"ז, כנודע. כי ז' מלכים כולם מב"ז היו. גם לאחר התיקו לcko כל אחד מהם מה' וב"ז, כנודע. וזה נשלמו והבן זה היטב, כי אין מה' בקטנות כלל רק בגדלות: והוא מה', כל יוד דיליה ודילה. וב"ז, ג' דיליה וט' דילה.

סה) והנה א"א ועתיק, הזכר לcko כל המ"ה והנוקבא לקחה כל הב"ז להיות נמתקת ולאינה צריכה אלין, אך מאו"א ואילך הוצרכו הזכרים ליקח תחלה הב"ז של נקבה אפלו הקטנות שבה כדי למתקו, ואח"כ ניתנו אליה למגרי ונשאר בהם שרשו מן הקטנות.

טו) ובגדלות לוקח ג'כ' שלו ושלה, ואח"כ ניתנו לה הב"ז לבדו לפרצופה, והמ"ה הארתו בלבד, שהם הארת החסדים בלבד, ולא עיקרא, כי עיקרא נשאר בו. וההיפך בב"ז, כי עיקרו בה וכו' הארץ בלבד, אך עכ"ז כיוון שתחללה לcko, הרי יש לו שורש גדול ממנו, לכון דעתו שלם. אך הנקבה אינה לקחת ממה' רק הארתו בלבד ועיקורה מב'ז, ולכון דעתה קלה אפלו בגדלות.

זו) וכל זה המ"ה וב"ז דגדלות, נקרא תוספת המסתלק, ולא נשאר כי אם ב"ז דקטנות בשניהם, וזה בז"ג, כי באו"א לעילם נשאים בהם, כי כבר שם ב"ז שלם היה להם תחלה בעת המלכים כל י"ס, אמנם גם הם הוצרכו למ"ה וב"ז עד"ז הניל בז"ג.

אור פ נ י מ י

דיהינו מה שיצא למלחה מפרשא שנתקנה מעינים דא"ק בסוד הסתכלות עיניין באח"פ, דיהינו בעת קטנות הנוקדים, כי או לא יצאו דב"ז חגי"ת דכלים עד החוזה, והנוקבא לא יצא רק בחינת הכתר שלה בלבד, שהוא נקודת החוזה, אמנם אח"כ בזמן הגדלות נוקדים, הרי נתפסטו עד ב"י"ע, וזה השיגו כל אחד הג"ר שלם, וגם הנוקבא השיגה הט"ס דכלים שלה מב"ע, כמו"ש חלק ז'. אלא תוכנה היא על بحي' אzielות של הו"ת, אzielות של הנוקבא, כמובן.

טח) ועיקר מ"ה בוצר, והארתו בנוקבא, ולהיפך בב"ז, ויען היה חר"ב מבינה דמיה בלבד, וכן שרשם דין ולא רחמים עם שם מ"ה. ואפשר, כי מ"ה בחכמת אבא ובחכמת אמא, וב"ז בבנית אבא ובבנית אמא, וכן יהיה בז"א.

ט) ונחוור לעניין, כי בינויו נשלמו כבראשונה, והוא לא היה לכל אלא מהם רק ב' כלים, שהם אחרור ואמצעי. ובבא הגדלות ללח ז"א כל הפניימי הג', והוא הגדיל את הנוקבא מאחוריו פרצוף גמור עד נגד החזה, שהוא חצי שיערו כנ"ל, והרי נשלמה כמוותו, עם הייתה חצי שיערו.

ע) ועודין חסר ממנה נקודת יסוד ומולכות שבת. וזה לפי שעדיין אינה שלימה כמוו רק חציו דוגמת זמן ינكتו, וחסר ממנה כלי הג' הפנימי של אותן ב' בח', וגם מן הדעת שלא היה תוספת גדולות, רק כבזמן הקטנות.

עא) וכשננסרה, שהוא שלקהה היא המוחין חצים בלבד, שהם בינה וגבורה (כזכור במ"א בעניין שופר) אז נ麝 לה שם ב"ז שלא, כנודע, כי בינה וגבורה של ז"א הם ב"ז כנ"ל, והוא נשלם יסוד ומולכות שבת, ועודין חסירה הארת שם מ"ה, והוא ניתנו בה האחורים של החיצוניים דעיבור, ונעשה פנימיות בה.

אור פנימי

האורות שלהם שמשו שם למעלה מפרשא, דהינו בעת קטנות נקיים, אשר חיו ונתקנו באצלות בקביעות בו"ז, כל אלו נבחנים לב"ז. ומכל"ש בחינת האחורים דעת"ס דנקודים, دون של הג"ר נקיים וכן של היהת דנקודים, נחשים ודאי לב"ז. במלה אחת, כל מה שיצא עוד בג"ר זו"ת דנקודים הון בגודלות וזה בקטנות, ובוא בתקון בעולם אצלות כל אלו נקרוו ב"ז. ורק בחינת האורות והכלים שנתחדשו באצלות ע"י יציאת הקומות על המכסים בסוד או"י ואור חורן כנודע, הרי כל אלו הם נבחנים למ"ה. החדש, ונקרוו בשם מ"ה. וזה אמרו,, וכשננסרה שהוא שלקהה היא המוחין חצים בלבד שם בינה וגבורה

סה) א"א ועתיק הזכר ללח כל המיה וכו'. כל זה התmeshך כבר נתבאר היטב לעיל דף חרי"ט מאות כ"ה עד אות כ"ז. ומשם תדרשנו.

עא) וכשננסרה שהוא שלקהה היא המוחין חצים בלבד שם בינה וגבורה. כי הבינה וגבורה הם חלקת, דהינו בת"ז ה"ז של המוחין, כמו"ש להלן. וזה נשלט יסוד ומולכות שבת ועודין חפרה הארת שם מ"ה. כבר נתבאר בחלוקת הקודמים, שכל הקומות אשר יוצאים בעולם האצלות נבחנים על שם מ"ה החדש, ורק אותן הכלים והאורות שנשארו מע"ס דנקודים, גם בחינת הכלים דפניהם עם

עב) והרי נשלמו בה ג' חלוקות: יסוד, ומלכות, ודעת שבה, שהם איברי הולדת שאינם נעשים אלא ממ"ה. ובוחרתן פב"פ נתן בה בזוג א' שם ב"ז בבחוי הגדלות, ונשלמה. ואח"כ בזוג הב' נתן לה המ"ה, שהם החסדים לצורך נשמות.

עג) ונמצא כי בזמן הנסירה, היא לוקחת הגבורות מז"א והוא נשאר רק מהחסדים ולוקח הוא הפנימיות (ונראה לי, כי נרד"ז נקרא פנימיות העולמות. וגם במ"א ע"ש כי ציצית קטן, קטנות שהיא עשויה

אור פנימי

קבלת הזוג על בחינת תשלום הכלים, המחויר הנה"י שלה, כנ"ל, זוג זה נבחן רק על בחינת ב"ז, כי עוד אין בו האורות, וזה אמרו,, ואו נשלם יסוד ומלכות שבה, ועודין חסירה הארתה שם מ"ה" פירוש: כי מטרם הנסירה, כבר היו לה ב' פרצופים: עיבור יניקה, שם חג"ת נה"י, כנ"ל, שנה"י דז"א מספיקים לה ל"ק גמורות ואו יש לה רק בחינת ה"ג דקטנות שז"א השפיע לה דרך אחורי החוזה, שפירושים הוא, בחינת ה"ח בעינים,iao אין לה רק גו"ע בכל ספירה מע"ס שלה, ואח"פ שלה הם חסרים מכל ספירה, שם חב"ד חג"ת דכלים דכללות פרצופה, כי ג' קווים דגלגולתא הם חב"ד דכלים, וג' קווים דעתינו הם חג"ת דכלים, ובחינת נה"י שם בחינת אח"פ חסרים לה הן בכללות ותן בפרטות. וכדי להשלים את הע"ס שלה בבחינתנה נה"י, הנה לזוג ע"ב ס"ג היא צריכה, כי בקבלה להארת ע"ב או הארה זו מורייה בחינתה ה"ח. מעינים שלה לבחינתה פה, ואח"פ כללות חזורים למדורגתה, ואו נשלה ברת"ס, שהם חב"ד חג"ת נה"י דכלים.

עב) ובוחרתו פב"פ נתן בה בזות א' שם ב"ז בבחינת הגדלות ונשלמה ואח"פ בזוג הב' נתן לה המיה שם החסדים לצורך נשמות. כבר נתברר בדיור הסמור, שהזוג להשלמת כלים בלבד, נקרא בשם ב"ז. והנה הזוג הא' בשם ב"ז המובה בדיור הסמור, היה מבחינת אם לא שלא ע"י ז"א, כמ"ש להלן. וע"כ צricsים עוד לזוג ב' על ידי ז"א, ואו נשלים לגמרי הכלים שלה. ואח"ז געשה הזוג הב' ע"י הו"א להמשיך לה האורות דג"ר, שנבחנו לבחינתה מ"ה, ולמהוחין דהולדת כמ"ש לפניו.

עג) כל מה שאותן הוכר לנוκבא בעת הנסירה, גם מה שנייתן לה טאבא, אינם רק הגבורות והם נקראים אחוריים. כי הן הגבורות שניתן לה ע"י הארתה שם ב"ז

או נשך לה שם ב"ז שבה וכו' ואו נשלם יסוד ומלכות שבה ועדין חסירה הארתה שם מ"ה" פירוש: כי מטרם הנסירה, כבר היו לה ב' פרצופים: עיבור יניקה, שם חג"ת נה"י, כנ"ל, שנה"י דז"א מספיקים לה ל"ק גמורות ואו יש לה רק בחינת ה"ג דקטנות שז"א השפיע לה דרך אחורי החוזה, שפירושים הוא, בחינת ה"ח בעינים,iao אין לה רק גו"ע בכל ספירה מע"ס שלה, ואח"פ שלה הם חסרים מכל ספירה, שם חב"ד חג"ת דכלים דכללות פרצופה, כי ג' קווים דגלגולתא הם חב"ד דכלים, וג' קווים דעתינו הם חג"ת דכלים, ובחינת נה"י שם בחינת אח"פ חסרים לה הן בכללות ותן בפרטות. וכדי להשלים את הע"ס שלה בבחינתנה נה"י, הנה לזוג ע"ב ס"ג היא צריכה, כי בקבלה להארת ע"ב או הארה זו מורייה בחינתה ה"ח. מעינים שלה לבחינתה פה, ואח"פ כללות חזורים למדורגתה, ואו נשלה ברת"ס, שהם חב"ד חג"ת נה"י דכלים. כמו"ש כל זה בחלקים הקודמים.

והנה הארתה זו המורייה ה"ח ומחרות לה אח"פ, דהיאינו הנה"י, היא נבחנת בבחוי ב"ז, כי לא תיקנה יותר רק בחוי החורות הנה"י שלה, שהם אח"פ שנפללו ממנה בעת שבירת הכלים, אמן האורות דג"ר, שהם בחינת קומה חדשה הצריכה לצאת באצלות בשביבה, הנה עדין לא קבלה אותה, כי מטרם שיש לה הכלים בשלימות אי אפשר לה שתקבל האורות דג"ר. וע"כ מתחילה

шибיצירה, וציצית גדול, גדלות שביצירה. ובמ"א נתבאר כי שנייהם נקראו חיצנות שביצירה, ובמ"א ע"ש (מהרץ' ז"ל) כי כל מה שנoston הוכר לנוקבא בעת הנסירה, גם מה שנoston לה ממש, אינם רק הגבורות, והם נקראים אחרים.

עד) ויש גבורות באחרים ذוכר ויש גבורות במוחין ג"כ, ושתיהן ננסרין וניתניין אליה (נראית מזה כי הפנימיות הם המוחין, שביהם ג"כ בח"י גבורות בין הניתניין אליה, וכעדי' בזמנים מוחוץ. והוא נשאר במ"ה ועיין במ"א היטב עניין הגבורות והחיבוק בימין ובשמאל והזוווג, וככמה מני חסדים וככמה מני גבורות הם (מהרץ' ז"ל).

עה) והענין, כי בחינת החיצונית והאמצעית שבנה'ם הם תרי פלאי גופא, שהם גוף א' בלבד, כי שם ראש הנוקבא א' בלבד, וזהן משתמשין בהם, וכוטל א' לשנייהן, אך בכוام של החסדים או הנ"ה נפרדין זה מזה.

או ר פ נ י מ י

על ידי אמא שלא ע"י ז"א, שהוא הווג הא' דברין המשלים לאח"פ דנוקבא, כנ"ל בדייבור הסמן, והן הווג הבי' דבר'ן שהוא ג"כ ממתיק את האח"פ דנוקבא ביתר השלמה. הרוי הם שנייהם באים רק להשלמים הכלים של האחרים שללה, שם האח"פ, כנ"ל, וע"כ נבחנים שנייהם לבחינת אחרים, וכן לבחינת ב"ן. אלא רק זוג הבי' של ידי ז"א שנoston לה האורות עצמן הוא הנבחן לבחינת פנים, לבחינת מ"ה, כנ"ל בדייבור הסמור.

עה) החיצונית והאמצעית שבנצה הורם תרי פלאי גופא שהם גוף אחד בלבד כי שם ראש הנוקבא אחד וזווין משתמשים בהם ווטל אחד לשנייהם. כלומר, כי הפרוצופים הראשונים הנקראים עיבור ויניקת, וכן הם נקראים חיצונית ואמצעית, שהם ו"ק הגדת נה"י, כנ"ל, הנה נצח והוד שבחם נבחנים לגוף אחד בלבד, וע"כ הם מתלבשים בראש הנוקבא, שהוא בינה אחת, ואנו נבחן, שז"א נוקביה משתמשים בcotol אחד לשנייהם.

הנה הרב כייל כאן יחד עניין הדיבוק דנו"ה לגוף אחד עם עניין הווע'ן אב"ג' ששתייהם משתמשים בכוטל אחד, ואומר לפניו, שעניין הנסירה דנוקבא מז"א, והוא ג"כ עניין אחד עם ההפרדה דנצח והוד זה גבירות באחרים ذוכר" דהינו בח"י הוק

עד) ויש גבורות באחרים ذוכר ויש גבירות במוחין ג"כ, ושתיהן ננסרין וניתניין אליו. כי ה"ג הם, ונחליין ג"כ, לג"ר ולו"ק, ובהיותה עם הווע' אב"א, אין לה אפילו והגבירות דז"ק שמחוזה ולמטה הם דבוקים באח"פ ذוכר ונחבים ע"כ על בחינת הוכר, ולא על בחינתה עצמה. רק בעת הנסירה, ננסרים ממנה ב' בח"י הגבורות, הוא דז"ק והן דג"ר, וניתניין אל הנוקבא. וזה, "יש גבירות באחרים ذוכר" דהינו בח"י הוק

עו) כי נעשה בזוכר בחיי ה"ג הפנימית, כי אוֹ כוֹתֵל הַהוּא לוֹ לְבָדָם הַחֲסִידִים, וְלֹכֶן נְחַלְקִים נ"ה, וְלֹהֶה כוֹתֵל א' לְבָדָוּ מִן הַגְּבוּרָה, וְהַם

אור פנימי

דאבא ומונצח דא'א. וכן הנוקבא שהוא הוד, היא יונקת מהוד דז"א, ומהוד דאמא ומהוד דאבא ומוהוד דא"א. דהיינו דרך הבדיקה שכונגדה בכל העלינים מהם, כמ"ש הרבה ליעיל (בחילק זה אותן נ"ז) ע"ה.

וענין ה' הבדיקה הבנייל שבע"ס, הם היחסים מה' בחינות דא"י, כמ"ש בחלק א' דף ה' ד"ה וטעם. ולפיכך כשהמדובר הוא בבדיקה פרצוף דרתה"ס בא"ו וא"ח, הם מתבראים תחת התחלקות של ע"ס. וכשרוצים להציג רק את בחינת האוי' שבפרצוף, שזה עיקרו של כל פרצוף, או מחלקים אותו תחת ה' בחינות שבו. ובזה תבין כי זה היחס של הוז"א לנצח, והנוקבא להוד, הוא להורות על הוז"א דאי'י והנוקבא דאי'י, שנתבאר לעיל בדף ה' שהנווק' דאי'י היא רק בבדיקה הסיום של הוקמה, שבה כת מצום המסים להאר עליון. ובבדיקה הוז"א דאי'י הוא התפשטות של חסדים בהארת חכמה. ע"ש.

ונמצא, כי בקטנות ז"א, כל עוד שהוא ו"ק בלי ראש, הנה בחינתו עצמו דאי'י איןנו מגולה בו כלל, כי עדין אין בו הארת חכמה בחסדים שלו, ונתבאר שם, שזה כל הבדיקה מן בינה דאי'י אל ז"א דאי'י, כי בינה דאי'י היא חסדים בלי שום הארת חכמה, ובעה שהמשיכת הבדיקה הארת החכמה בחסדים, יצא החסדים האלו בשם בבדיקה חדשה שנתקראת ז"א. ע"ש. הרי שבקטנות ז"א שאין בו רק ו"ק, עוד אין בחינתו מגולה כלל, כי או אין בו שום הפרש מחסדים שבבינה. וכיון שכן, הרי הדבר נבחן בעיקר בספירת הנצח שבו, כי הוא עיקר הוז"א מיחס האוי'י, ונבחן ע"כ שאין בו שום הכר אל ספירת הנצח, והיא נכללת בהוד שלן. וזה שאומר הרבה שבב' הפרצופים חג"ת נה"י דז"א נמצאים הנצח

מוחה. כי אומר בעת שנ"ה הם גוף אחד משותחים או זו"ן בכוון אחד, ובעתה שנעשה לו"א כוון מיוחד מחסדים, ולנוקבא מן הגבורות, או נחלקים נ"ה זה מות. וצריכים להבין מדוע מטה עניין להפרדה והדיבוק דנו"ה עם הדיבוק והנסירה דז"א ונוקביה, כי כאן גינוי המפתח אל הבנת הנסירה בכל הקיפה. וכבר נתבאר לעיל, שעיקרם דעתם הם ה' בחינות: כח"ב זו"ג, והם ה' פרצופי אצילות: א"א, ואו"א, זו"א, ונוקבא. וכל אחד מהם כולל מכלום, אלא שיש חילוק בין ג"ר ובין זו"ן כי ב' הפרצופים הראשוניים בלבד, נבחנים ה' הבדיקות שביהם לכח"ב זו"ן מטעם התכללות כל אחד בכולם. אבל ב' הפרצופים זו"ן, נתמעט יריד ההתקולות כח"ב שביהם לבחינת חג"ת, וע"כ ה' הבדיקות שביהם לבחינות בשם. חג"ת נ"ה, שהג"ת הם ג' הבדיקות כח"ב, ונ"ה הם ב' בחי' ז"א ונוקבא, שז"א הוא נצח ונוקבא היה הוד. אמנים יסוד ומלכות שביהם, אינם מוסיפים בהם שום בධינה חדשה, כי אין יותר מה' בחי' בכל פרצוף איזה שהוא, ומספרת היסוד היא רק בחייב ההתקולות של ה' בחינות שבפרצוף מצד החסדים שבו, וכן ספירת המלכות היא ג"כ רק בחייב ההתקולות של ה' הבדיקות שבפרצופ, אלא מצד הגבורות שבפרצופ. ואין בධינות נספות, כמ"ש בחלק ה'.

ועם זה מובן שיעיקרו של הוז"א הוא בחינת נצח שבו, כי שאר ד' הבדיקות שבו באים בו רק מהתכללות. וכן עיקרה של הנוקבא היה הוד שביה, כי שאר ד' הבדיקות הם מהתקולות של העליונים. גם-node, כל תחthonו אין מקבל מעליונו כי אם מהכח' שכונגדה בהעלונים. ונמצא הוז"א, שהוא נצח, הוא יונק מנצח דאמא ומונצח

מחברים נ"ה לבחוי ראה, והנוקבא לעולם היא סוד אחרים של הזכר והזכר הוא בחינת הפנים אף בהיותם אב"א, והבן זה.

אור פנימי

חכמה, והשם פנים מורה שיש שם מוחין דהארת חכמה. ונתברר, שככל עוד שאין הארת חכמה בפרצוף, אין בע"ס דנה"י רק בחינת כה הסיום דעתך, שהוא בחינת ההוד בלבד כנ"ל, ומעלה הנצח געלם שם למורי, אלא גם הוא כולל בכח הסיום של ספירת ההוד, הרי שבתחתיו אוחרים, הם גוף אחד בלי הבדל ביניהם. אלא רק בחינתם פנים, דהיינו, שיש שם מוחין דעתך שהם גילי הארת חכמה, או הנצח הוא הנושא להגilio היהת, וההוד הוא הנושא לכך הסיום, ונמצא שם ב' גופות נבדלים זה מזו. כנ"ל. וזה אמרו,, בחינת החיצונית והאמצעיות שבנצח והוד הם תרי פלגי גופא שהם גוף אחד בלבד כי שם ראש הנוקבא אחת בלבד" כלומר,بعثת שהנוקבא מלבשת מהוז ולמטה דז"א באחרים של, הנה אין או בנוקבא אלא ב' פרצופים הגי'ת נה"י דז"א, דהיינו הנקרוא החיצונית והאמצעיות, וביהם אין שום גilio הארת חכמה, כנ"ל, ונמצא ע"כ בחינת גזח והוד דז"א, נעשה בנוקבא לגוף אחד בלבד, כלומר, שאין הכר בשמו לעלמה הנצח, כי אין שם הארת חכמה, ונמצא ע"כ שנעשה בראש הנוקבא לבחוי אחת, מטעם הלבשתה רק לבחינת אחרים של הו"א, דהיינו לבחינת ו'ק בלי ראש, אמן בעת הילבשתה לבחינת פנים של ז"א, שם יש מוחין והארת חכמה המתגללה מהוז ולמטה בבחוי הנצח שבו, נמצא שם הנצח והוד לב' גופות נבדלים זה מזו, כנ"ל.

זה אמרו,, ווואו"ן משתמשים בהם וכותל אחד לשניהם" הינו הכותל לבחינת הווד, שהוא כה המשך המסייעים על אור העליון, שבו נעשה הוווג דהכא להוציאו הקומה דבחוי"א של המסדר, הנקרוא קומת ו'ק בלי ראש, שהיא לבחינת הווד הכליל בו"א, הנקרוא ג"כ בשם הנוקבא שבגופו

והוד לגוף אחד, כי הנצח אין לו הכר והוא כולל בהוד. כי בבי פרצופים אלו אין גילוי עוד להארת חכמה, ומושם זה אין גילוי לספירת נצח שלו, כמובן. ותבין ג"כ, שזה החסרונו של ספירת הנצח, איינו דוקא בנה"י דז"א, אלא בכל פרט ופרט שבו, שאר אפשר להפרט, נבחן שם העלם וזה של ספירת הנצח, שהרי המדובר הוא בחינת נצח דאו"י אשר כל בחינותיו כלולים בו, אלא רק מקום הבדיקה הוא בעיקר בנה"י שלו. והוא משומם, כי גם אחר שימוש פרצוף הגדלותו שלו, דהיינו חב"ד, הנה גם איז עניין גilio הארת ניכרת רק מהוז ולמטה בנה"י שבו, כמובן. ואו נבחן הנצח שבו לקו ימין הנושא אל הגilio הארת חכמה, וההוד שבו נבחן לקו שמאל, דהיינו התכללות המלכות שבו המסייעים על אור העליון, כי ע"כ נעשו הנה"י לבחינת ע"ס דסיטם הפרצוף. והנרד רואה המרחק הגדל בין הנצח שבו ימין אל ההוד שבו שמאל. כי הנצח הוא בחינת אור העליון שבו מגולה הארת חכמה, וההוד הוא כה הצמוד המסייעים לאור העליון. ולפיכך הם נפרדים זה מזו. אמן כל עוד שם חסרי ג"ר, ואין מוחין בפרצוף, נמצאים העה"ס דנה"י שם רק בחינת ע"ס דסיטם בלבד, שזה הוא רק בחינת ההוד שבו, כנ"ל, ונענין מעלה הנצח, שהיא בחינת הגilio דהארת חכמה אין כלל שם, הרי, כי הנצח געלם למורי והוא נכלל בהוד, כלומר שאין בכל הנה"י רק כה הסיטם בלבד. וע"כ הנצח וההוד הם גוף אחד ממש. כי אין במא להבדיל בبنיהם.

ולפיכך כיל הרב בכמה מקומות, שבאחרים נבחנים הנו"ה לגוף אחד, אלא רק בפנים הם ב' גופות נבדלים זה מזו. כי השם الآחרים מורה שאין שם הארת

עז) גם עניין יסודABA שבתווך רישא דז"א, הוא דעת פנימי דז"א; ובמ"א כתבתי כי העליון מחייב מקיף אליו, כי המוחין דורך דגדלותם מקיפים למוחין פנימית דקטנות ויניקה, ועיין במ"א. בעבור

אור פ נ י מ י

צריכה לווג אחר דפב"פ, שי אפשר לה לבא לווג הוה רק בהקדם הווג הנ"ל להשלמת נה"י דכלים. וע"כ עתה עדין עומדת באחור דז"א, אע"פ שיש לה ראש תור סוף דבחינת כלים.

ולפיכך נבחנים הנה"ג לחיצונות ופנימיות. דהינו כל עוד שאין בה אלא ו"ק, נבחנים הגברות שביה רק לחיצונות, שם בחינתה ה"ת בעיניהם, שאז היא חסורה מנה"י דכלים וג"ר דאורות. ואחר הווג דע"ב הנ"ל שהוא משגת, המוריד ה"ת מעיניהם ומהזיר לה הנה"י, נבחנים הגברות שביה לח"ג פנימיות, המורים על נה"י דכלים וג"ר דאורות דב"ז, שהם הארתו כלים, כנ"ל. וכוכו מ"ש הרוב לעיל שכל בנין פרצופה של הנוקבא היא רק מגברות, ככלומר שהעה"ס שליה היא בח"י גברות, וע"כ מכנים את בנינה בשם ה"ג, שבктנות נקרים ה"ג יורדת ה"ת מעיניהם שלת ומחרות האח"פ שליה מב"יע, שהם בחיי הנה"י החסרים לה בעית היotta בבחינתה אב"א. כי נודע, שחסרו נה"י דכלים גורם חסiron ג"ר באורות, ובחיות הנוקבא בבחינתה ו"ק בלי ג"ר, והוא משומש חסר לה או הנה"י דכלים, כי עדין אין לה אלא גברות דקטנות שם בבחינת ה"ת בעיניהם הדוחים אח"פ שליה לבי"ע. וזה אמרו כי נעשה בזוכר בבחינת ה"ג הפנימיות כי או הכותל הוה לו לבחן מון החסדים" כאן מבאר הרוב עניין נסירת הנוקבא מון האחורים דז"א, שנעשה ע"ז בנין מיוחד בפני עצמה בלי שום דבריות עם הוז"א. כי בעית היותם אב"א, גם שהוז"א הוא כבר בגדיות ויש לו ראש ומוחין, כמ"ש הרוב לעיל, עכ"ז כשהעליו מושפע אל התחthon הוא מודד לו כפי ממדת הכלים שלו, ולא כמדת עצמו. וע"כ גם שז"א עצמו יש לו מוחין בגדיות, מ"מ הוא מודד

עצמיו דז"א. והנה אז גם הנוקבא הנפרדת الملכשו מהוה ולמטה מאחורי, משמשת ג"כ עם בוחנת הוה התייא הכלולה בו"א, כל עוד שלא נשלמו תנ"י דע"ס שלת. כמו"ש להלן. הרי ששניהם משתמשים בכותל אחד אב"א. והוא נמשך כל זמן שאין הנצח מתגלה בבחינת עצמו, דהינו בזמן היותם אב"א, שאו היא ו"ק בלי ראש, וג"ה הם גוף אחד, ואז הוו"ז משתמשים בכותל אחד.

זה אמרו "אך בכוام של החסדים אז הנצח והוד נפרדים וזה מזה כי נעשה בזוכר בוחנת ה"ג הפנימיות, כי או הכותל הוה לו לבחן מן החסדים ולכך נחלקים נצח הוד" דהינו כמ"ש בזוהר, אני חסド ופריש להו. אכן חסד הוה הוא חסד דע"ב, דהינו החסד שעולה ונעשה לחכמה בעית הווג כנודע, וכשהנוקבא מקבלת טפת הווג הוו דע"ב, יורדת ה"ת מעיניהם שלת ומחרות האח"פ שליה מב"יע, שהם בחיי הנה"י החסרים לה בעית היotta בבחינתה אב"א. כי נודע, שחסרו נה"י דכלים גורם חסiron ג"ר באורות, ובחיות הנוקבא בבחינתה ו"ק בלי ג"ר, והוא משומש חסר לה או הנה"י דכלים, כי עדין אין לה אלא גברות דקטנות שם בבחינת ה"ת בעיניהם הדוחים אח"פ שליה לבי"ע. ונמצא עתה שהשגה טפת הווג מע"ב, המורידה ה"ת מעיניהם שליה היא יכולה להעלות אליה הנה"י שליה מן ב"יע, שיע"ז היא משגת בוחנת ה"ג של הגברות שלת, שם בוחנת הראש דגדלות שלת, ונמצאת בוה שהיא עולה ומלבשת את ה"א בקומה שהוא לממי, אלא שעומדת עוד מאחורי דז"א, כי טפת הווג הוו מגדלה רק את הכלים שלת, כי משלמת להנה"י שלת, ואז משגת בוחנת הראש תור סוף דכלים בשווה עם קומת הוז"א, אבל בוחנת אורות היא

ויניקה נתקנו ר' ראשונות דז"א מז' מלכים דמיתו, ובמושיחן דגדלות נתקנו ג"ר בסוד תוספת, ולכון המוחין מסתליקין ובאיון בכל פעם בסוד תוספת, כי הג"ר הם המוחין דגדלות, והבן זה היטב.

אור פג'ם י

בהארה ההיא ב' בחינות שחתם: חסדים, גברות. כי אין כאן גילי של אור החכמה ממש כמו באבא, כי עיקרו של הו"א הוא חסדים ולא חכמה, אלא רק עניין של הארת חכמה בחסדים, הנקרא חסדים מגולים. ונודע שבחינת החכמה נבחנת לפעמים לבחינת גברת כלפי אוור החסד. והוא מטעם השצחים לא היה מעולם על אוור החסד זולת על אוור החכמה בלבד, כמו"ש לעיל בחלקים הקודמים. ולפיכך יש כאן בගilioי הנצח בחינת גברת ג"כ, כי ההארת חכמה שבחסדים הפט כגבירות כלפי חסדים עצם שאין בהם שום כח של דין וצמוץ. ושיעור הזה דהארת חכמה שבחסדים דנצח, נבחן לה"ג פנימיות, שאותם לקחת הנוקבא, ונשלמה בפיצוחו שלם מרות"ס, כנ"ל. אמנם בח"י החסדים עצם דנצח, שקבעו הארת החכמה, הם באו ברשות הו"א, כי החסדים שייכים לו"א. כנ"ל. ומטעם הות אין מכנים לගilioי הארת חכמה אלא רק בשם חסדים מגולים בלבד, כי הו"א אינו לוקח רק בח"י החסדים שנעשו לנושא להארת חכמה, והארת חכמה עצמה הם ה"ג הפנימיות שנוטן להנוקבא. וכוכור זה.

ועם זה נפרדה הנוקבא לפיצוחו נבדל לגמרי מן הו"א, כי הו"א הוא עתה רק בגין של חסדים מגולים בלבד, והנוקבא היא בגין של ה"ג פנימיות שהם בתינת הארץ חכמה שלקה מהו"א. וזה אמרו, כי או הכוthal הות לא לבודו מן החסדים" דהינו שבוגין גופו שהוא בחינת הכוthal של, נעשת לו לבדוק מן החסדים, ובוגין גופו שהוא הכוthal שללה נעשה לה לבדה מן ה"ג הפנימיות. וזה אמרו, "ולכן נחלקים נו"ה" כי הנצח הוא עתה בחינת הנושא בחסדים מגולים, ובהוד הוא הנושא לכך הסיום

להנוקבא מבחינת המשך דזמן הקטנות שלו, דהיינו מבחינת הגבורות היוצאות הכלולים בהנוקבא שבגופו דז"א, מזמן קטנותו עצמו. כמו"ש בחלקים הקודמים. ולפיכך גם בהיותם אב"א, וכן"ה גופ אחד הם, הנה זה רק בחינת אחים דז"א, שם עומדת הנוקבא, שהיא צריך לה מבחינת ה"ג חיזוניות, שאין מדת נצח מגולה שם, אלא מדת הود בלבד, אשר ע"כ, הנו"ה שבאחים דז"א גופ אחד נחשבו. אמנם בפניהם שלו, שהוא ערכו כלפי עצמו, הרי הוא כבר השיג המלחין דגדלות שלו, וע"כ הנו"ה שלו עצמו הם נפרדים זה מזו. אמנם אין זה נוגע כלל לבחינת הנוקבא, כי איןנו מודד לה מבחינת עצמו אלא כפי מדת הכלים שלו, כנ"ל.

ולפיכך עתה בהגיון טפת הוווג דחסד דע"ב המורידה ה"ת מעיניהם שלו, המגלה ה"ג הפנימיות של הנוקבא, כנ"ל. הנה הם באים בהכרה בזוכר עצמו, כלומר בניה" שלו שם מלבשת קָנּוֹקְבָּא ומקבלת טפת הוווג משם, ואו נפרדנו הנצח והוד זוכר המלובשים בהנוקבא, כי הנצח נעשה לנושא אל בחינת הג"ר דב"ז הנמשך מטפת החסד דע"ב, וההוד נעשה לנושא לבחינת כח המסים העושה הוווג דהכתה. ונעשו בויה לב' גופים נבדלים וזה מוה גם בבחינת קבלת הנוקבא ממנו. וזה אמרו, כי נעשה בזוכר בחינת ה"ג הפנימיות וכו"י" דהינו לצורך הנוקבא, כנ"ל, כי הוא עצמו נבנה רק מבסיס. גם עניין הפרדה דנו"ה הם רק ביחס של הנוקבא, כי הוא עצמו יש לו עוד נו"ה נפרדים מוקדם לנו, כנ"ל.

זה אמרו, כי או הכוthal הות לו לבדוק מן החסדים ולכון נחלקים נו"ה" כי בעת שנעשה הנצח לנושא להארת חכמה, נבחן

ע"ח) אך נוקבא לא בא לה תחללה, רק נקודת הכתר שבה, וכל התקונים הם באים בה, ואח"כ שאר הט' כולם באים בתוספת בפעם א', בלי צורך עיבור ויניקה ומוחין כז"א. אלא נעשה הכל בפעם א'. וגם תבין, כי שם ב"ז שמשם שורש קיז, בהיותו שם בדעת ז"א, נותר טפה בסוד זוג ממש, והם גבורות זכרים, והיוצאיין לתקן פרצוף נוקבא, הם נקבות כנ"ל.

אור פנימי

וכדי להבין הדברים, ציריכים לדעתה היטב מוקורת של הנוקבא הנפוצה דז"א, שלא מצאננו זאת בשאר הפרצופים, ובפרטifi א"ק לא מצאננו בחינת נוקבא נפרדת גם לו"א שבhem. והנה הרוב מראה חמיד את השורש של הנוקבא דז"א, במלך שהוא דנקודים, דהיינו על עטרת יסוד דז"א דנקודים, כי הז'ת בכללים הם בחינת ז"א. שיש לו ח'ת נה"י, ועטרת יסוד היא המלכות שלהם כמ"ש בחלק ו'. אמן מלכות זו היא בחינת נוקבא שבגופו דז"א, כי ע"כ היא נקראת עטרת יסוד, וא"כ יתכן רק שתהיה שורש לנוקבא שבגופו דז"א דאצלות, ולא לנוקבא נפרדת בבניין פרצוף בפני עצמה.

אמנם האמת הוא כי מוקורה של נוקבא נפרדת, מתייחל אחר צמצום ב' דא"ק, כי מקודם לכון, דהיינו מבחינת צמצום ראשון דא"ק, לא הייתה המלכות רק בחינת או"ח בלבד, ולא הייתה משמשת בפרטifi אלא בבח' המשס שבה המעללה או"ח ומסיים להפרטifi, אבל לא היה בה שום בניין בפני עצמה, כי אין בניין פרצוף אלא מבחינת או"י. אלא אחר צמצום ב', שהז'ת עלתה בעינים דא"ק, ואח"פ דכל מדרגה יצאה ממנה וירדה למדרגה תחתונה, שע"כ נסתים הו"א דנקודים על נקודת החזה שבו, וכל הנה"י שלו ירדן למטה הפרטס אצלות ונעשה לב"ע, הנה אלו הנה"י שנפרדו מאצלות ויצאו לב"ע הם בחינת או"י, שהרי בפרטifi א"ק עצמו הם עוד

והמסך, כנ"ל. וע"כ הם עתה ב' גופין נבדלים.

זה אמרו „וליה כותל א' לבודו מן הגבורה והם נ"ה מוחוביים לבחינת ראש"ה“ כלומר, לא כמתחילה בית היחס אב"א, שלא היה שם אלא כותל א' מן הגבורה, שהוא כותל ההוו, דהיינו בחינת ה"ג חייזניות דבחינת ה"ת בעינים, „שהם נו"ה מוחוביים לבחינת ראש"ה“ כלומר, שנ"ה מתלבקו או לגוף אחד לבחינת ראש"ה של הנוקבא אלא שנחלקו עתה לבי' בחינות נבדלות. ומורה בזה שהם שכבחינת ה"ז עצמו לא היו הנ"ה מוחוביים, כי כבר היה לו מוחין גדלות. מ"מ לבחינת ראש"ה של הנוקבא היו מוחוביים, כי מיד לה לפני הכלים שלת. כנ"ל. בדף אלף תשכ"ה ד"ה זה אמרו כי ע"ש.

ע"ח) נוקבא לא בא לה תחללה רק נקודת הכתר שבה, וכל התקונים הם באים בה, ואח"כ שאר הט' כולם באים בתוספת בפעם אחת. לכוארה הדברים חמוהים, שהוא נגיד כל המקומות שחוشب עי"מ גם בנוקבא כנודע בענין ז' הזמנים לעיל (דף תשס"א אות מ"ג) ובכ"מ. כן ציריכים להבין מה הם התקונים הבאים בה. שאומר, שלא בא רק נקודת הכתר וכל התקונים וכו'. ובעיקר ציריכים להבין מה גורם אל הנוקבא לצאת מכלל כל הפרצופים, שלא תהיה לה עיבור כמותם, אלא הט"ס דנה"י וחג'ת באים לה בפעם אחת, שהיא בחינת אב"א עם הו"א למטה מתחזות.

* עט) דע, כי תחילה בעיבור לא היה בז"א רך בח"י נפש בלבד שבו, והוא המלכות שבו ושהה קצוטיו. וכשנולד בא לו הרות, ונשלם לו"ק בימי היניקה, ואמנם, הנוקבא קודם ומן העיבור, לא היה בה רך נקודת נפש שבנפש מלכות שבמלכות שבה, ושיעורה עטרה שביסוד ז"א, שהוא מנפש שבו.

אור פנים י

הארת הע"ב ס"ג והויריה הה"ת למקומה הקודם, אל הפה, וכל בח"י אח"פ שנפלו מן המדרגות חזרו למדרגות כבמהלה, וחפשטו הזית דז"א דנקודים עד לנקודה דעה"ז כמו פרצוף א"ק, וננה"י דבי"ע נתחברו שוב אל הז"א כמו במצמוס א', כנודע. הנה אן נבחנים אלו הנה"י לב' בחינתה: לבחינתה נזהרנו ע"י דז"א, ולבחינת ט' תחתונות דנקבא. והוא מטעם, שכבר באו לרשות הנוקבא בעת הקטנות נקדודים, כנ"ל, ע"כ היא ירצה אותם גם בעית גדלות נקדודים, דהינו בעית שהרוו ונמצא שעתה בזמן גודלות דנקודים, נבנהה הנוקבא ונעשה לפרצוף נבדל בפני עצמה, דהינו ע"י הב"ע שנתחברו ונעשו לט"ס תחתונות שלה. ומכאן נעשה שורש לבניין נוקבא נפרדת דז"א, בבניין גמור בפני עצמה ע"י ג' הספירות דאו"י נה"י דז"א, שנעשו לב"ע ואח"כ נתחברו לאצלות.

אמנם גודלות זו דנקודים לא נחקים שם, כי הפרסאchorה לתקפה והכלים דנה"י דז"א שוב נעשה לב"ע וגם הכלים דפניהם נשברו מהמתם, לפי שנתחברו עליהם, כמו"ש חלק ו'. כי כל זית דנקודים נשברו עליהם, שהם נברים והולכים פרצופי זון' ואצלות עד גמר התקון. כנודע.

וננה נتابאר, שמקורה של הנוקבא הנפרדת מתחלת מעות הגדלות דנקודים, אחר דבוקה בז"א למעלת מפרסא בבחינת אצלות, שאין לה שום חיבור וקשר עמהם כלל. אכן בעית גודלות הנקדודים, אחר שריד

בחינת אצלות, כי מלכות המשיימת להפרצוף א"ק עומדת בנקודה דעה"ז בס"ה ועמדו רגליו על הר התיים, כנודע. ונמצאים ג' ספירות נה"י הקודדים לנקודה דעה"ז שהם למעלת מלכות והם בחינת א"י כי כל שלמעלה מלכות הוא א"י. ונמצא, שעתה אחר צמוץ ב', מלכות המשיימת לו"א דנקודים, עלתה למקום נקודת החוזה, הנה הרוחה בוה ג' הספירות דאו"י שנעשו לב"ע, כי נפרדנו מז"א ובעו לרשota של הנוקבא שהרי הם כבר נמצאים בתחום נקודת הסיום שלה על הז"א, ואין עתה ל"א חלק בהם. והבן זה. ועם זה תבין מ"ש הרוב בכמה מקומות שכל ג' עולמות בי"ע הם התפשטות הנוקבא דז"א. כי היא ירצה אותם מן הז"א, בעית צמוץ ב', כי הם באמצעות שייכים לו"א, אלא שנפרד ממנה מלחמת עליית מלכות המשיימת למקום נקודת החוזה שלו, וע"כ נפלו לרשות הנוקבא.

אמנם מטרם ביאת הגודלות נקדודים, גם הנוקבא לא הייתה יכולה להנות מהם כלום, ומכ"ש שיתחברו לבניין פרצופה, שהרי עתה נעשה סיום הuko דא"ס במקום החוזה דז"א, שהיא הנקרא פרסא שמתחת האצלות, והנה הפרסא הזו מבטלת בין הנוקבא לבין הנה"י שנעשה לב"ע לבן אצלות, ונמצאת הנוקבא דז"א שהיא נקודת החוזה הנמצאת דבוקה בז"א למעלת מפרסא בבחינת אצלות, שאין לה שום חיבור וקשר עמהם כלל.

פ) וואח"כ בעיבור נתוסף בה ר"ק הנפש, ונקרו רוח שבנפש, ואו גדלה כמדת היסוד עצמו דז"א, שהוא רוח שבו, אך אין ר"ק שלמים כמו זה. אוח"כ בינויה גדלה היא הנשמה שבנפש וניכר ג' כלים שביהם כל נפש kali רוח kali נשמה, כנודע, שאין עד כלים רק ג' כלים אלו. אך הם בח"י נפש בלבד, באופן שנשלם בה בח"י מלכיות שביה הנקרו נפש גמורה, וכולם אינם רק מידה אחת כמדת ת"ת דז"א, ואו היה הוז"א ר"ק גמורים, והיא קצה א' גמורה.

פא) אוח"כ גדל ז"א י"ס גמורים, ובא לו נשמה, ואו היא נגדלת בכח"י רוח בפעם א', כי אותו המידה של י' מלכיות הנ"ל נעשו י"ס, כנודע מא"ב דעתב"ה.

אור פנימי

להתפשט לבניין בפני עצמו ע"י קבלת מה שבגופו דז"א, במקומות נקודת החזה מיחס מהנה"י החדשים דז"א שנבררו מב"ע, ע"ד שנתפשטה מהנה"י דגדלות דז"א בומו הנוקדים, ואו היא מקבלת ב' הפרצופים הנה"י וחג"ת בפעם אחת, דהיינו לפני שיורט של הבירורים, דנה"י דז"א שעלו מב"ע. באופן שכח התקינות שנעשו בעיבור וינויה דז"א עצמוני, נתקנה עמו גם הנוקבא הנפרדת, אלא שהיא אינה עולה עוד שם בשם, כי היא עדין בחינת נוקבא שבגופו, כנ"ל. אמנים בעית גדלות הוז"א שנעשה לנוקבא נפרדת מתגלים בה אלו התקינות שקיבלה מקונות דז"א בהיותה עוד נכללה בנוקבא שבגופו דז"א. וואח"כ מקבלת כל הת"ס דנפש רוח שלה בפעם אחת כמ"ש הרבה.

וווה אמרו,, אך נוקבא לא בא לה חילתה רק נקודת הכתיר שביה וכל התקינות הם באים בה" דהיינו כל התקינות שנתקן הוז"א בעית עיבור יניקה שלו, הם באים בנוקבא הנפרדת מאלייהם, כי או היהת משמשת בו לנוקבא שבגופו ונתקנה עמו יחד. כנ"ל. זה אמרו,, וואח"כ שאר הת' כולם באים לה בתוספת בפעם אחת בלי צורך עיבור יניקה מוחין כו"א" כי כל התקינות שקיבלה בהיותה נכללת בנוקבא שבגופו, בעית עיבור יניקה דז"א, הוא מקבלת בעית ביתא

הכללים, שם נקודת היסוד מיחס האורות. אבל לא היה לה שם בניין בפ"ע. גם נתבאר שנוקבא דגופו דז"א ונוקבא הנפרדת שלו, הם שורש אחד, אלא בעית קטנות ז"א דנקודים, היא אצלך רק בחינת נוקבא שבגופו, שהיא עטרת היסוד אורות ונקודת החזה דכלים, דהיינו הנוקבא המשיימת לפרצוף הוז"א, והמשמשת לו להעלאת או"ה. ובעת גדלות הוז"א דנקודים, בעית שנה"י דב"ע נתחברו לפרצופו בכח"י אצלות, או אותה הנוקבא שבגופו קנחה עתה ט"ת מן הנה"י אל, משום שכבר היו ברשותה מעט הקטנות.

ולפייך, אין הנוקבא הנפרדת צריכה לעיבור, כי היא מתחקנת בעיבור יניקה של הוז"א עצמו, כי כל עוד שאין ז"א דאצלות משיג בחינת הגדלות שלו, ע"י הנה"י חדשים העולים לו מבירורי הכלים דב"ע, אין עוד שם החילה אל הנוקבא הנפרדת, כי או היא נחשבת לנוקבא שבגופו דז"א, כנ"ל בז"א דנקודים, וכיון שהיא עוד בחינת הנוקבא שבגופו הרי היא מתחקנת עם גופו דז"א עצמו, כמו"ש הרוב כאן באוט ע"ט ופי, אלא אחר שז"א משיג הגדלות שלו דנסמה, וקונה הנה"י הכלים וג"ר דאורות, או מתחילה הנוקבא שבגופו

פב) והרי עתה הם אב"א, אך עדין אין בה רק נפש ורוח, כי הרי היא עדין מן החזה ולמטה שם היא בחינת הרוח. כי עד החזה עומדת היסוד דבינה הנקרה נשמה, כמובן. גם כי הרי אינה לוקחת מהבינה עצמה, אלא מן הז"א עצמו הנקרה רוח, וגם שהוא למטה מהחזה כנ"ל, שאין שם בו"א עצמו רק רוח, ולכון לא הגיע אליה רק רוח שלה, כי הנשמה שלה ניתנה למלכות של ז"א עצמו כנ"ל.

פג) ואח"כ יצאו המוחין וניתנו אליה עצמה, ואו נגדלה היא כל האחור כי כבר יש בה נשמה ממש. ודע והבן מאד, כי אז כל בחיי

אור פ ני מי

שהוא מmach התחלקות בעניין חסדים מכוסים וחסדים מגולים, כי שניהם מלביםים לח"ת דא"א, וכיון שמחוזה ולמעלה דא"א שם מלובש יסוד דעתיק, הוא מקום של חסדים מכוסים, וממחוזה ולמטה דא"א הוא מקום של חסדים מגולים, כי כבר נסתמים יסוד דעתיק. לפיכך נתחלקו גם או"א, אשר או"א עלאי נישט"ת מלביםים עד החזה והם בחינת חסדים מכוסים, וישט"ת מלביםים למטה מהזעה ועוד"כ הם חסדים מגולים. כמו"ש בע"ח שי"א פרק א' ע"ש.

וביאור הדברים בקיצור. הוא כי באמת כבר יצאה הבינה לחוץ מראש דא"א, כי המסר דפה דראש דא"א הוא למעלה ממנה, וא"כ או"א, שהם קומת בינה, היו ציריכים להיות חסרי ראש, דהיינו בחינת ו"ק בלבד: אלא כיון שבינה בשורשה היא בחינת אור של חסדים, בסוד כי חפץ חסד הוא, ע"כ אין שום צמצום שלוט עלייה, כי אין צמצום על אור חסדים, כמובן. ולפיכך אין המסר דפה דראש דא"א שלוט עלייה כלל והיא נחשבת כמו שעוד הייתה למעלה מסגר הראש דא"א, וע"כ נחשבים או"א לבחין ג"ר גמורים, הרי שככל בחוי ג"ר של הבינה היא מחמת שדרכה היא בחסדים מכוסים, שפירושם, הדוחים חכמה בסוד כי חפץ חסד הוא. אמנם זה גווג רק בג"ר דקומה בינה, דהיינו נתחלקו לב' פרצופים, אשר הג"ר דקומה בינה לקחו או"א עלאי, וו"ק דקומה זו לקחו ישסויות. וכבר ביאר הרבה הם רק

המוחין דז"א, כאמור, בעת שהחילה להבנות לבניי בפ"ע. אמנם עדין אין בה אלא ו"ק שם נה"י וחג"ת, כי אינה יכולה לקבל מהמוחין דז"א כל עוד שלא המשיכה את אח"פ שלה עצמה, כי תקופה עולמים גו"ע שלה הדבוקים בנה"י דז"א החדשין, והם הט"ס דרשו נפש שלת שבאים לה בפעם אחת. אמנם אח"פ שלה אינם עולמים אלא עי"ז זוג שני הנקרה עיבר ב', כנוגה בכל הפרצופים כמו"ש הרב לעיל, שזה בא לה בבי זוגים כמו"ש להלן.

פג) ואח"כ יצאו המוחין וניתנו אליה עצמה ואו נגדלה היא כל האחור וכו' שהוא ב"י שלו הוא דוגמת בינה עליותה והוא דוגמת תבונה וכל אהוריים שלו נספרי נויתין אליה. דברים אלו הם הקדמה בעלת ערד רב בהבנת הניסיה ובבניין הנוקבא בכללה. ויש ע"כ להבינם היטב. כי הנה הרב משווה את בנין קטנות ונגדלות של הנוקבא אל החיבור שלAMA עלאה עם התבוננה. וצריכים להבין היטב ההשואה הזו. ותחילה ציריכים להבינו עניין התחלקות או"א וישט"ת לב' פרצופים שהרי שניהם הם קומה אחת של ס"ג כמו"ש הרב לעיל (דף חרטסו"ו אותן ע"א) דהיינו קומת בינה, ולמה נתחלקו לב' פרצופים, אשר הג"ר דקומה בינה לקחו או"א עלאי, וו"ק דקומה זו לקחו ישסויות. וכבר ביאר הרבה את זה,

מלכות דז"א עצמו שהוא ב"ז שלו כנוכר במ"א, הוא דוגמת בינה עליונה, והיא דוגמת תבונה, וכל אחוריים שלו ננסرين וניתנים אליה, ועי"ז נשלהה. כי היא דוגמת התבונה הנעשה פרצוף גמור בהתחברה עם הבינה.

(פ) והנה הכלים הם ננסרים ונבדקין בה, כיון שהנשמה נכנסת בה שהיא נשמת הכלים הננסרים, שהוא ב"ז דז"א, אורות וכליים, והבן זה מאד. והנה עד עתה יש בו"א ובנוקבא מוחין דנשמה, ואז נקרא כבר גדול, כי בעודו רוח נקרא זעיר, ובולוקחו נשמה שבו נקרא גדול, שהוא בן י"ג שנים ולמעלה. אך עדין אין אדם ראוי לחשפה עד י"ח שנה, ואז נכנסת בו נשמה שהם מוחין דאבא. כי אין זוג ראוי להולד, אלא מן המוח שהוא חכמה הנקרא חייה, כנ"ל.

אור פנימי

מקבלים חכמה, וע"כ שוב נתחברו או"א וישטו"ת לפרצוף אחד, שהרי שנייהם רק קומה אחת ואין להם עתה שום סבה שיתחלקו. והפי"ז תבין, שבעת שהנוקבא מלבשת לו"א אב"א מוחה ולמטה, שהוא אז בחינתם ו"ק בלי ראש, נמצאים זו"ן שהם שווין לגמרי לא"א וישטו"ת בעת שהם מחולקים לב' פרצופים. כי-nodeע שאין הנוקבא מתחלפת להבנות ורק אחר שז"א משיג קומת נשמה, כנ"ל באות פ"א. שאחר שז"א משיג קומת ס"ג שהיא נשמה מתחילה להגלוות ולהלבישו אב"א מוחה ולמטה. ע"ש. וنمצא על כן, שז"א מתחלק עתה לב' פרצופים על החוה שלו. כי-nodeע, שיש לו"א גם נוקבא שבוגפו עצמו, ונמצא שמחוה ולמעלה דומה הוז"א עם הנוקבא שבוגפו, לבחינתם או"אعلאיין, והוא בחינת ג"ר דביבנה כמותם, כי יש לו קומת ס"ג כמותם. ומוחה ולמטה נבדל לפרצוף מיוחד עם הנוקבא הנפרדת המלבשתו שם, שהם דומים לממרי לשטו"ת. דהיינו שם פרצוף ו"ק בלי ראש. והנ"ד דהיינו שבח שבעת שעולים לג"ר דא"א, כמו"ש המחלקה את או"א וישטו"ת לב' פרצופים, כי עתה עלו ונעשו לקומת חכמה כמו א"א, שם אין הפרש כלל בין ג"ר לז"ה, ושניהם

א' תשלב

חלק ט"ו

תלמוד עשר הספירות

מבנה הנוקבא

* פה) ועתה נבהיר בנין נוקבא דז"א, כי הנה בהגיע עת אצילותות ת"ת ז"א כנ"ל, או תיכף נקי באהורי חזזה שלו, ושם נאצלה ראש הנוקבא, כנזכר באד"ר. והענין הוא, כי ז"א כולל מ"ס בהתחברו עם המלכות, אמן עדין עתה בעת הו שהוא בתקילת אצילותו, אין בהמלכות הוו רק חלק עשירי שבה בלבד, ואינה נקראת רק בח"י נקודה קטנה כנודע. ואח"כ התחיל המאצל לתקנה ולהגדילה ולעשותה פרצוף גמור כולל מ"ס, ע"י ט' נקודות שהוסיף בה כנזכר.

(ו) זה עניין תיקונה והגדלתה. כי בתקילה מבח"י האחוריים דנה"י דז"א נעשה בה ג' מוחין חב"ד, אבל נודיע כי כל שיעור קומתת הוו שיעור אורך שמן החזה שלו ולמטה, והוא, כי הירכין שלו נחלקים לפרקים כנודע, באופןו שמן הת"ת שלו דמו דמו החזה ולמטה נעשה הכתף שבה, ומן אחורי נה"י שבו, נעשו כל ט"ס שבה, מהכמה עד מלכות שבה, כנודע אצלינו.

אור פנימי

ולמעלה דז"א, ככלומר, בחינת הג"ר של הוו, שהוא עתה ג"ר דקומה ס"ג, יכולם לקבל בחינת ראש ונשמה מג"ר דבינה, כמו שמקבלים א"ו"א עליין, אבל הנוקבא הנפרדת שהיא בחינת נה"י דז"א, ומשם כל יניתה ושורשה, כנ"ל דף א' תשכ"ז ד"ה אמן, ע"ש. הרי היא צריכה אל הארמת חכמה כמו הווית של הוו"א שמחזה ולמטה, ואין לה הספקה מההסדרים המכוסים שבג"ר דז"א שמחזה ולמעלה, וע"כ אינה יכולה להגנות מג"ר דנסמה של ז"א, והוא דומה לשיטות שאע"פ שהם מקומה אחת עם א"ו"א עליין מ"מ הם ו"ק בלי ראש, משוט צריכים להסדרים מגולים. הרי, שאע"פ שאין הנוקבא צריכה לע"מ והוא מקבלת כל קומתת מז"א בחת אחת, מ"מ אינה יכולה לקבל מג"ר ונשמה שבו, משום שהם חסדים מכוסים, ואינם מטפקיים לה אלא לבניה ו"ק בלי ראש, שהם נה"י וחגית בלבד.

מחקרים כמוותם, שמחזה ולמעלה, נבחנים לו"ז הגדולים, כי יש להם ראש ונשמה, ומזה ולמטה נפרדנו ונעשה לו"ז הקטנים, דהינו ו"ק בלי ראש. כמבואר. ועם זה יובן לך היטב הטעם, למה לא יצאה הנוקבא הנפרדת בקומת נשמה כמו הוו"א. שהרי הרבה אמר כאן באות ע"ח, אשר הנוקבא אינה צריכה לע"מ כמו ז"א, אלא הכל נעשה בה בפעם אחת וא"כ, למה יצאת בתקילה בו"ק בלי ראש, אלא בנה"י וחגית בלבד, ולמה לא קבלה גם בחינת נשמה וראש מהחזזה. ובמתבאר הוא מובן פשוטות. כי בעת שכל בחינת ראש של הוו"א היא רק מקומת ס"ג, שהיא קומת בינה, שכל בחינת ג"ר שבה הוא מכח שהיא מתוקנת בחסדים מכוסים, בסוד כי חפץ הסוד הוא. ונתבואר, שאין זה בוגר בז"ת דקומה ס"ג, שהם צריכים אל הארמת חכמה, וע"כ הם סובלים מן מסך דפה דראש דא"א, ונעים ו"ק בלי ראש. ע"כ רק מהזה

* שער הכוונות חי"א ענין דרושי הלילה אמצע דרשו ו.

פז) וכבר נتبادر, כי לסתה זו נקראת הנקבה בשם אות דלת, כי שיעור קומתה אינו רק כנגד ד' ספירות אלו בלבד. אבל אין זה רק בהיותה אחרה באחור. ואחר שחוורת פב"פ, נקראת ה"א, ע"ד מ"ש בסבא דמשפטים בסוד יהודה, דאמカリית דלת ואתקריית ה"א, דא מסכנו ודא עתירו.

(פח) והענין הוא, כי בהיותה אחרה כנגד ד"ס אלו נקראת דלת, דלה ועניהם היושבת באחור. ובחוורת פב"פ, או נקראת ה"א בסוד העושר, כי כבר זכתה לחזור אףין באfine. והבן כלל זה, של דלת ושל ה"א, היטב.

(פט) והנה נמצא, כי בהיותה באחור היא טפילה אליו וצריכה אליו שייאיר בה והוא פותח עיניו להשגיח ולהבטיח בה, אבל איןנו מביט אלא במקום החוצה שבו, ומשם נוקב אור עיניו ויוצא לאחור ומאריך בה, כפי מה שהיה באצלות עצמו, ובஹיות הוא מביט בה, גם א"א מביט ומשגיח ומסתכל בו"א, כמו באנדר.

אור פניימי

והנה נتبادر היטב, שאין הנקבה הנפרדת יכולה לקבל כמו ג"ר דז"א. והבן היטב.
 וסדר התחרבותם דז"ן הגודלים עט הקטנים, הוא דומה ג"כ בסדר התחרבותם או"א וישטוטית, בעת השגחתם לקומת ע"ב. שביאר הרב, שאבא וישראל נועשים לפרוץ אחד לבחינת אבא, ואמא ותובנה נועשים לפרוץ אחד לבחינת אמא, ושניהם מזוקגים פב"פ בקומת שות. כנודע. כן כאו ז"א הגדול שמחה ולמעלה, מתחרב עם ז"א הקטן שמחה ולמטה, ונעשים לפרוץ אחד בקומת חיה. וכן הנקבה הנפרדת שמחה ולמטה דז"א מתחברת עם הנקבה הגדולה שבוגרו דז"א שמחה ולמעלה ונעשים שנייהם לפרט אחד בקומת שות. כנ"ל סב"פ.
 אמנם אלו המוחין דחיה הבאים אל הנקבה, אינם באים תקופה בבחני סב"פ ע"ד הנ"ל. כי יש כאן ג' זוגים מיזידים במוחין אלו: א' הוא להשלמת כלים דראש תוך מקלט בחינת ראש בשווה עם ה"ז"א, כי

צ) ואחר שנתקנה באחור, כשהוא ערַב שבת, עלה ברכzon המאצל העליון להחזרה פב"פ, ויהי זוגם שלם, כי בהיותם באחור אז זוגם ג"כ הוא באחור, ועוד כי בהיותה באחור, צריכה להיות ג"כ הנקבה גרוועה וקטנה ממנו, לפי שהנה היא או מקבלת הארה ע"י בעלה ולכון רצה להחזירו בפנים שהוא שניים, וזה מה עשה, הפיל ה' אליהם תרדמה על האדם שהוא ז"א ולא אשтар ביה רק קיסטה דחיותא.

צא) וביאור מילת קיסטה דחיותא, הנזכר בזוהר בכמה מקומות, ר"ל, מدت החיים. פ"י: שעתה חור ז"א להיות כבראונה כמדתו, שלא היה בעת אצילותו רק י"ק בלבד כנ"ל, ובהתו חור אל מdato הראשונה, אין בו כח להאר בnockבא ולהשဖיע בה, לפי שאין בו ז"א רק י"ק בלבד. ונוקבא אין בה בחיי מוחין ושום אבר מן גופא, רק חלק עשרי מעשרה חלקים שיש לה בגודלה כנ"ל.

צב) והנה כשהאין בו רק י"ק, אין בו בחיי חיים רק אותו חלק העשרי מן החיים לו שהוא מגיע לנוקבא, וזה נחלק אותו החיים שאינו רק חלק העשרי בלבד, ונחלק בו י"ק ובמלכות שבו, וזה ביאור קיסטה דחיותא, כי הוא מדת חי ז"א בהיותו בבח"י אצילות בן י"ק בלבד. ובשער הפסוקים פרשת וישב בפסוק ויסוף הורד מצירמה נתבאר עניין השינה והחלום והפתרון מה עניינים באර היבט.

אור פנימי

האורות דחיה עצמן, וחוזרים פב"פ בקומת שות.

זה אמרו,,ואה"כ יוצאי המוחין וניתניין אליה עצמה ואנו נגדת היא כל האחור כי כבר יש בה נשמה כמותה" דהינו ע"י ב' זוגים הנ"ל הרשנים היא מקבלת המוחין דהשלמת הכלים, ואנו נעשים הו"ז הגודלים עם הו"ז הקטנים לפרצוף אחד, משומם שהם מוחין דחיה, שאין חילוק בהם בין הג"ר והוא"ת, ונמצאת הנוקבא הנפרדת מתחברת עם הנוקבא הגדולה ונעשים לפרצוף אחד, ע"כ היא עתה בקופה שות עם הו"א. אלא כיון שהם באים רק להשלמת כלים, שהם אורות דאחוריהם כנ"ל, ע"כ עדין היא עומדת באחור. וזה אמרו,,כי כבר יש בה נשמה כמותה" כלומר, בחתנת

סוף הרואים למוחין אלו, הבא אל הנוקבא ע"י אמא עצמה, שלא ע"י ז"א, מטעם שתתברר להלן. וב' הוא ג"כ להשלמתם של הכלים, החזרו ונשנה ע"י נתינת הז"א עצמו אל הנוקבא, וע"י ב' זוגים אלו, היא משגת חב"ד חג"ת נה"י דכלים בקופה שוה עם הו"א, הרואים לקבל האורות דחיה. ונבחנת שעדיין עומדת אב"א עם הו"א, משומם שאין עניין פב"פ בא אלא ע"י קבלת האורות עצמן דחיה. וכיון שלא קבלה עתה רק השלמת הכלים ע"י מוחין אלו, וכל האורות דהשלמת כלים הם נבחנים לאורות דאחוריהם. כי הכלים נקראים בשם אחים. כנודע. וע"כ נמצא עתה ז"א ונוקבא אחר ב' הוווגנים הנ"ל, שהם עומדים אב"א בקופה שות לגמרי ואח"ז עולמים למ"ז ומקבלים

צג) ואחר שחוור ז"א אל מdato הראשונה בן ר'ק בלבד, נסתמו עיניו ועפערפיו ולא יכול להשגיח ולהאר בנקבא כברראשונה, וגם הסתכלות א"א בו נחסירה ממנו, וכנגד הסתכלות הארץ עיני א"א ממנו, אמר המפיל חבלי שינה על עיני, כי בחסרונו הסתכלות עליון בו נפלת, שינה בעיניו, ומזה נמשך כי גם הוא סילק הארץ והשגתו בנקבא, וסגר עיניו בעפערפיו, ולא נסתכל בה. וכנגד זה אמר ותנומה על עפערפי.

צד) ונמצא כי כמו שז"א חזר למדתו הראשונה, כן נוקבא, אחר אשר הגדילה אחריו באחור פרצוף שלם כנזכר, חזרה למדתה הראשונה להיותה בסוד נקודה קטנה, ע"י הפלת התרדמה כנזכר. ולכון עתה נקראת צלע, ולא פרצוף, ווש"ה ויקח אחת מצלעותיו.

אור פנימי

שם סבה שיתחלקו הג"ר דז"א והו"ת דז"א לב' פרצופים, כי אין התחלקות זו נוגה רק במוחין דיבינה, להיותם בחינת חסדים מוקודם לכן, וזה אמרו,, וכל אחורים שלוי גנסרים וניתנני אליה ועייז' נשלמה" דהינו גם אחורים של הנקבא הגדולה גנסרים מזו"א, ככלمر, שנבדלו ממנה וניתנני אל הנוקבא הנפרדת, משום שנתחרה עמה לפצוף אחד, כנ"ל. ועייז' נשלמה הנקבא הנפרדת בקומה שות עם הו"א.

וענין הצורך של נסירת הנקבא הגדולה דז"א מן הו"א, והתחרותה אל הנקבא הנפרדת דוקא. גם מהי המעלת היתרה שבנקבא הנפרדת. תבין עט המתבאר לעיל (דף א' תשכ"ז ד"ה אמנים) ע"ש, כי באמת הנקבא שבגופו דז"א עט נוקבא הנפרדת הם שורש אחד, אלא שבקטנותו דז"א, שהיא נمشך מקטנותה דאליה, ועייז' נשלמה כי היא דוגמת התבוננה העשית פרצוף גמור בהתחברה עם הבינה" דהינו כאמור, שע"י המוחין דחיה נעשים הוו"ז הגדולים עם הקטנים לפצוף אחד, כמו שנעשים הבינה העלiona עם התבוננה לפצוף אחד ע"י מוחין דע"ב, ונמצאת הנקבא הנפרדת מתחברת עם הנקבא שבגופו דז"א, שהוא הובן של גופו עצמו שלמעלה מחוזה הנקראת נוקבא הגדולה, ונעשית עמה לפצוף אחד. כי עתה אין

חיה ד נשמה, שהיא יכולה לקבלה כמו הו"א, ומספיק לה לג"ר כמו שמספיק לו"א. כי מוקודם לכן, שלא היה בז"א רק נשמה בלבד, שהיא בחינת חסדים מוקודים, לא היו המוחין אלו מספיקים להיות אלה לוחינת דג"ר כמו שהיו לו"א, משומש שהיא בחינת זה כמו המוחין ולמטה דז"א, הצריכים לחסדים מגולים, וע"כ הספיקו לה מוחין אלו רק לו"ק בלי ראש. כנ"ל. אבל עתה שהגיעו המוחין דחיה ד נשמה, שהיא בחינת הכמה, שוב אין חילוק בין ג"ר לו"ז, והוא יכולת לקבל בחינת הג"ר כמו. כנ"ל באורך.

זה אמרו,, ודע והבן מאך כי אzo כל בחינת המלכות דז"א עצמו שהוא ב"ז שלו, הוא דוגמת בינה עליונה, והוא דוגמת התבוננה, וכל אחורים שלו גנסרים וניתנין לאליה, ועייז' נשלמה כי היא דוגמת התבוננה העשית פרצוף גמור בהתחברה עם הבינה" דהינו כאמור, שע"י המוחין דחיה נעשים הוו"ז הגדולים עם הקטנים לפצוף אחד, כמו שנעשים הבינה העלiona עם התבוננה לפצוף אחד ע"י מוחין דע"ב, ונמצאת הנקבא הנפרדת מתחברת עם הנקבא שבגופו דז"א, שהוא הובן של גופו עצמו שלמעלה מחוזה הנקראת נוקבא הגדולה, ונעשית עמה לפצוף אחד. כי עתה אין

זה) ואחר שנתמעטה, נסירה המatial מהחויריו, והעליה אותה למללה כנגד הפנים זו"א, ואז האיר בה א'א, והשלים תיקונה והגדילה ובנאה בנין שלם, כמו שהיא בעלה בתחילה. ונמצא עתה שניהם שוין ממש זה כזה, אדם וחווה, ואוח"כ חורה הבינה להלביש נה"י שלה ברישא זו"א לעשות לו מוחין, כנ"ל, ונמצא כי אז היו שניים פב"פ.

* צו) ורצוני עתה להרחיב הביאור בעניין המאמר הנזכר, הנה בפרשת תוצאה דף קפ"ז, זוזיל, כתיב ייה שם ה' מבורך מא' מבורך, שירותיה קשה וסתופה רך: מ"ב קשה ודינהו איהו ודאי, ולבתר רך. כגונא דא יומא דר"ה, מ"ב, דהא במ"ב אתוון אתברי עלמא, ועל דא אתברי בדינהו, ולבתר איהו רךvr.

אור פנימי

שהנוקבא הנפרדת חסירה מנה"י דכלים שליהם, אין לה שום עמידה בט"ע, אלא שהוא יונקת מו"א מכוחל שלו, דהינו ע"י זוג הנעשה בו"א עצמו, ולפיכך ע"פ שכבר בגנותה הנוקבא הנפרדת בנה"י וחג"ת שלת, אין שם בחינת נסירה אל הנוקבא שבגופו. ויתברר להן באורך.

אמנם בשעה שהנוקבא מקבלת המוחין דחיה, המורידים ה"ת מעיניהם שלת והיא משגת נה"י שלה מב"י, ג' ונסלמת בפרטן שלם בקומה שווה עם הו"א לאחר, כי במוחין דחיה אין חילוק בין הגיר לו"ת דו"א, כנ"ל. הנה או נבדלה הנוקבא לגמרי מן הו"א, ונבחן שעתה נסירה הנוקבא שבגופו ממנו, הוא מן הוו"ת דהינו מחוזה ולטמתה, והוא מון הגיר דהינו מחוזה ולמעלה, כי מאחר שהשניתה נה"י החודשים, כבר יכול להיות בה זוג מיוחד, וננסרת מה"א מחוזה ונעשית לנוקבא הנפרדת, וזה מהגיר, כי עתה עלו החגיות דנוקבא להיות חכ"ר, כמו הו"א, וננסרת הנוקבא שבגופו מהכ"ד, ונעשית לנוקבא הנפרדת. ואוthon, שכלי תעשת בנוקבא הנפרדת זו"א, אינה רק חפשטוות והגדלת הנוקבא שבגופו דו"א כי שניזמת אחד וטם, אלא בקינות אין לה

ולפיכך, בקינות ז"א דazziות, אין לו אלא נוקבא שבגופו בלבד, ואין לו עוד שום התחלת לנוקבא נפרדת, כנ"ל. ווחילת גילוייה מתחילה רק אחר גדולות נשמה דו"א, דהינו בעת גליי נה"י חדשים שלו הנברים מב"י, כי אז לפי ערך לתה"י שבירר, מתברר עותם גם הנוקבא הנפרדת, כי היא רק תולדה מן הנה"י דבי"ע שנתחברו אל הו"א בגודלות הנוקדים, כמו"ש שם באורך. ולפיכך אין בה עיבוד ייניקה מהין כמו הו"א, אלא שמתבררת בפעם אחת כשיעור הנה"י דו"א החודשים. אמן בעת שאין לו"א אלא מוחין דגדלות נשמה, דהינו דקומה בינה אין הנוקבא יכולת לקבל מו"א רק מוחין דו"ק. ביל' ראש, להיותם בחינת חסדים מכוסים, כנ"ל. והנה באמת גם במקבב הוה דאב"א של הנוקבא הנפרדת, כבר נתנסרה הנוקבא שבגופו דו"א ונעשית לנוקבא הנפרדת, כלומר, כי הנוקבא שבגופו נתגדלה בשיעור הוה להיות בה בחינת בנין נבדל מן הו"א כי זה כל וריאו שלת, כנ"ל. אמן אין זה נסירה ממש, כי גם נוקבא הנפרדת דבוקה עם הו"א אב"א בכוח אחד, ואין בה הפרש ניכר כל כך מן הנוקבא שבגופו, כי כל עוד

* שער הכותות דרשי רаш השנת אבצע דריש א'.

זו) הנה בהתחלת האzielות היה זו א' בבח' ר'ק בלבד, והנקבה הייתה בח' עשרית, בסוד נקודה קטנה כלולה מי', ולא היה בה פרצוף שלם. והנה זו הנקודה, אשר עליה אנו אומרים ומאריך לאישון בת עין, כמבעאר באורך בברכת המפיל חבל' שינה כה, וע"ש היטב, כי שם נתבאר כל זה הדorous. וזאת הנקודה הייתה בה כה לעמוד עמו פב"פ כנזכר שם, וטעם הדבר נתבאר היטב בדרוש ה' דתפילין, למה נהגים ביום ולא בלילה. והוא, כי הנקודה זו היא בח' הכתיר שבה עתה. ודי בזזה.

אור פנימי

ג"כ לזוג ב' ולקבל האורות החם להשלמת כלים ע"י בעלה, כנ"ל. ולפיכך נמצאת קטנה וגורועה ממנה, כי הוא יש לו מוחין שלמים DAOORTOT דנסמה מקודם לכך, כנ"ל. והנקבא אין לה ר'ק בחינת הארת כלים שמקבלת עתה בזוגו ה'ב' ע"י בעלה, ומוארות דנסמה שלו אינה יכולה לקבל, מטעם הנ"ל שם בחינת חסדים מכוסים, שאינם מספקים לג'ר שלה, ע"ש. וע"כ היא גורועה הרבה ממנה. והמאziel רצה להשות מעלה לגורוי עם זו". דמיינו להחזרה פב"פ בкомה שווה.

זה אמרו (באות צ'), ואו מה עשה הפיל ה' אלקים תרומה על האדם שהוא ז"א ולא אשתחар ביה ר'ק כסטה דחויטה וכור, ונמצא כי כמו ש"א חז"ר למדתו הראשונה, כן הנקבא, אחר שהגדילה אחריו באחור פרצוף שלם חורה למדת הארץ הראשונה להיות נקודה קטנה ע"י הפלת תרומה" פירוש: כי כל עלית מ"ז נבחן בשם תרומה ושינה, כי אין כל הפרצוף עולה למ"ז לעליון, אלא ר'ק המוחין שלו בלבד, דמיינו בחינת הג'ר שלו, ונמצא בעית מ"ז נשאר ז"א ר'ק בו"ק בעלי ג'ר, דמיינו במידה הקביעות שבו, וע"כ נקרא שינה ותרומה, בדומה לאדם היישן שהמוחין נסתלקו ממנו ואינו יכול לשמש עמם כלום. וכיון ש"א חז"ר למדת הקטנות שלו, נמצא שמסתלקת כל בחינת נוקבא הנפרדת לגמרי, כנ"ל שאין מזיאות נוקבא נפרדת מתגלית ר'ק

בניין, והוא משמש רק לנוקבא שבגופו בלבד, ובגדלו יש לה בנין, וע"כ נתגנרה ונעשה לנוקבא נפרדת. הרי שככל עניין הנסירה אינה יותר רק הגדלת הנקבא שבגופו דז"א. וזה אמרו ,,וכל אחרים שלו גנסריין וניתניין אליה ואו נשלמה". דמיינו שהנקבא הגדולה שבגופו שמחזה ולמעלה נתגנרת גם היא ונעשה לנוקבא נפרדת. ואו נשלמה במבנה נבדל בקומת שוה עם זו"א אב"א, שע"י זוג שני היא מקבלת המוחין דפב"פ בקומת שוה.

זה אמרו (באות צ') ואחר שנתקנה באחור כשבא ערב שבת עליה ברכzon המאziel העליון להחזרה פב"פ וכו', כי בהיותה באחור צריכה להיות ג"כ הנקבה גורועה וקטנה ממנה לפי שהיא או מקבלת הארץ ע"י בעלה ולכון רצתה להחזרה פב"פ שייהו שניהם שיין"י כאן ביאר הרב הפרש בין היותם אב"א בקומת שוה, ובין היותם פב"פ בקומת שוה. ואומר כי אחר שנתקנה באחור בקומת שוה עם זו"א, דמיינו ע"י זוגים הנ"ל, מתחילה ע"י אמא שלא ע"י ז"א, ואוח"כ ע"י ז"א. הנה אע"פ שהם בקומת שות, מ"מ צריכה להיות ג"כ הנקבה גורועה וקטנה ממנה לפי שעדיין לא קבלה האורות עצם דמוחין דחייה, אלא ר'ק בחינת השלמת כלים בלבד, כי ע"כ נבחנת שעומדת באחור, כנ"ל. ונמצא, שצריכה עוד לקבל האורות ע"י בעל. והגם שבזוג הא' קבלה האורות ממשא שלא ע"י ז"א, כנ"ל. אמן צריכה

צח) ולהיות, כי הנוקבא הייתה בתקילתה מקבלת הארץ ע"י ז"א, לכן הייתה גורעה ממנה, ולא הייתה יכולה להתכן בבח"י פרצוף שלם, ואו הרוצר המatial העליון, להיפיל תרדים על האדם דא ז"א, ואו ז"א לבדו, בבח"י נשמו הנטלקת ממנה בעת התרדמת והשינה, עולה למללה בסוד מ"ן אל אימא עילאה, בדרך האדם המפקיד נשמו ביד המלכות לצורך מ"ן שבה, מבואר לעיל בפסק בידך אפקיד רוחי, הנאמר בלילה כשהאדם ישן על מותו.

אור פג'מי

מבחןת אחרור ותבא לבחינת פב"פ. ולנסירה זו צרכים למוחין דמ"ה, ולעלית מ"ן חדש, שנקרה ג"כ תרדים. ואו משגת המוחין האלו וחורת פב"פ.

אמנם עניין העלמה הנוקבא הנפרדת בעת עלית מ"ן למוחין דמ"ה הנ"ל, שחוורת לנוקודה תחת היסוד, אין הפירוש, שנחבטל במבנה זה והיא מקבלת בנין חדש דכלים בעת עליתה למ"ן עם הו"א למוחין דמ"ה. כי אם היה כן היו גם המוחין החדשים נבחנים לבח"י אחרור, כי כל השלמת כלים נקרא בשם אחרור ולא פנים. אלא הפירוש הוא, שאותו הבניין של האחורים עצמו של הנטלקה חורה ובאה לבחינת פב"פ ע"י קבלת האורות. וזה שמדיק הרב,, ואחר הקודמות, שהיו לבח"י ב"ן להשלמת כלים, כנ"ל, עלה עתה לקבל בחינת מ"ה, דהיינו האורות ממש דחייה, כנ"ל חלק זה (אות ע"א) בה"י המוחין האלו שקבלת הנוקבא חורה וננסרה גם מבחינת האחור לגמרי, ונעשה לבחינת פב"פ עם הו"א בקופה שות. באופן שיש כאן בגדיות הנוק' ב' בחינות של עליות מ"ן הנקרא תרדים, וכן ב' מיני נסירות: כי עלית מ"ן א' והמ' לזריך המוחין דב"ג, וגם ב' בח"י: א' מאמא אלו יש ז"א, וב' ע"י ז"א. וע"י מוחין אלו יש נסירה הראשונה, שהנטלקא שגבוטו נתגסרת מגוטו דז"א וגעשית לבניין שלם מבחינה הכלים במיוחד לת, אינם עדיין עומדת באחור ז"א, ואע"פ שהוא בקופה שות עם הו"א עדיין אין שלימות, כנ"ל. וע"כ היא צריכה לנסירה שנייה, שתתגסרת לגמרי גם

ומה שאומג הרבה שא"א השליט תיקונה

בעת גודלו ז"א, בדומה לנוקבא הנפרדת דנקודים ע"ש. ונמצא שהנטלקא חורה עתה בעת עלית מ"ן ז"א, לבחינת נקודה תחת היסוד, דהיינו שנכללהשוב בבחינת נוקבא שבגוטו. וזה אמרו ,,כמו שז"א חור למדתו הראשונה כו הנוקבא וכו', חורה למדתה הראשונה להיות בסוד נקודה קטנה ע"י הפלת התרדים" כי עצם חורת הו"א לקטונו מעלה כל בניין הנוקבא הנפרדת, כי אין נוקבא נפרדת בעת הקטנות ז"א. וזה אמרו (באות צ"ה) ,,ואחר שנתמעטה נסירה המatial מאחורי והעליה אותה למללה כנגד הפנים ז"א" כי ע"י עלית מ"ן ז"א בשעם ה'ג, כלומר אחר ב' עלית מ"ן הקודמות, שהיו לבח"י ב"ן להשלמת כלים, כנ"ל, עלה עתה לקבל בחינת מ"ה, דהיינו האורות ממש דחייה, כנ"ל חלק זה (אות ע"א) וע"י המוחין האלו שקבלת הנוקבא חורה וננסרה גם מבחינת האחור לגמרי, ונעשה לבחינת פב"פ עם הו"א בקופה שות. באופן שיש כאן בגדיות הנוק' ב' בחינות של עליות מ"ן הנקרא תרדים, וכן ב' מיני נסירות: כי עלית מ"ן א' והמ' לזריך המוחין דב"ג, וגם ב' בח"י: א' מאמא אלו יש ז"א, וב' ע"י ז"א. וע"י מוחין אלו יש נסירה הראשונה, שהנטלקא שגבוטו נתגסרת מגוטו דז"א וגעשית לבניין שלם מבחינה הכלים במיוחד לת, אינם עדיין עומדת באחור ז"א, ואע"פ שהוא בקופה שות עם הו"א עדיין אין שלימות, כנ"ל. וע"כ היא צריכה לנסירה שנייה, שתתגסרת לגמרי גם

צט) וاع"פ שכל העלתה מ"ן צריך שזוזן יעלו שניים זה באבא זהה באימה, עכ"ז עתה, לכל צורך זוג הזה דאו"א אינו אלא לצורך בנין המלכות שהיא נקבה לבדה, לכון מספיק בהעלתה מ"ן ע"י ז"א לבדוק.

ק) וע"י העלתה מ"ן אלו מזודוגים או"א, וממן הארמת הזוג ההוא בונים ומתכננים את הנקבה, ומורידין בה מוחין אחרים באותו הנקודה שבת, ונגדלת, וניתופין בה ט' נקודות אחרות ונעשה פרצוף שלם די"ס, ועומדת עמו אב"א מן החזה שבו ולמטה, והבנין הזה נעשה ע"י הפלת דורמייטה על ז"א.

אור פני מי

ובכל המקומות אומר או"א, כנודע. אין זה לעיל חלק זה אותן פ"ה. ובdryת תשע"ז קושיא כלל, כי עיקר המשפיע של כל אציגות הוא רק א"א, שהוא פרצוף הכתף, שכולם מקבלים ממנו. אלא כל תחthon מחייב לקבל דרך המדרגה הסמוכה לו. וע"כ אומר הרב תמיד שאו"א ממשלים לנוקבא, כי הם המדרגה הסמוכה לזו"ן, אמם השפע באה מא"א, כי או"א מקבלים מא"א ומשפיעים לזו"ן, כנודע.

מעורר בעצמו את המסקן בבחינת הקטנות שלו שנקרו בצד"ק, ודרך שם מודד לה את המוחין דז"ק שלה. וענין הנקב הזה שנעשה באחורי החזה בשביבה, כבר נתבאר היטב לעיל דף תנת"ט תשובה ק"ס, ע"ש.

אב"א מן החזה שטו ולמטה והבנוי זהה נעשה ע"י הפלת דורמייטה על ז"ג ולכארה סותר מה שכחוב לעיל, אשר ע"י הדורמייטה נעשה בנין הנקבה אב"א בקומהiosa. אמם ענין דורמייטה, פירשו העלתה שווה. ואב"א מ"ן אפשר לנכונה בשם מ"ן וכל העלתה מ"ן יכול בבחינת הגורם בDAL שפה המוחין אל הנוקבא כמו"ש לפניו. וצריך שתזוכור כאן המתבאר לעיל בחלק ט' בענין ז' הזמנים של הנוקבא. ע"י לעיל דף א' תרפ"ז ד"ה גידול המלכות. עש"ה.

ק) בונים ומתכננים את הנקבה ומורידים בה מוחין חדשים וכי ועומדת עמו אב"א מהחזה ולמטה. ולכארה היא נגד המבוואר

צט) מספיק בהעלה מ"ן ע"י ז"א לבזר. הנה עליות מ"ן שכאן, הנקרא תודמה ושינה, הוא לצורך התחלת בנין הנוקבא הנפרדת, המתחליל אחר שהשיג ז"א בחינה נשמה שבו, שהוא לצורך הקטנות הא' דונוקבא לבחינת אב"א שמחזה ולמטה, כמו"ש הרב לפניו. והנה אז עדין אין מציאות לנוקבא הנפרדת, ע"כ אומר הרב שז"א לבדו עולה למ"ן לאו"א עלאו, ומקבל שם המוחין בשביב הנקבא, שהם בח"י נפש רוח שלה, ואח"כ כשבא זו"א למוקומו, הוא משפיע המוחין אל הנוקבא כמו"ש לפניו. וצריך שתזוכור כאן המתבאר לעיל בחלק ט' בענין ז' הזמנים של הנוקבא. ע"י לעיל דף א' תרפ"ז ד"ה גידול המלכות. עש"ה.

ק) והנה סבת הבדיקה עתה בבח"י אב"א, מה שלא היה כן בתבילה בהיותה בסוד נקודת כנ"ל, כי הייתה עמו פב"פ בסוף היסוד שבו. הטעם הו, כי הנה כל בח"י אחוריים הם דיןין, והם שמות אליהם כנודע, והקליפות נאהזות באוטם האחוריים שהם שם אלהים, כנודע, מלך אלהים על גויים, כנזכר בסבאה דמשפטים.

קב) והנה, אם קודם יציאת אדה"ר היו זו"ן בבח"י פב"פ, היו אחורייהם מגולים, והיו הקליפורות נאהזות בהם מأد, ולכון כדי שלא יתאחו הקליפורות באחורייהם, הוצרכו להדק אב"א דיבוק ממש גמור, מן החזה דז"א ולמטה, כנודע. ואז עי"כ, אין הקליפורות יכולות ליכנס בינתים כדי להתחזו שם באחוריים שלהם, והרי כל אחורי הנΚבָּה מכוסים, אבל אחורי הזכר מן החזה ולמעלה היו מגולים.

*^{קג)} ודע, כי בהיותו אב"א נזדווגו ועליו למעלה בחיק או"א, וחזרו

אור פג'מי

גדלות, ובמהוין דגדלות אין אהיזה

קג) אב"א נזדווגו ועליו למעלה בחיק או"א וחזרו שם פב"פ. ולאחריה הלשון סותר לרוב המקומות שאומר הרבה שתווג הוה דו"ן שעלו לאו"א הוא זוג פנים בפניהם, אלא שנקרה אב"א משום שכברתם למטה געשו אב"א. וכך אמר במשמעות שבheitוν היו מגולם. עניין הדיבור הוה הו, מפני ששתיהן משמשים בכוח אחד דהה דז"א, כי אז נחשבים הנ"ה דו"א לגוף אחד, ואין שם גilio לבח"י הנתק. כמו"ש לעיל (דף א' תשכ"ד ד"ה וזה אמרו). ע"ש. וכל הדיבור

והענין הוא, כי באמת יש כאן ב' וווגים: פב"פ ואב"א. כי הנה המדבר כאן אחר שנגמר הקטנות של הנΚבָּה הנפרדת במצב אב"א מחזה ולמטה דז"א. והוא צרכיה ע"ז עלות ולקבל את הגדלות שלה, ואו היא עולה עם ז"א להיכל או"א לקבל המוחין דגדלות שלה, שעליה זו היא בינתה

למי"ן לצורך מוחין דז"ק של הנΚבָּה מבחי אב"א מחזה ולמטה, נקרא ג"כ העלית מ"ז בשם דורמיטא. אמן אין כאן בינתה נסירה, כי אין נסירת אחוריים אלא במוחין דגדלות הנΚבָּה, כנ"ל. דף א' תשל"ו ד"ה ולפיכך. ע"ש.

קב) דיבוק ממש מהחזה דז"א ולמטה וכו' אבל אחורי הזכר מהחזה ולמעלה היו מגולם. עניין הדיבור הוה הו, מפני ששתיהן משמשים בכוח אחד דהה דז"א, כי אז נחשבים הנ"ה דו"א לגוף אחד, ואין שם גilio לבח"י הנתק. כמו"ש לעיל (דף א' תשכ"ד ד"ה וזה אמרו). ע"ש. וכל הדיבור הוה דעתך והוא לגוף אחד, הוא רק לצורך הנΚבָּה, אבל בינתה ז"א עצמן, ש גם או יש לו מוחין דנשמה, כבר נחשבו הנ"ה לנפרדים זה מזה. כמו"ש לעיל (דף א' תשכ"ה ד"ה וזה אמרו) כו. ע"ש היטב. וו"ש,, אבל אחורי הזכר מהחזה ולמעלה היו מגולם" כי כבר הוא לעצמו בינתה

* ע"ח חיב שער מ' דריש פנימיות וחוזניות אמצע דרש ז'.

שם פב"פ, ואז נתן בה רוחא דשביק בה בביאה קדמאה, והוא בח"י טפת זוג גמור בחסדים של נר"ז, מב"ז ומ"ה וס"ג: ע"ב, ע"ב, ע"ב, הר' גימטריא גבורה. כי כל אחד מלאו אינם ע"ב ממש, כנודע אלא בהתהברם ס"ג עם י' אותיות, ומ"ה וכ"ג, ורובע הר'יה דב"ז, שהוא ע"ב דב"ז.

אור פנימי

משמעותו של הנוקבא בכלים דאו"א, שהם כבר נגמרים בכל התיקונים. עכ"ז אין קבלה זו נחשבת קבלה ממש אל הנוקבא, כי היא צrica לקלול על סדר המדרגה, דהיינו מהמדרגה הסמוכה לה שהיא ז"א. ע"כ לזוג ב' היא צrica, הנעשה אחר שיריד ז"א אל מקומו עצמו למטה. שהווגן הזה הוא במצב אב"א עם הנוקבא הנפרדת, ועתה הוא נותן לה המוחין שקבל עדיה באור"א בסוד פ"י שנימ, כנ"ל. וע"כ נבחנו עתה שהנוקבא מקלט המוחין ע"י ז"א עצמו, שנחשב לה לקללה גמורה על סדר המדרגה. ונתבארו היטוב ב' הווגים פב"פ ואב"א המחייב להיות בעליית המ"ז לצורך הגדלות של הנוקבא.

ומה שאומר,, ביהותן אב"א נודונו ועלו למעלה בחק או"א וחזרו שם פב"פ וכ"ז אין הפירוש, שמתחלת הנוקבא אב"א ואח"כ עלו לאו"א, כמו שמשמע מריהטה דלישנא. אלא הפירוש הוא, שמתחלת הנוקאו גמור פב"פ למעלה בהיכל או"א, ואח"כ כשבאו למקום חזרו אב"א. אלא שהרב כול שנייהם יחד, כי באמת הם בחינה אחת, אשר יציאת המוחין גדלות הנוקבא, הוא במקומות או"א, ומקום קבלתם הוא בהיותם אב"א עם הז"א. כנ"ל. ונמצא, שם עניין אחד. וע"כ מקרים ואמר בהיותם אב"א נודונו, שמורה בזה על מקום קבלת המוחין אל הנוקבא, שהוא ע"י זוג אב"א כנ"ל. ואח"כ הוא מאבר סדר יציאת המוחין שהוא במקומות או"א, וו"ש ועלו לאו"א וחזרו שם פב"פ. וזכור היטוב הסדר של אלו ב' הווגים עם טעם כנ"ל, כי הרב כולם תמיד בזוג אחד, אלא כיש לו צורך לפרטם לב' וווגים

התקילות הז"ז בסיס דאו"א, ש"ז נכל בABA וגעשה CAB, והנוקבא נכללה באמא ונעשהCAA, ונמצאים מודוגים שם פב"פ ממש, כי הם נחללו בפ"פ DAO"א. ושם יוצאים המוחין גדלות הנוקבא, ע"י הווג הזה. אמן הנוקבא הנפרדת דז"א עדין איננה ראוייה לקבל המוחין שם במקום או"א, כי הם בערכה בח"י עלי עליון שלה, כנודע, שהעליו של הנוקבא הנפרדת הוא הז"א. ולפיכך צריך הז"א ליריד מהיכל או"א למקום למטה, ושם נותן המוחין אליה ע"י זוג ב' בהיותה עומדת אב"א מחוזה ולמטה. כנוהג בכל הפרצופים, שכל תחתו מקבל המוחין עליון בסוד מ"ז ריאשוני, ושם נבחן עם העליון בסוד אחיהם זה זהה, משום שמקבלים שניהם משורש אחד. אלא שהעליו נקרא אה הבכור הנטול פ"י שנימ, משומ שתחתו אין ראוי לקבל ולהלביש המוחין שם עלי עליון, להיווחה למעלה ממדרגתו, וכן נוטל העליון פ"י שנימ, דהיינו גם קומת התחתון, ואח"כ כשיריד למקום עצמו, או נותן מודד המוחין אל תחתו לאט לאט כפי מה שהוא יכול לקבל. כמו"ש הרב בחלק ט' דף תשלה'ח אותן ח'. וע"ש בדף תחכ"ה תשובה ט"ז ובהסתכלות פונימית שם.

זרוי שיש כאן ב' וווגים: א' הוא בהתקילות הז"ז באו"א, שמודוגים שם פב"פ, שז"א והנוקבא הם שם בבחינת. אה ואחותו, להיוותם מקבלים שניהם משורש אחד, דהיינו מאו"א. גם זה נבחן שהנוקבא מקבלת המוחין שלא ע"י ז"א אלא מאמא עצמה, כי ז"א מקבל שם מאבא, והנוקבא מקבלת מאמא, כנ"ל. וע"כ הם שם פב"פ

קד) וכשנכנים המוחין דחיה, שהוא בינה דאבא, שם ראים להוליך, יכולין אפילו בהזדוגם למטה במקומם לחזור פב"פ כנודע, ואו נוthon בה בזוג גמור טפת חסדים דעת"ב דיזידין, שהוא ע"ב אמיתי. כי היא לκחה כבר הגבורות דעת"ב ע"ז ואמא פב"פ, אדר לא בזוג גמור. אך עתהנו לה בזוג גמור החסדים דעת"ב, ואלו הם נשמה אמיתי, וזה נקרא זוג גמור.

אור פנימי

כלים דאחים, דהינו נה"י החדשין המתבררים לעת גדולות, כנ"ל. ונקראים ע"ב על שם ניצוץ דבח"י אצילות שביהם, הנקראים ע"ב. וכן על שם טיפת הוווג המעלה אותם מן השבירה, כי איןם עולמים זולת ע"י טיפת הוווג דעת"ב ס"ג העליונים שהם מבליטים הפרוסאות לשעתם, ומורידים ה"ית מעיניהם לפה, שע"ז עולמים אלו ס"ג מ"ה ב"ז, שהם אח"פ. ומבי' טעמים אלו בבחנים בשם ע"ב, אלא ע"ב של גבורה, דהינו ג"ס ע"ב של ג' בחינות אח"ס שסתם בניגי' ויו' שהוא גבורה, וזה שמנציג, כי טיפת הוווג היא ע"ב גמור, כי אין שום עילה מן השבירה אלא ע"י טיפת ע"ב כנ"ל. אמן כיון שאין טיפת הע"ב משמשת למוחין דאורות, אלא רק לתויריד הת"ת מעינים ולהעלות את אח"פ, כדי להשלים בשלשים תחתונים החסרים מכל ספירה דט"ס של הנוקבא, שהם הנקראים נה"י החדשין המשלימים לבניין הע"ס דגדלות דנוקבא הנפרדת. לפיכך הם בבחנים לגבורה. בסוד ג' ע"ב שהם בגין' ר'י'. משום שבאים להשלמת בירורי הכלים, דהינו לתר ה כלים דאחים להעלות לאצילות. כמ"ש כל זה באורך בחלקים הקודמים ואין להאריך עתה בזה. וע"ש היטב בחלק י' בפירוש אלו ג' המדרגות דס"ג מ"ה ב"ז. וכן לעיל בחלק ט' דף תשמ"ו אותן י' וזה אמרו "וחזרו שם פב"פ וכו' בכיה קדמאות והוא בח"י טיפת זוג גמור בחסדים של גר"ז מב"ז ומ"ת, ולס"ג ע"ב ע"ב ע"ב הרוי בגין' גבורה כי כל א' מאלו אינם ע"ב ממש וכו' כי אלו ג' ע"ב אינם סובבים על בח"י האורות דעת"ב ממש, אלא הם סובבים על בחינת רפ"ח ניצוץ הנברדים מב"ע, שהם בחינת גבורה ודין, להוות

קד) המשחין דחיה שהוא בינה דאבא שם ראים להוליך וכו'. פירוש, בחינת היה דישוטית, הבנתה ורק לבינה דאבא, ככלומר

קה) אך ר' ר' י"ו אב"א, נקרא זוג שאינו גמור, כי אינה רק לעשותה כל'. ונמצא כי אותו הר' י"ו הוא אותו רוחא דשדי בಗויה, שהם החסדים

אור פג'ם י

נבחנים לע"ב גמור, וכן לחסדים דע"ב, ונקרים מוחין דמ"ה כלומר DAOROT ממש, הנקראים מ"ה, כי כל הקומות שיזוצאים באצילות נקראו מ"ה, אבל המוחין היוצאים באצילות ורק לבירורי הכלים של הפרצות, שהמה כבר שמשו בעת הנוקדים, ונשברו ונפלו לב"ע, ועתה ע"י המוחין מתכרים וועליםשוב לאצילות, הרי המוחין ההם רק מהקנים הכלים נוקדים הנקראים ב"ז, וע"כ גם המוחין המתקנים אותם נקראים ג"כ ב"ז כמותם. וזכור היטב ההפלרש מאורות דמ"ה אל אורות דב"ז, ע"ד שנתבאר כאן.

קה) הר' י"ו הוא אותו רוחא דשדי בגוויה וכי הר' י"ו הוא בנימיו, בן ימיון כת זכר, ונקרו בן אוני כת נוקבא כי היה מז התשמה בינה נקבה. דברים אלו צרכיהם ביאור, כי הר' י"ו כבר ביאר, שהם לצורך השלמת הכלים דאה"פ של, שהם בוחינת נר"ן, ועתה אומר שהם רק רוחא דשדי בה בעלה, שהמשמעות היא מוחין דבחינת רוח בלבד, ותclf' אומר שהם נר"ן בלבד, ואח"ז אומר אך טפת הthing אינה נשארת בה, דמשמע, שיש כאן נרנ"ח בשלימות באלו המוחין, אלא שfat' הthing אינה נשארת בה. וכן אומר שהר' י"ו הוא זכר, בן ימין. ותclf' אומר שהוא נקבה, בן אוני, כת נוקבא להיותה בינה נקבה. וצריכים להבין איך מתכללים יחד כל שינוי בוחינות האלו.

אכן כבר נתבאר, שעצם המוחין אלו שבאים להשלמת כלים, הם מוחין דע"ב גמורים, כי אין השלמת כלים אלא ע"י טפת ע"ב המורידה ה"ית מעינים לפה, וא"כ הם בהכרח ע"ב גמורים שהם חי, אלא כיון שהנוקבא עדין אין לה כלים מתוקנים לקלם, שהרי המה באים עכשו לתקן

ונשמה דחיה, כי בינה היא נשמה, ובaba הוא חיה. ומוחין אלו הם מוחין דחולדה רק לבחינת יעקב ורחל כנודע. ולהלן מדבר היב בחינת מוחין DAO"א. וכל הסדרים הנוגגים במוחין אלו דישס"ת נוגגים ג"כ במוחין DAO"א. אלא שאלה דישס"ת הם בת"י חיצונית שאינם מספיקים למוחין דחולדה רק לייעקב ורחל, ולא לו"ז הגדולים, ואלו DAO"א שמביא אה"ז, הם מספיקים גם לו"ז הגדולים, ונבחנים לחכמתו דאבא, שהם היה פנימית.

חפדים דע"ב דיזידריו שהוא ע"ב אמייתי כי היא לך כבר הגבורות דע"ב על ידי ז"א, וממא פב"פ. כי אחר שנעשה בו כי זוגים הניל להשלמת הכלים נוקבא, אשר טיפת הע"ב נבחנת לע"ב שאינו גמור, לבחינת ר' י"ו, וזוג הא' היה ע"י אםא שלא ע"י ז"א, ונבחן לו זוג זו"ז פב"פ, וזוג הב' ע"י הז"א, הנבחן לו זוג אב"א, הנה נשלו הכלים דגולות נוקבא, וועלם פעם ב' למ"ז לבחינת המוחין דפב"פ, שטיפת הזוג ההיא נקרה ע"ב גמור, כי הוא לבחינת אורות דחיה המתלבשים בכלים דגולות נוקבא. וזה אמרו כי היא לך כבר הגבורות דע"ב: על ידי ז"א, וממא פב"פ, אך לא ע"י זוג גמור כי זוגים אלו באו להשלמת כלים, ונמצא שבעת קבלת המוחין הם להשלמת כלים, הרי אין לה עוד כלים גמורים שיתלבשו המוחין בה, וע"כ בהכרח שאין המוחין מתלבשים בזוג גמור, אלא אחר שכבר נשלו הכלים בכל התיקונים. ואחר שכבר נשלו, או מקבלת המוחין בזוג גמור, כלומר שהמוחין מתלבשים בה בשלימות, והיא ראוייה לתולדה. ולפיכך המוחין והשלמת כלים נבחנים לר' י"ו, וכן נבחנים למוחין דב"ז, ונקרו גבירות דע"ב. ומהוחין דפב"פ שלאחר השלמת הכלים,

זכרים מבהי נר"ז, אך טפת החיה אינה נשארת בה, כי הוא כה זכר גמור, לכן הר"ז הוא בניימין: בן ימין, כה זכר. ונקרו בן אוני, כה נוקבא, כי היא מן הנשמה, בינה, נקבה.

קו) אה"כ חוזר לקחת נר"ז וחיה יותר עליונים מא"א עלאיין עצמו, ולא מיש"ס ותבונה, וצריכין לחזור אל קטנות וגדלות ב' יותר עליונים, והבן זה. ואחר כך ליקח מאיריך עצמו, וזה נשלם לו בחינת יחידה, והובן זה מאד.

אור פנימי

בחינות אמיתיות בפני עצמן כמ"ש הרב לעיל בחלק ד' דף רמ"ט אותן ח'. עש"ה, הרין אין להם שם שום מציאות בעת הקטנות דנוקבא, כי כל עוד שה' בחינות חג"ת נ"ה בעצם אינם בשלימות, אי אפשר שיתקנו בחו"י כוללים מהם, שהם יסוד ומלכות. ולפייך נבחנים הר"ז שהם מתקנים בעיקר את יסוד ומלכות שבנוקבא. שהם נקראים בחינה בניימין. והוא עשיית הכלים דיסוד שנתקנית ע"י רר"ז הזה. כמ"ש הרב לעיל דף חמש"ו אותן י"ז עש"ה. והכליה הווה נתkon ע"י הר"ז שז"א משפט בעה, שהם המוחין הנ"ל, וע"כ יש כאן כל' ורוחא, כי המוחין אלו דב"ג, אע"פ שהם ע"ב כנ"ל, מ"מ הם רק בחינת ו"ק גדלות, שהם בחינת רוח בלבד, כי עתה אין לה עוד הכלים מתקנים לקבל הגיר דע"ב, שקם טיפת החיה, כנ"ל. וע"כ נבחנים המוחין רק בשם רוחא-דשדי בה בעל בזוגא קדמא, כי בזוג האISON דגדלות, הבא לתוקן ולהשלים הכלים, אינם רק ו"ק גדלות, והם רוח בלבד. והנה מצד המוחין נבחן שהוא רוח זכר, כי מז"א באים לה, וע"כ נקראים בניימין בן ימין שהוא זכר. ומצד הכלים ומתוקנים להעלות מ"ן הם נקראים בן אוני, שהיא נקבה. אמנם אין זה בחינת זכר ממש, כי בחינת הזכר נקרא יוסף, ולא בניימין, אלא הכוונה היא שם באים ע"י הזכר. ועם זה תבין כל אלו שני הבחינות שכותב הרב באלו הר"ז, כי נבחנים לנר"ז, כוללים של ה' הבחין חג"ת נ"ה, ואיןנו

הכלים, ע"כ היא נבחנת לע"ב שאיןנו גמור, דהיינו לר"ז, שהיא בחינת גבורה דע"ב, ככלmr מוחון דב"ג. וזה אמרו "שאין טפת החיה, נשארת בה", ככלmr, כי באמת יש שם חיה, שהיא ע"ב גםור, אלא שאינה נשארת בה עתה, כי עוד לא נגמר הכלים שלה. וע"כ נבחן לע"ב שאיןנו גמור. ובבחן ג"כ הר"ז זהה שהוא בחינת בניימין, פ"י כי יסוד דנוקבא נקרא בניימין, כמ"ש הרב לעיל (בחלק י"ד דף א' תקל"ו אותן ע"ז) עש"ה. ואלו הר"ז הם משלימים אה"פ שללה, שהם נה"י חדשים.

ונודע, שהגמ' שאנו מבחנים את הקטנות שטף רק חג"ת נה"י DAOROT, וחב"ד היג"ית דכלים, וחסרים נה"י דכלים וג"ר DAOROT, מ"מ דבר זה הוא גם בפרט פרטות, דהיינו בכל הע"ס של הנוקבא, שאין בכלל ספירה אלא ב"ש עליונים של אותה הספירה, שהם בחינת חב"ד חג"ת DSTPIRA ההייא, ונוה"י דכלים חסרים שם באחתה הספירה. באופן שאלו הנה"י חדשים משלימים לכל ספירה וספירה דע"ס שללה בנה"י הפרטים DAOOTH ספירה, הנקרו שליש מתחנן דהספירה, ונודע, שע"ס של הנוקבא, הם בערך ה' בחינות הנקראות חג"ת נ"ה. ונמצא של אלו החג"ת נ"ה יש עכ"פ גם בקטנות מציאות של ב' שלישים עליונים בכלל אחת מהם, דהיינו חב"ד חג"ת שבת. אמנם יסוד ומלכות שללה, שהם רק ב' בקטנות מציאות של ב' שלישים עליונים כולם של ה' הבחין חג"ת נ"ה, ואיןנו

*קו) ודע כי עניין עשית כלי זה, הוא, כי גם ניתנים לה או בחינת המוחין על אין בג"ר, והם מפתשיין בכולה, כנודע. ואז גם יורדים הארת החסדים ההם, הנקראים ר'יו וכלי, ביסודו שלה, ונעשה כלי שם.

קח) באופן, כי אין כלי זה ביסודו בלבד, אלא הם המוחין ממש בכל קומת אבא והבינה, ובכל קומת זו וא' ובכל קומת הנוקבא, ומכללות ה"ח" ההם נ麝 גם ביסודו שלם. ואז הנקבות, אמא ומלכות, מקבלין מוחין אלו דרך בעלייהם, זו פנים בפנים, וזה אב"א, וונבנית גופם, וניתן בה כללות החסדים שלה ר'יו בטוד אב"א, ואז נעשית כלי.

אור פנימי

מישושית וצרכיים לחזור לקטנות וגדלות ב', וכ"ו" הנה זה גותג במוחין דיום השבת, אבל בחול באים כל המוחין רק מישושית כנודע. ומשמענו בזה, כי כל אותן הפרטיטים המתארים במוחין דישושית דחול, גותגים ג"כ במוחין דאו"א דשבת.

קח) אין כלי זה ביסודו בלבד אלא הם המוחין ממש בכל קומת אבא וכ"י ובכלי קומת הנוקבא ומכללות ה"ח" ההם נ麝 גם ביסודו שלם. כבר נתבאר זה בדיורו הסמור, שאלו המוחין דרי"י, אע"פ שהם נבחנים בעיקר לעשית יסוד ומלכות שבת, שהם הכליל ורוחא כנ"ל, אמן באמת הם בח"י השלמת שליש תחתון דכל ספריה וספריה דע"ס שלה, הנבחנים לה' בחינות הגדת נ"ה, באופןם שהם מוחין מפתשייט בכל קומת הנוקבא ומשלימים לכל ספריה וספריה שבת, דהיינו לבחינת אע"פ הפרטיטים דאותה הספריה. אלא כיוון שלה' הבחינות יש עכ"פ מציאות דג"ע שלם גם בעת קטנות, עכ"כ נבחן השלמת הר'יו בעיקר על הכליל דיסוד ומלכות שבת, כי להם לא היה שום מציאות כלל בעת קטנות. עי' בדיורו הסמור.

זה אמרו,, מכללות ה' חסדים הם נ麝 גם ביסודו שלם" כנ"ל בדיורו

על שם ג' ע"ב הנכללים בטפה דע"ב כדי להעלות אה"פ מן השבריה, שהם מבחינת הניצוץ ג' לבחינת ע"ב דס"ג מ"ה וב"ז. ולפיכך מתחלק גם הטפה לפי בחינתם. אמנם בכלל אין המוחין אלא אלא לבחינת רוחא, כלומר ו"ק דגדלות. אמנם מצד יציאת המוחין הם ע"ב גמור, דהיינו גם ג"ר דע"ב, שם טפה היה, אלא שאין עוד מקום בהכללים דኖקבא שייהיו נשרים בה לבחינת הג"ר, כי עתה הולכים ומתוקנים הכלים דנה"י שלה, וכל עוד שאין כלים דנה"י בשלמות, אי אפשר לקבל רק בחינת ו"ק דמוחין שהוא רוח דחיה, ז"ש, שאין טיפת חייה נשארת בה. ומה שנקרו בו בנימין, הוא בחינת השפעת הזכר ביסוד ומלכות של הנוקבא שמתוקן אותה. ומה שנקרו בו אוני, היא לבחינתה עצמה המקבלת תיקון הזכר בתוכה, הנקרוא בנימין, שבשביל זה נקרו יסוד דኖקבא תמיד בשם בנימין. אבל בחינת יסוד דזכר, אינו נקרו לעולם אלא בשם יוסף. רק שיש לו הタルחות מבחן הנקבת, ע"כ נבחן שהוא בכלל מבנימין, ובוחנת בנימין אינו אלא יסוד הנקבת. וע"כ מדייק,,כח זכר" דהיינו כה זכר שקבל היסוד דኖקבא.

ומ"ש באות (ק"ו) ,,שהJOR לחתת גרא"ז ותיה יותר עליונים מאו"א על אין עצמן ולא

* ע"ח ח"ב שער ל"ט: שער מ"ן ומ"ד אמצע דרוש ז.

קט) ואח"כ חור אבא להמשיך מוחין עצמן פנימים של זוג, ונכנס באמא בסוד מוחין, ובסוד זוג ג"כ, ומשם נמשכים לוזן בסוד פרוץ עצמו, ואח"כ בסוד זוג, והבן זה מאד.

*קי) ועתה נבהיר מה שידענו לעיל בעניין המאמר של פרשת תוצאה, במש"ה, יהיו שם ה' מבורך כו', כי הנה בעשיות נגמרת מלאכת הניסירה, אשר התחלתה היא מן האחרים דכתיר דז"א, וניתניון בכתיר דנוקבא, ובח"זו של נסירת הכתיר נעשית ביום א' של ר"ה, וביום הזה כל הדינין שככתיר הזכר ניתניון בכתיר הנקבה.

אור פנימי

בשלמות הע"ס דכלים. אמנם מבח"י הע"ב נבחנים לחסרי נה"י דכלים וג"ר DAOROT, כמ"ש הרוב בחלק הקודם, ולפיכך נהוג עניין כי רוחא גם באו"א כמו בז"א, דהינו בעט שנשלמים הנה"י חדשים שלהם, נבחן כלפיاما שהיא משגנת או בח"י כי להעלות מ"ן, כי אzo נתגלה הכלול של ה' בחינות דאמא חגית נ"ה, שהיא בחינת היסוד דאמא. כմבוואר אצל הנוקבא. וזה נהוג בכל יום, כי המוחין אינם קבועים באו"א מבחינת ע"ב, אלא רק מבחינות ס"ג, כנודע, וע"כ אינם רק בעט התפלה, ולאחר התפילה מסתלקים, נהוג אצל ז"ז. כי כלפי מוחין דעת"ב נמצאים או"א כו"ז, רק בבחינת ו"ק בלי ראש.

קי) נסירת הכתיר נעשית ביום א' של רה"ש ובוtram הוה כל הדינין שבכתיר הזרף ניתניון בכתיר הנקבה. כי ביום א' ננסרת נוקבא הגדולה דז"א עד החזה, שבנקודות החזה עומדת הכתיר דנוקבא הנפרדת, והיא מתחברת עם הנוקבא הגדולה שננסרה מז"א ונעשית עמה לאחד. אמנם הנוקבא הנפרדת עצמה אינה ננסרה עוד ביום א' דר"ה, אלא בהמשך דעת"ת כמ"ש להלן.

הסמור, שהיסוד אינה בחינה בפני עצמה כמו שאר ה' בחינות-tag'ת נ"ה שבנוקבא, אלא הוא רק בחו' כולל מהם, וע"כ מתחילה בעט קטנות, כל עוד שה' בחינות עצמן לא היו שלמים, לא נגלה הכלול שביהם, שהוא היסוד, כי לא יתכן בחו' כולל אלא מן כלים שלמים. אבל עתה כיוון שנשלמו ה' הבחין חגית נ"ה עם השלישים התחתונים שלהם, דהינו בחינת הנה"י לכל אחד, או נtagלה ג"כ הכלול של היסוד, וכן הכלול של המלכות.

اما ומלאות נקלולים מוחין אלו דרך בעלייהם, זו פב"פ, וזה אב"א וنبנית גופם וכוי' ואזו נעשית הפל. דהינו כנ"ל, שיש באלו המוחין ב' בחינות זוגים: א' בעט שהווין נכללים באו"א, שהוא בחינת פב"פ, ונבחן באמצעות שהזוג הוא מבח"י זוג או"א גופייהו, ואם מקבלת מוחין אלו מאבא, אלא הווע"ן נכללים בהם, הוו"א באבא ונוקבא באמא, וע"כ נבחן הזוג הזה שהנקבא מקבלת ממש מאמא שלא ע"י ז"א. ואח"כ יורד הוו"א למקוםו ונונן מוחין אלו, לمعالה, אל הנוקבא בבח"י זוג שקבל דאב"א. זו פב"פ וזה אב"א. ומלבד האמור, נהוג ג"כ עניין עשית kali גם באו"א גופייהו כי הגם שיש לאו"א מוחין דס"ג

* שער הכוונות ח"ב עניין ראש השנה אמצע פרק א'.

קיא) וז"ס יחי שם ה' מבורך, שהיא המלכות הנקראות שם ה'. יהי מבורך. מ"ב בראשיה, כנודע כי שם בן מ"ב הוא בראש, כנזכר בספר התקונים תקונן ע. והוא עניין הדיניין ברישא דnockבא ביום זהה הנקראים שם בן מ"ב, שהוא גבורה כנודע.

קייב) אמן סיפה הוא רך, כי בששלמת לחת אותם הדיניין הננסרים מן הזכר כולם, אין בה עוד מה ליתן. והיתה בנוקבא דתקיפי חילאה בקדמיתא, כל זמן שלוקחת דיןינו מן הזכר, וכשהשלימה לפועל את הדיניין שקיבלה ממנו, אין בה עוד מה ליתן וחיליש חילאה והרי רך. אבל הזכר אינו כן כי הוא אינו צריך לוളתו, וכל מה שהולך מתגבר מתגבר רוחו, ואדרבה רוחו קשה.

אור פ נמי

הראויים להמתיק אותם בשלימות, וע"כ הם קשה מתחילה, אבל בסופם דהינו אחר שנשלמו הכלים לגMRI, הרי היה מקבל המוחין דמ"ה, ואין שם עוד דיןינו כלל כי נמתקו.

הזכר אינו כן כי הוא אינו צריך לוളתו, וכל מה שהולך מתגבר ורוחו, ואדרבה רישיה רך וסיפה קשה. וצריך שתזכיר ראו ההפרש המקורי ממהוין. זכר למוחין הנוקבא, שביאר הרוב לעיל בחלק י"ד דף נbatchן שהזכר פועל בה הדיניין. ואחר שנשלם השישי התוחנן לכל ספירה וספרה מע"ס שלה הנה אין לזכר עוד לפועל בה העלאת כלים. מב"ע, כי כבר קבלה כל חלקה הזריך לה להשלמת הע"ס שלה, הנה או עלים פעם ב' למ"ז ומקבלת המוחין דפכ"פ שהם החסדים דעתך, כנ"ל.

בחינת מלכות דצמצום ב'. עשייה. ולפיכך הגבורות דnockבא קשין ברישא דהינו מטרם שירדה הה"ת מעינים לה שקבלה ממנו אין בה עוד מה ליתן" דהינו כמזכיר, כי אחר שהשלימה לפועל את העלאת אח"פ שלה לכל הפרטים שלה, הרי מקבלת מוחין דמ"ה שהם חסדים דעתך. ואין עוד דיןין בנוקבא, כי נמתקו לגMRI. וזה שאמרו חילתו קשה וסיפה רך. כי מתחלת בית המוחין היא מקבלת רק בחינת הדיניין בלי מיתוק DAOROT דמ"ה

קייב) בששלמת לחת אותם הדיניין הננסרים מן הזכר וכו' אין בה עוד מה ליתן וכו' וחיליש חילאה והרי רך. כבר נתבאר שאלה הדיניין הננסרים, הם בחו"י הורדת ה"ת מעינים לה המשלים הנה"י החדשמים מב"ע, ואלו נה"י ליעלם הם דיןינו, כי הם כלים דאחוריהם, שם בחו"י דין, והזכר נתון בה רק קומת המוחין אבל המוחין אלו מפעלים הנוקבא. להעלות אח"פ שלה מב"ע, וע"כ נbatchן שהזכר פועל בה הדיניין. ואחר שנשלם השישי התוחנן לכל ספירה וספרה מע"ס שלה הנה אין לזכר עוד לפועל בה העלאת כלים. מב"ע, כי כבר קבלה כל חלקה הזריך לה להשלמת הע"ס שלה, הנה או עלים פעם ב' למ"ז ומקבלת המוחין דפכ"פ שהם החסדים דעתך, כנ"ל.

זה אמרו, כל זמן שלוקחת דיןינו מן הזכר, וכשהשלימה לפועל את הדיניין שקיבלה ממנו אין בה עוד מה ליתן" דהינו כמזכיר, כי אחר שהשלימה לפועל את העלאת אח"פ שלה לכל הפרטים שלה, הרי מקבלת מוחין דמ"ה שהם חסדים דעתך. ואין עוד דיןין בנוקבא, כי נמתקו לגMRI. וזה שאמרו חילתו קשה וסיפה רך. כי מתחלת בית המוחין היא מקבלת רק בחינת הדיניין בלי מיתוק DAOROT דמ"ה

קיד) ובזה יתרוץ עניין המאמר זהה החולק עם ספרא דצניעותא, כי שם נאמר להיפר, הדינין דnockba נិיחין ברישא ותקיפין בסיפה, וההיפר בדכורא. אבל העניין הוא, כי בספרא דצניעותא מדבר בבח"י הדינים בעצם, אשר הם בח"י נה"י דז"א, שביהם סוד הדינין כմבוואר לעיל, והנה הם נוכנים ונעשהים בח"י מוחין ברישא דnockba, אבל נה"י של הנוקבא אין עוד פרצוף אחר באצלות תחתיה, להעשות בו בסוד מוחין, ונמצא כי דיןין דילה, שהם הנה"י שבת, תקיפין בסופה.

קיד) אבל בפרשת תוצאה אינו מדבר בבח"י הדינין בעצמן, אלא בבח"י מה שלוקחת הנוקבא מן הדכורא, כי בתחילה בעודה מקבלת ממנו הם דיןין קשים, ובסתופה שכבר אין לה מה לקבל, איןון נិיחין. ולא אירי הכא אלא בבח"י הנוקבה עצמה המקבלת הדינין, ולא בבח"י הדינים בעצם.

אור פנימי

משא"כ הו"א, שיש בו שורש הגבורות שלה. אמנים ז"א שהעתרא דגבורה שלו גמישת ממול ונקה, שהיה בחינת מלכות מצומצם א', הנה דיןין אלו נמתקים לגמרי רק בחינת רישיה דהינו במקום מציאות המוחין, כי ע"י עיטרא דגבורה זו, הוא מעלה מ"ז ומוחזר הבינה להיות חכמה, כמ"ש שם בחלק י"ד. אמנים בספיה הדינו בהחטחות מהמוחין מלמעלה למטה, שמחינה זו אין זוג על הגבורה והוא, כמ"ש שם, הרי הם הולכים ומתגברים, כי מלכות זו מצומצם א' היא שורש כל הגבורות, שכח הדינין שלה סימנה ג"כ לכל פרצופי א"ק, והוא אינה נמתקת לגמרי רק אחר גמר כל התקינו. כמ"ש הרב בס"ה, הייתה בראש פינה. וזה אמרו,, הזכר אינו כו כי הוא אינו צריך לוולטו וכל מה שהולך הוא מתגבר ותולך" כי הנוקבא אין לה אלא מלכות דאמא, כנ"ל, שהיא מצומצם ב', והוא בחינת עטרא דגבורה שלה עצם, אלא שאין המוחין יוצאים רק ע"י הצללות בשורש הגבורות שבז"א, שהוא מצומצם א', אמנים כיון שהיא מקבלת רק הארה בעלמא מגבורה זו מצומצם א', ע"כ אחר שמקבלת המוחין נפק כה הדין שבת למורי כנ"ל.

קיד) בספרא דצניעותא מדבר בבחינת הדינים בעצם שם בחינת נה"י דז"א, שביהם פור הדינין והם נעשים מוחין ברישא רנוקבא וכו' אבל בפרשת תוצאה אינו מדבר בבחינת הדינין וכו'. כלומר, בספרא דצניעותא מדבר מבח"י הדינין שבנה"י דז"א הנעים מוחין בראש הנוקבא, וכשהם בראש הו"א, הנה הם מקבלים הארת שורש הגבורות מן העטרא דגבורה דז"א וע"כ הנה קשים ברישיה, אבל כשם מתלבשים למוחין בראש הנוקב, נמצא, נמצאים מתחפשים משורש הגבורות שבז"א, ואין בהם אלא בחינת גבירות דnockba הבאים מלכות דאמא, שהיא בח"י מלכות מצומצם ב' הכלולה במדת הרחמים, כנודע, וכנ"ל בדייבור הסמור ע"ש. אבל בחינת הדינין של נה"י דnockba אינם נעשים מוחין, כי אין לה פרצוף תחתון שתתלבש בהם, וע"כ

*קטו) והנה בעניין נסירת הדינין יש ב' בחיה': הא' הווא, להמשיך כל הדינין שיש בכתר שבו וליתنم בכתר שבה ושל חכמה שבו בחכמתה שבה, וכעד"ז עד תשלום י"ס שבו בי"ס שבה. בחיה' הב' היא, כי הנה בחיה' הי"ס שבה, הם עומדים מן החזה שלו ולמטה, וא"כ צריך שהדינין שבחצי התחתון דת"ת שבו ינתנו בכתר שבה, והדינין שבפרק א' דנצה שבו בחכמתה שבה, וכעד"ז עד תשלום הנה"י שלו בכל שיעור קומה שלה.

אור פנימי

לגוף דז"א, הם לא נאבדו גם ממילכות החזה דז"א, כי אין העדר ברוחני, אלא גם היא נתחרבה עמהם לאחר הגדלות והיו לט"ס תחthonות שלה, ונעשה לבניין שלם בפני עצמה מלבד הו"א. עש"ה. הרי שכל עצם בניינה של הנוקבא הנפרדת היא רק תולדה הבאה מנה"י דגולות דז"א, אבל לא למלחה מנה"י.

אם מנ בסוד בנין הצלע, בניית הנוקבא בבניין שלם בקומה שוה עם ז"א, והוא לוקחת גם החב"ד חג"ת דז"א שלמעלה מהזהה שלו. וזה הגיע לה מתוך שהנוקבא הגדולה שמחזה ולמעלה דז"א קיבל המוחיז השיעיכים לנוקבא הנפרדת, ע"כ נתחרבה נוקבא הגדולה שבגופו דז"א עם רחל למרצוף אחד, ונמצא שנוקבא הנפרדת הרויה עתה גם החב"ד חג"ת דז"א, מה שלא היה לה כלל משורשת, כי כל שורשה אינה רק נה"י דז"א, בלבד, כמובן. ועתה הרויה גם חב"ד חג"ת דב"ז דז"א שלמעלה מתוך הנקראים נוקבא הגדולה.

וטעם התחרבות של הנוקבא הגדולה דז"א עם הקטנה למרצוף אחד, הווא, כי כל עוד תהיה לו"א מוחין דס"ג, שם קומת בינה, הרי הוא מוכרת להתחלק לב' פרצופים, מאותו הטעם שאו"א דס"ג מתחלקים לב' פרצופים, כי המוחין דג"ר דס"ג מספיקים רק לחב"ד חג"ת עד החזה של הפרצוף שם מקום החסדים מכוסים, אבל מוחה ולמטה שכבר צריכים לתארות

הם בחינת עשר כחות דסיטום בלבד, ובבחינה זו נבחנים דיןיהם של הנוקבא קשיין בסיפה, כי איןם נעשים למוחין, ואין בהם רק כח הסיום בלבד. כמובן. אבל מבחינה לקחת הדינים, הנה הו"א לוקח הדינים שלו מזול ונקה, שם שורש הדינים, שאין להם מתיוק עד גמר התקיון, וע"כ בסתיפה מתגברים והולכים, אבל הנוקבא לוקח הדינים מז"א, דהיינו רק בחינת הארה בלבד, וע"כ הם נפסקים אחר קבלת המוחין דמ"ה. וכך בדיבור הסמור. ע"ש.

קטו) בעניין נסירת הדינין יש ב' בחינות הא' הווא להמשיך כל הדינין שיש בכתר שב' וכו' בחינה הב' וכו' והדינין פריך א' דגצה שבי בחכמתה שבה וכו'. פ"י כי נתבאר לעיל (דף א' תשכ"ט ד"ה ולפיכך), אשר עצם המוקבא אינה נאותה רק בנה"י דז"א, דהיינו ממקום סיום רגליו דז"א דס"ג, שהוא בנקודה דעה"ז, בשווה עם רגלי א"ק, ובאה עתה בנקודה החזה דז"א הוה, וסיממה שם בחוזה כל הע"ס דז"א בנקודים, וכל החלק דז"א דס"ג דא"ק נשאר בבי"ע מתחת הפרסא, שהוא למטה מנקודה החזה, ונמצא נקודות החזה דז"א, שהיא מלכות המסימת אותו, ירשא לאלו הנה"י דז"א שייאו לבר מז"א לבי"ע. וע"כ בזמנ הגדלות דז"א בנקודים שתזרו אלו נה"י דבי"ע ונתבשו

קטן) ונbaar עניין ב' בח' אלו איר' נעשות ב' ימים אלו. גם יתרה מכך מפורש אופן מלאכת הנסירה. הנה ביום א' דר'ה שהוא יום ר' שנברא בו אדה'ר, או הפיל ה' תרדמה על ז'יא, כדי לנstor את הנוקבא העומדת באחוריו.

אור פנימי

בינהعلاה בסוד כי חפץ חסד הו, כנ"ל. ולכן עתה שהגיעו לה מהוחין דחכמה, מכח מהוסרי ראש. כמו ש לעיל (דף א' תש"ל ד"ה וביאור), כי באמצעות נמצאת הבינה לביר מראש, כי יצא מהראש דא"א, וא"כ כל קומת בינה דאצילות היה צרכיה להיות מהוסרת ראש, אלא רק משום שהבינה היא בסוד כי חפץ חסד הו, אין האמורים יכול כמעט אותה כל. וזה נוגג רק בג"ר דבינה, שם חב"ד חגי עד החוזה, אבל מהזה ולמטה שלה כבר הם צרכיים להארת חכמה, וע"כ שורה עליהם היציאה מראש דא"א, והם מחוסר ראש. ע"ה.

ועתה תבין היטב איך הנוקבא הנפרדת קבלת את החב"ד חגי דב"ן דז"א שתיאו נוקבא הגדולה שלו, אך שבח"ד חגי הנקנה הולו הם למגמי למעלה מושרש, כי כל שורשה הוא רק בניה'י דז"א, כנ"ל. והיינו משומש שהנוקבא הגדולה עצמה קבלה למדת הנוקבא הנפרדת ונעשה כמוות, ומדת העצמה נתבטלה למגמי, שבזה נמצוא שהנוקבא הנקנה הנפרדת עלתה במקומה ומודוגנת עם הז'יא, והרוחה הכללים דחבי'ד חגי' של הנוקבא הגדולה שנטהרו עתה לבנייתו. ותבן היטב.

זה אמרו, "בעניין נסירת הדינין האלי יש ב' בחינות: א' הוא להמשיך כל הדינין שיש בכחך שבוי וליתנתם בכחך שבוי, ושל' חכמה שבוי בחכמה שבוי, וככדי'ז עד תלותם י"ס שבוי ב"ס שבוי" כונתו לבחינת נסירת הע"ס של הנוקבא הגדולה, שהוא צד הב"ז

חכמה, נמצא כי המשך רוכב עליהם ונעים מהוסרי ראש. כמו ש לעיל (דף א' תש"ל ד"ה וביאור), כי באמצעות נמצאת הבינה לביר מראש, כי יצא מהראש דא"א, וא"כ כל קומת בינה דאצילות היה צרכיה להיות מהוסרת ראש, אלא רק משום שהבינה היא בסוד כי חפץ חסד הו, אין האמורים יכול כמעט אותה כל. וזה נוגג רק בג"ר דבינה, שם חב"ד חגי עד החוזה, אבל מהזה ולמטה שלה כבר הם צרכיים להארת חכמה, וע"כ שורה עליהם היציאה מראש דא"א, והם מחוסר ראש. ע"ה.

וזהו שנחalker גם ז'יא ונוקבא לב' פרטיפים. כי מהזה ולמעלה הוא דוגמתו או"א עלאיין, שהוא בסוד כי חפץ חסד הו, דהינו שדרכו שם בחסדים מוכסים. וע"כ הם בבחינות ראש וג"ר כמו או"א, והם הנקרים וו"ז הגדולים. אבל מהזה ולמטה שדרכו שם לקבל הארץ חכמה, כבר רוכב עליהם כה היציאה לביר מראש דא"א, והם ויק' בל' ראש. ונמצא מזה, כי בעת שי"א עולה ומתקבל מוחין דחית, שם אין חילוק בין ג"ר שמחוזה ולמעלה אל המזה ולמטה, הרוי הוו"ז הגדולים מתחברים עם ז'יא הקטנים לאחד, כי אין עוד מה שיבידיל ביניהם.

אמנם נבחן, שנוקבא הגדולה נתחברה אל הבניין דנוקבא הנקנה. וע"פ שלכארה היה צרכ' להיות בהיפך, שהנוקבא הנקנה תתחבר ותחבל לבניין הנוקבא הגדולה, כי דרך הנקנו להתבטל ולא לעלות בשם בשעה שמתהבר אל הגדול ממנו. אמן הנוקבא הגדולה דרך בחסדים מוכסים כמו

קייז) זהה עניין אופן נסירתה כי בתקילה היו הדינין האלו באות לה ע"י ז"א, שנתו ליה בח"י הגבורות אשר בדעתו שלו, יעוז כי אם עלאה הייתה מטופשת בו, אבל עתה שנפלת עלייו תרדה, ונסתלקו ממנו אימה עלאה, וגם נסתלקו ממנו המוחין שלו שהיה בתוכם מתוך התפשטות נה"י דאמא עילאה בו, כנודע, והוא גם עטרא דגבורה שבדעת נסתלקה ממנו.

קיה) ואחר הסתלקותה מתוכו, מטופשת אמא עילאה בבח"י הנה"י שבה תוך הנΚבָה עצמה, ואוותם הגבורות דעתרא דגבורה נמשcin אליה ע"י הבינה שלא ע"י ז"א, וכמ"ש זה היטב בברכת המפיל חלויamina כרי רע"ש היטב. גם יתבאר לקמן בעניין כוונת השופר, כי שם נתבאר עניין מה שנסתלק מן ז"א, שהם בינה ועתרא דגבורה להכנס ברישא דנוκבא, אבל מוח חכמה ועתרא דחסן נשארו בסוד א"מ על רישא דז"א.

אור פגמי

שלחה, וג"ש אמצעים דנה"י שלו נעשו לחג"ת שלה והתחthonים דנה"י שלו נעשו לנח"י משלה. אשר קודם הגסירה היא דבוקה עמו בכוון אחד מחתמת שאון בכל ספירה מהע"ס שלא רק ב"ש העליונים גו"ע, וחסרי שליש תחתון מהם נה"י הפרטים דאותה ספירה כנ"ל, ע"ש. וע"כ נעשו כל הוווגים בבחינתנו נוקבא שבגופו הקטנה של הו"א, ולא בנוקבא הנפרדת, כי אין לה בחינתנה נה"י שהם כלים דזוג. ועתה ע"י עלייהם למ"ז לאו"א, שמקבלים שם מוחין דע"ב, יורדת ה"ת מעיגנים שלה, והיא מעלית אח"פ שלה שהם נה"י חדשים מב"ע, ונשלמת בכוון מיוחד, ואו עוברת אליה גם הצד ב"ז שמחות ולמטה דז"א, ומתחברים לבניין נוקבא הנפרדת. וזה גסירה דבחינה ה"ב" שהיא געשית בשיעית, שבכל יום גנסרת ממנה ספירה אחת, דהיינו שאוותה הספירה מקבלת שליש תחתון שלה מב"ע ונשלמת. ואו עובר אל הספירה התיא גם חלק מב"י שכגדה שבנוκבא שבגופו שמחות ולמטה דז"א, ומתחברת עם הספירה ההיא דנוκבא הנפרדת שנשלמה. ועד"ז בכל יום ויום דעשיות ע"ז שנuttle הנה"י לבח"י הע"ס של בבחינתנו נוקבא הקטנה הנפרדת דז"א העומדת מחוץ ולמטה שלו, אשר חי ת"ת התחתונו דז"א נעשה לכתר שלו, וג"ש עליונים דנה"י שלו נעשו לבח"י

קיט) והרי, איך נסתלקו הדינין והగבורות מז"א, שהי' הולכות לצד אחריו להכנס ולהתפשט בנוקבא, ועי"כ היו מחוברים אב"א, ועתה בהסתלקם מתוכו ונכנסו בה שלא ע"ז"א, נפרדה ונסירה מalto, וניתנו בה כל הגבורות ההם. נמצא כי נתינת הדינין והגבורות בה שלא ע"ז"א, היא גורמת אל הנסירה שתפרק ממנו, כי אינה מקבלת ממנו דבר. וב' דברים אלו, שהם נתינת הגבורות בה, והנסירה, נעשו כאחד.

קכ) והנה ביום א' דר"ה, כל הגבורות שהם בכתר שלו עד סיום כל הת"ת שבו, ננסרו וניתנו אליה בכתר שבה, ועומדת באחורי חצי התחthon דת"ת שבו. באופןו, כי הוא נסיר כח"ד וחגית'תו, והוא לא נסירה ממנו רק הכתר שבה וכל הגבורות הם נתקבזו בכתר שבה.

אור פ נימוי

בנוקבא. באופןו שבניתה נה"י דאבא נעשו שם לבושי מוחין לוי"א, ובניתה נה"י דاما נעשו שם לבושי מוחין לנוקבא. ואין לנו קבא שום דבר עם ז"א.

החדשים לכל הע"ס שלה, וכן כל הצד ב"ז שבנה"י דז"א נתחברו אל הנוקבא הוו הנפריד, ואו עליה בקופה שוה עם ז"א מאחוריו, כנ"ל.

זה אמרו „ועתה בהסתלקם מתוכו ונכנסו בה שלא ע"ז"א, נפרדת וננסרת מאתו וניתנים בה כל גבורות ההם, כי נתינת הדינין והגבורות בה שלא ע"ז"א היא גורמת אל הנסירה, שתפרק ממנו, כי אינה מקבלת הימנו דבר" פירוש: כי מוקודם הנסירה, היו המוחין שלה באים מז"א, שנה"י דاما עם המוחין השיכים לנוקבא הנפרדת היו מלובשים רק בו"א, והוא השפיע עליהם לנוקבא דרך אחורי. משא"כ עתה בעת עליות לאי"א, שז"א בשאר למטה בסוד תרדים, שפירשו, שהמוחין דג"ר ולבושיםם, שהם נה"י דאו"א נסתלקו מהם ועלו בסוד מ"ז, ואו בהיותם שם, שז"א נכל באבא ונקבא באמא, נמצאים שנה"י דاما אינם מתלבשים שם בו"א אלא רק נה"י דאבא בלבד, כנ"ל, ונה"י דاما נפרד מז"א ובעו באו"ר בנוקבא, כנ"ל, כי היא מקבלת שם המוחין ישר מאמא. ונמצאים שם הוו"ן, שנפרד זו מהו לגמרי. הרי שקבלת המוחין שלא ע"ז"א זה עצמו מנסר וمبادיל הנוקבא ממנו, כי עתה אינה מקבלת ממנו

קיט) נתינת הדינין והגבורות בה שלא ע"ז"א הוא גורמת אל הנסירה שתפרק ממנה כי אליה מקבלת ממנו דבר. כבר נתבאר לעיל (דף א' תשל"ט ד"ה אב"א), עניין עליותם למ"ז לאו"א והתכלותם בהוווג שלהם, שז"א נכל באבא, ונקבא נכללה באמא, הנה נבחון כאן, שהנקבא מקבלת המוחין ישר ממש ממש מהות מתחום תחכלהו בתחום שנתה"י דاما בה, ואני מקבלת כלום מז"א, כי ז"א כלול באבא, שאما מקבלת ממנו ומשפעת אל הנוקבא הכלולה בת. גם נבחון שנתה"י דاما מתלבשים בנוקבא, כי נה"י דעליו מתלבשים בחתון הם בחינת האו"ח העולה מהמסך ומ"ז דחתוןם במקום העליון ומלביש שם על האורות של המוחין דחתון, שע"כ גם בעת שהחתון יורד למקוםו נוטל עמו גם הנה"י אלו בבחינת לבושים מוחין כמו שהלבישו אותם במקום העליון. ומהות שהנקבא כלולה במסך דاما עצמה, הרי היא מקבלת את האו"ח הזה שעלה שם וחלביש המוחין שלה, והם מתלבשים שם

קכ'א) ובזה תבין מה שנחbars באדרוש שקדם לוזה, כי ר'ה הוא ראש וכתר דז'א, עם היוות של כל החדשים הם בנקבה כנוודע. אבל ביאור הדבר הוא, כי אין נסרג ביום א' אלא בח' הדיניון שבכתר הזוכר לחתם בכתר שבת מרשו לראשה, ונמצא, כי סוד ר'ה הוא ראש הזוכר וגם הוא ראש הנקבה, זה נותן וזו מקבלת ושניהם אמת.

קכ'ב) והנה, להיות כי הגבורות האלו ניתנים בה שלא ע"י ז'א, הם דיניון תקיפין בלי התבוסמות ומיתוק, ואח'כ' ע"י השופר שתוקען ביום ר'ה חורין נה'י דاما עם המוחין שבתוכם לחזור ולכנס תוך

אור פנימי

תחthon של הו'א, היא אינה יכולה לקבל הנגורות בה, והנסירה, באים כאחד" כנ"ל, שעם קבלת המוחין ישר ממא, נעשתה בגין נבדל לעצמה, ואני יונקת יותר מזו.

זה אמרו „כל הגבורות שם בכתר

שלו עד סיום כל הת"ת שבו ננסרו ונtinyנו
אליה בכתר שב'ה" דהינו כל בחינת הדינים
שבnockבא הגדולה שהם מכתר. דז'א עד
הזה, וכן בחינת הדיניון שבכתר דnockבא
הקטנה שהם בת"ת דז'א מוחה ולמטה,
כולם ננסרו ביום א' דר'ה ונtinyנו אל הכתיר
דnochבא הנמצא במקומות חז' תחתון דת'ת
דז'א ומסתומים עם סיום הת'ת שלון, כנוודע,
כי בחינת הגבורות מכתר שלו עד הזה
כבר ננסרו בעודם למעלה בהיכיל או'א,
כנ'ל. וע'י תקיעת השופר מקיז ז'א
מתרדמתו, כלומר שירוד מבחינה התכללות
בא'א ובא למקוםו עצמו, המכונה קיצה,
ואו משפי' חלק אחד מהמוחין Dnochבא
הנפרדת שקבל עדיה למעלה, שאמ' המוחין
הוא מעלה בחינת שלישי תחתון החסר להקל
הכתיר Dnochבא, דהינו אח'פ הפרטים של
בחינת הכתיר של'. ואו נשלה ספירת הכתיר
בחינת אחרים מיוודים לעצמה, שעל ידי
זה ננסר מן הו'א. ואו הכתיר מקבל מן הו'א
גם בחינת הדיניון Dnochבא הגדולה שבגוטו
דז'א, דהינו הצד ב'ו של', מן הכתיר עד
הזה, כנ'ל שהוא כבר ננסרה ב庆幸ה

דבר. וזה „וב' דברים אלו שהם נתינת
הגבורות בה, והנסירה, באים כאחד" כנ"ל,
ועמדת באחרוי חז' תחתון דת'ת שבו"
פירוש: כי ע"פ שע"י עלית מ'ין דז'ו'ן
לאו'א ותכללותם שם בזוג דאו'א
מתחברים Dnochבא הגדולה והקטנה לפצוף
אחד, אמנם אין זה נגמר, רק אחר נסירת
הנוקבא הקטנה ג'כ' מן הו'א, כי נתבאר
לעיל (דף א' תשל"ט ד'ה אב'א) שאע'פ
ששורש הנוקבא הנפרדת עולה למ'ין בשווה
עם הו'א ומתכללים שנייהם בהזוג דאו'א,
מי' אין הנוקבא יכולה לקבל שם המוחין
מאما תקופה, אלא ד'א נוטל שם המוחין
שהה בבח' פקדון, וירד למטה למקוםו,
וממקומו הוא חוזר לה המכון בזוג אב'א.
עש'ה, שעיננו נתינת המוחין אליה, נמשך
בעשי'ת. ולפי זה נמצא, שהnockבא הגדולה
דז'א, שהיא במדרגה אחת עם ז'א, והוא
יכולת לקבל המוחין בהיכיל או'א בשווה עם
ז'א, הנה נסירתה נגמרה תקופה עם עליתה
לאו'א, שמקבלת שם המוחין שלא ע"י ז'א,
שזה גורם נסירתה, כנ'ל בדברי הרוב, אלא
רק נוקבא הקטנה הנפרדת, שהיא בחינת

וז"א, כמש"ל עניין תקיעת שופר, וכבר הקיים ז"א מתרdemתו, ואז בהכרח הוא שחוורת הגבורות להמשך בנקבה ע"י ז"א, ונותן בה בח"י גבורות כיווץ בהם כנגד הא' בנוקבא.

קכג) אבל אלו הגבורות הם מתקומות ומפוסמות יותר מאותם הגבורות שניתנו בה בהתפשטות אמא עלאה בתוכה בעת תרדמת ז"א, נזכר בסוד הנסירה והטעם, כי בעת תרדמת ז"א, עלתה נשמהו שהן המוחין שבו למללה בא"ר א' בבחינת מ"ז, וגרם זוג עליון בהם, וע"י הזוג הוא נתמתקו ונתבسمו אלו הגבורות יותר ממה שהיה בתחילת התחילת ונותנם עתה בנוקבא ע"י תקיעת השופר.

אור פנימי

משמעות דילוג המדרגה, אבל אחר תקיעת שופר, ש"ז"א, עצמו חורר ונותן אליה אל הגבורות ע"י עצמו, ונמצא שגם האריט הזוג שקבל הו"א עצמו בא"ר מאיריט ג"כ באלו הגבורות, הרי שיש כאן מיתוק כפול, וע"כ נתמתקו יותר. כי יש בהם האריטה הזוג של הנוקבא עצמה, שקיבלה בעת תרדמתה, ע"י התכללותה וקבלתה לנזה"י דاما, שזו מיתוק א'. ויש בהם האריטה הזוג של הו"א אשר קיבל בעת תרדמתה ע"י התכללותו בנזה"י דאבא מצד עצמו, וגם בנזה"י דاما מצד קבלתו גם את המוחין של הנוקבא, כדי להשפיע לה אחר ירידתו למטה ע"י תקיעת שופר. והוא מיתוק ב'. וזה אמרו ,,ונמצאו בה ב' בח"י גבורה, הא' שקבל ממאםა בעת הנסירה שהיו גבורות חזקות ודינין תקיפין, והב' שקיבלה מז"א אחר שהקץ משנתו ע"י תקיעת שופר, שם גבורות מימותקות ומפוסמות יותה" דהינו כן"ל, שיש בגבורות אלו ב' מיתוקים: א' מה שקיבלה מעצמה ישר ממאםא, וב' מה שקבל ז"א בעודה, ונתן לה אחר ירידתו למטה ע"י תקיעת שופר. ומה שאומר שם ב' בחינות גבורה אין הכוונה, שהם ב' מיני גבורה, שהרי לא מתנסרו יותר רק הגבורות שמחוזה ולמעלה זו"א עד הכתר שלו, שהם בח"י נוקבא הגדולה, כן"ל. אלא הכוונה היא, שיש בהם ב' מיני מיתוקים, שא' הוא ע"י

למעלה, והנוקבא הנפרדת מקבלת אותן לכתר שלה, ע"י תקיעת שופר, ככלمر אחר שבאו עצמו, כי הנוקבא הנפרדת אינה יכולה לקבל רק אחר ביאתו למקום.

קכג) אבל אלו הגבורות הם מモתקות ומפוסמות יותר מאותם הגבורות שניתנו בה וכו' בעת תרדמת ז"א וכו' וע"י הזוג הזה נתמתקו וכו'. פ"י כי עוד בעת עליית הו"ז בסוד תרדמתה למללה, כבר נסירה שם בבחינת הדינין דnockבא הגדולה זו"א ונכללו בשורש הנוקבא הנפרדת שהיתה נכללת שם באמא, וכן נמצא שהnockבא הנפרדת קבלה אלו כנ"ל, ונמצא שהnockבא הנפרדת קבלה אלו הדינין דclockabbah ב', פעים: א' בעודה בהיכל או"א שם נתלבשו בה נזה"י דاما עם המוחין השיכים לה, דהינו הצד שמאל דמוהין שם בינה וגבורה, ועתם קבלה ג"כ בבחינת הנוקבא הגדולה שננסרה שם מז"א, כן"ל. וב' הוא ע"י תקיעת שופר, שז"א ירד למטה למקום עם המוחין, ואז ניתנו פעמי דינין דclockabbah הגדולה אל הכתר דclockabbah, ע"י ז"א כן"ל.

וז"ש, שאלה הדינין שהclockabbah קבלה אותן למללה בהיכל או"א ע"י הלבשת נזה"י דاما בתוכת, עדין לא היו נמתקים כראוי, כי היא נמצאת שם למללה ממדרגתה, וחסר לה האריטה הזוג של הו"א עצמו שהוא העליון שלה, שהוא נחassoc לחסרו אצלה,

קד') ונמצאו בה ב' בח' גבורה: הא, שקיבלהمامא בעת הנסירה שהיו גבורות חזקות ודינין תקיפין. והב', שקיבלה מז"א אחר שהקיז משנתו ע"י תקיעת שופר, והם גבורות ממתקות וUMBOSIMOT יותר. גם נמצא כי מה שננסר ממנו ביום א' דרא', הוא מן הכתיר עד סיום הת"ת שבו, ומה שננסר ממנו הוא הכתיר שבה בלבד.

כך) וכבר נודע, כי לאה עומדת למעלה מכתיר רחל ונמצא כי פרצוף דלאה כלו וgam הכתיר דרך ננסרו ביום זה. וגם לשיבת זו נקרא יום זה דין קשייא, כנודע כי בח' לאה הם דין תקיפין, ודרך דין רפיא.

אור פנימי

הגדולים, והכונה היא על ז"א ונוקבא שבגופו. ומזה ולמטה הוא בבחינת ז"ק כמו ישס"ת, ונקרו זו"ן הקטנים, דהיינו ג"כ ז"א ונוקבא שבגופו, ככלור הימין ושמאל שבו. אמנם משום זה נחלקו ג"כ הנוקבות החיצונית שלו לב' פרצופים, שהם נקרים לאה ורחל, אשר לאה העומדת מחזה ולמעלה דז"א נכלל בה הנוקבא שבגופו הגדולה, והיא ג"כ בבחינת ג'ר כמותה. ורחל, שהיא נוקבא הנפרדת דז"א העומדת או מזו ולמטה נמצא מדרת נוקבא שבגופו הקטנה דז"א, וגם היא מחותרת ראש כמותה.

ונתבאר לעיל כי נוקבא הגדולה דז"א נגמרה בכל נסירתה ביום א' של ר'ה, והיא מטעם, להיותה מדרגה אחת עם ז"א, שהרי היא נוקבא שבגופו, ויכולת לקבל המוחין למעלה בא"א, וע"כ נסירה חכ' בעת שקיבלה שם המוחין דע"ב, המהappsים אותה למדת הנוקבא הנפרדת, דהיינו לבח' חסדים מגולים בהארת הכלמה, שנפרדה בזה מלולן של ז"א, שהיא בבחינת חסדים מכוסים. ורק הנוקבא הנפרדת שהיא מדרגה שלآخر הוז"א, ותולדת מנו, ונמצא שאו"א הם בחינת עלי עליון שלה, ע"כ לא תוכל להשתלם בהיכל או"א, וצריכה לקבל ע"י ז"א בעלה בעת תקיעת שופר, ככלור אחר שירד למטה, שאו מודד לה המוחין שקיבל

קיבלה של הנוקבא עצמהمامא, שהוא מיתוק בלתי שלם, וב' הבא ע"י ז"א, שהוא מיתוק יותר שלם. ובחינה זו נחשבים כמו ב' בבחינות, אבל מבחינות הגבורות הננסרים מז"א הם בבחינה אחת, מבואר. ומה שאומר, שהם גבורות חזקות ודינין תקיפים, סובב על ב' הבחינות של גבורות יחד שהם רק מין אחד, כנ"ל. אלא שמדובר זה, להסבירו שבשביל שהם דין תקיפים, ע"כ לא פג חריפות במיתוק הא', ורק במיתוק הב' נמתנקו ונעשה ממתקות וUMBOSIMOT יותר. והטעם שהם נחسبים לדין תקיפים, הוא משום שהם גבורות של הזכר עצמו, הננסרים מכח"ד חג'ת שלו, שהם באים ממלכות דצמוץ א', כנ"ל (דף א' חשמ"ז ד"ה הזכר), וע"כ הם דין תקיפין. ומטעם זה נבחן יום א' של ר'ה דין קשייא, כמו"ש להלן.

כך) לאה עומדת למעלה מכתיר רחל ונמצא כי פרצוף דלאה כלו וgam הכתיר דרך ננסרו ביום זה. כבר נתבאר לעיל, שבעת שיש לז"א רק מוחין DNSHMA, הוא מוכראה להתחלק לב' פרצופים כמו או"א וישס"ת בעת שאין בהם רק קומת ס"ג. וענין זה של התחלקות הוא בערך בז"א עצמו, שמחזה ולמעלה נחשב לבחינת ג'ר דס"ג כמו או"א עילאיין, ונקרו שם זו"ן

קכו) וביום ב' דר"ה, כל חלק הגבורה של הכתיר שלו נשאר בכתיר שללה, ושאר הגבורות שנסתלקו ביום א' מן החכמה ובינה ודעת וחג'ת שבבו, יורדות ועומדות בחכמה שבבה. ואו נסגר פרק א' דנץ' דז"א, וגם החכמה שבנקבא העומדת כנגדו, וכל הגבורות שבחכמה שלו ולמטה יורדיין בחכמה שללה, שננסרה ביום זה. והנה בעת הורדת אלו, הגבורות בחכמה שבבה, הם מתחמכות יותר פעם ב', כי הלא יום ב' דר"ה נקרא דיןא רפייא.

קכו) וביאור העניין הוא, بما שנבאר טעם, למה הם ב' ימים ר"ה, ומה חילוק יש ביניהם, ומה טעם תקיעת שופר גם ביום הב' דר"ה. אבל העניין הוא, כי אעפ"י שז"א נתעורר והקיים משנתו ביום א' ע"י תקיעת השופר, עכ"ז, כיוון שלא ננסר מוח החכמה שבבה רק הכתיר שבבה בלבד כמובן, לכן עדיין אין זה התעוררויות גמור. ועודין חוזר ויישן עד יום הב' שננסרה החכמה שבבה, כנזכר, וירדו שם גבורות דחכמה שבבו, וכיוון שירדו שם הגבורות דחכמה שבבו, אז חוזרין לתקוע שופר ביום ב', ומתעוררין המוחין וא"צ ז"א לחזר ולישן עוד, כי כיוון שנתעורר המוח שהוא הנקרא חכמה, אין עוד شيئا, ואין צורך לתקוע שופר בשאר עשרת הימים.

אור פנימי

בעדה למעלה, בדרך המדרגה, מכתר של פרצו' דלאה כולה, וגם המכתר דרחל גנסרי עד מלכות שללה, שוה נמשך בשיעית ביום זה" כמבואר. ומבוואר לעיל באורך. ואין להקשوت, הרי לעיל אומר, שככל אללו הגבורות דחכ"ד חג"ת דז"א קבלו הכתיר דרחל, וכן אמר שלאה קבלת גנסירה מז"א. כי באמת כל אלו המוחין דגסירה שייכים לרחל בלבד, כי היא הנקבא הנפרדת ששורשה נגלה עד בזמנן הנקודים בעת חורת הנה"י דז"א מב"ע, כנ"ל (דף עומדת במקומה, כנ"ל). ועכ"ז אינה צריכה להמתין על תשלומו של עשיית' כמו רחל. אבל רחל שהיא הנקבא הנפרדת, שהיא בחינת תחתון אל הז"א, וצריכה לקבל רק ממנה, נמצא שביום א' דר"ה היא מקבלת רק המוחין השיכים לספרת הכתיר שללה, כי כן מודד לה המוחין בשיעית, שככל יום נוטן לה המוחין של ספרה אחת: ביום א' כתיר, וביום ב' חכמה, וביום ג' בינה, עד מלכות ביום העשירי. וזה אמרו ,,ונמצא כי

קכח) גם צרייך שתדע, כי ביום הא' בלבד קודם תקיעת שופר, ננסרו הגבורות וניתנו בנוקבא ע"י אמא שלא ע"י ז"א, אבל אחר תקיעת שופר ביום א', כל בח"י נסירת הגבורות וניתנתם בנוקבא, והוא ע"י ז"א עצמו, שלא ע"י אמא כי לאחר התקיעת ההיא חורה אמא ונתקפשתה בז"א. וואף אם אנו חוקרים פ"ב ביום ב', הוא לטעם הניל', אבל אין הדינינו ננסרין אחר תקיעת שופר ביום הא', אלא ע"י ז"א, וממנו ניתנינו אליה.

קכט) ועתה עדיין צרייך לבאר ההפרש, שיש בין יום הא' ליום ב'. והוא כי הנה נודע שעד מקום החזה דז"א, אוROT המוחין נסתירים ואינם מתגלים, להיותם תוך הכלוי דיסוד דאמא הנשלם במקומות החזה, ולכון כל הגבורות אשר שם למעלה בו"א נקרא דינה קשיא, שהם אותם הגבורות שאמרנו, שננסרו ביום א' מון הכתיר שלו עד סיום הת"ת שלו, והם נקראים דינה קשיא, כי גם זה הטעם למ"ש בפרשת תצוה בדף קפ"ז ע"א, דדיןין דדכורא תקיפין ברישא והben זה.

קל) גם זה טעם למ"ש בספר הזוהר בפרשת פנחים רל"א: דיר"ט הראשון דר"ה נקרא דינה קשיא, ביום ב' דינה רפואי, לפי שביהם ב' הנסירה הוא מן הת"ת ולמטה, שהוא הפרק העליון דנצח שבה ושם הוא מקום האורות המגולים כנזכר, ולכון הדינינו והגבורות אשר במקום הזה

אור פנימי

הוא ע"י ז"א עצמו ושלא ע"י אמא. כי אין נתינת המוחין בגבורות ע"י אמא אלא בומו התרדמה, שפירושה,بعث שווין הם בהיכל או"א, שאו מקבל ז"א מאבא ונוקבא אמא, כנ"ל ע"ש. שהוא קודם תקיעת שופר. אבל לאחר תקיעת שופר, שעלה ידו מתחורו ומקיין משנתו, שפירושו, שירוד מהיכל או"א ובא למקוםו עצמו הנה אז חورو גם נה"י דאמא להחלב בז"א במקומו. כי הנוקבא לא יכול היה לקבל עמה המוחין בעת ירידת השלה. ולפיכך בעת הזאת היגינו המוחין אלו נוקבא הגדולה דז"א אל פרצוף לאה, משום שהיא עומדת במקומה ומלבשת אותה. והben ז"א, וע"כ קיבל ז"א שם באו"א המוחין שלה ונטלים עמו בעת ירידתו למקוםו, וזה משפיע עליהם אל הנוקבא, כנ"ל. הרי שעניינו נתינת המוחין ע"י אמא אינו נהוג רק ביום א' דר"ה בלבד, דהיינו מטרם הגיע למקוםו

בחינת נוקבא הגדולה, אמונם לא בבחני הלבשה ממש, אלא רק בדרך כללות, כלומר, שהיה עתידה להגלוות בה ביום העשורי בזיה"כ, שאו תלביש את הנוקבא הגדולה ותעללה עד הכתיר דז"א שהוא בעת תפלה געילה בזיה"כ, אבל עתה ביום א' דר"ה, עוד לא ניכר בה שום גדלות כלל, והיא נמצאת עומדת למטה מהוזה, אלא שבללה בחינת הגבורות בדרך כללות אל הכתיר שלה. ולפיכך בעת הזאת היגינו המוחין אלו נוקבא הגדולה דז"א אל פרצוף לאה, משום שהיא עומדת במקומה ומלבשת אותה. והben היטב.

קכח) קודם תקיעת שופר נפטרו הגבורות וניתנו בנוקבא ע"י אמא שלא ע"ז"א אבל אחר תקיעת שופר ביום א' וכי

ומשם והלאה נקרא דין רפיא, כי האורות המגולים מאיירים בהם וממתקים אותם.

כלא) עוד יש בזה טעם ב', והוא במקרה כי אחר תקיעת שופר ביום א' הגבורות נמשכות בנוקבא ע"י ז"א, ולא ע"י אמא עלאה, כי כבר ע"י תקיעת שופר נתמתקו ונתבשו הדינין.

* ב/כלא) והנה מיום ראשון של ר'ה עד יוה"כ, ננסרין כל י"ס של רחל נוקבא דז"א מאחרורי, ואז בעיה"כ נגמרה מלאכת נסירהה, ונמצא שלא הייתה ראיה לזוגג. וכן בכל אלו הימים שבין ר'ה לשmini עצרת, כל הוווגים כלם הם ישראלי או יעקב עם לאה כאמור.

אור פנימי

המצטט שבסוף דמלכות דראש א"א שלט בה, כי על אור חסדים לא היה שום צמצום מעולם, כנ"ל. ולפיכך ז"ת לבינה, שהט שורשי ז"ו, שהם צריכים להארה חכמה, כבר כח צמצום דמסך דמלכות דראש א"א שלט עליהם, והם בחינת ויק' בעלי ראש. ומטעם זה כל מקום שתמצאו קומת ס"ג, היא מחייבת להתחלק לבי' פרצופים, שמטעם זה נתחלקו א"א וישראל'ת וכן ז"ו הגודלים ז"ו, הקטנים. כנ"ל באורך עש"ה.

והנה עתה בעה הנסירה, הגם שהם כבר מוחין דעת'ב, אמנים המוחין האלו נבחנים לגבורות דעת'ב, כנ"ל בדברי הרב (דף א') תש"מ אות ק"ג) וע"כ איןם מספיקים עוד לחבר את הז"ו הגודלים עם ז"ו הקטנים לפרצוף אחד, שייהי כל קומתו מבחינה חכמה. ועוד, כי אפילו בח"י הגבורות דעת'ב לא נשלמו עוד, אלא בגמר עשיית'ת בעיליה דיויה"כ כנ"ל. וע"כ עדין שנליטם בו"א המוחין דס"ג כמו מקודם הנסירה, והוא מוחולק עוד לבי' פרצופים, שעד החוזה הוא בחינת ג"ר, מטעם היוטו בבחינת חסדים מכוסים, דהיינו, כי האורות נסתורים בסיסור דاما, שהוא כל תיקון המקיים לבחינתה היג"ר, כנ"ל. ולפיכך המוחין דנסירה שם לנוקבא, כמ"ש הרב באות ק"ג.

* שער הכוונות ח"ב עניין סוכות דרש ג.

קלב) והנה כל הימים שבין ר'ה ליה"כ, הם בח' שמאלו תחת לראשי, שהוא עניין חיבור השמאלי. והענין הוא, כי הנה עניין הנסירה הוא עניין דחיתת הדינים הקשים שיש באחרים לדוכרא, וליתנתם בנקבה, ונשאר הוא חסד ונוקבא כולה דין, וכדי לבטן ולמתך הדיני ש.bnוקבא, הוא מחייב בשמאלו כנודע, כי אין הדיני מתבטמים אלא בראשם.

קלג) והנה שורש הדיון של נוקבא היא שמאלו דז"א, ולבן מחבל האחוריים של הנוקבא אשר שם ניתנו כל הדיני על ידי הנסירה, ומחייב בשמאלו ואו מתבטמים ונכנים וنمתקים. וביאור עניין החיבור הזה עניינו הוא כנ"ל בדרוש השופר, כי ביום ר'ה בעת הפלת הדורמיטא והשינה עליו, הם יוצאים מהוחין שלו עם לבושיםיהם שהם נה"י דאמא ריוצים מתוכו ונשאר ישן, ואו תרין מוחין דברין חכמה ועיטרא דחסד נשארים בלתיהם לבושיםם בבח' א"מ על ראש ז"א, ותרין מוחין נוקבין. בינה ועיטרא דגבורה מתלבשים תוד ההוד דברינה בלבד, ונכנים תוד נוקבא בבחינת מוחין.

אור פגמי

שמאלו דז"א, כמו"ש לעיל, שהנוקבא שבגוטו דז"א, שהוא צד שמאל שבו, הנבחן לב"ז דז"א, הוא שורשה של הנוקבא הנפרדת, כנ"ל דף א' תשכ"ט ד"ה ולפיכך ע"ש. ומהבקה בשמאלו ואו מתבטמים ונכנים וنمתקים. דהינו שמשפיע לנוקבא הנפרדת, את המוחין דביבנות וגבורות שקבל בעתה בתכללות הוווג בא"ו עלאיין, בעת התרדמה. שע"ז, יורדת ה"ת מעינים שלא למקום הפה, ומחזרת אח"פ שלה, ואו נמתקים בה כל הדינים, מפאת שהיא משגנת עתה בחינה ג"ר של הגבורות, כי ע"י ירידת ה"ת מעינים, היא משגנת נה"י דכלים, דהינו השלישים התחthonים לכל ספרה קסירה מע"ס שלה, עם הג"ר דאורות דבר"ז, שהם הבינות וגבורות.

חכמה ועיטרא דחחד נשארים בלתיהם לברשימות בבחינת או"ם על ראש ז"א: כלומר, שעלו למ"ז לא"א, הנקרת תרדמה, ובבחינת העליה הם נבחנים לא"ם על ראש ז"א, כי האורות שבהעליו נבחנים לא"ם אל התחתון. אמנם בינה וגבורה של המוחין,

בחינת ע"ב, הבאים לחבר את ב' הנוקבות דז"א לבחינה אחת, נמצאים בסתירה אל המוחין הקיימים בו"א עצמו. כי המוחין שלו הם בבחינת אוצרות נסתורים, דהיינו חסדים מוכסים שהם דוחים להארת הכמה, ומוחין אלו של הנסירה, הם בבחינת ע"ב שהיא הכמה. ולפיכך עניין נסירתה הנוקבא הגדולה דז"א נבחן בערך זו"א לדינה קשיא, כי ע"י מוחין דנסירה היא מתחפה להיות בבחינת חסדים מגולים, כנ"ל, שהוא בסתירה אל המוחין שלו, שהם נמצאים בתיקו של חסדים מוכסים. וע"כ נבחנים אליו לדינה קשיא. כי קשה לו לשובלם.ammen ביום ב' של ר'ה, שאו מגיעים המוחין דנסירה רק לנוקבא הנפרדת העומדת מוחה ולמטה דז"א, שם בלאו הכי הוא צריך להארת חכמה, כי אין התקין דחסדים מוכסים מועליהם לבחינת ג"ר, ע"כ אין המוחין דנסירה רק בבחינת דינה רפואי בלבד, שככל לשובלם שם.

קלג) שורש הדיון של הגופא הוא

קלד) וענין לקיית הנוקבא עיטרא דגבורה זו, היא הנקרא בלשון היבוק השמאלי, כי ע"י זה מתמקין הדינים שלה, כנזכר, באופן כי בזמן הדורמייטה, אז בא עניין חיבוק השמאלי, ואז הדיניין שלה מתבסמין, ואז הוא הנסירה. וג' בח' אלו נעותות יחד, כי ע"י הדורמייטה אין יניקה לנוקבה ע"י הזכר, ואז נפרדים מארוחיהם וננסרין, ואז נכנסת ערera דגבורה ובינה זו א' בסוד מוחין אליה, וזה חיבוק השמאלי, והבן כל זה היטב.

קלה) וביו"כ כבר הי"ס שלה ננסרו מעיוה"כ, ולכן בתחילתليل יום זה, עליה מדרגה אחר מדרגה אל אמא עלאה, בסדר הה' תפלות וחזרות נוספת אzo נגמר עלייתה שם. וענין עלייתה שם, הוא בסוד ייבנו

אור פנימי

העלאת מ"ן והתקלותם בהווג דאי"א שמקבלים ע"י הווג והוא טפת הווג מע"ב, המורייה ה"ת מעינים ומזהירים אח"פ, שהם נה"י חדשים המשלימים לע"ס דנווקבא שע"ז משגת ג"ר דאורות דב"ג, כנ"ל. אלא שיש כאן ג' בוחינות: א' היא הדורמייטה, דהינו העליה למ"ן. ב' היא הנסירה דהינו התקלות הנוקבא שמה בנה"י דאמא, שע"ז היא מקבלת ממנה טפת הווג המשלים לאחררים שלה, שהם נה"י דכלים, שבוה ננסרת מז"א, אחר שמשגת לאחררים בפני עצמה. ג' היא ג"ר דאורות דב"ג שהיא מקבלת שמה שם הבינה ועתרא דגבורה הנעלים לה למוחין. ואלו ג' הבדיקות באים ביחיד בעיתם למ"ז כמבואר.

קלה) עלייה שם היא בסוד ייבנו. האלקרים את הצלע וכור. ככלומר, שאין זה מבחינת פכ"פ, אלא מבחינת האחורי, כי הוא גמר הבניין הנעשה ע"י א"א שלא ע"י ז"א, שהוא מבחינת האורות דב"ג. כי היא לוקחת שם ה"ג דגדלות שלת, כמו שմבואר והולך.

מאנבא עצמה שלא ע"י ז"א בפ"ז ע"ד עתה בר"ה. ולכואורה קשה, הרוי עד עתה קבלת ע"י ז"א, כנ"ל, ורק ביום א' דר"ה קודם דרבורה ובינה ר"א בפ"ז בסוד מוחין אליה, כי באמצעות כל ג' הבדיקות אלו, הם רק עניין

אין נחברים אzo לאו"מ לדראש ז"א, והוא משומש שבعة העליה לאו"א, בכלל ז"א בבחינת אפקט עם חכמה וחסד שלו בלבד, כי בינה וגבורה דמוין שלו כללו בלבד באמא, אשר בה כלללה הנוקבא ונמצאים בינה וגבורה מתלבשים בנוקבא בלבד כנ"ל, וע"כ בינה וגבורה אינם נחברים לאו"מ לז"א רק החכמה וחסד בלבד. בינה ועתרא דגבורה מתלבשים תוך ההדר בדבנה בלבד ונכנסים תוך הנולבנא בבחינת מהז. כנ"ל בדיור הסמור, שהבינה ועתרא דגבורה נכללים בעית עליית מ"ן באמא, ואما מלבשת אותם בנוקבא הנכללת בה אzo. ומה שאומר תוך הדר בדבנה בלבד, הוא להזכיר שאמא משפטה בה רק מבחינת השמאלי שלה, דהינו את ה"ג שלה בלבד, ולא המ"ה שבה, שהם חכמה וחסד דאמא שבימיון שבה שהוא נצח. אמן מבוחנת התלבשות יש כאן בהכרח כל נה"י דאמא, כמ"ש לעיל. וזה יתבאר עוד לנניינו באורך.

קלד) ג' בוחינות אלו נעותות יחד כי ע"י הדורמייטה אין יניקה לנוקבה ע"י הזכר, והוא נפרדים מארוחיהם וננסרין, ואז נכנסת ערera דרבורה ובינה ר"א בפ"ז בסוד מוחין אליה, כי באמצעות כל ג' הבדיקות אלו, הם רק עניין

ה' אלקימים את הצלע וכו', כי שם היא מתקשת בקיושטין, ולוקחת הה"ג מן אמא עצמה שלא ע"י ז"א, כמו עד עתה בר"ה. בגעילה נעשה גם החותם של היסוד שבה שהוא הכללי, שבו נתנוין המ"ג, שהם הה"ג שלקהה мамא. ובבר נתברר לעיל כי החותם הזה איננו היסוד עצמו שבה.

אור פנימי

עליהם לגיר דא"א, והדיקנה משמשת לדעתם שליהם, כמ"ש בחלק הקודם באורך, ולכן עלה עתה הנוקבא עד שם, ומתקבל שם מתח'ת דאמא בשווה עם הו"א, ושניהם משתמשים בכתר אחד.

אם גם כל זה הוא רק מבחינת מוחין לאחרר, דהיינו דבר"ן, שבسود בניין הצלע ע"י או"א נכלל ההוד בגעצה, והוא יכול להעלות עד הכתר דז"א, שהוא במקומות הדיקנה, כנ"ל. כי אין הו"א משיג בחינת כתר שלו רק בעת עליתו אל הדיקנה, כמובן. אבל מבחינת מוחין דפנימית, הנה היא צריכה לחזור ולהקלל בנוקודה תחת היסוד דז"א שהוא בחינת התכליות הגעצה בהוד, ואו כל קבלתה היא ע"י הו"א בעלה, דהיינו כבכל מתח'ת דאמא, שהריה הגעצה מפסיק בו התח'ת דאמא אל הנוקבא כנ"ל. באופן שرك בבחרי האחור היא יכולה בקופה שזה לשמש עמו בכתר אחד, כי אינה יכולה להשתמש עמו בכתר אחד, שהריה הגעצה מפסיק בו התח'ת דאמא כנ"ל. ולפיכך, ביו"כ אחר שכבר קיבל קבלה למעלה בשעת עלית המ"ג ביום או"ר"ת, אלא רק שמצויבת לקבל אותו בדרך המדרגה, כנ"ל. וע"כ נחנים גם הם מה שזכר קבלה לבואה בשעת עלית המ"ג ביום שעצם המוחין הם מבחיי התכליות ההוד בגעצה, שאו נכללה גם הנוקבא בספרית הגעצה, וכיולה לקבל מתח'ת דאמא כמו ז"א, וע"כ שניהם משתמשים בכתר אחד, שהוא התח'ת דאמא כנ"ל. ולפיכך, ביו"כ אחר שכבר הספיקה לקבל המוחין דנסירה דרך המדרגה, דהיינו מן העליון שלה שהוא ז"א, הנה או כבר גנסרו כל הע"ס שלה מז"א, דהיינו שקיבלו כל אחת את השלשים החותונים שלהם, ויש לה אחרים שלימים לעצמה כמו הו"א, ואו נועשית עם הנוקבא הגדולה דז"א לפיצוף אחד, והוא היא עולה ומלבשת לאמא עילאה כמו בשעת יציאת המוחין ביום או"ר"ה דהיינו בדיקנה דא"א. כי אין בחינת מוחין דע"ב בא"ו אלא בעת

חותם של היסוד שבה שהוא הכללי שבי נתנוין המ"ג. כבר נתברר בחלק ט' דז' תשפ"ב אות ע"ה. ובדף תשכ"ח אות צ"ו. ובאו"פ שם.

כנ"ל. והענין הוא, כי כל עניין של בניין הנוקבא מעת העליה להיכל או"א עד הלבשתה את ז"א בקנה שווה מאחורי, נבחן שהוא ע"י אמא שלא ע"י ז"א, והוא מטעם התכליות ההוד בגעצה שנעשה ע"י עלית המ"ג לצורך בניין הנוקבא, כנ"ל (דף א' תש"יד אות נ"ח). אלא שיש גם להבחין כאן, בין עת עליתה למ"ג בשווה עם הו"א, לאו"א, שאו היא לוקחת мамא עצמה, ואין זה מספיק בשביבה, להיותה עלי עליון שלה. ובין אחר ירידתם ממש למקוםם, שאו מקבלת אותם המוחין ע"י הו"א עצמו, הנעשה בעשיית. אמנם גם מה שמקבלת ע"י ז"א, הוא ג"כ אותם המוחין שכבר קיבל קבלה למעלה בשעת עלית המ"ג ביום או"ר"ת, אלא רק שמצויבת לקבל אותו בדרך המדרגה, כנ"ל. וע"כ נחנים גם הם מה שזכר קבלה לבואה בשעת עלית המ"ג ביום שעצם המוחין הם מבחיי התכליות ההוד בגעצה, שאו נכללה גם הנוקבא בספרית הגעצה, וכיולה לקבל מתח'ת דאמא כמו ז"א, וע"כ שניהם משתמשים בכתר אחד, שהוא התח'ת דאמא כנ"ל. ולפיכך, ביו"כ אחר שכבר הספיקה לקבל המוחין דנסירה דרך המדרגה, דהיינו מן העליון שלה שהוא ז"א, הנה או כבר גנסרו כל הע"ס שלה מז"א, דהיינו שקיבלו כל אחת את השלשים החותונים שלהם, ויש לה אחרים שלימים לעצמה כמו הו"א, ואו נועשית עם הנוקבא הגדולה דז"א לפיצוף אחד, והוא היא עולה ומלבשת לאמא עילאה כמו בשעת יציאת המוחין ביום או"ר"ה דהיינו בדיקנה דא"א. כי אין בחינת מוחין דע"ב בא"ו אלא בעת

א' תשסב חילק ט"ו תלמוד עשר הספירות בניין הנוקבא

*קלו) וכל עניין זה תבינה בו הדר פרשת בראשית, מ"ש בפסוק ויבן ה' אלהים את את הצלע, שהוא עניין הנסירה, ואח"כ ויביאה אל האדם, מהכא ילפינו דבעאו או"א לעאלאה לכלה ברשותה דחתן, כד"א את בתי נתתי לאיש הזוה, מכאן ואילך יתמי בעלה לגבה, דהא ביתא דילה היא, דכתיב ויבא אליה.

קלז) פ"י: עניין זוג הראשון דזוו"ז בעת אצילותותן, איןנו כשאר זוגים של אח"כ, והוא, כי הזוג הזה לא היה למטה, רק או"א העלו את ז"א בחיקם ואח"כ העלו את הנוקבא, בסוד ויביאה אל האדם, ושם נזדוגו כמ"ש בע"ה.

קלח) ואמנם, כל שאר הזוגים דזוו"ז דבח"פ, הוא למטה בביתא דילה של הנוקבא, שהוא בהיכל הנוקבא, ושם יורד הוז"א להזדווג עמה. והנה אז לא היה עדין מ"ז של הנוקבא, מבוררים ומתקנים כנ"ל, ונמצא כי מ"ז שהעלתה מלכות לגבי ז"א הם המ"ז דבינה, אשר הם שמשו אל הנוקבא, ועי"מ"ג אלו יצאו אדם וחווה כ"כ מעולין, ונאחזין עד למעלה, כמ"ש בע"ה.

*קלט) כשנכנסין מוחין דאו"א בז"א, הנה אבא יש לו חורב והוא"ג, וכנגדי באמא, וכשנכנסין בז"א, אז אבא, חכמה וחסד שבו מצטרפים עם

א ג נ פ נ י מ י

קלו) דבעאו או"א לאעלאה לבלה ברשותה דחתן וכרי מכאן ואילך יתמי בעלה לגביה דהא ביתא דילה ריא, כי ע"י עלית זוו"ז להיכל או"א נכללה ההוד בנצח, כנ"ל בדיבור הסמור, שע"ז היא יכולה לקבל מתית דאמא, כנ"ל. וזה נבחן לרשותה דחתן כי הנצח הוא בჩינת ז"א, ולא בבחינת נוקבא, כי הנוקבא היא רק בבחינת הוד. כנ"ל (דף א' תשכ"ג ד"ה וככבר) ע"ש, שימוש זה היא מקבלת מאמא שלא ע"ז, גם אם אמא היא רשותה דחתן, והיא בבחינת עלי עליון אל הכלה, כי הכלה שהיא הנוקבא הנפרדת דז"א היא תולדה דז"א, וזה הוא העליון שלה ולא אמא. אמן זה

קלט) כשנכנסין מוחין דאו"א בז"א
וכרי אז אבא חכמה וחסד שבו מצטרפים

* ע"ח ח"ב שער ל"ט: שער מ"ז ומ"ד אמצע פרק א.

* ע"ח ח"א שער י"ד: שער או"א אמצע פרק ז.

חכמה וחסד דאמא מתלבשין בנה"י שלג, ובינה וגבורה שלו מצטרפין עם בינה וגבורה דאמא בנה"י שלה, ואז או"א כלולין ממ"ה וב"ן.

קמ) כי קודם לכן, היה אבא כולו מ"ה, ואם כולה ב"ן, ועתה שנתחלפו ונמזגו לנו"ל, לכון בהכנסם תוך ז"א, נמצא כי חלק חכמה וחסד דאמא ניתנים אל הזכר מ"ה שבז"א, וכן חלק חכמה וחסד דאמא שגם

אור פ נ י מ י

בו"א ונוקבא שבגופו, מתחלפים בהם המותין שב"ן שבמוחוין דאמא, שהם בינה וגבורה שלו באים בנה"י דאמא. ומ"ה שבמוחוין דאמא, שם חכמה וחסד שלה באים בנה"י דאמא. ונמצא בנה"י דאמא ב' בחינותה של מ"ה, שם חכמה וחסד שלו ושל אמא, וכן בנה"י דאמא ב' בחינותה של ב"ן, שם בינה וגבורה דאמא ושל עצמה, ונמצאים המוחוין אשר בנה"י דאמא. שם כולט מ"ה, דהינו ב"פ חכמה וחסד. והמוחוין שבנה"י דאמא שם כולט ב"ן, דהינו ב"פ בינה וגבורה. ואז מתלבשים בנה"י דאמא בו"א שכולו מ"ה, ונה"י דאמא בנוקבא שבגופו שכולה ב"ן.

זה אמרו, אז אבא החכמה וחסד שבו מצטרפין עם חכמה וחסד דאמא ומתלבשים בנה"י שלג. ובינה וגבורה שלו מצטרפין עם בו"ג דאמא בנה"י דהינו כմבוואר, כדי שנה"י דאמא יכולו להתלבש לצד ימין דו"א, שהוא בחינתו עצמו שכולו מ"ה, ונה"י דאמא יכולו להתלבש לצד שמאל דו"א, שהוא בחינת הנוקבא שבגופו שכולה ב"ן.

קמ) קודם לכן היה אבא בילו מ"ה ואבא כולה ב"ן. ככלומר, כי בעת יציאת המוחוין דו"א באו"א, שאו עולים או"א לג"ר דא"א ומודוזוגים על המ"ן דמלין, לנו"ל בחלק הקודם הנה או נעשה אבא כולו מ"ה. דהינו שמקבל שם קומת חכמה דמ"ה, כמו שם הג"ר דא"א. ואם כולה ב"ן, דהינו שימושה שם קומת חכמה דב"ן, ע"י כפית

עם חכמה וחסד דאמא וכו'. פירוש, כי אבא יש זו, מ"ה וב"ן, כי יש לו הצד ימין דקומה בינה דמ"ה, וו"ק דחכמה דב"ן, והם בחינת חוו"ב חוו"ג שלג, כי חכמה וחסד שהם ימין דאמא, הם בחינת מ"ה שלג, ובינה וגבורה שהם שמאל דאמא הם בחינת ב"ן שלו. ועוד"זAMA יש לה מ"ה וב"ן כי יש לה לה צד שמאל דקומה בינה דמ"ה חוו"ג שלה, כי חכמה וחסד שהם ימיון שלה, הם בחינת מ"ה דאמא, והבינה והגבורה שהם שמאל שלה הם בחינת ב"ן דאמא.

וכשנכנסים המוחוין דנסמה בו"א, שהם מזוג או"א הנ"ל, צרייכים נה"י דאמא עם החוו"ב חוו"ג שלג, להתלבש בו"א עצמו, דהינו בימין שבו, וכן נה"י דאמא עם החוו"ב חוו"ג שלה, להתלבש בנוקבא שבגופו דו"א, שהיה צד שמאל שבו. וזה אי אפשר, כי רק או"א שם פרצופים מיוחדים, יש בכל אחד מהם מ"ה וב"ן. אבל הוז"א והנוקבא שבגופו, שם רק פרצוף אחד, נמצא שהימין של הפרצוף שתוארו"א, הוא רק מ"ה בלבדו, והשמאל שבפרצוף שהיה הנוקבא שבגופו, שהוא רק ב"ן בלבד. ואיך יתלבש חוו"ב חוו"ג דאמא שם מ"ה וב"ן בו"א שכולו רק מ"ה, וכן איך יתלבש חוו"ב חוו"ג דאמא שם מ"ה וב"ן שלה, בנוקבא שבגופו דו"א שהיה כולה ב"ן. שווה אי אפשר שז"א יכול מב"ן בעת שכולו מ"ה, והנוקבא שבגופו תקבל מ"ה בעת שכולה ב"ן.

ולפיכך בעת התלבשות הנה"י דאו"א

הם בח"י מ"ה כנוכר, אך בינה וגבורה דאבא ובינה וגבורה דאמא, ניתנים לצד הנוקבא שבו"א עצמו, הנקראת מלכות שבגופו עצמו.

קמא) ואחר שאלו ינקו והגדילו אז יצאו הארתו המלכות שביהם שבמוחין עצם, מצד הב' בינות ובע' הגבורות, אל אחר ז"א, להגדיל הנוקבא דז"א, שהוא נפרד ממנה, ונגדלת גם היא מעט מעת.

קמ"ב) ואמנם אחר שכבר נגדל ז"א צד הזוכרות והנקבות שבו, אז מסתלקים המוחין, ובאים המוחין דבינה וגבורה דא"א לבודם תוד נוקבא ונגדלת לגמרי. והרי נשלמו כל אלו המוחין הנקרא בח' אב"א, ואח"כ באים המוחין חדשים דפ"ב פ', ומגדلين שניהם כבראשונה.

אור פ נ י מ י

למעלה במקום הג"ר דא"א, שם כולן בחינת מ"ה, שילבשו אותו בעת שכבר אבא, בלבד כולל מ"ה וב"ז. וכן אם אמא צרכיה להלביש בנה"י שלה המוחין שהיו שם כולן בבחינת ב"ז, בעת שכבר יידה למוקמה והמוחין שלה כבר כוללים מ"ה וב"ז. ומכאן מוכיחה הרוב, שהכריח הוא, שהמוחין מתחלפים, שב"ז דאבא, שהוא בינה וגבורה שלו באים בנה"י דאמא, ומ"ה דאמא שם חכמה וחסיד שלה באים בנה"י דאבא.

וזה אמרו,, כי קדם לכך היה אבא כולן מ"ה ואמא ב"ז, ועתה ש衲חלו ונתמגנו כנ"ל" דהינו כמבוואר, שהוא משווה המצב דא"א שהיה בעת יציאת המוחין, אל המצב של התלבשות המוחין. וכך שבעת יציאת המוחין היו המוחין דאבא כולן מ"ה והמוחין דאמא כולן ב"ז, כנ"ל, שאו שניהם קבלו לקומת חכמה, ואבא קיבל חכמה דמ"ה וاما קיבל חכמה דב"ז, כנ"ל, שעתה בתלבשותם בז"א, געשו נה"י דאבא כולן מ"ה, ודאמא כולן ב"ז. דהינו בסוד התחלפות, כנ"ל.

ראש דעתיק למקום הרاش דא"א, כמ"ש בחלק הקודם, הרי שבעת הוווג למוחין דז"א, אין כלל בח"י ב"ז באבא, והוא כולם מ"ה. וכן אין בחינת מ"ה באמא והיא יכולה ב"ז. ומכאן מוכיחה הרבה, שכן צרכים המוחין להתלבש בו"א, שנה"י דאבא צרכים להלביש המוחין דאבא מעת הוווג שהם כולן מ"ה. וכן נה"י דאמא צרכים להלביש המוחין דאמא מעת הוווג שם כולן ב"ז. אמן בעת ירידת או"א למקום מגנון ולמטה דא"א, הנה או הם חוררים לקומת בינה דמ"ה, ושוב מתחלק ה"ז בין אבא לאמא, שאבא גוטל ו"ק דחכמה דב"ז, ואמא נוטלת ה"ית מגבורה ולמטה דבינה דב"ז, כנ"ל. ונתבאר מילך הקודם, שאין ז"א מקבל המוחין דנסמה מאו"א, אלא אחר חורחים למקומם עצם מגנון ולמטה דא"א. ונמצא עתה שאבא כבר כולל מ"ה וב"ז וכן אם אבא כבר כוללה מ"ה וב"ז, שלפיו קשה, איך אפשר שנה"י דאבא הצרכים להלביש אלו המוחין שקבלו بعد זו"ז

*קמג) ויפל ה' אלהים תרדים גימטריא תרגום, כי כל האחורים הם בסוד רבוע כנודע, והנסירה הייתה להיות בו אחורים אלו הנקרים תרדים כנ"ל, ואח"כ הביאה פב"פ. והענין כי בכ"א מט"ס דז"א יש בה הוי"ה א', ובאחורים שלה הוא גימטריא ע"ב כנודע, והרי ט"פ ע"ב גימטריא תרדים והם גימטריא תרגום. וכולם ניתנים אל המלכות בעת הנסירה והבן זה מאד.

קמד) ואמנם יש בה ב' בח' והוא פנים ואחור, ובעת האחור כל הט' של אחור הם בו, ובחי' העשירות של אחור היא לבדה בה, ותמיד לעולם עומדת בחוזה שלו באחוריו. ואח"כ בנסירה מתחברין כל הט' אחורים בה יחד ונגדלת כמותה.

אור פנימי

קמד) העשירות של אחור היא לבדה בה, ותמיד לעולם עומדת בחוזה שלו באחוריו. נודע, ששורש הנוקבא היה מלך ה' דנקודים, דהינו המלכות הוו"א דנקודים, גם נתבאר לעיל שלא יצא בוי"א דנקודים רק שש כלים חב"ד חגי"ת שלו עד החוזה, וממלכות שלו היא נקודת החוזה, ומזהו ולמטה נעשה לב"ע, כי הפרש אדצילות עומדת תחת הנקדוה דחויה, שהיא שורש המלכות מסיימת לכל האצלות. הרוי ששורש המלכות הוא נקודת החוזה, כי כן באצלות לא נתנו בקביעות בו"א כי אם הששה כלים אלו דקנות דנקודים, שהם חב"ד חגי"ת עד החוזה, שהם נקרים כלים דפניהם, עם נקודת החוזה המשנית אותם, שהיא המלכות והנה וזה הוא רק מצד הכלים. אמנם מבחינת האורות נבחנים ששה אלו שהם חגי"ת נה"י כי בחסר נה"י כלים יחסרו ג"ר DAOROT, וע"כ אין בחב"ד חגי"ת אלו רק האורות דנפש רוח, שהרוח מלבש בכלים חב"ד, וע"כ נחשים לבחינת חגי"ת. והנפש מלבש בכלים דחב"ד ונשלמה כל העי"ם שללה מבחינת נה"ז. ואח"ז היה חוזרת בכל אלו ג' הבחינות דעת"מ מבחן מה"ה הנקרים מוחין דטב"פ. וו"ש, ומגדלים שניים כבראשונה. דהינו עי"ג' בחינות עי"מ כמו בראשונה במוחין דעתן.

* צ"ח חיב שער ליד: שער תקון הנוקבא פרק ב' כלל ח'.

א' תשס"ו   חלק ט"ו   תלמוד עשר הספרות   בניין הנוקבא

כמה) ואחר כך בפנים, יש נקודה אחרת בלבד מבח"י פנים, ויושבת בסוד תפילין DID לעולם עמו ובינה זהה ממש לעולם, וזה כל הט' בחינות דפנימם שלה ניתנים בה אחת לאחת, עד שנגדלה פב"פ כמוות.

כמו) באופןן, כי כשהאנו אומרים שאחר שנגדלת אב"א או חזרת להיות נקודה קטנה בפנים, פירושו, על אותה נקודה מבחינת פנים, שעדיין בבח"י פנים שלה אין לה רק נקודה אחת. אמנם כל האחרים הם שלמים לגמר, והבן זה מאד.

אור פנימי

תחת היסוד. וו וו אינן זזים ממנה לעולם. מטעם, כי כל שיצא בקדושים בעת הקטנות, נתקנו בקביעות בו"א, משום שהשכירה שביהם לא הייתה מחמת עצם. כנודע. ולפיכך בחינת מלך זו' דנקודים מעת הקטנות, שבחינת הכלים הוא נקודה דחווה ומבחן האורות הוא נקודה תחת היסוד, אי אפשר שיארע שם שום מיעוט אחר שנתקנו הו"ק דו"א בבחינת אצילות. ולפיכך הם קיימים וקבועים בו"א תמיד לעולם, וו בנקודות החוזה וו בנקודות היסוד.

זה אמרו (באות קמ"ד) „ואה"כ בנסירה מתחברים כל הט' אחרים בה יחד ונגדלה כמוות" דהינו בכ' זמינים, הנבחנים ליניקה ומוחין. כי בחינת העיבור היא מקבלת מז"א מכח שורשה הנ"ל בנקודות החוזה, שהיא מתחקנת עם עיבورو של הו"א עצמו. כמ"ש לעיל. ולעת גדלות נשמה דו"א, משגת הנוקבא בחינת יניקה שלה שווא ו"ק דכלים, ומלבשת אותו אב"א מהוז ולמטה. ואח"כ ע"י עלייתם למ"ז היא משגת גם נה"י דכלים וגיר דאורות דב"ג. בנ"ל, ואז היא נגדלה אב"א בקומה שוה עם הו"א. בנ"ל. וו"ש מתחברים כל הט' אחרים שבאה. כי מתחילה לא היה בה אלא נקודה אחת בחוזה, שהיא כל' דכתיר שבאה, ועתה קנחה הט'ת שלה ונגדלה כמוות באחריו. מבואר.

זה אמרו באות (קמ"ה) „ואה"כ בפנים וכו' ואז כל הט' בחינות דפנימם שלה ניתנים

כלומר בחינת הנקודה המסיימת לננה"י הרי שהמלכות מבחינת האורות דו"א אינה רק נקודה שתחת היסוד. וזה אמרו,, ובcheinה העשירה של אחריו היא לבדה בת ותמיד לעולם עומדת בחוזה שלו באחריו" כי נודע, שככל בחינות של הכלים נבחנים לאחר ובcheinot האורות מטרם שנשלם בנין המלכות מבחינת הכלים, שאז היא בבחינת אחריו; הנה אין בה מתחילה רק בחינת חלק עשיריה שבה, דהינו מלכות דמלכות, הנקרהת נקודה. והיא עומדת בחוזה שלו מאחריו, משום שם שורשה מבחינת הכלים, כי מבחינת הכלים נמצאים ו"ק דו"א שהם חב"ד חג"ת עד החוזה, ונוקבא היא נקודת החוזה. בנ"ל. וזה אמרו,, ואחר כך בפנים יש נקודה אחרת בלבד מבחינת פנים ויושבת בסוד תפילין DID לעולם עמו ובינה זהה ממש לעולם" והוא הנקודה שתחת היסוד, דהינו שורש המלכות מצד האורות דו"א, שבחינת האורות הוא נבחן לחג"ת נה"י, וממלכות היא נקודה שתחת היסוד בנ"ל. ונקרהת נקודה דפנימם, כי האורות נקראים תמיד בבחינת פנים. בנ"ל.

והנה נתבאר בדברי הרב, שיש תמיד בממלכות ב' שורשים בנוקבא: א' מבחינת האחורה דו"א, דהינו מבחינת כלים, ונבחנת לנקודה דחווה, וב' הוא מבחינת הפנים דו"א, דהינו מבחינת האורות, ונבחנת לנקודה

קמו) והנה ידעת, כי בכל ספרה וספרה יש בה פנים ואחור בסוד אותיות ולא בסוד מספר, וכנגדה אחריו ופניהם בבחוי" ממספר. ונמצא א"ב, כי כל בחוי" אחרים של המספר הם של הקבוצה הדובוקה בזכר, שהם אחרים של אותיות, והם אב"א. והפניהם של מספר שמאז א' ופניהם של אותיות שמאז אחר, עדיין אין להם כלל, רק שני האחרים בלבד, ובעת הניסירה ננסרין האחרים של המספר מאחרים של בחוי"אותיות.

אור פגמי

ומספרו דחו"ה היא הוייה במלוי" מה: פנים המלכות דכתה. ואחרים דכתה דז"א, הוא הוייה פשוטה בריבוע שהוא: י"ה, י"ה, י"ה, י"ה. שהם הט"ס דאתוריהם. דכתה ז"א, מלכות דאתוריהם דכתה ז"א הוא המספר דחו"ה בריבוע הג"ל, שהוא ע"ב: וחכמה דז"א היא הוייה במלוי" מה:

יוד הא ואו הא. שהם ט"ס דפניהם דחכמה דז"א, מלכות דפניהם היא מספר עשר אותיות אלו, שהם מ"ה. וט"ס דאתוריהם דחכמה דז"א, הם הוייה במילוי הנ"ל בריבוע: יוד, יוד הא, יוד הא ואו, יוד הא ואו הא. מלכות דאתוריהם דז"כמה דמ"ה היא מספרם של כ"ו אותיות דריבוע הג"ל. ובינה דז"א היא הוייה במלוי המילוי דמ"ה, שהם כ"ח אותיות, והם ט"ס דפניהם דבינה דז"א. מלכות דפניהם, היא מספר ה"כ" אותיות, וט"ס דאתוריהם הם הריבוע של הוייה במילוי המילוי, שהם קני"ו אותיות. מלכות דאתורים דבינה דז"א הם הגימטריא של קני"ו האותיות.

וז"א דז"א, הוא שווה בכל ד' המדרגות אל חכמה דז"א, שט"ס דפניהם הם הוייה במילוי מ"ה, מלכות דיאחובונם. וט"ס דאתורם הם כ"ו אותיות דריבוע דחו"ה באן"ם במילוי מ"ה, מלכות היא החובונם. אמן' בחינת מלכות מיוחדת אינה באה בחשבו ד' מדרגות כי אין בו"א אלא ט"ס. ותוקבא הנפרדת משלימתו לעשרה, כנורוד. ונוקבא הנפרדת יש לה ע"ס מיוחדת עצמה בחינת הוייה במילוי ב"ז, שבכל אחת מהם

בاه אחת לאחת עד שנגדלה פב"פ כМОה" כי אחר שנשלה לגורו מבחינת הכלים שנקראים הע"ס דאחור, או חווורה למ"ז פעם שנייה ע"י שורשה שיש לה בו"א, שהוא נקודה שתחת היטוז, הנקרה נקודה דפניהם. וע"י ע"מ קונה שם כל הט"ס הראשונות שלה, והיא נגדלה פב"פ כМОה.

זה אמרו באות (קמ"ז) ,,אמנם כל האותרים הם שלימים לגמרי רוזה בות, לבל לטעות שבעת חורחה לנקודה דפניהם נמצאים כל בניין האחרים שלא שמקודם לכך הם מתבאלים עתה. כי זה הוא רק עניין עליתה בסוד מ"ז לבחוי" האורות, שורשה היא רק בבחינת נקודה שתחת יטוז, אמן' כל האותרים שהשיגת מוקדם לכך הם שלמים, שהרי הם הע"ס דכלים שבהם מתלבשים האורות, ואם היו מתבאלים לא היו אל האורות במה להתלבש. וזה פשוט.

קמו) האחרים של המספר הם של הקבוצה הדובוקה בחומר שהם האחרים של אותיות והם אב"א והפניהם של המספר מצד א' ופניהם של אותיות שמאז אחר אין לדת וכו'. כי ד' מדרגות יש בכל ספרה, שהם: ט"ו"א דאותיות, ומספר דפניהם ומספר האותרים. למשל, פרצוף ז"א הוא הוייה דמ"ז. הנה הכתה שלו הם ד' אותיות פשוטות שום יהו"ה. ובחינת הפניהם דכתה ז"א הוא השם יהו"ה כפשוטה, שהם ט"ס דכתה: י"ה הוא כח"ב, ו"ה הם חגית נה"י.

קמץ) ואח"כ באים המוחין דבחי" פנים שלו ושלה, ואז הפנים שלה ניתנין לה ע"י, ופנים שלו נשארין בו. וכך שאהורים לוקחת תקופה על ידו ואח"כ ע"י אמא, כן בבח"י הפנים תקופה ע"י, ואח"כ ע"י אמא כנודע. ודע כי כל זה הוא מבחי' שלהם עצם, אך אפשר שגם האhorים של מלכות דאו"א בבח"י מוסרים יהיו בחינת פנים אל זו"א עצמו וזה מובן.

קמطا) והמשל לכל זה, הנה המוחין של זו"א בחינת אהורים היה בכתיר שלו שם: "יה ייה זיהו יהו"ה. ומחובר עמו מספר אהורים אלו, שהם "אותיות ממש כיווצא בהם, אלא שהם בבח"י מספר ע"ב. ואח"כ בעת הנסירה, נשאר "יה ייה זיהו יהו"ה בבח"י אותיות בלבד, אל הכתיר זו"א, ר"י זיהו יהו"ה בבח"י המספר שהם ע"ב, בכתיר נוקבא.

אור פ נימוי

בשער י"ח פ"ב. ע"ש. אלא כבר נתבאר לעיל שכל הבחינות שבנקבא שבגופו דז"ה עוברות אל הנקבא הנפרדת ע"י הנסירה. וכן אפילו בהיותה אב"א עם הז"א מוחזה ולמטה בכוטל אחד עם הז"א, היא מוכרתת לשמש עם הנקבא שבגופו דז"א אשר שם, משומש שאין לה בחינת אהורים בפני עצמה, כגון". ולפיכך מבאר כאן כל הבחינות של הנקבא שבגופו דז"א העוברות אל הנקבא הנפרדת, שהיא הויה דביין, בעת הנסירה, וגם בעת היותה פב"פ.

קמו) נספרין אהורים של המספר מהאהורים של בחינת אותיות שלו. כי או לוקחת הנקבא כל הבחינות אהורים דנקבא שבגופו דז"א, מן הכתיר דז"א עד המלכות שניו, דהיינו המספר מן הבחינות אהורים שניו, שהוא ע"ב ומספר דברי' אותיות כתיר, שהוא דמיון ההיבוע דהו"ה דמיון אהורים דחכמה. והמספר דקנו"ו אותיות דמיוני המילוי דהו"ה דמיון, שהוא אהורים דבינה. ומספר של הכתיר דמיון אהוריות דהו"ה דמיון, שהוא דמיון אהורים דמיון. וכל אלו גנסרים מז הז"א, וניתנין אל הנקבא.

יש ד' מדרגות. ועי' בע"ח סי"ד מ"ה, שהרתו"ז מביא ב' סברות בזאת. ומרוב המקומות שבבדרי הרב נראה שהוא סברא ראשונה עש"ג ולפי"ז נמצא, שבזמן היה זוז"ז אב"א מוחזה ולמטה, נמצאים בו"ז רק בחינת הו"ה בריבוע דמיוני מ"ה וחובונים. שז"א הוא בחינת כ"ז האותיות דהו"ה דמ"ה בربיע, דהיינו בחינת אהורים דז"א הו"א, שהוא י"ק שלו. והנקבא היא בחינת החובון של כ"ז האותיות אלו. אבל בח"י המפים דז"ק דז"א עדין אין להם, דהיינו העשר אותיות דהו"ה במילוי מ"ה בירוש, ומספרם של עשר האותיות אלו, דהיינו הגימטריא מ"ה, שהוא המלכות דפניהם בחינת ו"ק, כל זה עדין חסר בהם בעת היוותם אב"א מוחזה ולמטה. כי אין בהם רק בחינת אחר בלבד. ולא ע"ס שלמות דآخر, רק בחינת ו"ק אחר בלבד.

וכל זה מדובר בנקבא שבגופו דז"א, דהיינו במלכיות דט"ס שלו, שאין רק חשבונות בלבד או דפנים או דآخر, כגון". אמנם הנקבא הנפרדת עצמה, היא בחינת הו"ה דב"ג, שבעל אחת מהע"ס שלה יש ד' המדרגות פר"א וחובונים. כמ"ש הרב

קן) אה"כ באו המוחין דפניהם אל זו"ז, ואו באה שם הו"ה בכתר ז"א דפניהם, בבחינת ארבע אותיות בלבד, ובאה הו"ה זו עצמה בפנים דכתער נוקבא, אלא שהוא בסוד מספר, שהוא גימטריא כ"ז. ועד"ז בכל הט"ס האחרות כפי הנראה ממ"א.

קנא) כי אחר שם אב"א ונתנו לה בחי הגבורות אה"כ נסתלקו ממנה המוחין וניתנו בינה וגבורה לבדם אל הנקבא ע"י אמא, והם דינין קשים, ואו המוחין שנסתלקו מהם חכמה וחסד שנשארו מקייפים כנודע, נעשו מ"ז, ונודوغו או"א והוא ציאו מנצפ"ך אחרים, ונתחדשו ונמתתקו עתה הגבורות, כי הרי הם דינין יותר ממתקין, וחזרין לכנס כל המוחין עם המנצפ"ך החדש תור ז"א, ונמשכין לנוקבא ע"י בכל ט' ימי תשובה.

*קנב) וצריך שתדע, כי י"ס של הנΚבה הם תופסים כל אורך ז"א אלא שנחلك לב' חזאיין: חזי עליון מתלבשת שם לאה, וחזי תחתון

אור פגמי

אב"א מהזה ולמטה, והם דינים קשים. וב' מנצפ"ך דגדלות שלוקחת מאמא שלא ע"י ז"א, שהם ממותקים. ג' מנצפ"ך דגדלות שלוקחת ע"י ז"א, שיש בהם מיתוק היותר שלם. ע"ש דף תשפ"א אות ע"ג. חזצ"ח אותן צת ודרף תחתם השובה ע"א. אלא שהרב קיצר כאן בלשונו.

קנב) מה齊ת העליון של רחל נקרא על שם לאה והבן זה מאד. כי אלו האחים דאו"א וישטו"ת שנפלו מותם וכאו לבחינת ז"א ונוקבא בעת שבירת הכלים, שאחוריים דאו"א נפלו למקום ז"א, ואחוריים דישטו"ת נפלו למקום נוקבא, כמו"ש בחלק ז'. הנה לא יכולים להתעלות בעת תיקון או"א וישטו"ת דאצלות, כי לא נתנו מהם אלא בחינת מדרגה ב' בלבד, שהיא בבחינת פו"א דנקדים, כנ"ל בחלק ח'. אלא שהם נתנוים והולכים לאת לאת במשר שתה אלף שני. כי לא יגמר תיקונם אלא בעת שייהה מתי רגlin ברגlin, דהיינו שרגלים דאצלות

קן) המשוחין דפניהם אל זהין ואו באה שם הו"ה בכתר ז"א דפניהם בבחרי ארבע אותיות בלבד וכו'. כי גם בעת המוחין דפניהם בפנים, לוקחת הנקבא הנפרדת כל הבחינות שבנקבא דגופו דז"א. ונמצא שעתה לוקחת כל המלכיות דעתך דז"א מביתנית הפנים. שם: היגמטריא כ"ז מהויה פשוטה שהיא כתה, והגימטריא מ"ה מהויה במילוי מ"ה שהוא חכמה. והגימטריא דכ"ח אותיות המילוי דמיולי שהוא בינה. והגימטריא של הו"ה במילוי מ"ה שהוא ז"א. ואלו הט"ס דנקבא שבגופו מבחי הפנים, לוקחת הנקבא הנפרדת לעצמה, אל הבחינות שכונגדם בט"ס דהו"ה דב"ז, שהיא בבחינתה עצמה.

קנא) מנצפ"ך אחרים תתחדשו ונמתתקו עתה הגבורות וכו' תמשכין לנוקבא בכל ט' ימי תשובה. כבר נתבאר בחלק ט'. ויש כאן ג' בחינות מנצפ"ך, שהם: א' מנצפ"ך דקטנות שמקבלת מו"א בעת הייתה עמו

* ע"ח חי' שער י"ט: שער אנ"ד פרק ז.

היא רחל. והטעם כי לאה היא אחורים דתבונה, ונעשה פנימית בערך ראש רחל, והיא מתחבשת בה, לנוכח כל מחצית העליון של רחל נקרא על שם לאה, והבן זה מאד.

אור פנימי

אבל רחל, היא תולדה שלנה"י דז"א כב"ל (דף א' תשכ"ז ד"ה נוקבא ע"ש). דהינו מנה"י גדלותו שלן, כי כן נעשה לה בנוין מיוחד בנקודים אחר שיצאו מה"י גדלות דז"א, ע"ה. ולפי"ז קשה, אך היא יכולה לעלות ולהלביש לג"ר דז"א בקומה שורה, מאחר שככל שורשה אינה אלא מה"י דז"א בלבד. אמנם זה נעשה ע"י התחברות עם לאה לפרטוף אחד. וענין התחברות זה כבר נתבאר לעיל. דף א' תשלא"א ד"ה והנה שבעת שיש לו"א מוחין דאבא של זו"א, הוא מוכחה להתחלק לב' פרטופים דס"ג, והוא מוכחה לתוקנת לב' פרטופים כמו או"א דקומות ס"ג, דהינו לו"ין הגודלים ולזו"ן הקטנים, ונמצא אשר לאה נתקנת או במדת נוקבא הגדולה דז"א, דהינו בחסדים מכוסים. וע"כ נחשבת לאה תמיד בכחיה נוקבא הגדולה שבגופו דז"א, ואינה משנה דרכה לעולם, וע"כ היא נקראת עלמא דאתכסיא שפירושה, חסדים מכוסים, כמוاما עלאה. ולפיכך, בעת שז"א משיג מוחין דע"ב, נבחן Shawao נטבילה מדתה של לאה, כי עתה גם נוקבא הגדולה נעשה לחסדים מגולים כמו נוקבא הקטנה, ונמצא שרווח עולה ומלבשת את לאה, ככלומר, שלאה קבלה לדמותה של רחל ואינה עולה בשם, אלא גם היא נעשה בחו"י רחל, כי מדתה של רחל שולחת עתה בכל קומתו של ז"א.

זה אמרו,, ונעשה פנימית רחל, והיא מתחבשת בה" דהינו כב"ל, כי מטור שmodot לאה נתבילה, וקיבלה מדתה של רחל, ע"כ נחשבת רחל שעולה ומלבשת את לאה, ולאה נעשה פנימית לה. כי החיצון הוא השלט. והבן. ולפיכך, אפשר גם עתה לבנות את מחציתה העליונה של רחל בשם לאה, כי ג"ר דז"א היא לעולם בוחינת לאה, כב"ל, אמנם זה נבחן רק לנימיות דהיל, כי רחל

ימשכו בשווה עם רגלי א"ק עד לנוקודה דעה"ז וישבו ביה"ע להיות אצלות, כמו שהיתה בעת הגדלות דנקודים מטרם שביה"כ. ואו ישבו ויתחברו האחורים דאו"א וישס"ת עם או"א וישס"ת דאצלות, כמו שהוו מוחברים מטרם השבירות. ואלו האחורים בעודם בכחיה נפלתם למקום זו"ן, נקראים יעקב ולאה. אשר האחורים דאבא ישש"ס נקרא יעקב, שהוא נתכן והולך ע"י מוחין דאבא של זו"א, להיותם אחורים דאבא. ואחרים דאמא ותבונה, נקרא בשם לאה, שהיא מתוקנת ע"י מוחין דאמא שבזו"א, להיותם אחורים דאמא.

זה אמרו,, י"ס של הנקבת תופסים כל אורך ז"א אלא שנחלה לב' חזאים חזיא העליון מתחבשת שם לאה, וחזי התהחותן היא רחל, והטעם כי לאה היא אחורים דתבונה ונעשה פנימית בערך ראש דחל"פ"י : כי נתבאר לעיל, שזו"א בעצם, נוקבא שבגופו השווה עמו במדרגה אחת, שהיא הצד ב"ז שבו, דהינו המלכויות שבכל ספירה וספירה שבו, שהיא בוחינת החשבון של האותיות הי"ה ומילאיות, כב"ל. ומלאה זו, יש לו ב' נוקבות לאה ורותל, אשר לאה מקבלת תמיד בוחינת הג"ר של הנוקבא שבגופו, כי היא משורשה בחו"י ראש, כי היא בוחינת אה"ס שנפלו מן אמא ותבונה, שהם בוחינת ראש אל ז"א משורשים מנקודים, כי ז"ת של נוקודים שהם ז"א, הם בוחינת המעללה למטה של או"א וישס"ת כמ"ש בחילק ז'. ולפיכך בעת שהיא מקבלת הארתה מוחין דאמא שבזו"א, תclf היא עולה לבחינה ג"ר דז"א, ומקבלת כל המוחין שבנוקבא שבגופו שמה. אבל אין לה שום תיקון בהיותה- במקום ויק דז"א, כי אין לה חלק בו"ק כלל.

קנג) ודע, כי כל זה אינו אלא אחוריים של ב"ז, ואחרויים דמ"ה, בין ב"ז א' בין בנוקבא, וכך הוו עדין אב"א, כי שניהם היו בח"י אחוריים וואה"כ, חורין ולקחין פנים דב"ז ופניהם דמ"ה, בין ב"ז א' בין בנוק, ואז חורין פב"פ. והבן מפתח זה מאד. ואמנם, בעוד שלוקח ז"א הפנים, ועדין אין לרחל אלא אחוריים, או נקרא פנים ואחר, והבן זה. ואחר שהמשיך הפנים ברחל או גם שנייה פנים בפנים.

(קנד) נמצא, כי בהיותן פנים בפנים, או יש אל הוזיר אנפין פנים ואחר דמ"ה דמ"ה, ודמ"ה דב"ז, וכן אל הנוקבא פנים ואחר דב"ז דמ"ה, פנים ואחר דב"ז דב"ז. אמן נמצא כל ספירה מ"ס דז"א או דנווקבא, יש בה פנים ואחר דמ"ה, ובפנים ואחר דב"ז. וכל זה בעניין החיצוניות שם הכלים, וכן בעניין האורות פנימי ומكيف מפנים ואחר דמ"ה, פנימי ומكيف מפנים ואחר דב"ז. אך הספק שיש לי, אם העגולים נעשו מב"ז והיו שר ממ"ה, או העגולים מאחר דב"ז והיו שר מפנים ואחר דמ"ה ומפנים דב"ז, והסתיקות האלו הם תלויים בספיקות שבארנו ברדלא' ע"ש).

אור פנימי

אותיות הריבוע דהו"ה דמ"ה שהו"א האחריות דז"א ה"ז. ובוחינת האותיות עצמן של אלו הריבועים, שם עשר אותיות דריבוע הו"ה במילוי מ"ה, וכן א'אותיות דריבוע של מילוי המילוי, וכ"ז א'אותיות דמילוי מ"ה התחתון, שהוא ז"א דז"א, כל אלו הריבועים נשאו ב"ז. הרי שבומו היוותם אב"א בקופה שווה עד הכתיר דז"א, מ"מ אין בכלל אחד רק בוחינת אחרים, שבוחיןallo ריק בוחינת החשבון שהוא ב"ז דז"א, גנבר וניתן לנוקבא, ובוחינת האחריות דאותיות עצמן נשאו ב"ז. כמו"ש לעיל דף א' תשכ"ח ד"ה גנסרים ע"ש. וזה אמרו, כל זה אינו אלא אחוריים דב"ז ואחרים דמ"ה כמבואר.

(קנד) פנים בפנים או יש אל הוזיא פנים ואחר דמ"ה דמ"ה, ובפנים ואחר דמ"ה דב"ז, וכן אל הנוקבא פנים ואחר דב"ז דמ"ה דב"ז. כי כמו שתתברר לעיל אצל הנוקבא שבגופו דז"א שהוא כולה ב"ז,

עליה ומלבשת אותה, שפירוש ההלשה הוא היא, כי לאאת ביטלה למדתה עצמה ובלילה למדת רחל, וע"כ נשית פנימית אליה, ורחל להיצוגות الملכישת.

(קנד) אחוריים של ב"ז ואחרים של מ"ה ב"ז ובי"א ובין בנוקבא, פ"י כי אע"פ שכבר נתחבורה רחל עם לאאת לפרטיה אחד, ותופסים כל אורך ז"א, ורחל נמצאת עם ה"ז בקופה שווה מאחריו. עכ"ז אין במקומם אלא ריק בוחינת אחרים של שניהם בלבד. כי הם רק להשלמת הכלים דרחל, כנ"ל, וע"כ הם עוד בוחינת אחרים. וכי כל השלמת כלים הם מוחין דאחרים. וכבר ביאר הרבה לעיל, כי רחל לוקחת כל האחריות דהו"ה דמ"ה בוחינת המספר בלבד: בוחינת מספר דע"ב, מהו"ה דאיתו"ה דאתרים דכתר, והמספר דכ"ז אותיות דריבוע הו"ה דמ"ה שהוא האחורים דחכמה, והמספר דקנ"ז אותיות דמילוי המילוי דהו"ה דמ"ה שהוא האחורים דבינה, ומספר דכ"ז

קנה) נמצא עתה כלל הדברים, כי כל הhei שישי אל hei עד זמנו הינויקה שהוא בחי' וית שבכל קצה וקצת מז'ת שבו, כולל נקרים בחי' אלקיהם, אך הג'ר שבכל קצה מז'ז'ק תחתונים שבו, וכן כל ג'ר עליונים דרישא דז'א, כל אחד כולל מיש'. וכל זה נקרא מוחין דגדלות, וכילם בחי' הויות. וזהו בין בבחי' מיה בין בבחי' בז', בין בז'א בין בנוקבא. ותמצא כי ז'א נחלה לב' בחי': א' נקרא מוחין דז'א, וא' נקרא גופא דז'ק, והגוף הים ר'ק שלו כל אחד כולל מוק'ק בלבד, ומהוחין הים ג'ר שבראשו כל אחד כולל מיש', וכן ג'ר שבכל קצה וקצת מוק'ק שבתחתונים שבגופה.

אור פנימי

בנקודים, שהיו שם בבחינת אצילות גם בעת הקטנות, הדינו היב' ח'ג'ת עד החוצה עם נקודת החוצה המסיימת אותם. כנ'ל. שהם י' המלכים שיצאו בעת קטנות הנוקדים, כולו מיה, כי לפקח המיה דאבא ומיה דאמא, שם חכמה וחסיד דאבא, הנקרו מיה דמ'ה, וגבורה דאמא, הנקרו בז'ן דב'ז'ן וז'א הוא כולו מיה, כי לפקח המיה דאבא ומיה דאמא, וחוcharה וחסיד דאמא, הנקרו מיה דב'ז'ן. (עי' לעיל דף א' תשס'ג ד'ה קודם). כן הוא ממש בז'א ורחל פב'פ', שז'א כולל מיה דה דה'נו מיה דמ'ה ומיה דב'ז', שם חכמה דהינו מיה דמ'ה ומיה דב'ז', והנוקבא כולה בז', שם בינה וחסיד דאו'א. והנוקבא שבגופה דב'ז'א, כי כל בחי' הנוקבא שבגופה עברה לבחי' רחל. כנ'ל. וכל זה אמרו בבנין פריצוף דז'א ורחל. אבל בבחי' הוווג דפכ'פ', הוא נזון לה ג'כ' בחי' המיה לצורך הולדה נשמות זכריהם ונקבות. כי הזכרים באים לעולם מבחינת מיה, או מיה דאבא או מיה דאמא. והנקבות באות לעולם מבחין בז'ן, או בז'ן דאבא או בז'ן דאמא. כמו'ש לפנינו.

קנה) פיל' הדברים כי כל הבחינות שישי אל hei עד זמן הינויקה, שהוא בחינתה ר'ת שבכל קצה וכי נקרים בחי' אלקיהם. הינו עד זמן ב' שנים דיניקת, שאו יש לו ב' הפרצופים הנקרים עיבור וויניקת, שם נפש רוח, הנקרים חג'ת גה'י מבחינת האורות, וחב'ד חג'ת מבחינת הכלים, והם בבחינת הכלים דפניהם שיצאו

קנו) והנה תבין, איך ז"א יש בו מצד אמא, מה דב"ן: והם ה' חסדים דאמא, וה"ג, שהם ב"ן דב"ן. ומצד אבא מה דמ"ה, והם ה"ח דאבא, וה"ג, ב"ן דמ"ה. ואת"כ נتون בה ה"ג ב"ן דב"ן בביאה א', ואחר כך בזוג ב' נتون בה גם החסדים דאמא, מה דב"ן.

אור פנימי

ומה שהוא נקראו בשמות אלקים הכוונה היא על בח"י המוחין שלהם, שהם הכלים שביהם מתלבשים האורות, אבל האורות עצמן נבחנים תמיד בשמות הוות, ואפילו אורות דעתך. וכור זה.

קנו) ה"ג ב"ן דב"ן בביאה א' ואח"י בזוג ב', נTON בה גם החסדים דאמא מיה דב"ג. כבר נתבאר לעיל, שככל בנינה של הנוקבא הנפרדת שווה לנוקבא שבגופו דז"א, דהינו רק מבחי ב"ן בלבד, דהיינו מב"ז דאבא, שם ביןות וגבירות דאבא. וטב"ז דאמא, שם ביןות וגבירות דאמא. שווה הפירוש, שאחר הניסירה אליו נקית חסדים ואיה גבורות. כי ז"א נשר כולם מה, שהם חכמה וחסד דאבא, וחכמה וחסד דאמא. והנוקבא כולה ב"ן, שהם בינה וגבורה דאבא ובינה וגבורה דאמא.

אמנם כאן מדובר הרבה מבחי הוווג של ז"א ונוקבא ולא מבניון פרצופים דז"ז. וו"ש, שבביאה א' נتون לה בבחינת הזוג ב"ז דב"ג, ובביאה ב' מה דב"ן. וכונתו לעניין ביאה קדמה כדי לעשותה בח"י כל. ויש בביאה קדמה בא' וזוגים: א', הוא לבחי' כל יבד, שוווג הוה בעצם נעשה ע"י אמא שלא ע"י ז"א, אלא כיון שאין הנוקבא הנפרדת יכולה לקבל ישר מאמא, ע"כ דיא אריכה לקבל המוחין האלו פעם שניית ע"י ז"א, כנ"ל באורך. וע"י הארחת הוהיא, יורדת ה"ת מעיניהם שלה ואח"פ שלה והוחזר למדרגתה ומשגת ע"ס כלים, שנשלמו ש"ת לכל ספירה מה' בבחינות חגי"ת נ"ה שלה, אשר אחר השלמתם נעשה מהם בח"י כולל המשלים לה הכלים של היסוד, ומהכשרה

דנקודים, והוא צריך להתברר מכך דאחר של הנוקדים, שבירורים אלו נבחנו בשם עיבור ב' הבא לאחר ב' שניים של נינקה, כי הבירורים דכלים דפנים נקראו תמיד בשם עיבור א', שמהם באו ב' הפרצופים לעיקר אצילותו כנ"ל. והבא בסוד תוספות נבחן לעיבור ב', שם לבחי' ג"ר דרות, שומנו מב' שנים דיניקה עד ט' שנים ויום א'. והוא הוא משיג פרצוף הגדלות של הרות. ואלו ג' הפרצופים, נקראים ג' פרצופי האחורי, דהינו העיבור יניקה ומוחין דאחר. ונקראו כן ממשום שם רק משלימים בח"י הכלים שלו. ואח"ז יש לו עיבור ג', דהינו לאחר ט' שנים ויום א', והוא יוצאים בו ג' פרצופי הפנים, דהינו ג"כ ע"ד ג' פרצופי האחורי, ונקראים ע"י מ' דפנים דז"א. והם בבחינת המוחין די"ג שנים ויום א', כנ"ל חלק י"ב ע"ש.

הג"ר שבכל קצה מז חוויק התתונות שבו וכו' כל ג"ר עליונים דרישא דז"א כל אחד כלול מ"ט וכל זה נקרא מוחין דגדרות. דהינו הג"ר דרות הנקריא ג"ר לכל קצה מוחין ק', וכל ג' פרצופים עיבור יניקה מוחין דגשמה, הנקרים גרנכח"י דגשמה, כל אלו הם מוחין דגדרות, ובבחינת הוות, כי כל ג"ר הם הוות, וכל ו"ק הם בח"י אלקים. אמנם המוחין דז"ק נבחנים פעמים בשמות אלקים. אלא במילואים דיזידין ההין אלףין, וזה מבחן הדינים שעוזר נמצאים בהם, כנ"ל, בחלק י"ב, אמנם מבחן האורות דג"ר שביהם הם נבחנים לשמות הוות, וכבר נתבאר בחלקים הקודמים, שככל בח"י אורות הם שמות הוות, ואפילו אורות דעתש,

קן) ואו יוצאה הולד כלול דבר ונוקבא: דבר ממ"ה דב"ז, ונוקבא מב"ז, ושניהם הם גברות מב"ז, וזהו שורש קין, כי הוא יוצאה ממש ב"ז, שתחילה שם ס"ג, גדול משם מ"ה, ושת יצא זכר ונקבה שלו מן החור"ג דאבא, שהט מ"ה דמ"ה וב"ז דמ"ה. אך הבל יצא לחצאי: חצי ממ"ה דמ"ה, וחצי ממ"ה דב"ז. ונוקבא שלו חצי מב"ז דמ"ה וחצי מב"ז דב"ז. נחלקו לב' תאות ואותה שהיתה מב"ז דב"ז נקרא תאומה יתרה, יען כי היא מבחוי קין, לכון נתקנא בה קין, והבן זה.

אור פנימי

שהnockבא מקבלת המ"ה הוה לבניין פרצופה עצמה, אלא לבחינת הולדות נשמות, שווה מגיע לה מבחוי זוג ז"א ונוקבא יחד כדי להשלים התתחוננים ממנה. שהם נשמות הצדיקים. שהרי הו"א לא נתן לה המ"ה דב"ז הוה לחלק עצמה, כמו שהוא נתן לה הב"ז דמ"ה והב"ז דב"ז אלא שוגם"ה דב"ז הוה שהוא נתן לה בבחינת רוח, הוא רק מטפת הוווג בלבד, אבל כל המ"ה הוה נשאר למורי בו"א עצמו בבניין פרצופו. משא"כ הב"ז דמ"ה והב"ז דב"ז נתן לחלק ולבניין פרצופה, ולא בבחינת טפת הוווג בלבד, כי הוא דחה אותם מבניין פרצופו עצמו, כי הוא עצמו לא נשאר זולת במ"ה דמ"ה ובמ"ה דב"ז.

קנו) ואו יוצאה הולד כלול מרך ונוקבא דבר ממ"ה דב"ז ונוקבא מב"ז דב"ז. ככלומר שאח"ז כשו"א הולך ומוזוג עם הנוקבא פב"פ להולדת נשמות, הנה הנשימות שהם בבחינת קין, שהם כולם מבחינות מ"ה וב"ז דاما, נמצא, שהוכרים האלו יוצאים מבחוי מ"ה דב"ז, והנקבות מב"ז דב"ז, דהיינו מכ' הבחינות הנ"ל שבביהא קומאה בלבד, אמן הנשימות שיש להם חלק במ"ה וב"ז דאבא, הו"א משפיע בהnockבא מבחינת מ"ה דאבא גם כן. אמן אין לטעות שהנשימות בבחינות קין יוצאים ממש ע"י הכלוי ורוחה דביבא קדמאתה, כי גודע שאין אשה מתעברת מביאת קדמאתה, כנ"ל בחלק ט. אלא הכוונה פרצופו, שהם חכמה וחסיד דاما, שהיא היא, שהנשימות האלו באות מאותם ב'

לבחי זוג. כנ"ל (דף א' תשמ"ה ד"ה אין) ע"ש, והוא בבחינת זוג הראשון דביבא קדמאתה. והוא בבחינת ב"ז דב"ז, שם מבנותו וגבורות דاما.

וזוג היב' דביבא קדמאתה, הוא לבחי רוחא דשי' בה בעליה בביבא קדמאתה, הנקרוא בנימין. כי אחר שכבר השיגה בחוי הכלול דה' בבחינות חג'ית נ"ה של הנקרא יסוד, הנה אז נתן לה ז"א ע"י זוג בחוי רוחא שהיא בחוי האורות המשללים ליסוד דנוקבא שתהייה ראייה להעלות מ"ז. פירוש: כי ابو אח"פ שהעלתה בזוג הא', דובוקים שם גו"ע דמדרגה תחוונה שללה, ע"ש. ועתה נשמות הצדיקים, כנ"ל בחלק ט, ע"ש. ועתה בזוג היב', שנutan לה האורות, דהינו שנעשה הוווג בבחוי המשך שביסוד שללה שכבר נשלים מקודם, הרי הוווג ההוא נעשה ג"כ על גו"ע דגשימות הצדיקים הדובוקים באח"פ שללה, ואו מקבלים נשימות הצדיקים בחוי מ"ז ראשונים שלהם, שם אין אלו נעשה לבחי מkor להעלות נשמות מב"ע, כי מתוך שנכללו פעם אחת בזוג זוג', הם יכולים לעלות שם חמץ, כמ"ש בחלק ט' בהסתכלות פנימית בסופו, ע"ה. וע"כ בבחון שע"י האי רוחא דשי' בה בעליה, נעשה היסוד דnockבא מוכשר להעלות תמיד נשימות הצדיקים לבחינת מ"ז. וב' זוגים אלו נבחנים לא', ואח"כ בזוג ב' נתן לה מ"ה דב"ז, כי הוא אין לה מבחוי מ"ה שבבנין פרצופו, שהם חכמה וחסיד דاما, שהיא לבחי הולדת נשמות, אמן אין וה בבחון

קנח) ובזה תבין, איך יש אנשים זכרים באים מן הגבורות שהוא שם ב"ז, העניין, כי הם ממה דב"ז, והנוקבא שלהם מב"ז דב"ז, גרוועת מהם. ויש זכרים ממה דמ"ה, ונקבות מב"ז דמ"ה גרוועת מהם. אך בערד מ"ה הכלל וב"ז הכלל, יש יתרון גדול לב"ז הכלל על מ"ה הכלל, יען כי שם ב"ז בח"י ס"ג, והוא עליון ממה, כմבוואר בספר אחר בענין המלכים, שהם מס"ג, וזה עניין א"א, שכחף ימין שלו הם חסדים ממה הכלל, וכחף שמאלו הם הגבורות מב"ז הכלל, ואלו הם דעת דז"א.

*קנט) הנה תחלה ע"י מוחין דקטנות, היו דבוקים אב"א, לפי שעדיין אחרים שלהם הם דינין של אלקים, ואח"כ הפיל שינה לו"א, וחוזרין המוחין להסתלק ממנו, ונשאר בח"י יניקה, שהוא השינה. והבן זה מאד.

אור פנימי

ולפיכך בפרצופי א"ק, הגם שהאורות דחתונו מלאים הכלים בעליון, מ"מ עדין נבחנים הכלים בעליון שהם חשבים בהרבה מן התחתון, להיותם בח"י עליון. ולא, עוד, אלא שמתחלת מקובל העליון את האורות דחתון בכלים שלו שנודכו, ואח"כ הוא נותן אותם אל התחתון, ולפיכך לא נגרע מעלהו של בעליון משום שהאורות דחתונו המלאים אותו. משא"כ כאן ב"ז, הבא מע"ס דנקודים שהיה בהם ניטול ושבירה, הנה נגממה מעלה בעליון שביהם, שהרי הם צרייכים לתקן ע"י האורות דחתונו מהם, שהם המ"ה החדש שיוצא באצילות, והם אינם מקבלים מוקדם האורות כמו בפרצופי א"ק, אלא התחתון מקבל תחילת ואח"כ משפייע אותו אל הב"ז כנודע, ע"כ נפל ממדרגותם, ונעשו בחינת התחתון אל האצילות, להיותם צרייכים להשפעתם. אמם עניין היתרון שיש בהם מבחנת שורשם, לא يتגלה עד גמר התקון, כי אחר שהב"ז יקבל כל תיקנו ממה החדש, או יחוור לשורשו, כלומר שישוב ויתחבר בח"י הע"ס דנקודים, שהם ס"ג, ובבח"י פרצופים עליונים לפרטוי

בחינות מ"ה וב"ז שבאו בכלי ורוחא, אבל ודאי שהם צרייכים לווג חדש. וצריך שתדע, שאחר הנסירה, שז"א נשאר כולם מ"ה, דהיינו מב"ז דאו"א, והנוקבא כולה ב"ז, דהיינו מב"ז דאו"א. נבחן ג"כ שבעת הזוג לצורך הולכת נשימות, גולדלים נשומות הוכרים מעצם בניין פרצוף דז"א, שם או ממה דאבא שב, או ממה דאמא שבו. והנקבות נולדות מעצם בניין פרצופה דnockבא, דהיינו או מב"ז דמ"ה שב, או מב"ז דב"ז שב, והבן היטב.

קנח) יתרון גדול לב"ז הכלל על מ"ה הכלל יען שם ב"ז הוא בחינת פ"ג והדא עליון ממייה. כבר נתבאר זה בחילק ח', אשר כל הכלים דאצילות באים מע"ס דנקודים הנקראים ב"ז, שהם פרצוף בעליון של האצילות. וזה דומה לכל הפרצופים הקודמים דא"ק עצמו, אשר האורות דפרטוי התחתון ממלאים תמיד לכלים דפרטוי בעליון אחר שנודכו ונסתלקו מהם אורותיהם, אלא השינוי שבכאן הוא, כי הכלים דנקודים נפגמו מחמת השבירה ותגמולה לבי"ע.

קס) ואז חכמה וחסדים הוסרו מtower הלבושים של נה"י דאמא, כנודע, ונשארו עומדים ערומים בסוד אר"ם על רישא דז"א, וגם חצי דעת תחתון המחבר את ב' טטרין כנודע, וכן חצי דעת העליון, גם הוא נשאר עמהן חצי דמצד החסדים.

קס) ואמנם בינה וגבירות וחצי דעת תחתון וחצי דעת עליון, אלו נשארים מלובשים Tower נה"י דתבונה. וכן הם נסתלקו מז"א, אמן לא נשארו בסוד או"מ כמו الآחרים, כדי להאריך שם מן בח' הרשמי שעה ג' בסוד שינוי נזכר אצלינו בעניין תפילין, ואמן אלו התלבשו Tower נוקבא, וכמ"ש אח"כ. ואח"כ, חורין להסתלק מז' הנוקבא, וחורין תקופה להתאחד עם חכמה וחסדים בסוד או"מ ג' עםם, ולעתות זה צריך זוג אחר בא"א.

אור פנימ'

עומדת אמא, קבלה אמא ג'ר חכמה דב"ז, ש"י זה נתחברו אליה גם הור'ק חכמה מ"ה החדש, כי אז ימצא המ"ה לבחינת מלהם. בדרך הפטצופים התחתונים דא"ק, כנ"ל. וזה שישוב הב"ז להיות ס"ג. וauseip שגס המ"ה יתחדש או יתגדל מעלהו, אמן אין העדר ושינוי ברוחני, כי או יהיה מ"ה החדש לבחינת מלובוש על העיס'ס דנקודים, והעיס'ס דנקודים יחשבו לבחינת פנימיות. והבן, וזה שmagish כאן הרב שיש יתרון גדול לב"ז הכלול על מ"ה הכלול.

קס) בינה וגבירות וחצי דעת תחתון וחצי דעת עליון וככ' הם נסתלקו מז"א אמן לא נשארו בסוד אר"ם וכי מ' בחינת הרשמי וכו'. פ' כי גם בעת עליות למן נשאר בו לבחינת רשמי מן המוחין שעלו ורשימו זו מקבלת האריה מהמוחין שעלו למ"ג, הנבחן לאו"מ. ואומר, לבחינת בינות וגבירות שנסתלקו ועלו למ"ג אינט' מאירים לרשימת הנשארת בו"א לבחין או"מ. והוא מטעם, כי בעת עליית הו"ז למ"ג, כלל הוו"א באבא, ונוקבא נכללה באמא, ובעת הזאת נמצאABA בא כליה במ"ה, דהיינו חכמה דמ"ה כמו א"א, ואמא כליה ב"ז, כי ע"י כיפות ראש דעתיק למקום א"א שם

קסב) ונמשcin מזווג היה ב' מנצפ"ך: א' ביסוד אמא, וא' ביסוד דמלכות, וא' נمشר ל'חכמה, וא' נمشר לעטרא דגבורה. וע"י אותה העטרא נמשר אותו המנצפ"ך הב' אל יסוד דמלכות. ואלו המנצפ"ך כפולים, הם יותר נמתקים, כי החכמה היא גבורה בשרשיה, כי לנו חכמה דא"א נתלבש בה גבורה דעתיק.

קסג) והנה אחר שירדו שם ונעשו כולם מקיף, אז מתחילין לכנות תחלה בינה וגבורה בפנימית דז"א, ושניהם בהוד דאמא בלבד, ואו מטאPsitin ג' פרקי הود בכל קו שמאלוי דז"א, ומפרק אחרון נעשה מות בינה אל המלכות. והנה כשנסתלקו בינה וגבורה מז"א כנזכר בסוד השינה, אז היו מאירין בנוקבא לאה, בסוד או"מ, ומשם נמשר אל המלכות רחל, ואינם ישינות כמו זו"א.

או ר פ נ י מ י

זהו"ז מקבלים כל המוחין תכף בכת אחת, דהינו אחר שהשיגה המנצפ"ך ע"י ז"א, כבר הוא משפייע לה אל היסוד של עצמה על המ"ז דידה. וזה אמרו, "א' ביסוד דאמא, וא' ביסוד דמלכות" כנ"ל, שא' היא מקבלת ע"י התכלמותה ביסוד דאמא. וב' היא מקבלת על המ"ז שלעצמה, שהיא נבחנת ליסוד דמלכות. וזה אמרו, "א' נמשר ל'חכמה, וא' נמשר לעטרא דגבורה" כולם, שהראשון נמשר מנצפ"ך הב' כולם, שהראשון נמשר בבחינת גבורות וכיריים, כי קומת חכמה זו ייצאת על המזולין, שהם מבחינת צמצום א', שהם נבחנים לדינין תקיפין בראשא, כנ"ל (דר' א' תשם"ז ד"ה הזוכי) ע"ש. וע"כ המנצפ"ך זה נבחן לבתי ממוחך לזריך הנוקבא כי היא צריכה לקבל מעטרא דגבורה שבמוחין דז"א, ע"י המלכות דאמא שאינה כלולה במוחין דז"א, שם יוצאים המוחין דנוקבא מחדש בראש ה"א ואח"כ הוא משפייע לה ע"י נה"י שלו, כנ"ל בדברי הרוב (בחלק זה אותן קני"ז) ע"ש. ואו נמתקים המנצפ"ך בסוד מנצפ"ך כפולים, דהינו מעטרא דגבורה שבמוחין דז"א, וממלכות דאמא אשר שם, ונמתקים כל צרכם, בסוד

שבהן, כנ"ל, בחלק י"ב.

קסב) ונמשcin מזווג ההוא ב' מנצפ"ך, א' ביסוד דאמא וא' ביסוד דמלכות וא' נמשר ל'חכמה וא' נמשר לעטרא דגבורה ועל ידה נמשר אותו מנצפ"ך הב'. סירוש, שיש בזוג ההוא בכללו, מעת עליית מ"ז עד באיתו למקום, ב' מני מנצפ"ך: שא' היא מקבלת מאما שלא ע"י ז"א, דהינו בעה התכלמותה באמא עלאה בזוג דחו"ב, שאו נבחן באמת, שהחכמה משפטה המנצפ"ך ליסוד דאמא, דהינו על המ"ז דאמא, אלא משום שהנוקבא נכללת באמא, ע"כ היא מקבלת ג"כ המנצפ"ך הזה. אמן אין קבלה זו מספקת אל הנוקבא, אלא שהיא צריכה לקבל אותו המנצפ"ך בפעם ב' מן ז"א אחר ירידתם למקומות עצם. כנ"ל. ואו נבחן שהמנצפ"ך מושפע אל היסוד דמלכות,

קסד) ועיין בעניין חת"ך, שהם ב' אחוריים דז"ן ג' בח"י שיש: א' בהויה, וא' במצפ"ץ, ריש א' באלקים, כי הנוקבא בעת האצילות הראשית לא הייתה רק נקודה א' בלבד, כנודע, וזה הנקודה נקרא אישון בת עין, וזכור זה. ומנקודה זו מתחילה בנין כל מציאותה, והיא לבדה יכולה להיות פב"פ עמו, וזהו שורש כל בח"י הנוקבא, והוא ראשית ואחרית כל דרושא.

קסה) דע, כי הנקודה שנאללה תקופה היא כתר שבת, והיא נקודה א' בלבד, ותחילה קודם העיבור, הייתה בסוף היסודות למטה ממנה, ובזמן העיבור עלתה על היסודות והלבישתו, והגדילה ונעשה כמדת היסודות וכשיוערו. וביניקה עלתה עד ת"ת מאחוריו, ונגדלה כמדת הת"ת ממש.

קסו) והנה בלילה, שהוא כמו בזמן היניקה לו"א, אף הנוקבא היא באצילות הראשית. והנה ט' נקודות שלה אחר חצות, מתחברין עם לאה,

אור פ נ י מ י

מקבלת שם, יש בח"י גבורה דעתיק, שהיא גבורה קשה מטעם היות מצטצום א'. וזה אמרו „לכן חכמה דא"א נתלבש בה גבורה דעתיק" דהינו ח"ס דא"א שבתוכה גבורה דעתיק, שם מלבשת אמא בעת הזוג. וזה טעם נוסף על הטעם שנtabאר בדיור הסמור. וע"כ המנצח"ך הזה שהנוקבא מקבלת בעת התחלוותה במ"ן דאמא עילאה, איןנו מומתק כל ארכו, כי יש בו עוד בחינת דינא קשיא שאין לו אויל הנוקבא הנפרדת, ולפיכך הם יורדים ממש למותין דז"א ומתמתקים שם בסוד מנצח"ך כפולים כנ"ל. והוא מקבלתם ע"י ו"א עצמו דרך נה"י שלן, ואו הם יותר נמתקים.

קס) ט' נקודות שלה אחר חצות מתחברים עם לאה ונקודות הכתיר מתחילת אצילות ירידת בבי"ע להאר שפ. כי ע"י הק"ש של המטה אנו מעלים הו"ז למ"ז להיכל או"א, שע"י קבלת המוחין אלו נעשה הנסירה, כנ"ל בחלק י"ד, אמנם אין המוחין אלו מגיעים לבחי רחל, כי הם בחינה עלי עליון שלה, ואני יכולה לקבל רק ע"י ז"א.

שהдинין נិיחין. בסיפא, כי נעשים למוחין דנוקבא כנ"ל. וזה אמרו „נمشך לעטרא

גבורה ועל ידה נמשך אותו מנצח"ך הב"ה" דהינו לעטרא גבורה שבמוחין דז"א, אשר עטרא גבורה זו משתפת עם המלכות דאמא, שאו יוצאים המוחין דנוקבא על דמלכות, דהינו היסודות דנוקבא, כמובן.

המנצח"ך כפולים הם יותר נמתקים כי החכמה היא גבורה בשרשיה, כי לנו חכמה דא"א נתלבש בה גבורה דעתיק. פירוש, כי ע"י התחדשות יציאת המוחין דנוקבא בראש הז"א, נעשו שם המנצח"ך כפולים, דהינו מעטרא דגבורה דז"א וממלכות דאמא, כנ"ל בדבר הסמור. ואו נិיחין הדינין ומתחקרים כל צרכם. כנ"ל. אבל بعد שהם מבחינת יציאת המוחין באו"א, שהם מלבושים לגיר דא"א בעת הזוג, שאבא מלביש לכתרא דא"א, ואמא מלבשת למ"ס דא"א ונמצא שאמא מלבשת או גם לגבורה דעתיק, כי חכמה סתימאה מלבשת על גבורה דעתיק, שם נתנו בחינת המלכות דצטצום א', כנ"ל חלק י"ג. ע"כ בקומת חכמה זו שאמא

כזכור במ"א ע"ש. ונקיות הכתר מתחלה אצילות ירדת בבי"ע להאריך שם. וע"י עסוק התורה עולה גם היא מעט מעט, עד שבאור הבוקר נגמרה לעלות פב"פ בזרוע שמאל דז"א, ואז נכנס בה רשמי של המוחין שלא בסוד תפלה שי". וט' הנזקdot יורדין אז בבי"ע.

(קסט) אך היא יש בה רשמי מבחן פנים בפנים, וכיולה לעמוד עמו פנים בפנים אז, בסוד תפילין. ושאר הט' הנ"ל, אלו מעליין אותם מעט מעט מביב"ע עד ברכת אבות, ואז בקריאת שמע, נכנסו ורק דגדלות בז"א, וט' אלו שלא, גם הם מתחילה לעלות עד ז"א אצילות, ואז עולה המלכות, ואוthonה הנזקdot חוזרת אל الآخر.

(קסט) ומתחלה לתקן כמו בזמן העיבור, ועליה עד תחת היסודות רשם בח"י שורש א' שלא, כנודע שהיא העטרה הנשאר שם תמיד, וגם בחינתה שיורדה בבריה עליה ממש, ואז אותו הבחן שלulta מבריה נגדלת שניית כמדת היסוד כולם, ועיין במ"א. ומשם עולה עליה ג' בנצח והזוד ולא ביסוד, ונגדלת כמותם.

(קסט) ומשם עולה עליה ד' בת"ת. והרי עלתה גם אל שרש אשר שם, שלא נסתלק ממש לעולם, ואז נגדלת כמדת הת"ת עצמו מאחוריין, וואח"כ עולה בחור"ג עליה ה', לנכון יורדים בה ב' האורות תחתונות בברור, וג' האורות עליונות באחתה אך אינה עולה בה עד הוקפות של הרוי"ה כזכור במקומו. והרידיותם הם הרוי"ה אדני, והזקיפות הם הרוי"ה אהיה.

אוֹרְפָּנִים

צריכה לקבל המוחין מו"א, שאין שליטתו וע"כ רק לאה יכולה לקבל המוחין ההם, ורק היא גנסרת מהז"א, כנ"ל דף א' תשנ"ה אוות קכ"ה ע"ש. וחזרה לאה פב"פ עם הז"א, והיא לוקחת ג"כ את ט' הנזקdot דבחינת אב"א שלא מחזה ולמטה ונעשה הווג יעקב ולאה פב"פ בקומה שות. והזוד הגוזב כמו בבחינת הווג דז"א, כמ"ש הרוב לעיל (חלק י"ד אות מ"ז) ע"ש. והוא מטעם כי אין ז"א יכול ליתן מוחין לנזקdot כי אם ביום, שאו שליטה הז"א בחסד, כנודע, אלא רק לאה, שהיא בבחינת נזקdot הגדולה דז"א, יכולה לקבל המוחין ישר מאו"א כמו ז"א עצמו, וע"כ מקבלת המוחין גם בלילת משא"כ רחל, שהיא

קע) ועולה בסוד נקודה בלבד אורך כל הז"א עד הכתיר שבו אב"א. גם בסוד נקודה ולא בבח"י פרצוף עדיין. ועיין במקומו, כי יש זוג באל או"א, וגם יש אז מ"ז דח"ב, ואו נטסף בה הארץ, שתעללה היא כל בח"י האחור עד הכתיר לבח"י מדיה או נקודה א' בלבד.

קע) ואח"כ נכנסין בו"א ג"ר דגדלות, וגם מקipi דاما בלבד, כפי הנזכר במ"א. יעדין לא נכנסו רק הפנימית, וזה נתנים ונעשה בבח"י פרצוף מהחזה שלו ולמתה. זהה בחול, שלא הייתה גם בהיותה באחור רק מן החזה. אך בר"ה, בהיותה באחור עלתה עד הכתיר, גם עתה הגדייל פרצופה גם עד הכתיר. ועיין במקומו איך היא ברחל ובלאה, אך רחל היא מהחזה ולמתה בלבד, וגם כל זה הוא ע"י העלתה המ"ז לזוג או"א (וצ"ע מאד במ"א).

אור פנימי

זה אמרו,, ושאר הט' הג"ל אנו מעליין אותם מעט מעט מב"יע עד ברכת אבותינו וכור, ואו עליה המלכות ואוthon הנקודה חורת אל האחור" כי עתה בברכת אבות באים המתוין ומתלבשים בו"א, ומתלבשים אורות דח"ד בכלים דח"ד, ואורות דח"ד, יורדים שהו שם עד עתה בכלים דח"ד, יורדים עתה למקומם לכלים דח"ת. ואורות דנה"ז שהו מתלבשים מקודם בכלים דח"ת יורדים עתה ומעליהם הנה"י חדשים מב"יע, שעמיהם עולים ט"ת של הנוקבא. והבן היטב, כי המוחין של החזות ע"פ שהספיקו לבחינת ג"ר כלים, כי ע"כ גנסרה לאה וגוחברה עם ט"ת דרחל לפרצוף אחד, מ"מ לא היו מבח"י האורות רק ו"ק, אלא שם ו"ק ומגדלות, שאו נבחן כלים דח"ת כבר נעשו לחב"ד, אולם עוד לא השיגו האורות דח"ד, וא"כ עוד אין בהם אלא אורות דח"ת. וכן גם הכלים דנה"י כבר נעשו לח"ת, אולם עוד אין בהם אלא אורות דנה"י, כי אורות דח"ת נמצאים עוד בכלים החדשים דח"ד, וממצאים הכלים דח"ת שאין בהם אלא אורות דנה"י. ולפיכך לא יכולו הנה"י החדשים דז"א לעלות בלילה, וכן ט"ת הנוקבא הנפרדת שהיא רחל. כנ"ל (דף א' תשכ"ח ד"ה אכו), ע"ש. ואלו ט"ת וגס נה"י דז"א אינם עולים בלילה, אלא רק ביום בעת התפללה כמו"ש שם באורך. ועליהם אומר כאן שט"ת הנוקבא יורדים או בבריאת. כי לא יוכל לעלות אלא ביום בעת שליטות הוכר, שאו הו"א משפיע בה המוחין קיבל בעדה. וועי היטב לעיל (דף א' תקי"ג ד"ה והנה) כי אין כאן מקום להאריך.

קעב) ואח"כ נعشית הנסירה כנ"ל, והנה אחר שנתגדלה אב"א מנו החזה שלו ולמטה, והיתה אז מקבלת האורתיה ע"י מהיצותי, וטפילה אליו וגרועה ממנו, וכדי שתתקן יותר למורי שלא על ידו, צריך שישתלכו המוחין ממנו, וסילוק זה נקרא **שינה** והבן זה.

קעג) כי קודם לכן היו אחוריים של שנייהן כולם דיןין, ולהיותו דיןין היו דבוקים יחד, כי כולם כותל אחד להם, וכך הפיל עליו דורמיטא ונשתלכו ממנו המוחין כנ"ל, הנקרה **שינה**. ואז, נשמהתו, שהם המוחין שנשתלכו מהם, היו מושכין לו חסד וחיות אל ההיא קיסטה דחויטה, שנשאר בתוכו בגוף בעת **השינה**, מן חסד דבינה, והיה מתפשט בו בתוכו, ואז הדינין ואחוריים היו מסתלקין ונאחזין באחורה **דנוקבא**, ונפרדין זה מזו, וזהו, ATI חסד ופריש לון. זו ס' ובatterהא **שקיים רחמי וחסד**.

אור פנימי

לבד אורך כל הוו"א עד הכתיר שבו"ד דהינו נ"ל שמתחללה היא עליה עם ט' התמחנותה שלה לבי"י עיבור, שנקרה נקודה דאחור, עד שהיא מלבשת מבחינה זו דנקודה דאחור עד הכתיר דז"א, שהם ג' פרצופים ע"מ דאחור.

זה אמרו,, ואח"כ נכנסין בז"א ג"ר דגדלות וכוי וונשים בבחינת הפרצוף מהזה שלו ולמטה וזה בחול" דהינו כנ"ל, כי אחר שנשלמה הנוקבא בגין פרצופים האחורה היא חוררת לנקודה תחת היסוד, ועלים פעמי שנית למי לזרק המוחין דפניהם, ואז מקבל הוו"א בעיטה תג"ר דגדלות, מבחינה המוחין דפניהם, והוא היא מותקנת בבחינתה פרצוף, ככלומר, בבחינת פב"פ בקומה שווה עם יעקב, אשר כלפי הוו"א הוא נחשב רק מבחןת התזה ולמטה, משומם שמוthin דחול אין מוחין אלא לעיקב בלבד, אבל ז"א עצמו אין לו מוחין דחוללה אלא רק ע"י עליתו לאו"א עליין כמו בשבת במטף. כנ"ל

דנוקבא שם חוללה מהם. כי האורות מעלים את הכלים, ועדין לא היו שם אורות בשבל הנהי"י אלו דב"י"ע.

אלא רק בברכת אבות, אחר שז"א כבר קיבל האורות דחכ"ד, אשר או הם מתלבשים בכלים דחכ"ד, ויורדים עתה האורות שם לכלים דחג"ת, ואחר שם משיגים האורות דחג"ת, או הם מורידים האורות דנה"י שהיה בהם, אל נה"י החדשים ומעלים אותם לבחינת אצלות, שעמדו עליהם הט"ת דנוקבא. אמנים נודע, שמתחלת, צריכה הנוקבא להשתלם עם ג' פרצופי האחורה עד שתלביש הוו"א בקומה שווה מאחוריו, ואח"כ היא חוררת לבחינת נקודה דפניהם, ואז הולכת ומתקבל ג' פרצופי הפנים, שהם ע"מ דפניהם, ואז היא באה עם ז"א בקומה שווה פב"פ.

זה אמרו,, וואו עליה המלכות ואותה הגקודה חוררת אל האחורה ומתחלת לתתקן כמו בזמן העיבור וכי ועולה בסוד נקודה

קעד) ואנו אלו המוחין הנקרא נשמת ז"א, היו בבח"י מ"ן אל בינה, ונידורגו או"א, ותיקנו את המלכות שלא ע"ז"א. והענין, כי כבר נתקנה לאה אב"א טרם רחל, כי תחלה יוצאי הארץ לאה ואח"כ הארץ רחל, ועדיין שתיהן נפרדות, עם שמקבלות שתיהן ע"ז"א.

קעה) ואח"כ בנסירה, מתחברות שתיהן יחד פרצוף אחד, ע"ז" שנקנכו נה"י דאמא בתוכם, ונמצאת גם רחל עצמה עולה אב"א עד כתר דז"א, ע"ז" התחברות עם לאה (ואפשר שיתלבש לאה ברחל וצ"ע).

קעו) ודע כי אותו הב' מוחין בינה וגבורה דז"א שנסתלקו בנה"י בדינה, הם שנקנכו ברישא דנוקבא ממש, כי החכמה והחסדים נשארו בסוד מקיף לז"א, ואלו הם הגבורות, אשר לקחה הנוקבא בעת הנסירה ע"ז" אמא לחודה, כזכור במ"א. וע"ש היטב.

*קען) ודע כי הגוף החיצון דז"א, נקרא ת"ת, כליל משית סטרין, ויעקב. והגוף הפנימי של ז"א, נקרא דעת, ת"ת מגאו דעתך בשית סטרין, והוא סוד משה וישראל. ולכון אין הדעת בכלל י"ס, כי הוא הת"ת, אלא שהוא הפנימיות. ושמור כלל זה בידך היטב.

אור פנימי

משום שחסד וגבורה שבו הם מהתכללות העליינים, וננה"י שבו הם מהתכללות הנוקבא. ונמצא שעצם הו"א הוא רק בחינתה ת"ת, ולכון נקרא גוף החיצון דז"א, שהוא כולל עיבור יניקה שבו עם הג"ר דז"ק שככלותיו אין יותר מבחינת ו"ק, וע"כ נקרא רק בשם ת"ת.

וגוף הפנימי דז"א, דהינו פרצוף חב"ד שבו, שגמ הוא כולל עיבור יניקה מוחין, כנ"ל, הוא נקרא בשם דעת, שהוא ת"ת מלגאו. פירוש: כי גודע, שאין בו"א יותר מששה כלים, אלא בגדרות עולמים ח"ת ונעשה חב"ד, וננה"י נעשו לחג"ת, וויצוים לו נה"י חדשם. נמצא, שבבחינת ת"ת פרצוף החיצון נעשת דעת בפרצוף חב"ד, ונמצא שדעתינו אינו בחינה אחרת זולת אותו ת"ת דחיצון, אלא שהוא בחינה פנימיות

קעד) כבר נתקנה לאה אב"א טרם רחל וכו' ועדיין שתיהן נפרדות. במש"ל עלי, שאין התחלה לתיקון רחל אלא אחר שהשיג הו"א מוחין דנסמה, שאו נבחנת לאה לנוקבא הגדולה, שמלבשתו מוחה ולמעלה, והנוקבא הקטנה שהיא רחל מלבשת אותו מוחה ולמטה. ואו שתיהן נפרדות, כי כל עוד שאין בו"א מבחינת מוחין דחיה, הוא מוכרה להתחלק לב' פרצופים, משום שמוחין דס"ג אינם מספיקים להשפיע בחינת ג"ר להמון מקום שמוחה ולמטה. כנ"ל (דף א' תש"ל ד"ה וביאורו). ע"ש.

*קען) ולכון אין הדעת בכלל דיס' כי הוא הת"ת אלא שהוא הפנימיות. כי גוף החיצון דז"א נקרא ת"ת כי גוף החיצון הוא בחינת נ"ק, וכן ע"כ, שעיקרם הוא הת"ת,

קעה) וכנמת ישראל הוא גוף הפנימי, ומלכות גוף חיצון. וזוגו ב הגוף הפנימיות, נקרא נשיקין רוחא ברוחא, והבן זה. וכן הוא בא"א בזוג הפנימיות נקרא נשיקין. והפנימי דאבא נקרא מזלא שם ע"ב, והפנימי דז"א הוא שם מ"ה, שקייא דאלנה. ובערך החיצון, יקרא הפנימי נשיקין רוחא ברוחא, כי שם מ"ה הוא רוח, כנ"ל.

קעט) והנה כבר ידעת, כי גופא דמ"ה פנימי, וגופא דב"ז חיצון, וכעד"ז באורות, כי אורות דמ"ה פנימיות, ואורות דב"ז מקייפים. נמצאו, כי נר"ן פנימיות דמ"ה הם אורות לג' כלים הפנימיות, והמקיפים הם אורות לג' כלים החיצניות ממש ב"ז.

אור פנימי

המלכות בכלים דז"א. ועליה זו דאור הוז"א שהוא ת"ת בכלים דבינה, נעשה שורש לעליות החגית דז"א לבחינת חב"ד בפרשוי אצילות. ע"ש היטב בכל המשדר. גם חבון בזה מ"ש בחלק י"ד, שעיקר הגושא להארת חכמה דקומה חכמה דל"ב נתיבות, הוא רק הת"ת, שהוא נمشך ג"כ מעלה זו דאור החסד בכלים דבינה שנעשה בזות מ"ן אל הבינה והшиб פניה לחכמה, ואנו נעשה הבינה לחכמה ומשפעת אל החסד שהוא ז"א. ע"ש. הרי מכל אלה, שהדרעת הוא בחיה ז"א עצמו שהוא רק ו"ק, אלא שהוא מתעללה מחמת עליתו למ"ן לבינה וגורם ליצאת בה קומת חכמה, וע"כ נעשה גם הוא לחב"ד, כי כל מה שהתחתונו גורם לעליון נمشך זה גם לתחתונו, וע"כ נעשה חגית ז"א לחב"ד. והבן זה, כי הוא כלל הגדול ביותר, להבין עמו כל המוחין דז"א.

קעה) ט"ג' א' בזוג הפנימיות נקרא נשיקין והפנימי דאבא נקרא מזלא, שם ע"ב דפנימי. נודע שב' מיני זוגים נוהגים באצילות: א' זוג דב"ר, שהוא בפה של ראש הפרצוף, כנוהג בכל פרצופי א"ק, והוא נקרא זוג רוחני, או זוג דנסיקין, רוחא ברוחא, כמ"ש בחלקים הקודמים. וב' הוא זוג דיסודות שנתחדש באצילות, שהוא לא היה כלל בפרשופי א"ק, והוא נקרא זוג

הת"ת, כלומר, הת"ת שנעשה לדעת. וזה אמרו „שהוא ת"ת מלגאו דעתינו בשיטת סטרינו“, כי כמו שתת"ת דחיצון כולל ו"ק לבד, כן דעתינו כולל יותר מ"ק, כי סוף סוף אי בו יותר מששה כלים, שטע שית סיטרין, ורק חגית נעשו לחב"ד. כנודע. וע"כ נקרא הדעת בשם ת"ת מלגאו, כלומר ת"ת פנימי. ונקרא ג"כ בשם משה וישראל, כי גוף הדעת נקרא בשם משה. וכללות פרצוף החב"ד נקרא בשם ישראל. וזה אמרו „ולכן אין הדעת בכלל הי ספירות כי הוא הת"ת אלא שהוא הפנימיות, וכוכור כלל זה“ כי יש להקשות, לפי הכלל שם עשר ספירות ולא תשע ולא י"א, והרי עם הדעת יש י"א ספירות. וזה שאומר, שאין הדעת ספירה מחדשת בהע"ס, שהרי היא באמת רק ת"ת, אלא הפנימיות שבו, דהיינו הת"ת העולה להיות דעת בעת הנגדות, וא"כ גם עתה אין בו יותר מע"ס.

ועם דברי הרב אלו, תבין יותר המתברר לעיל בשיעור מטי ולא מטי (דף ש"ל בדבר המתחילה עתה). אשר מקור הדעת הוא בחינת אור החסד שעלה לכלים דבינה, אשר בא שם מכח התחלפות האורות, כי אור הכתיר נשאר בפה פרצוף א' דא"ק, ולא נחפט לפרשוף ע"ב דא"ק, וע"כ בא החכמה בכלים דכתיר ואור הבינה בכלים דחכמה, ואור הוז"א בכלים דבינה, ואור

קפ) והנה ידעת עניין ג' כלים וענין האורות מ"ה וטב"ז, והנה ז"ז כל אחד מי"ס גמורות, וכשננסרים נכנס בהם גופ הפניימי דשם מ"ה, וחוזרים פב"פ, ונמצא כי ב' בח"י בלבד שהם מ"ה וב"ז הם מוחין, והבן זה מאד.

קפא) והנה העיבור והיניקה ומוחין שנעשה אחר הנסירה בחרות פב"פ בברכת אבות בברכת מגן אברהם, הוא החסד שם מ"ה שנכנס עתה לו"א, והבן זה כי הם מוחין חדשם דבח"י פב"פ. (אך ממ"א נראה, כי חזוניות יש בה אורות פנימיים ומקיפים, וכן הפנימיות או"פ ואור מקיף. רשות מ"ה הוא החסדים, וז"ס את החסד ופריש לוז גדרין).

קפס) והנה נודע, כי שם ב"ז הוא הגבורה ואחרים, ובזה תבין כי החזוניות הנחלק לג' כלים הוא עיקר הנקרא גוף, ובכל ב' מהם יש מוחין כנ"ל, והם מלובשים תוך ג' בח"י נה"י דاما של חזוניות שלה ג"כ, דהינו בתבונה, וכן עד"ז ג' בח"י לפנימיות. ומהוחין שלהם, נכנסים אח"כ מלובשים תוך ג' בח"י פנימיות נה"י דاما ג"כ. וג' בח"י פנימיות הם תוך ג' בחינות החזוניות, והחזוניות נקרא גוף, והפנימיות נקרא קול.

אור פנימי

דא"א ובחינת פב"פ שביהם דלא פסיק נחשב רק לבחינה ו"ק בלי ראש כלפי קומתם המיויחס להם מנוקדים והם נבחנים ע"כ לבחינת גופו בלבד, ערך קומת ע"ב. וכל זה הוא בקביעות, אבל ע"י העליות מ"ן דנסמות לו"ז, ועל ידי מ"ז דו"ז לאו"א, או או"א עולים ומלבושים גם לג"ר דא"א, ומודוגים שם על המולין שנעשה לדעת שלהם, והם משיגים נה"י דכלים וג"ר דארות בקומת ע"ב, וזה נבחן לו"ז וג"ר דארות בקומת ע"ב, וזה נבחן לו"ז דראש הפנימי דאו"א, כלומר לו"ז דפה דראש שלהם מקומת ע"ב, ע"כ נקרא בשם נשיקו כי המ"ד דנזער חסド מתלבש בחיר דא"א, והמ"ז דונקה מתלבש בגרון דא"א, שעיליהם מלבושים חיך וגרון דאו"א, ויוציא עליהם קומת ע"ב, כמו שנתבאר בחלוקת הקודם. עשתה.

זה אמרו,, והפנימי דאבא נקרא מולא

גופני, כי הוא נעשה בניה"י דפרצוף חיזון שנקרא גוף, שפירשו ו"ק, כנודע. וטעם חידוש זוג הזה כבר נתבאר בחלוקת הקודם. ע"ש.

והנה או"א דאצליות, ע"פ שיש בהם קומת ס"ג בקביעות, שבחינת קומה זו הם פב"פ בזוויג דלא פסיק לעלמין, הנה זה מספיק רק לבחינת מ"ה החדש שביהם, אמן כיון שמקורם דאו"א מנוקדים הם חור"ב, ע"כ לקומת ע"ב הם צרייכים, ומבחינת ע"ב הם נבחנים בקביעות, שהם רק ו"ק בלי ראש וחסר להם נה"י דכלים וג"ר דארות, כי ע"כ הם מלבושים מתחת לראש דא"א שהוא ע"ב, והבינה שיצאה לבסוף מרأس דא"א היה הכתיר דאו"א, כנודע. וזה הרוב לעיל בחלוקת, שאו"א לקחו מבין שניהם קומת בינה דמ"ה תחדש, וו"ק דחו"ב דבר"ז, כי הג"ר דחו"ב לך עתיק. באופן שכל קומת בינה

קפג) וכבר ידעת, כי המלאכים נבראו מ יכולות היוצאי מפה ו'א', והם מזוגג הנשיקין רוחא ברוחא, שהוא פנימיות ז'א הנקרא יכולות, ופנימיות נוקבא הנקרא דבר, והבן זה. וכשאין בה רק חיצוניות שהיא עמדת אב'א, נקרא יונת אלם. והנה ידעת מהיכן קול ודברו לאדם, שהוא הגוף הפנימי, שבו מתלבש נר'ן, ובמota האדם מסתלק הגוף הפנימי עם נר'ן, ונשאר גוף החזון אלם.

קפ(ד) ודע, כי בעליית ז'א בסוד מ"ז, עלים פנימיות עם המוחין של החיצוניות, כי כל זה הוא תוספת. והסבה, כי צריך לבחינת מ"ז שיעלו

אור פנימי

גמורים וע'כ נקרא הוווג דח'ב"ד אלו בשם זוג DNSIKIN.

זה אמרו (באות קע'ח) וכנסת ישראל הוא גוף הפנימי ומילוט גוף החיצון, זוג ב' הגופות הפנימיות נקרא DNSIKIN. כי בעת שהנוקבא מקבלת פרצוף הפנימי שלה דפ'ב'פ', היא נקראת הכנסת ישראל. משוט שפרצוף הפנימי זו'א נקרא ישראל, והוא יתו משפע ומכניס אורותיו לפרט' הפנימי DNSIKIN בסוד הוווג DNSIKIN; נקראת משוט זה הנוקבא בשם הכנסת יהוד. ובבחינת הוווג של ישראל וכנסת ישראל, שם' ב' גופות הפלנמיות נקרא זוג DNSIKIN. כנ"ל, להיותם הוווג DNSIKIN דא'א דקומה ע'ב נחabit לווג DNSIKIN.

קפ(ד) בעליית ז'א בפ'ד מ"ז עלים פנימיות עם המוחין של החיצוניות כי כל זה הוא תוספת. כי יש כאן ג' פרצופין באצלות זולת דרך יסודות, כנ"ל בחלק י"ד.

שם ע'ב' דהינו מבואר, אשר קומת בינה דאי'א המלבושים לא'א מגנון ולמטה, נבחנת לחיצון דאבא ואמא, משום שהם מיחסים לקומה ע'ב' וקומה זו אינם מקבלים זולת ע'י עלייתם לא'א שימושים שם במ'ז דמולין, וזה הם משייגים קומת ע'ב', שהוא פרצוף התב'ד המיחס להם מושרים מנוקדים. וע'כ מכנה הרוב את פרצוף הפנימי דאבא בשם מולא, ובשם ע'ב', כי חב'ד דס'ג הוא בערך מוחין דז'ק בשבלים, ורק קומת ע'ב' שימושים ע'י מולא, הוא הנחabit לפטורי הפנימי דאבא, וכן דאמא. וע'כ רק הוווג DNSIKIN דא'א דקומה ע'ב' נחabit לווג DNSIKIN.

זה אמרו „והפנימי זו'א הוא שם מ"ה שקייא דאלנה ובערך החיצון יקרא הפנימי נשיקין רוחא ברוחא כי שם מ"ה הוא רוח" הוא מדגיש בזה שבחינת זו'א הוא שם מ"ה שלעולם הוא רוח, שהרי אין יותר בו'א רק שש כלים חג'ת נה'י, ואפילו בעת הגולות לא גוטסטו לו כלים דח'ב"ד אמיתיים דבחינת ג'ר, אלא רק הכלים דתג'ית נעשו לו לח'ב"ד. כנ"ל. ולפ'ז, למה נקרא זוג DNSIKIN, הרי אין נשיקין אלא בחינת ג'ר ממש. וזה שאומר, שנקרוא זוג DNSIKIN רק בערך פרצוף החיצון, שהוא בבחינת ו'ק לגמרי, כנ"ל, ובערך נבחנים התב'ד פרצופין הפנימי זו'א בבחינת ראש וג'ר

א' תשפו . חלק ט"ו תלמוד עשר הספרות בניין הנוקבא

ג"כ ג"ר ממש ולא ר"ק, כמו"ש במ"א, וג"כ ג"ר של החזוניות נקרא מוחין, והכל עולה בסוד מ"ן: ג"ר החזוניות, וכל הפנימיות.

קפה) וכשהוזור לירד, נוכנים תחליה הג"ר דחצוניות מלבושים בבח"י פנימיות דחצוניות נה"י דאמא, ואח"כ יורד כל ג' בח"י פנימיות דז"א מלובשים תור הג' בח"י פנימיות נה"י דאמא.

אור פנימי

לג' כלים פנימיות, שנפש רוח מתלבשים בבב' הכלמים דעיבור יניקה, והנשמה מתלבשת בפרצוף המוחין של הפנימיות, וכל ג"ר ז' אלו הם שם מ"ה. כמו"ש לעיל כי הע"מ לאחר, הבאים להשלמת כלים, דהינו לעילם המוחין דז"ק, אין בהם אלא אורות דב"ג, ומוחין דפב"פ כולם באים מ"ה, דהינו ג"כ כל הע"מ שלתוכם.

ומה שהרב מכנה לאורות דב"ג בשם אורות מקיפים, אין הכרונה לא"מ ממש, שהרי הם ג"ר ז' פנימיות המתלבשים בע"מ פרצופי ואחרו, וא"כ אינם מקיפים אלא פנימים. אלא שיש כאן עניין של תחthon וועליזון. כי להיות הכלמים דב"ג שיכים לע"ט דנקודים, שהם העליון לפרצופי אצלות, כנ"ל באורך, ע"ש. וע"כ נבחנים ג"כ המוחין שביהם, לבחינת מוחין דעליזון, כלומר, שאיןם במקומם האמתי שייתה נבחן להתלבשות גמורה, כיימה ציריכים לעמוד במקום העליון, דהינו בה"פ נקודים הקודמים לאצלות. ולפיכך נבחנים הכלמים הרים בשם כלים חזוניים לאצלות, שפירשו, שהם למעלה מן מדרגת האצלות.

וכן האורות המתלבשים תור פנימיות הכלמים הרים, נבחנים בשם אורות מקיפים מטעם ההוא. כי זה הכלל כל אור פרצוף עליון הוא נבחן לבחינת או"מ לפרצוף תחthon, אם נמשך ממנו איזה הארה אל התחthon. וכל הכלוי שבתחthonו המקבל לאוותה הארה נקרא בשם כלוי חזון, שפירשו, שאינה מבניון של התחthon למורי, כי אלו היה היה הכלוי למורי מבניון התחthon לא היה

האחר, שהם ו"ק הכלולים עיבור יניקה, והמוחין דז"ק, דהינו ג"ר דרות, שהם נבחנים לג"ר לכל קצה וקצה מן הו"ק, כנ"ל בדברי הרוב ע"ש. והם נקראים כאן מוחין של החזוניות. והנה בעת עלית מ"ן לא"א עולים רק לבחינת ג"ר דז"א, שהם המוחין תוספת שאים מעיקר פרצוף, כנ"ל באורך. ע"ש. וע"כ נבחן שעולים כאן בבחינות מוחין, א' הוא כל פרצוף הפנימי, שהוא כולם לבחינת מוחין וג"ר. וב' הוא המוחין דחצוניות, שהם ג"ר דרות הנבחנים למוחין דז"ק, כי גם הם לבחינת ג"ר ותוספות כנ"ל, וזה אמרו,, והכל עולה בסוד מ"ן, ג"ר החזוניות וכל הפנימיות" כմבוואר, שהם ג"ר דרות, וכל ג' הפרצופים של הפנימיות שהם ע"מ כנ"ל.

זה אמרו לעיל (באות קע"ט) ידעת כי גופא דמ"ה פנימי ונופה דב"ז חזון, וכעד"ז באורות כי אורות דמ"ה פנימיות ואורות דב"ג מקיפים נמצאו כי ג"ר ז' פנימים דמ"ה הם אורות לג' כלים הפנימיות, והמקיפין הם אורות לג' כלים החזוניות" דהינו כמבוואר, שיש ג' פרצופים ע"מ לבחינת החזון, שהם נבחנים לג' כלים דחצוניות, שפירשו ו"ק, שהם מתלבשים בכ' הפרצופים דעיבור יניקה. והנשמה, שהיא ג"ר, מתלבשת בפרצוף המוחין של החזוניות, דהינו המוחין דז"ק, שהם ג"ר דרות, כנ"ל.

וטע יש ג' פרצופים ע"מ בפנימיות, שהמוחין דפב"פ הבאים משם מ"ה, נבחנים

Kapoor) ודע כי כשהאנו אומרים שעלה זו"א בחיצוניות נה"י דאמא אין בפעם א', רק תקופה בסוד עיבור בבחינת חיצונית, ואח"כ בינויה בבחני אמצעיות, ואח"כ בגדרות בבחני פנימיות.

אור פ נימוי

שם באים בניה"י דאמא. לבין המוחין דפ"פ' שאינם באים רק במלכות דאמא בלבד, ומקבלים רק הארה מן עטרה דגורה שבמוחין זו"א, כמ"ש שם.

אמנם יש להבין היטב היטוב הפרש הוה. כי מהו החקיק, אם מקבלת מוחין מן נה"י דאמא או רק מלכות דאמא. וכן צרכיהם להבין, למה בעת שמקבלת מוחין מן נה"י דאמא עצמן, דהיינו המוחין לאחר, אז אינה צריכה אל הו"א, ואם היא מקבלת מלכות דאמא, דהיינו המוחין דפ"פ', אז היא צריכה אל הו"א.

צרכיהם לזכור כאן מה שפירש הרב בדבריו הזוהר, במ"ש דאמא בדכורא אסתימת, שהוא, משום שניה"י שלה נתלבשו ונעשה מוחין בו"א שהוא זכר. שו"ס הפסוק, שלוש פעמים בשנה יראה כל זכר את פניו האדון ה' אלקי ישראל (עי') וזהר שמות דק"ד) ולפי"ז יש להבין למה היה נקרה בשם נוקבא אמא, אם היא מסתימית בזכר. אמנם העניין הוא, כי הדבר הוא בעת שניה"י דאמא מתלבשים עם מוחין דחיה בו"א, שאו הבינה דא"א חזורת בראש דא"א, ומשנת קומת ע"ב כמו א"א, ונבחן או שאמא חזורת להיות חכמה שהוא דכורא, וע"כ נעשה נה"י שלה לנ"י דכוורי ממש, ומתלבשים בו"א בבחינת מוחין דחכמה שבhem. ווע"ש הרב שאמא נקרא דכורא בעת אשר נה"י שלה מלובשים במוחין זו"א, דהיינו בעת שמקבל ממנו מוחין דחיה, שם בבחינת חכמה דל"ב נתיבות, והם אינם מתגלים כי אם ע"י מ"ז זו"א, וע"כ הם נקרים על שמם, כי אם עצמה אינה צריכה להם, כנ"ל בחלק י"ד.

גם זה סוד מה שכותב הרב לעיל

ראוי לקבל האו"ם של העליון. ומשמעותו הרבה בויה עניין עמוק מאד, שהוא קשה להסבירו למורי. אמונם זה מבואר במפורש בדברי הרב עצמו, שככל ההארות בבחינת ב"ז, נשבות לאורות דעליו. הנקרים או"ם. ודבר זה נכבד מאד.

זה אמרו (באות ק"פ) ,,ונמצא כי ב' בחינות בלבד שהם מ"ה וב"ז הם מוחין והבן זה מאד" ממשינו בויה לבל לחשוב, שהארות דב"ז אינם כ"כ חשובים בבחני מוחין. וזה אמרו שאין במוחין אלא ב' בחינות בלבד, שהם מ"ה וב"ז, ככלומר שימושיים יחד. כי בבחינת החסדים בעיקרים הבאים מ"ז ותם מאיירים תמיד ייחד. ולבן הוא מסיים והבן זה מאד. כי זה הוא כל פנימיות הבנת המוחין.

זה אמרו,, העיבור והינוי ומו"ין שנעשה אחר הנסירה וכו' והוא החסד שם מ"ה שנכנס עתה לו"א, והבן זה כי הם מוחין חדשים בבחינת פב"פ' הנה לא בכדי ציון הרב,, והבן זה, כי יש כאן הבנה רבה ועומקה באלו המוחין החדש דפ"פ'. כי אחר שהנקבא נתגדלה ועלתה באחריו זו"א בקומת שווה עמו עד הכתיר, מכח הנה"י דאמא שנתלבשו בה שלא ע"י ז"א, שאו כבר הנקבא אינה צריכה לו"א, הנה שוב חזורה לנוקודה תחת היסוד זו"א, ובאה בבחינת עיבור יציקה מחדש, שהפרישו הוא בחינת ויק ביל ראש, ואח"ז בבחינות מוחין חדשים, שהם אינם עוד מנה"י דאמא עצם, אלא בבחינת מלכות דאמא שאינה כללת נה"י שלה הנעים מוחין לו"א. כנ"ל בדברי הרב (דף א' תשע"ג אות קני"ע"ש). הרי הפרש הגוזל, שיש בין המוחין לאחר

קפו) ונמצא, כי ג' בחיה פנימיות ג"ר דז"א, בתקילה הלבישו ג' בחינות דחיזוניות לג' תחתנות נה"י דاما, ואה"כ, חור לעלות ומלביש ג' בחינות פנימיות ג"ר דז"א לג' בחיה פנימיות נה"י דاما, ע"י ג' בחינות עי"מ, והג' בחינות חיזוניות נה"י דاما ירדו, להיוון מתלבשים לג' בחינות חיזוניות דז"א, וכע"ז בכל עליות.

אור פנימי

(בחלק זהאות ו'). "דא"א כחדא נפקין דכורא כמו הוז"א, כי הם נמשכים מבחינת מוחין דס"ג, הם שניהם בוחנת בינה ואו כחדא שריין". שפירשו שנה"י דאו"א דובקים תמיד כחדא, וווגם לא פסיק בהינות זוג בינויהם, כי אינה צריכה לעלמיין, ואין לדבר כלל מנה"י דاما המיחדים רק מاما, כי בעת שא"א, הם במוחין דס"ג, הם שניהם בוחנת בינה ואו נחשבת אמא לנוקבא אע"פ שנה"י דאבא כללים בה. וזהו,, כחדא נפקין" קלומר שיוציאים-לבר מראש דא"א ייחד דהינן, מוקמת ע"ב שהוא דכורא, ואין להם פק. מוחין דס"ג שהוא נוקבא כמו בינה, ולפיכך אע"פ שנה"י דאבא נכללים בה בהכרח כנ"ל, מ"מ נחשבת הנה"י שללה לנוקבא. גם זהו,, כחדא שריין" דהינו בעת חורת הבינה לראש דא"א שמודוגת על המולין כנ"ל בחלק י"ד, הנה או גם אמא משגת מוחין דע"ב דכורא כמו אבא, ואו הנה"י שללה בחינת דכורא כי עצם נה"י דאבא הנקראים ע"ב, נכללים בה ממש, ונחشب היסוד דاما ליסוד דכורא. באופן, בין שהם במוחין דס"ג שם בחיה"י נוקבא, ובין שהם במוחין דע"ב שם בחינת דכורא, הם נמצאים בזוג דלא פסיק לעלמיין. בסוד האי שביל בהאי נתיב יתיב. וכוכור ותבן את זה. (ועי' לעיל דף אלף ס"ח אות קכ"ב).

ועם זה תבין היטב מה שמדליק הרב כל כך (לעיל בחלק זהאות קנו"). חלק בינו מוחין דז"א בינו מוחין דנוקבא. כי מדגיש שם, מוחין דנוקבא יוצאים על מלכות דاما שאינם בכלל הנה"י שללה שנעשו מוחין לו"א. ע"ש. כי אם גם המוחין דנוקבא היו יוצאים בוחנת נה"י דاما שנעשה מוחין לו"א, היהו גם הנוקבא בוחנת

ובזה תבין מה שמדליק הרבה להפריש בין מוחין דפנים, שהנוקבא צריכה לו"א, ובין מוחין דאחור, שאו אין הנוקבא צריכה אליו. כי בעת הנסירה, שאו נבנה בוחנת פרצופה והוא מקבלת המוחין ע"י התלבשותן ולא היה לה שם מזיאות של ג"ר. והבן היטב.

קפק) נמצא כי אין עלייה דג"ר דז"א בג"ת דاما נעשה בפעם אחד, כי צרייך עיבור יניקה ומוחין לחיצניות, ועיבור יניקה ומוחין לפנימיות וכן בכל הנסיבות שיש בכל הנסיבות הם עד"ז. ומעטה אל תחתה אם נתנו התפלות באורך גדול, כי כמו בח"י צרייך עד שיעלו ג"ר בג' אחרונות של העליון ממנו, וכן בכל בח"י.

אור פנימי

לפיכך אין יכולם לקבל חכמה בלי התלבשותה תוך החסדים. ובבחינת החסדים, אין הנוקבא יכולת לקבל זולת בדרך המדרגה מן הו"א ונמצא שאין נה"י דاما המתחבשים בנוקבא מועילים לה אלא רק המתחבשים או הטעמה בלבד, ונמצא שבעת לבח"י או הטעמה בלבד הו"א לאחר עז עלייתה למקום שווה עם הו"א מעתה עד הכתיר שלו, היא נמצאת או מהוסרת או רח הטעמים, ונמצא מזה, שאיפלו או הטעמה החסדים, אין יכולת להאריך בה בתלבשותם גמור, מפאת החסرون דלבוש החסדים. וו"ס מה שכטב הרוב לעיל שהאורות דב"ן נבחנים למקיפים (לעיל אותה קע"ט ע"ש). כי המוחין אלו לאחר שהם באים מב"ן, אין יכולם להתחבש לגמרי בנוקבא, מותר שחרר להם לבוש דורו החסדים ועכ"ג הג"ר דב"ן נחשבים לה בח"י או"מ. ומטעם זה לא יכולה לעמוד במצב הזה של קומה שווה עם כליה לאחר, והיא חורה לנקודת תחת הו"א, לאחר, ובאה בע"מ דפכ"פ מחדש, כי אחר שהיא מקבלת מז"א, יש לה או או הטעמים דמ"ה, שבה מתחבשת הארת חכמה. ואו יש לה הג"ר בבחינת התלבשות.

וכדי שתבין היטב העניין הזה, עתיק לך לשון הרוב (בשער הכוונות ביוה"כ דריש ג') וויל,, "אי אפשר שיתפס ויתלבש או רח הא"ס בשום א' מהי" ספירות, אלא עד שיתלבש תחולת אור החכמה בהם, ואו או רח הא"ס מתחבש בתוכן החכמה ומתפשט בתוך הספרה. וו"ס כולם בחכמה עשית. וכע"ז אין שום אחד מהו"ק חג"ת נה"י יכול להתחבש בו או רח הא"ס אם לא שיתלבש בהם בתחילתו אור החסד. וו"ס יומם יצוה

נה"י דاما בתוכה, הנה אז יש לה מוחין דרכו, בסוד אמא בדרכו אסתמיון, ואינה נחשבת אז לבחינת נוקבא כלל, כי אינה צריכה אליו, ולא שיר כל שם זוג בינויהם. אבל במוחין דפנימים, הרוי היא חורת תחילתה לנוקדה תחת היסודות, ומתקבלת בדרך המדרגה ע"מ ע"י הו"א, ולא ע"י נה"י דاما, שפירשו הוו, שהיא מקבלת המוחין רק מלכות דاما שאינה בכלל התלבשות המוחין דז"א, וכל בבחינת ג"ר שלה הם רק מותר התכללות המלכות דاما בעטרא דגבורת דז"א, ונמצאת עתה שהיא צריכה תמיד זוג עם ז"א, כדי לקבל המוחין מהזוג שנעשה תחילתה ע"י היסוד שלו, בסוד בניין הכלול ביחס, דהיינו העטרא דגבורת שלו, כנ"ל (ב חלק י"ד אות ע"ז). ומשם היא משגת ג"ר ולא זולתו, ועכ"ג היא צריכה אליו. וזה ההפרש הגדול בין מוחין דאחוර למוחין דפנימים. ווכור זה.

ואין להקשות, כי לפ"ז גודלים יותר המוחין דאחוור מוחין דפנימים. שהרי במוחין דאחוור יש לה הג"ר מכך נה"י דاما, שהם עצמות הג"ר, מה שאין כן במוחין דפנימים, שאין לה רק האריה מג"ר, וכן היא צריכה להיות בזוג עם הו"א. אמן העניין הוו, כי אין מוחין דחכמה יכולם להתחבש בפנימיות הפרטוף זולת בתלבשות בחסדים. כנ"ד, כי זה כל ההפרש בין הבינה ובין הוו". שהבינה עצמה יכולה לקבל חכמה בעלי התלבשות בחסדים, להיותה עצמה החכמה, כי כל הג"ר חשובים כחדא, אבל וו"ז שהם מקורם רק בח"י חסדים הנמשכים מבינה, כמו"ש לעיל בדף ה' ד"ה וטעם.

* קפט) והנה בミחת ז"א עד שליש עליון דת"ת שלו כבר ירדן אחורי או"א אבל אחורי יש"ס ותבונה לא נגמר עד מיתה נוקבא דז"א,

או ר פ נ י מ י

המפתח הכי חשוב לידיעת בנין הנוקבא חורנו והדפסנווה כאן. כבר נתבאר שם, ש"ד קומות ממשה למלחה יצאו בא"א לעליון, שעיקרם הוא קומת הסתכלות עיינינו דאו"א לעליון זה בזה, אשר המעליה למטה שלו והוא מלך הדעת. אלא מסבת הזרקנות ושבירת הכלים, יצאו עוד ג' קומות זו למטה מזו, שטם: גופא דאבא, וגופא דאם, ויטודות דאו"א, שבחיי המעליה למטה שלמה הם ג' המלכים: חסיד, גבורה, ושליש עליון דת"ת עד החוזה. לאחר שנשברו הכלים דחג"ת עד החוזה, נתקבל גם בחינת המ"ן דז"א שהיו צריכים להיות בבחינת קיום והעמדת בראש דאו"א, ועל כן נתקבלו ג' המוחזין דאו"א, ויירדו מבחןת ראש לבחינת גות. דהינו מקום ד' המלכים דחג"ת דז"א ונעשו לבחינת ויק' בל' ראש. וכבר ידעת, שאלות האחורים הם באמת אותם בוחנת אח"פ דאו"א שנפלו בעת למצום ב' דנה"י א"ק, למקום הטעון דז"א, אלא בעת גדלות דנקודים חזרו ונתחברו בראשיתו דאו"א בבחינת נה"י חדשם כלים, ולפיכך אחר שנתקבלו המוחזין האל, וחזר למצום ב' למקוםו, ירדן ג' האח"פ שהם הנה"י כלים, אל המקום שבו מטרם הייתה ביאת המוחזין. כמ"ש שם.

עד"ז יצאו ד' קומות בישוטו התגרא שם: הסתכלות עיינינו דישרו"ת, וגופא דישטו"ת, ויסוד, ומילכות. אשר המעליה למטה שלם, הם ד' המלכים: ב"ש ת"ת, וגונ"ה, ויסוד דז"א, מלכות דז"א. ואחר שנשברו ד' הכלים האלה דז"א עד המלכות שהיא הנוקבא שלו, נתקבלו המוחזין

ה' חסדו. כי החסד נקרא יומם, יומא דכליל כלחו שיטתא יומין, שם ו"ק. ונמצא שבתחלת מתפשט אור החסד בתוך ו' ספירות תחthonות דאצלות, ובתוך החסד מתלבש אור הוכמה, ובתוך הוכמה מתלבש אור א"ס. אבל הבינה, אין מחלבש בתוכה אור א"ס אלא ע"י הוכמה בלבד. והרי זה דרך כלות. כל הייס' דאצלות וכעדי"ז הוא בכל הפרטים" עכ"ל. רוצח לומר אפילו ז"ת העש"ה כל המשן.

הרי מבואר מדברי הרב, שבעת שבינה שבה לראש דא"א ומקבלה הוכמה, היא נבחנת שם לאור הוכמה בלבד. ותוך אור הוכמה מתלבש בה או"א א"ס. אבל הו"ק, שם זו"ז, מחייבים לקבל מחילה אור החסד, שהוא נעשה לבוש לאור הוכמה, בסוד יומם יצוח, ואו מתלבש או"ס תור הוכמה. העש"ה. והוא הטעם שאין הנוקבא יכולה להיות במצב הזה דאחורי הו"א אע"פ שיש לה שם נה"י דכוורא דאם, כי אין שם בנה"י אלו אלא אור הוכמה, שאור הזה צרייך לבוש של חסדים, וכיון שאי אפשר לה לקבל חסדים רק דרך המדרגה מז"א בעלה, ע"כ חורה ומיעטה את עצמה לבחינת נקודה תחת היסוד, כדי לבא מחדש בע"מ דפכ"פ. כנ"ל.

קפט) במתנת ז"א עד שליש עליון דת"ת שלו כבר ירדן אחורי או"א אבל אחורי ישמרות לא נגמר אלא עד מיתה נוקבא דז"א. כבר נדפס מאמר זה לעיל במקומו דף תקל"א מאות ב"א עד ב"ג. אכן לא נתבאר שם העניין די צרכן ומחריך שהוא

* ע"ח ח"א שער ט': שער שבירת הכלים אמצע פרק ב'.

ולכן האחוריים דאו"א לוחתם ז"א והאחוריים דיש"ס ותבוננה לוחתם המלכות ומתלבשים האורות שלהם בהם, דוגמת המוחין דז"א.

אור פ נימוי

המלביש על החגית אלון, וגם או"א עלו ליאש דא"א. ועד"ז כל בח"י נה"י של המדרגות, שמכח צמוד ב' נפלו לרשותם בחינת החגית שלמעלה מהם, נמצאו עתה בעת ירידת החגית לפה שנה"י אלו חזרו ונעשו לבחינת החגית וע"כ נה"י דא"א עלו לחגית שלו והעלו עמו גם הוז"א שהיה מלביש על נה"י שלו, ואו נכללו הוז"א בחגית דאו"א שם עתה הנה"י דאו"א.

הרי נתבאר, שככל סיבת עליית או"א בראש דא"א, שם מקבלים הזוויג המוריד החגית מעיניהם ומעלה אוח"פ, שהם האחוריים שלהם שנפלו בעת שביה"כ, הוא מפאת עליית מ"ן של הוז"א אליהם, שאו עולמים לא"א ואו משיגים האוח"פ שלהם, שהם הנה"י החדשים המשלימים לע"ס דכלים ואו מקבלים או"א על ידי זוג דנסקיין דא"א, את בחינת ג"ר דע"ב. ולפיכך נוטל גם ז"א בחינת המוחין דאו"א, כי זה הכלל כל מה שתהתקוו - גורם שיצא בהעליו חזר כלה רירוח הזה גם אל התחתון. ולפיכך ע"י עליית מ"ן דז"א, שגרם לננה"י דא"א שייעשו בחגית, והעלה שם האחוריים דאו"א שנפלו לבחינת נה"י עם עלייה הוו, אשר או השיגו או"א בחינת נה"י החדשים, ונשלמו בג"ר דאורות נמצאו גם הוז"א לוחק אותה הקומה. וזה אמרו „האחוריים דאו"א וכו' ומתלבשים האורות שלהם בהם, דוגמת המוחין דז"ו"נ"ז" דהינו כפי השיעור שזו"ז מקבלים המוחין מא"א, כבר בהכרה העלה דוגמתו מבחינת האחוריים שלהם. כי נתבאר שככל בחינת קבלת המוחין דז"א הוא משומ שגורם לאו"א אלו המוחין, דהינו משומ שעיל ידו נתעל נה"י דכלים דאו"א ויישו"ת והג"ר דאורות כנ"ל. נמצא שישור מוחין דז"ו"נ"ז ושיעור השלמת האחוריים דאו"א ויישו"ת שקולים הם. אמנם יש להבחין

דישו"ת, וגם האחוריים שלהם ירדו למקום הגופות תנהי"ם, ונעשה לבחינת ז"ק בלי ראש. והם ג"כ בבחינת אח"פ שלהם כנ"ל באו"א.

זה אמרו „במיתה ז"א עד שלישי עליון דת"ת שלו כבר ירדו אחורי או"א" דהינו כנ"ל, לאחר שנשברו כל ד' מלכים דהגית דז"א עד החוצה, נגמר ג"כ עניין נפילת האחוריים דאו"א. וזה אמרו „אבל אחורי ישו"ת לא נגמר אלא אחר מיתה נוקבא דז"א". דהינו אחר גמר מיתה ד' המלכים תנהי"ם. כנ"ל.

זה אמרו „האחוריים דאו"א ללחם הו"א, והאחוריים דישו"ת ללחם המלכות ומתלבשים האורות שלהם בהם דוגמת המוחין דז"א פירוש, כי ע"י עליית מ"ן דז"א נמצא מעלה עמו מוחלי אחוריים אלו דאו"א ויישו"ת שנפלו למקום זו"ן, כי ע"י המשכת טפת ע"ב ס"ג דא"ק לעתיק דאצילות בבחינת מ"ז, שהוא למעלה מצטצום ב' נמצא טפת הזוויג. היה שמורידה ההגית מעינים למקום הפה כמו שהיתה עומדת מטרם צמצום הב' שנעשה בנוקדים, ונמצאים מוחוריים האוח"פ דאו"א ויישו"ת שנפלו למקום זו"ן, שעמהם הם משיגים גם ג"ר דאורות.

וכבר נתבאר זה בחוקים הקודמים, שאח"פ דכל מדרגה נמצאה ירודה במדרגה התחתונה, וע"כ נבחן או שבעל בח"י חגית יש בהם אח"פ דראש, וע"כ עלו או בסכת ירידת החגית לפה, החגית של כל הפרוצטים ונעשה לחב"ד, והעלו עמהם גם התחתון המלביש על אלו החגית, כי חגית דעתיק עלו ונעשה לראש דעתיק, והעלו עמהם גם לא"א המלביש לחגית אלו, וגם הוא עלה לבחינת ראש דעתיק. וכן חגית דא"א עלה ונעשה ראש דא"א, והעלו עמהם גם או"א

קצ) ובזה תבין מ"ש, כי כאשר הווין הם שווין יחד פנים בפנים, או הנצח הוויד יסוד דאו"א הם מוחין לו"א, והנה"י דיש"ס ותבונתם מוחין ונכנים ברישא דנוקבא. גם תבין מ"ש, שכשחיו פב"פ, אז יוצאיו בבח"י יעקב: אחד בו"א, ואחד בנוקבא, כי האחד שהוא ממוחין דו"א, הוא מאו"א, והב' שהוא ממוחין דנוקבא הוא מישראל סבא ותבונת.

אור פ נימוי

בעניין העלתת אחרים אלו של או"א נקרא בינה ותבונת, להיותם שניים בחינתם ושושותה ה' בחינות: ב' לו"א וב' לנוקבא, בע"ל. פירוש: שע"כ אנו קוראים לאבא ויש"ס הנעשים לאחד בשם אבא, משום שהם אז מבחןת בינה דמ"ה, השבה לראש הא"א ונעשים שם חכמה דמ"ה כמו א"א, וכן אם ואלה ותבונת הם שנייהם שם בחינתם ב"ז בלבד, כי קיבלו שם בראש דא"א בחינת חכמה דב"ז. וע"ש התחלקות זו דמ"ה וב"ז, אנו מחשבים שנייהם לבחינת אבא ואם, שאבא עם יש"ס הוא מ"ה, ואם ותבונת היא ב"ז, אמן מבחינת הוווג נבחנים או"א עלאין לבחינת אבא, וששותה לבחינת אמא. והם שניהם בקופה שווה בעת עליהם בג"ר דא"א, כמ"ש לפניו. ודרך ג' הוא בשעת התהברותם לאחד, עליה התבונת ומתקבלת למקום אמא עלה, כמובואר בע"ח שי"ד פ"ח זוניל. אמן הוווג להוציא מוחין דו"א הנקרים עיבור ב' היא שירדה הבינה ונחלבשה בתבונת ושם הוא הוווג למטה". פירוש: כי בינה ירדה ממעלה וקיבלה לצורה התבונת, והוווג נעשה לבחינת הבונה שהיא למטה מדרגת בינה. עשייה. וכן מבואר בע"ח בש"ד פ"ג. וו"ל, "יש מציאות אחר כך זאת התבונת היא שווה בארכה כמו הבינה עצמה, שמתלבשת הבינה בתבונת והם שות". עש"ה. הררי שהتبונת מקבלת מקום אמא עלאה לגמרי והוווג נעשה עם התבונת ולא כלל עם אמא עלאה.

נדרכים להבין שאלה ג' הדריכים הנ"ל בביור התאחדות או"א וששותה הם כולם נהוגים כאחד, כלומר, שיש לבחין שבעת

בעניין העלתת אחרים אלו של או"א וששותה ה' בחינות: ב' לו"א וב' לנוקבא, וא' בגמר התקון. וזה יתבאר בדיור הסמור.

קצ) כאשר הווין הם שווין יחד פב"פ, או הנה"י דא"א הם מוחין לו"א, ונח"י דיש"ט הם מוחין ונכנים ברישא דנוקבא היינו בעת שאו"א וששותה מתחברים ונעשים לפרצוף אחד בקופה שווה, שאו מתלבשים נה"י דאו"א עלאין שהם נחשבים בכללם לאבא, והם נעשים מוחין ברישא דו"א. ונח"י דיש"ט שהם נחשבים עתה בכללם לאמא, הם מתלבשים ברישא דנוקבא ונמצא ז"א כמו אבא עלה, ונוקבא כמו אמא עלה, וקומותם של ז"ן שווה, כמו סומת או"א וששותה. והם משתמשים בכתה אחד כמוותם. ואו נקראים ז"ן שני המאות הגדולים. כמ"ש לעיל.

אמנם יש בעניין זה מפתח נאמן להבין דרכי המוחין, דו"א ונוקבא בכל הממצבים שלהם. וע"כ הדברים הללו ראויים לתשומת לב ביחוד, ונורחיב העניין עד כמה שאפשר. ומהחילה צריכים להבין היטוב, עניין התהברות או"א וששותה לפרצוף אחד. אשר ג' דרכים מצאו בהם בדבי הרב: א' הוא המבוואר לעיל בדף תחקמי'ו אותן ק"ג, שאבא וש"ס נעשים אחד, ואם ותבונת נעשים אחד. ב' הוא עד שנתבאר בע"ח בשער י"ט בסוף פ"ח, "שאו"א הם יוד שבשם, ואם היא כלות יששותה ה' ראשונה שבשם, אך לפרקם אנו קוראים אבא לאבא וש"ס להיוthem שניים בינה דמ"ה, ואם

קצא) ואו הם שני המאוורות הגדולות, לא היא גדולה ממנה ולא הוא גדול ממנה, ואין צריכין זה לזה כלל. אמנם الآחרים של אבא הם מצד ימין בחסד דז"א, והآחרים דאמא הם מצד שמאל בגבורה דז"א.

אור פנימי

הוא, ואין לה מטבעה שום נטייה לקבלת חכמה, אלא בעת שהחצילה לו"ן דאו"י, שהוא בעיקר בחינת הארץ חכמה בחסדים, הוכחה הבינה לשוב לבחינת חכמה כדי להאיר הארץ חכמה לו"ן דאו"י. והזורה זו לבינה לקבל חכמה, לבחון לבחינה חדשה שנתהווה בה, כי כל שינוי צורה הוא מחלקל ומבידיל את השינוי ההוא מהצורה הקודמת, והם הנבחנים לישוטו"ת, ולבינה זו"ת שלת דהינו שורשי הו"ז. ומטעם זה כל מקום שמתמצאת קומת בינה, שהיא נקרת קומת ס"ג, הנה בהכרח יש שם ב' פרצופים בקומה זו, המשונים זה מזה בטבעם, כי ג"ר דאותה הקומה, הכלולים חב"ד חג"ת עד החוזה, הם בחו"י חסדים מכוסים כמדת ג"ר לבינה, זו"ת דאותה הקומה, שהם בעיקר רק מחזה ולטמה, וכן, הם נבחנים למדת חסדים מגולים, ככלمر שצרים אל הארץ חכמה לבחינת הג"ר שלהם, ואין הג"ר לבינה מספיקים להם, כי לחכמה הם צריכים, כמו שהם משורשים מאו"א. כן"ל. והבן זה היטב עם זה תבין שעם עליית מ"ן דז"א לאו"א, שאו"א חזרוים או לראש דא"א, שבינה דמ"ה חורת לחכמה להשפיע הארץ חכמה לו"ן, הנה אז נבחון שיק התבונה עלתה שם לווג עם חכמה, דהינו ע"ד שנtabar בבינה דאו"י, שחורת הבינה לחכמה בשכיל הו"ן דאו"י אינה כבר לבחינה בינה עצמה, אלא לבחינת התבונה, א"כ גם בפרטופים הוא כן, כי בעת שkomoth בינה דמ"ה עולה לא"א ומתקבלת חכמה דמ"ה, אין הווג הזה נעשה באו"א עלאין שהם ג"ר לבינה שאינם ממשנים מודתם, אלא שכינה קבלה לצורת התבונה, והווג נעשה עם התבונה לקבל חכמה בשכיל הו"א.

התאחדות של או"א וישראל, נבחן הצד דכורא שביהם שהם או"א יחיד, שהרי באמא עלאה אין זוג אzo, וע"כ היא כללת באבא, וכן יש להבין מבחינה אחת שם יש"ס כולל בצד הדכורא, כי הוא וכור ובתי"מ"ה, וכן ע"כ מבחינה זו נמצא אבא כלו מ"ה ואמא כולה ב"ז, וע"כ מבחינה זו נמצא בבחירה שיש"ס כולל באבא. אמנם מבחינה אחרת יש להבין שם יש"ס כולל באותה התבונה המשמשת בזוג עם אבא עילאה, והוא, כי nondut, שאו"א כחדא נפקין וכחדא שרין, שהן בעת שהם לבר מראש דא"א והן בעת שעולים ונכללים בראש דא"א נמצאים נה"י דאו"א נכללים וזה בו, בסוד האי שביל בהאי נתיב יתיב, כמו"ש לעיל וע"כ נבחן אzo גם בבחינה שהיא בבחני נה"י דכורא דבא, כנ"ל דף א' חשבוי ד"ה וארכיכם. ואלו נה"י דכורא הכלולים בתבונה הם בבחירה מבחינה יש"ס, ולא מבחינה אבא, כי נה"י דבא הם מקורם בבחינת חסדים מכוסים, כי בבחינת היגיון דהארת חכמה היא רק ביש"ס כנודע, ונמצא ע"כ שנה"י דכורא דתבונה שעיקרה היא חסדים מגולים הם כלולים משיש' ולא מאבא עילאה, ומבחינה זו נבחן שאו"א הם בימין ושניהם בחני"י אבא, וישראל הם בשמאלו ושניהם בבחינת אמא, ככלמר בבחינת הב"ז המקבל למוחין דעתך אלו באופן של אלו ג' הדריכים באים כאחד.

וטעם הדבר כבר מבואר לעיל, כי או"א דאצלות הם בבחינת בינה דמ"ה, ונמשכים מבינה שיצאה לתחז' מראש דא"א, ולפייך הם נחלקים לב' בבחינות ג"ר זו"ת כמו בינה דאו"י. כי ג"ר לבינה דאו"י, ככלמר, מעצם אצילותה עצמה היא בסוד כי חוץ חד

* קצב) ועתה נבהיר בח' הפנימית דז"ז, כי הנה אחר כל הנ"ל, היה פעם ב' כל הנ"ל לצורך פנימית הוו"ן כנ"ל. והנה עיבור א' היה בבח' הפנימיים של א"א עצמו ולא ע"י התלבשות דאו"א, והיה זמנו ט' חדשים.

אור פנימי

שנוקבא הגדולה דהינו המלכות דז"א עצמו, המשמשת לו מוחה ולמעלה היא דוגמת בינה עליונה, ונוקבא הקטנה שהיא רחל, היא דוגמת תבונת, ורחל מתהברת עם הנוקבא הגדולה דוגמת התבונת המתהברת עם הבינה. דהינו מבואר.

ולפיכך גם בעת שוו"ן מקבלים מוחין דעתך, אין הנוקבא הגדולה דז"א מקבלת המוחין האלו, כי דרכה בחסדים מכוסים כמוAMA עלאה. אלא שנוקבא הקטנה עולה ומבלatta מקומה של הנוקבא הגדולה, ומפליגת מוחה שמי שבייר הרב באו"א ונמצאים או משם כמו שבייר הרב באו"א ויישוטית, אשר או"א שניהם נעשים בחינת אבל, ובבח' ישוטית שנייהם נעשים לבחינת AMA, ואו"א שהם אבל מקבלים קומת חכמה ומשפיעים לישוטית שהם AMA. כן אז בזוו"ן, שוו"ן הגדולים שנייהם נעשים לו"א בלבד, וזו"ן הקטנים שנייהם שווה ורחל בלבד, והם בקומה שווה דוגמת או"א ויישוטית במוחין דעתך. וזה א' מקבל קומת ע"ב ומשפיע אל הנוקבא, שהוא כוללתו וזו"ן הקטנים. וכן דרך הב' נהג ג"כ בו"א ונוקביה דהינו שנוקבא הגדולה נעשית פנימית לנוקבא הקטנה, זו תוך זו וקומתו שווין. וכן דרך הג' אשר ז"א הגדול וזו"א הקטן נעשים שנייהם לו"א ולבח' מ"ת, ונוקבא הגדולה ונוקבא הקטנה נעשין שתיהן לבחינת ב"ן.

זה אמרו כאן, כאשר הוו"ן הם שווין יחד פב"פ, או בה"י דאבא וAMA עלאין הם מוחין לו"א, וננה"י דישוטית הם מוחין להנוקבא" כי אין הם שווין פב"פ רק כשהם

�יעיר מקבל הקומה הוא בהכרה הג"ר דבריה דמ"ה השבים לחכמה דמ"ה בעולותם לג"ר דא"א, שם או"א עלאין שם ג"ר דבריה, אמן אינם מקבלים אותם לצרכם עצםם, כי הם בבחינת כי חוץ הסד הוא, אלא שמקבלים אותה כדי להשפיע לשוטית, שם עתה עמם בקומה שווה, כי הם הרציכים והמיוחסים ל渴בלת החכמה בשביב הוו"ן. וזה שאומר הרב,,שהבינה ירדה ונתלבשה בתבונת והוזגו נעשה בבחינת התבוננה בלבד. וכן זה שאומר,,שהבינה שווה בארכא כמו הבינה ומתלבשת בינה בתבוננה והם שווות".

וכן אמר לעיל (בחילק זה אות קנ"ב) שרחל עלתה במקום להה ונעשה פנימיות לרחל. ע"ש. כי עניין התחלקות הוו"א לב' פרצופים לו"ן הגדולים למלחה מהוה, שם בחינת ז"א ולהאה, ולזו"ן הקטנים למיטה מתהה, שם בחינת ז"א ורחל, הוא ג"כ מכח הקומת ס"ג שקיבל הוו"א ונמצא אז שוו"ן הגדולים הם בחינת או"א עלאין לממרי, ככלומר, שם תמיד בבחינת כי חוץ הסד הוא כמוותם, וזו"ן הקטנים שם ז"א למיטה מהוה הנקראים יעקב עם רחל, שהיא הנוקבא הנפרדת דז"א, הם בחינת ישוטית הנוקבא, שם צרכיכם להארת חכמה, ואין לממרי, שם צרכיכם להארת חכמה, ובבחינת הג"ר שבזו"ן הגדולים אין מספיקים להם רק לו"ק בלי ראש. הכל כמו שנתבאר באו"א וביישוטית. כי מאחר שזו"א קיבל לקומת ס"ג, כבר נהג בו הכל כמו באו"א דקומת ס"ג. והוא שאומר הרב לעיל דף א' תש"ל אות פ"ג.

קצג) לפי שעתה בפעם ב' הזאת, לא-di שנכללו בה"י הפנימים של א"א עצמו בחג'ית שלו, עד שהיו למעלה בעיבור אחד של החיזונית,

اور פ נ י מ י

משגים מוחין דחיה, שהוא ע"ב. והנה אז נמצאים זו"ן הגדולים שהם מקבלים בה"י DAO"א למוחין, ונעים לממרי בבחינת או"א, שבעם בחסדים מכוסים, ואינם נוטלים מהותין לזרכם, כנ"ל. וזה"י DISPOSITY מוחין לנוקבא, כי הנקבा שהיא רתל נועשית לממרי כמו ישסית, שכל המוחין לצרכה הם. כנ"ל. ואו נמצאים זו"ן הגדולים שווים עם זו"ן הקטנים ומשמשים שניהם בכתור אחד כמו או"א עם ישסית. אמנם עניין זה של התלבשות בה"י DAO"א במוחין דז"א, והחלבשות של בה"י DISPOSITY במוחין דנוקבא, שאומר הרב כאן, אינו נהג, אלא אחר גמר התיקון, דהיינו לאחר שתתגללה המלכות הגנווה ברדל"א, בסוד הכתוב אבן מסוא הוכנים היהת בראש פנה. כמו"ש הרב לעיל דף תרי"ח אותן כ"ג ע"ש. שאין מלכות זו מתגלית אלא במקום רدل"א ולאחר גמר התיקון, ע"ש. וצריכים להבין שאין הרב מדבר כאן בבחינת או"א וישסית שבצלות, אלא שהוא מדבר מבחינת השломת האחוריים DAO"A וISHSITY דנוקדים, דהיינו שם יקבלו בחורה כל מה שנתבטל בהם בסבת שביה"כ, ויחזורו לנקלותם כמו שהיו בעת הגדלות דנוקדים מטרם השבירה, שאו היו ג' הראשים דנוקדים מלובשים לג' הפרצופים גלגולתא ע"ב ס"ג DAO"K כמו"ש לעיל דף א' צ"ד ד"ה ואח"ז, ע"ש. שזה לא ניתן רק אחר שיתעלו כל הבחינות דאחרים שלהם שנתבטלו ונפלטו מהם בסיבת השבירה, שהם בחיי נה"י דכלים השיכים לכל מדרגה ומדרגה שהוא בהם בעת גידות נוקדים שע"ז יוכל לקבל בחורה הג"ר דאורות של כל מדרגה, כי נה"י דכלים וג"ר דאורות תלויות זה בזה ובאים כאחד. כמו"ש הרב לעיל. ורק או יהו נה"י DAO"A במוחין

אמנם גם החרג"ת שלו עלו ונכללו בחב"ד של עצמו, ונמצא ט"ס דא"א נכללו והוא בבח"י ג' של ג' ג', ומזוזוג זה נעשה העיבור בט' חדשים

אור פנימי

מבחן ישוטה המלבישים לנחיי דאו"א, והם חיצוניות אליהם, ועדיין לא קיבל כלום מבחינת הפנימית שלהם, דהיינו מנה"י דאו"א עצםם של הנוקדים. כי עדיין לא העלה כלום מהאחרים שלהם שנתקטט בעת שביה"כ, אלא שהעליה עד עתה רק את האחרים דישוטה תנדקים בלבד, וטעם הדבר, כי נתבאר לעיל, שככל עניין התקיוו הוא, להזכיר כל קומת או"א ויישוטה כמו שהיה בעת הגדלות הנוקדים מטרם שביה"כ, וענין זה נשעה ע"י החורת אחריהם שלהם למקומות כמו שהיו בהם בעת הגדלות. גם-node, שבחינת מוחין הקבועים באצלות, נמצאים הג"ר דעתיק במקום הג"ר דנקדים, וחג"ת נה"י דעתיק במקום חג"ת נה"י דנקדים. והג"ר דא"א נמצאים במקומות ישוטה דנקדים שעמדו שם במקומות חג"ת דנקדים, כנ"ל בחלק ז'. וא"א מלבייש לחג"ת דעתיק שהם עתה במקומות חג"ת דנקדים, הרי הראש דא"א הוא ממש במקומות ישוטה דנקדים. ועם זה מובן מאלי שהמ"ז והאחרים המשלימים לישוטה צרייכים להעלותם למקום ג"ר דא"א, להיוו בחרי ישוטה דנקדים, ועל ידי העלה זו בשלמים ישוטה בנה"י דכלים וג"ר دائרות בכל קומתם שהיא להם בעת גודלות הנוקדים מטרם שביה"כ. אבל המ"ז והאחרים שנתקטטו מא"א דנקדים, הרי צרייכים להעלותם למקום ג"ר דעתיק, להיוו בחינת או"א שבג"ר דנקדים, כנ"ל, אבל העלה זו לג"ר דא"א, אינה משנה את האחרים שלהם למקום ראשיהם דאו"א דנקדים, שהריו מקום חג"ת דנקדים שם מקום הנפליה לאחרוריהם דאו"א נפלו למקום דחג"ת דנקדים, כמ"ש הרב לעיל בחלק ז'. הרי שאין עניין העלתה לאחרוריהם דאו"א מתחילה, דחיצוניות, ועליה הג' היא בבחינת מוחין דפנימיות. כי מתחילה הוא עולה לישוטה שם המוחין דחול, שאינוnochesh עליה ממש לו"א, אלא רק להארת היר מעלה למטה, (כנ"ל בחלק זה אותן י"א), כי או"ע' שבשעת העלאת מ"ז והווג, נכללו הנה"י דא"א בחג"ת של, והז"א עולה עליהם לחג"ת דא"א, דהיינו לריש כתפין שלו, כנ"ל בחלק י"ד, אמן אין זה אלא בשעת הווג, אבל לאחר הווג חור וירד לנחיי דא"א, כמ"ש שם. אלא שמקבל עמו המוחין גם ברדו למטה, וע"כ נבחן להארת היר מעלה למטה, אבל הז"א עצמו לא עללה למקום המוחין. וע"י עיבור זה אינם יוצאים מוחין דחולדה אלא בשביל זו"ן הקטנים הנקראים יעקב ורחל, והם מקבלים תיקונים משלם, רק מבחינת התחלקות האצלות לי"ב פרצופים, דהיינו ד' פרצופי הכתף: עתיק ונווקבא וא"א ונווקבא, וד' פרצופי או"א: או"א עליין ויישוטה. וד' פרצופי זו"ן: זו"ן הגדולים וזו"ן הקטנים. ו מבחינה זו נשלמו כלוח פרצופי הקטנים דיב' הפרצופים, שהם אריך ונווקבא, ישוטה, זו"ן הקטנים. אמן כל הפרצופים הגדולים דיב' הפרצופין אין בהם בבחינת מוחין שלמים דחולדה לא לזו"ן הגדולים, ולא לא"א עליין ולא לעתיק ונווקבא. ותடע, כי כל דבר התחלקות ה"פ אצלות לי"ב פרצופים, לא היה אלא כדי להועיל בחרי מוחין שלמים דחולדה לבחינת הפרצופים הקטנים בו בעת שהפרצופין העליונים שלהם עוד אין בהם שלימות. ועיבור השני, הוא עיבור דט' חדש, שמננו נ麝 עליה הב' שז"א עולה לא"א עליין, שם המוחין הנשלמים במוסך דשבדת. ועדיין הוא נבחן בבח"י חיצוניות המוחין דו"א, ככלומר, שם מתקבלים

כמספר ט"ס דא"א, ואו נעשן ר"ק פנים של זון ג"כ, ומפני מותם נשכין כל הנשמות כולם כניל.

אור פנים י

עד רישי כתפין שלו, שם ה"ת דא"א, אלא שהוגג נעשה בבחינת הארת ה"ר מעלה למטה, כנ"ל. אבל כאן בעבור השני, עלו נה"י וחג"ת דא"א שעלייהם מלביש ז"א, אל מקום ג"ר שלו ממש, והשלים שם הו"א לישוטה בכל קומתם כנ"ל. וע"כ נק' ט' חדש.

ונמצא שבעיר הזה הב' לא נחקרו אלא ד' מלכי תניה"ם דנקודים, שם המעללה למטה של הישוטה גדלות. והט בחינת הנוקבא דנקודים, כי בח"י זז"א מיווסים תמיד לנוקבא וرك חג"ת שלו נחשבים לעיקרו ועצמותו כנ"ל. ונמצא, שר' מלכי דחג"ת של הנוקדים שם עירקו ועצמותו זז"א עוד לא קיבל שום תיקון עתה באלו המוחין דיןוסף דשבט, כי עוד לא העלה הו"א האחורים דא"א דנקודים כנ"ל, ומיליא אין מהם התפשטות של מעלה למטה. ועכ"ז נבחן עתה שנעשה בזמנו הנוקדים, אחר ביטולם של הראש דאו"א וד' מלכי דחג"ת, שאו' קיבל גם החג"ת והאחים דאו"א שנפלו למקומם תיקון גדול ע"י יציאת הראש הו"ה דישוטה. וכך נקרא עיבור זה, בשם עיבור דט' כמ"ש לעיל בחלק ז' דף תקל"ט ד"ה וטעמו, ותדע שאתו תיקון קיבלו שם מטרם ביטול הראש דישוטה מקבלים אותו גם עתה במוחין דמוסוף דשבט, ע"י חורת קומת ישוטה למקומו כמו שהיה אז. באוטן שהגיע קצת תיקון גם לד' מלכים דחג"ת. בכה השלמת קומתו דישוטה דנקודים.

עם זה תבין שביעור הא' הנבחן רק להארת ה"ר מעלה למטה, לא קיבל כל אחד מפרצופי אצלות רק בבחינת Tosfot של נה"י בלבד, כלומר, שכ' אחד מפרצופי

אל בא בעליהם לג"ר דעתיק, שם עמדו בעת הגדלות דנקודים, כי או הלבשו הס"ג דא"ק, והאחים שליהם שם נה"י עמדו בג"ר דנקודים, שהוא עתה מקום ג"ר דעתיק, כנ"ל. וזכור זאת.

ונמצא עתה בשבת במוסך, שנ"ר דאו"א הם במקום ג"ר דעתיק, ונוה"י שלהם עוד עומדים במקום ג"ר דא"א, שם מלובשים שם בפנימיות היישוטה הנמצאת שם, והמעלה למטה של אלו המוחין דישוטה מקבל ז"א העומד בחג"ת דא"א, שם מקום מוחין הקבועים דאו"א דאצלות הנה מכל זה הגיע תיקון שלם רק לישוטה. כי הם קבלו שם כל האחים שננטלו מהם בעת שביה"כ, להיותם כבר נמצאים במקומות דהינו במקום חג"ת דנקודים שם מלובשים עתה הג"ר דא"א. אבל או"א של הנוקדים עדין נמצאים בבחינת אב"א שנשאו בהם אחר נסילת האחים בעת שביה"כ, כי עדין לא העלה ז"א את האחים שלהם, שיוכלו לעלות לס"ג דא"ק שם עמדו בעת גדולות נוקדים. ונמצא גם הו"א לא קיבל עוד מהמוחין דאו"א אלו כלום, כי אין המוחין באים אל הו"א אלא תמורה העלתה המ"ז והאחים, כנ"ל.

וע"כ נקרא עיבור זה, בשם עיבור דט' חודש, כי ר"ק דא"א היו צריכים להכלל בעת הוווג בג"ר שלו, כדי שז"א עליה עמהם למקום ג"ר שלו, ועליה שם האחים ומה"ז, כדי להשלים היישוטה בכל קומו כהו שהיא בעת גדולות נוקדים מטרם שביה"כ, והנה יש כאן הצללות של כל הטיס דא"א, וע"כ נקרא ט' חדש. משא"כ עיבור הראשון ע"פ שם נעשה הוווג בג"ר דא"א, דהינו באו"א שעלו למולין, אמרם הו"א לא העלה האחים דישוטה עד הג"ר דא"א, שהרי בעצם לא עלה רק

צד) ואח"כ היה העיבור הב' של המוחין של הפנימיות זהה היה בטוד ז' חדשים בלבד. והענין כי עיבור זה נעלם ועליו מأد, כי הוא

אור פ נ י מ י

ג"ר ד"א דקביות, שם עומדים עתה ישס"ת נמצאת בחג"ת דעתיק, שם חג"ת של יeshuoth הוה. הרי שוגם ישס"ת השיג מבחינה זו את חג"ת שליהם מזמן הנוקדים. בקביעות, עלו עתה לג"ר דעתיק, והם הרויחו שם קומת חג"ת, מפרצוף שכונגדם בא"ק, שהוא חג"ת דס"ג דא"ק שנטפשת במקום ג"ר דנקודים. כלומר, שהרויחו בח"י הקטנות שליהם דנקודים שהיו שם אב"א, הוכח רק לו"ק, ולחג"ת. כמו"ש בחלק ז', כי בעת גדולות נוקודים עלו או"א והלבישו לקומת ס"ג דא"ק, ונמצא ג"ר שליהם, שם שם בס"ג דא"ק, ועתה שהם מלביםים לkomת הקטנות שליהם שהוא במקום ג"ר דעתיק, שהיה שם אב"א, שהוא חג"ת, נמצא שלא הרויחו עתה רק חג"ת שליהם בלבד. וכן א"א שהוא קומת ע"ב דמ"ה, עלה עתה לס"ג דא"ק המלביש על מקומ חג"ת דעת"ב דא"ק, וע"כ הרויח בחינת חג"ת של בחינת עצמו, דהינו מבחינת ע"ב דא"ק, שהוא הבדיקה שכונגד ע"ב דמ"ה שהוא א"א, כמו"ש הרוב בשח"כ שבת דף ע"ד, בדורות סעודת שבת בבר, שאומר שם שא"א עולה עד מקום התהין שם כח"ב חdag"ת דעת"ב דא"ק. ע"ה. וע"י בשיעור מטי ולא מטי (דף שנ"א אות נ"ג) הרי שוגם א"א השיג את החג"ת מפרצוף שכונגדו בא"ק.

וכן עתיק אצילות עליה או והלביש הג"ר דעת"ב דא"ק, המלביש על חגיית דגלגלאה דא"א, ונמצא גם הוא שהשיג עתה את בחינת החג"ת מפרצוף שכונגדו בא"ק. כי עתיק הוא כתר דמ"ה ופרצוף שכונגדו בא"ק הוא גלגלאה דא"ק. והנה נתבאר היטוב, שע"י ב' העיבורים הראשונים נשלמו פרצופי אצילות רק בנה"י וחג"ת דפרצופים שכונגדם בא"ק, שם

האצילות שהpig בחינת נה"י מפרצוף שכונגדו בפרטופי א"ק לפי יחסיו קומות מה שבה"פ אצילות כי אז עליה ז"א לישס"ת, שם מתחה ולמטה דא"א, ותופס עתה ז"א כל בחיי המחויה ולמטה דא"א. ונודע שקומת א"א הוא קומת ז"א של הנוקדים, הרי שקבל עתה כל בח"י נה"י שלו מזמן הנוקדים.

וכן ישס"ת עלה למלعلاה למקום או"א עליון דקביות, שם במקום ד' מלכי נה"י דנקודים, שות לא נחשב בהם רק בח"י תוספת נה"י בלבד. וכן א"א עליון עלו למקום ג"ר דא"א, שהוא נה"י דס"ג דא"ק. וכן א"א עלה למקום ג"ר דעתיק שם בחינת נה"י דעת"ב דע"ב דא"ק, שהוא מפרצוף שכונגדו בא"ק. וכן עתיק עלה לס"ג דא"ק, שם שטב בחינת נה"י דגלגלאה דא"ק, הרי שעילידי מוחין דחול מקלים כל א' מה"פ אצילות בחינת נה"י של הפרצופים שכונגדם מא"ק.

אמנם ע"י מוחין דשבט במוסף, או מוחחים כל א' מה"פ אצילות את בח"י החג"ת מה"פ א"ק שכונגדם: כי ז"א עולה ומלביש לאו"א דקביות, שם בחינת חג"ת דא"א, ונודע, שא"א תופס ז"ת דעתיק, שם מקום ז"א דנקודים, ונמצא כי הוו"א קיבל עתה בחינת חג"ת דא"א, שהוא חג"ת של קומתו בנוקדים.

וכן ישס"ת עלו למקום ג"ר דא"א, והרויחו בחינת חג"ת שליהם מעיר ישס"ת, הנכללים באו"א דגדלות נוקדים, שאו הגיע קומתם לס"ג דא"ק, ובבחינת נה"י דאו"א, ששמה היו נכללים או ישס"ת, עמדו בג"ר דנקודים שבעת הקטנות. ונמצא קומת ישס"ת מבחינת הצלולות באו"א דגדלות, כמדת גדלים דקומה או"א דקטנות, שהוא במילום ג"ר דעתיק דקביות. ונודע כי קומת

בסוד זו ספירות תחתונות של עתיק המתלבשים תורה ו תיקוני דגלגולתא דרישא דא"א כմבוואר אצלינו, וכנגדון היה העיבור זה מן זו חדשים.

אור פנימי

שווה עם או"א, שות לא יהיה רק בגמר התיקון אחר חזרה צמצום א' למקומו הראשון ויתבטלו הפרשאות וב"ע ישיבו לאצלילות כמו"ש להלן. הרי שם הישוטה שהיג עתה הג"ר שלו מומן הנוקדים.

וכן או"א עלו עתה לס"ג דא"ק, כנ"ל, שם עמדו בעת הגדלות דנקודים והשיגו את הג"ר שלהם. וכן א"א עלה עתה לג"ר דע"ב דעת"ק, שהוא הבדיקה שכונגו בא"ק, כנ"ל. וכך עתיק עלה לג"ר דגלגולתא שהוא הבדיקה שנפנדו בא"ק, כנ"ל. הרי של ה"פ א"ק קיבל עתה במנחה דשבת את פרצופי הג"ר שלהם, הנקראים פרצופים פנימיים. וכן הוא מאכל עתה מנימיות הישוטה, שהיא נה"י דאו"א המלובשים בהם, כנ"ל. ולפיכך נבחן עיבור זה הג' שהוא בחינת עיבור לפנימיות. אבל ב' עיבורים הקדומים: שא' הוא בעת תפילה שתורת דוחול. וב' שהוא נגמר במוסף דשבת, אין רק לבחינת ה"פ א"ק, והוא להשתתג בה"י פרצופי א"ק, וזהו ה"פ א"ק, כנ"ל, וננה"י וחג"ת נבחנים לפרטין חיצונים, כי ריק פרצוף הג"ר נבחן לפרטין פנימי, כנ"ל באורך. גם בתחום אשר בבי' עיבורים החיצונים לא נתעלמו מבחינת האחורים שנתבטלו מא"א דנקודים, ככלום. אלא רק שנותלו בחיה' האחורים שנפלו מישוטה דנקודים. ורק בעיבור ג' הפנימי, אז נתעללה מבחןת האחורים דאו"א, כמבוואר.

אכן תדע, שאע"פ שבעיבור הג' ה"ג, כנ"ל, נשלמו כל הפרצופים בבחינת הג"ר שלהם, כנ"ל. אמן לא הגיע להם בעת תפלה המנחה דשבת אלא רק מدت ג"ר המספיר לו"ז הגודלים בלבד, אבל הו"ז הקטנים עוד לא הגיעו תיקונים משלם, ועדיין חסרים בחינת הג"ר שלהם, באופןן, רק זו"ז

נבחנים לפרצופים חיצוניים בלבד. אמן מפרצופים הפנימיים שכונגו בא"ק עדין לא השיגו דבר. ולפיכך נבחנים ב' העיבורים ההם בשם השלהמה לחיצוניות בלבד. והיינו משומש גם בבחינת הגדלות דנקודים לא נשלהמה אלא החיצוניות שלהם בלבד. כי גודלות דאו"א דנקודים הם עיקר פבעות פנימי דנקודים, ומאתוריהם שלהם לא נתעללה כלום עתה בשיטת במוסך, וו'ו ההשלמה שנעשה לשיטות דגלגולתא של הנוקדים, הוא בחינת חיצוניות בלבד. שהרי הם מלכישים שם על חג"ת כנ"ל. והם ו"ק כלפי או"א דנקודים. ועוד"ז לא נשלמו ה"פ אצילות כולם רק בחיצוניות בלבד. כמבוואר.

ובמנחה דשבת, אז מתחילה הعلاאת האחורים דאו"א דנקודים, והיינו, על ידי הعلاאת כל הטע"ס דא"א דקביות אל מקום ג"ר דעתיק, וועלה עליהם ז"א עם המ"ז ואחרוריהם דאו"א של הנוקדים, ונמצאים או"א משיגים עתה נה"י דכלים ונ"ר דארות שלהם, ונשלמים בכל קומתם כמו שהיו בעת גודלות נוקודים, דהיינו שעולים עד ס"ג דא"ק. וכן כל ה"פ אצילות משיגים בחינת הג"ר בהפרטין שכונגו בא"ק. כי ה"ז מקבל עתה בחינת הממעלה למיטה דנה"י דאו"א המלובשים בישוטה העומדים בג"ר דעתיק, ונמצא שעולה לג"ר דא"א, העומדים במקומות דחג"ת דנקודים, והוא מקבל קומה הממעלה למיטה כמו שקבל מג"ר דנקודים.

וכן יישוטה עולים עתה לג"ר דעתיק, שם במקומות ג"ר דנקודים, שם היו נכללים יישוטה בנה"י דאו"א דגדלות נוקודים בעת שהם עצם השיגו קומה ס"ג דא"ק, כי לא ירדו להיות ראש במקומות חג"ת אלא אחר ביטול הגדלות דאו"א, כמו"ש בחלק זו. אבל אינם עולים עוד לס"ג דא"ק להיות בקומה

קצת) ודע כי באוטם זו"ת דעתיק, אין יכולת להשיג כלל בחזי' עליון של החסד שבו רק מחייב ולמטה בלבד, וכן ארו"ל שכל היולדת לו', يولדה למקוטעים, ואינו בעיboro כל זו' חדשים שלמים, והנה גם מוה הפנימיות של המוחין דז"ן נמשכו ונעשה נשמות הצדיקים.

אור פנימי

בג"ר דעתיק שהוא במקום ג"ר דנקודים דקנות, כנ"ל. ועוד'ן מתחלקים בהכרת גם הוו'ג, שرك זו'ן הגודלים הרואים לקל' בחינת ג"ר אלו דנסמה שם חסדים מכוסים, על'ו לג'ר דא"א, והשיגו שם בחינת הג'ר שליהם מומן הנוקודים, כנ"ל. אבל זו'ן הקטנים שאור החסדים מכוסים עשו'ה אותו לבחינת ר'ק בלי ראש, אינם יכולים לעלות עם זו'ן הגודלים לג'ר דא"א, והוא מטעם, שכל עוד שלא נתבטלו הפרשיות דצמצום ב' נמצא עוד הפרש פרסה בין טעימים דס"ג שם או"א, ובין נקודות דס"ג שהם יישו'ת כמ"ש הרוב לעיל (דף שצ"ז ד"ה או"א). וע"כ רק או"א מלbisים שום נקודה יישו'ת נשאר בג'ר דנקודים ע"כ היישו'ת שם דס"ג עש"ה. ונמצאים ע"כ היישו'ת שם עוד מהוסרי השלים עתה במנחה דשבת, כי גם הם אינם נשלים רק ע"י חורת או"א יישו'ת לפרצוף אחד, שאו' עולה גם ישו'ת לג'ר דס"ג דא"ק ונעשים בקומה שהוא עם או"א, עד' ג' הדרכים שנتابאו לעיל. ותבן היבב. אמן עניין זה של התאחדות או"א יישו'ת לפרצוף אחד, וכן התאחדות זו'ן הגודלים עם זו'ן הקטנים לפרצוף אחד, מבחינת העיבור. דטנימיות, אינו גותג כלל בזמנ הווה, אלא רק בגמר התקיון, ובזמן הווה נמצאת תכלית העליה היא רק בחינת גדולות או' דטנימיות הנעשה בשבת במנחה, המסביר רק לו'ן הגודלים ולא לו'ן הקטנים כנ"ל.

וטעם הדבר הוא, כי אין הנוקבא הקטנה שהיא רחל, יכולה לעלות לג'ר דא"א ולהכל' בהזוג דמולין הנותג שם, רק בחינת האטור דז"ן, דהינו בעת

הגדוליםulo לג'ר דא"א בעת מנוחה דשבת, אבל זו'ן הקטנים נשארו עוד בתגן'ת דא"א במקום הלבשת או"א דקביעות, ולא יכול' לעלות לג'ר דא"א. ונמצא עוד חסרי ג"ר בחינת השלימות.

וטעם הדבר הוא, כי נודע, שבכל מדרגה של ג"ר יש ב' בחינות, שהם: גדלות א', וגדלות ב', אשר גדלות א' היא בחינת נשמה הבאה מבחן'ת או' דחסדים דג'ר דבינה, שהיא בחינת חסדים מכוסים. ומוחין אלו מספיקים להיות ג'ר רק לבחינת זו'ן הגודלים גם מטעם בחינת חסדים מכוסים, כנ"ל, אבל לו'ן הקטנים, שהם בח' מזו'ה ולמטה דז"א, הנה הם צרכי'ם להארת חכמה ואין החסדים המכוסים דג'ר דבינה מספיקים להם לבחינת ראש ונשמה. וע"כ הם נשאים מהוסרי ראש. כנ"ל באורך. עש"ה. וגדלות ב' היא בחינת מוחין דחיה דאותה מדרגה, שהם הארת חכמה בחסדים, ואו' מקבלת נוקבא הגדולה למדת נוקבא הקטנה, ונעים שנים פרצוף אחד במדת נוקבא הקטנה, שבזה נגדלה נוקבא הקטנה ככל ממד קומת ז"א שורה אליו. כנ"ל (דף א' תשצ"ב ד"ה ומחרלה) שגי' דרכים נוהגים בהתאחדות הוו דኖקבא הגודלה עם הקטנה, שהם נמשכים מג' דרכים הנוהגים בהתאחדות או"א יישו'ת עתה יציאת המוחין אלו דחיה, עש"ה בכל המשך.

והנה בשבת במנחה, נשלם בחינת ג'ר גדלות א', דהינו רק בחינת נשמה המסביר לו'ן הגודלים. ולפיכך נבחן שם גם או"א יישו'ת לב' פרצופים נבדלים, אשר או"א עליין עומדים או בג'ר דס"ג, יישו'ת רק

קצו) והבן וראה, כי כמה צדיקים וחסידי עליון קדושים, כולן נלדו למקיטעים, לו' חדש עיבור, כמשה ושמואל הנביא ופרץ וורה וכיוצא באלו ונמצא כי כל אלו (הנשות) נשכין מאותן הוא דעתיך (המלובשים בו' דוגלהתא דא"א ודי בזה).

אור פנימי

דפניות, מטרם שהיה גמר תיקון. אמן בגמר התקון אחר שתתגלת המלכות מצמצום א' להיות למ"ז אל הנוקבא הקטנה, יתבטל לגמרי המצמצום ב' עם הפרשות, ואו ישובו הטעמים דס"ג דא"ק עם הנקדות דס"ג להיות פרצוף אחד (ע' לעיל דף שצ"ז ד"ה או"א. ע"ה). ואו יתיחדו גם זו"ן הגודלים עם זו"ן הקטנים לפרצוף א' בקופה שוה, יהיו זו"ן הגודלים בבחינת דבר, זו"ן הקטנים בבחינת הנוקבא, ויעלו שנייהם בג"ר דא"א, ישתמשו שם בזוג פב"פ, שווה בבחן שנייהם משתמשים בכתה אחד. וכן ישנות'ת יעלה בקופה שוה עם או"א לג"ר דס"ג בפברוצי אחד, שא"א עלאין יהיו בבחינת הדבר, וישנות'ת יהיו בחיה הנוקבא, כי כל התחלקות נמשך מהתחלקות הטummies ונקודות דס"ג לב' פרצופים, עתה הם שוב מתייחדים כנ"ל. (דף א' חז"ב ד"ה ומתחלה ע"ש). ונמצא או שא"א עלאין הנעים לבחינת דבר, יהיו הנה"י שלחים למוחין אל הורין הגודלים, וישנות'ת הנעים לצד נוקבא דא"א, יהיו הנה"י שלחים למוחין זו"ן הקטנים, שם הצד נוקבא בכתה אחד פב"פ בקופה שוה כמו או"א וישנות'ת.

זה אמרו (באות קצ"א), ואו הם שני המאורות הגודלים לא היא גודלה ממש ולא הוא גדול ממנה ואינם צרייכים זה לזה כלל" דהינו כמבעור שבויות ישנות'ת עם או"א בקופה שוה וננה"י דאו"א הם מוחין לו"א וננה"י דישנות'ת הם מוחין לנוקבא נמצאים גם זו"ן בקופה שוה ואינם צרייכים זה לזה. כלומר, כי לפערם הם בקופה שוה

התכלחות בזוג או"א, זו"א הכלל באבא, והנוקבא באבא, ונמצאת הנוקבא משתמשת במ"ז דאמא,قولו, שאמא נכללת במזלא העשו למ"ז שלה, והנוקבא נכללת רק בזוג דאמא עםABA. אבל המ"ז דנוקבא עצמה אינם שם, כי המול ונתקה, שהיא הנוקבא דמולין, היא בבחינת יסוד מלכות מצמצום א', דהינו בבחינת בניין הכלול ביחס, ואין זו בבחינת בניין אמיתי הבא ממלכות מצמצום א' שהיא בבחינת גבורות נקבות, והוא מטעם כי המלכות מצמצום א' גגונה ברדל"א ואין לה שום זוג במשך שתא אלפי שני עד גמר התקון, כנודע. וכיון שאין שם המ"ז דמלכות מצמצום א', אלא רק בבחינת יסוד מלכות, שם גבורות זרים מבח"י בניין הכלול ביחס, נבחן הזוג הוא. דו"ן הכלולים שם רק בבחינת זוג דא"א, משום שאין לה בבחינת המ"ז שלה, שהז"א יכול להזוווג עמה בבחינת פב"פ. וע"כ אע"פ שהיא עולה לג"ר דא"א שהוא בבחינת כתר זו"א, מ"מ אין משתחשים שם בכתה אחד, כי אין בבחינת הזוג של עצם, שהוא על המ"ז דנוקבא. כנ"ל.

ולפיכך לא יציר שתהיה גודלות הב' בבחינת עיבור דפניות, כי או צריכה הנוקבא גודלה זו"א קיבל מדחה של הנוקבא הקטנה, ויהיה הז"א מוזוווג עם הנוקבא הקטנה בעת היותו בג"ר דא"א, וא"כ צרייכים לגילוי המלכות הגגונה ברדל"א שתהייה בחיה למ"ז לזרוך הנוקבא הקטנה, וכיון שאין זה גורג עמו הנוקבא הקטנה אינה יכולה להזוווג עם הז"א במקום ג"ר דא"א, שהוא גודלות ב'

*קצז) עניין זמני העיבור (עיין בביורנו לעילו), כי יש בפנימיות וחיצוניות ומה שמצתי כאן בחילוף כתบทיו) זהה העניין, כי סוד העיבור של ט' חדש הוא כדי לעשות מוחין לו"א כדי שיוכל להוביל, לנכו נתקשו ו"ק דא"א בג"ר חב"ד שבו בא"א עצמו, שהם מוחין ממש, ועיין געשו לו"א מוחין בסוד עיבור דט' חדשים. והנה עיבור זה של ט' חדשים הוא לצורך חיצונית זו, ויליד בחו"י עולמות.

אור פ נ י מ י

רכורא ובחינת אבא, ולא ממוחין דנוקבא, שהיא בחינת אמא. וו"ש שעם המתbaar שיש ב' בחינות של אחרים דאו"א: א' מה שנפל מאו"א דג"ר נקודים למקום דחג"ת עד החוזה. וב' מה שנפל מישס"ת שם הראש הב' שיצא במקום חגי"ת נקודים, והאחרים שליהם נפלו למקום נה"מ דנקודים. והאחרים הא' שיר לו"א, והב' שיר לנטוקבא. א"כ יש בחינת אבא גם בנוקבא כמו שיש בו"א, דהינו בחו"י אבא אחרים דישס"ת השיר אל הנוקבא. ותיקנו בא עם המוחין דחיה של הנוקבא ביהood.

אמנם אין הראת יעקב יכולת לצאת בנוקבא זולת בעת שהיא עצמה מקבלת נה"י דישס"ת למוחין שללה ואינה צריכה לקבל המוחין דחיה מראש הו"א ע"י התכללות בעטרה דגבורה שלו, כי או יש בה מוחין דאבא בשלמות, בחיותה נכללה עצמה במולא מקום יציאת המוחין. משא"כ בעת שהיא מקבלת המוחין רק מלכות דישס"ת, שהיא בחינת צמצום ב', שאינה רואית לווג שתחזא עליה המוחין דקמת חיה, א"כ ע"י התכללות בראש הו"א בעטרה דגבורה שלו, שטמעם לה אין בראשה עצמה בלבד שום זוג בבחינת מוחין אלו דחיה, והדעת שללה ירד משומן וזה בין רישי כתפיה, הנה און, אין לה מוחין דחיה בשלימות ע"פ שהיא בקומה שווה עם הו"א, ואני הראת יעקב יוצא ממנה וזה שמדיק להשמענו, שווה זווא בעת שנה"י דישס"ת

וב"פ גם לפניו גמר התקון, כגון בשבת במוסף, אמנם אז אין נה"י דישס"ת עצמן מתלבשים בנוקבא אלא רק המלכות דתבונה שאינה נכללה במוחין שלה עצמה שיצאו על המ"ן דמלוא אלא ע"י זוג חדש שנעשה בראש הו"א עם המלכות דתבונה הו, יוצאים המוחין דחיה בשביב הנוקבא, וע"כ נחשבת שצרכיה אליו, כי היא צריכה לקבל מלכות דתבונה אחר התכללותה בעטרה דגבורה שבמוחין דו"א, זולת זה לא היה לה מוחין דחיה, ולא היתה שווה עמו פב"פ ומשום זה נחשבת לקטנה ממנה, כי כל מקבל נמצא קטן בהכרח מהמשמעות. אבל גמר התקון כשמקבלת את נה"י דתבונה עצמה למוחין, משום שתתגללה המלכות דצמצום א' הרואה לווג ברדל"א שתצא עליה המוחין דחיה המתיחסים אל הנוקבא כנ"ל, הרי מלכות זו אינה צריכה להקל בעטרה דגבורה דו"א, ומתקבלות הוווג מכח עצמה למוחין היוצאים על המלכות הו דצמצום א', והוא אין הנוקבא צריכה אליו יותר. וכבר נתבאר עניין זה לעיל.

זה אמרו (באות ק"צ) ,,שכחיו פב"פ או יוצאים ב' בחינות יעקב: א' בז"א, וא' בנוקבא, כי הא' שהוא ממוחין דו"א הוא מאו"א והב' שהוא ממוחין דנוקבא הוא מישס"ת" פירוש: כי יעקב הוא אחרים דאבא שנפלו בעת שביה"כ, ותיקנו בא עם מוחין דחיה של הו"א, ולפי"ז אין צורך יצאת בחו"י יעקב רק ממוחין דו"א שהוא

* ע"ח ח' ב' שער כ"ה: שער העכורים כלל ד' אמצע פרק ד'.

קצח) אבל עיבור ד' חדש הוא לצורך פנימיות ז"א שיליד בחיה נשומות והענין, כי לצורך פנימיות ז"א, הוצרך שתיקשו ט"ס דא"א בו דגלגתא דיליה, כנזכר בס"ד.

קצת) ואלו זו דגלגתא, ד' מהן בחיה מקיפים, וג' מהן בחיה מוחזין ואלו יתלבשו למטה בת"ת בთוך המוחzin, כדי שיווכל לברא פנימיות נשומות בכל העולמות. והנה בהצטרף י"ב וט' גימטריא אה"יה, שהוא סוד עיבור, כנודע מהזורה.

* ר) הנה נתבאר אצלינו בדרושי נוקבא דז"א, ובענין מיעוט הירח, כי בכל זמן של הגלות, עומדים זר"ז אב"א כל ימי החול, לולי בשעות התפלה ושבותות וכיוצא בו, כמו שנתבאר שם. והנה כאשר רוצים לחזור פב"פ צריך שתקדים בחיה הפלת הדורמיטה על ז"א, כדי שתיעשה הנסירה ותוכל לחזור עמו אfin בetroit, כנזכר בדרושי ר"ה.

אור פנימי

עליה עמו לג"ר דא"א כנ"ל.
זה אמרו (באות קצ"ב) „בחינת הפנימיות דז"ז, כי אחר כל הנ"ל היה פעם ב' כל הנ"ל לצורך פנימיות זר"ז והנה עיבור א' היה בחיה הפנימיות של א"א עצמוני ולא עיי התלבשות באו"א" מוקדם זה ביאר שהרוב העי"מ דחייזניות, שעיבור יניתה שם הרוב העי"מ דחייזניות, שעיבור יניתה מוחזין אלו באים בו ב"ג שנה, שעד ט' שנים ויום א', הוא נשלם עם מוחzin דיניקה, דהינו בבי' שנים דיניקה הוא מקבל בחינת ויק דורות, ומבי' עד ט' שנים הוא מקבל בחינת ג"ר דורות, הנקראים מוחzin דז"ק, ומטי' ויום א' עד י"ג שנים הוא מקבל מוחזין ונוקבא משמשת במ"ז דאמא, והארית ה"ר דגdotot שבבחינת ה"צ' שלו היא מקבל עד י"ג שנה. וכבר נתבאר כל זה בוארך לעיל בחלק י"ב. וזה כאן כי אחר כל הנ"ל היה פעם ב' כל הנ"ל לצורך פנימיות זר"ז" פ"י כי בכל מדרגה חדשה צריים לעי"מ. מחדש, וכן לב' בחינותיהם: עי"מ דזא"ר ועי"מ דסב"פ, כנ"ל בדברי הרבה (ב חלק י"ב) ע"ש. ולפי"ז אומר כאן שאחר אותן קפ"ח ע"ש.

מתלבשים בה מבחינה עצמן, ואינה צריכה לזרא, והוא יוצא בה לבדה ג"כ בחינת יעקב. אבל אין זה נהוג בחינת פב"פ רק אחר גמר התקון כנ"ל, שאו חתולה בחינת המלכות של מצומם א' ברדלא". אבל ממש שתא אלפי שני, אין זה נהוג אלא רק בחינת אחרים, זה היינו על המ"ז דאמא, וע"י התחולות הוד בנצח דא"א, כנ"ל באורך. וכן זה נהוג בחינת המוחzin דחול, שם ע"י הארית ה"ר מעלה למטה, אבל לא בכל יום אלא רק בר"ח בmonth, שאו הם פב"פ בקומה שווה, והנוקבא אינה צריכה אליו, כי זה נעשה ע"י התחולות הוד בנצח, ונוקבא משמשת במ"ז דאמא, והארית ה"ר גמספיק רק לו"ז עצמא. ונמצא שבר"ח היא המשמשת בכתר אחד רק עם יעקב ולא עם ז"א עצמאי. אמנם בכתר אחד עם ז"א עצמאי פב"פ אינו נהוג רק אחר גמר התקון. כמובן. כי אפילו בשבת במנחה אין רחל

* שער הכוונות חיב עני פורים דרש א.

רא) ולהיות כי עניין מרדכי ואסתר היה בסוף השבועים שנה של ג寥ת בבל כנודע, לכן אז כבר בימייהם התחיל עניין תיקון זר"ן, כדי להזור אףין באFINE. ויגאלו ישראל. ועניין התחלת זו היה עניין הדורמייטה שנעשה אז בימייהם.

רב) וו"ס הצרה העצומה שהיתה אז לישראל, אשר עליו נאמר, והנה אימה חשיכה גדולה כי, וארוז"ל חשכה זו גלות מדיה, שהחשיך עיניהם של ישראל. וענינו הוא, לפי שאו היה ז"א בסוד הדורמייטה, ונודע כי המן הרשע היה אוטטרולוגוס גדול, כנודע בעניין והפיל פור הוא הגורל מיום ליום כ"ז ובפרט במש"ב"ה, כי הוא ועשרה בניו כוללים כל עשרה קליפין החיצוניים, וידע בחכמתו עניין מיעוט השגחתו ית' על ישראל ביום ההם, להיוור בבחיה השינה ולכך חשב ועלה בלבו, כי הזמן מוכן לאבד שונאיםם של ישראל.

אור פגמי

דא"א דשבת בשם מוחין פנימיים. ולפיכך שגמרו ע"מ דחיזוניות ז"א ער י"ג שנה, שם ב' הבדיקה ע"מ דבחיה ישס"ת, מתחליל בו"א מדרגה חדשה בבדיקה פנימיות, שם המוחין דשבת, ונוהג בהם כל הפרטים שנتابקו במוחין דישס"ת. וזה אמרו (שם) והנה עיבור א' היה בבדיקה הפנימיים של א"א עצמו ולא ע"י התלבשות או"א, והיה ז מגנו ט' חדש" פירוש, כי המוחין דישס"ת דחול, היה ע"י התלבשות המוחין דאו"א שיצאו בג"ר דא"א על המולא, בתחום היסודות דאו"א, עצם העומדים במקומות חגית דא"א, דהינו בראשי כתפין שלו, ומשם קיבל אותם הו"א, כי הוווג הזה היה רך ע"י העלאת נה"י דא"א לחגית שלו, שם עומדים נה"י דאו"א, ואין הו"א יכול להتكلל למעלה במקומות המוחין שהוא בג"ר דא"א, שם עומדים עתה או"א המקבלים המוחין על המ"ן דמולין. ונמצא שהמוחין אינם מקובלים מעוצמות ד"לון דא"א, אלא ע"י התלבשות ביסודות למוחין גמורים דחולדה אלא בשביל יעקב ורחל בלבד, וככלוי ז"א עצמו נחשים רק לע"ק דגדלות בלבד, וכל ו"ק נקרא חיזוניות. ובערכם מכנה כאן את המוחין עתה במוחין דאו"א דשבת, נכללים נה"י

וע"פ שנtabar לעיל שבחי עיבור דפנימיות מתחליל בשבת במנחה, אמן המוחין דאו"א שבמוסף הם מבחינת חיזוניות, הנה זה רק בערך המוחין המוחיסים לו"א עצמו, שמוחין הראשונים שלו הוא משיג במוסף, והם עוד בערכו חיזוניות מסוים שבאים ע"י העלאת אחרים בבדיקה ישס"ת, כנ"ל באורך אמן כלפי המוחין דחול שם רק מוחין לו"ן הקטנים דז"א ע"י כפית ראש, כנ"ל. נחשים המוחין דאי"א שבמוסף דשבת לבחי פנימיות, להיוותם ממשימים עכ"פ למוחין דחולדה בשבי הז"א עצמו, משא"כ המוחין דחול הבים עד י"ג שנה, אינם ממשימים למוחין גמורים דחולדה אלא בשביל יעקב ורחל בלבד, וככלוי ז"א עצמו נחשים רק לע"ק דגדלות בלבד, וכל ו"ק נקרא חיזוניות. ובערכם מכנה כאן את המוחין עתה במוחין דאו"א דשבת, נכללים נה"י

רג) זו"ס עניין ויכוח המן עם אchosrhoש אם יעלה בידם עצה זו, והשיב לו המן ישנו עם כר, ודרשו ר'יל ישן הוא האלה שלם והבון זה. ולהיות כי הדורמיטא ההיא היא לטובתן של ישראל, כדי שתתנסר הנקבה מאחרורי ויחזרו פב"פ, ויגאלו ישראל, ויבנה בית המקדש, וכן התיעצו שנייהם, כי בזמן ההוא שהאלוה שלם הוא ישן, יקדיםו הם לאבד ולהشمיד שונאיםם של ישראל, כדי שלא ישאצ' אפיקלו מתי מעט, שייהיו ראוים לגאולה, ועי"כ לא יבנה בהמ"ק. ונודע, עצת המן מן שמשי ספרא בנו וכתבייהם אל אchosrhoש הנקרה ארתחשתא בספר עורה עד שיבטלו בנין ב"ה, בראותם כי הגיע זמנו להבנות ודי בזה.

אור פ נימוי

דא"א דנקודים אינם מקבלים שם את תיקונם, כי שם הוא בחינת חג"ת דנקודים, והם צריכים לעלות רק לג"ר דנקודים שבמקומם עומדים עתה הג"ר דעתיק. וכיון שז"א מיחסים בעיקר לא"א דנקודים כנ"ל, ע"כ נחשים אליו המוחין ההם הבאים לוי מישות של הנקדודים, רק לבחינת ו"ק בלבד, כי הראש דישוטה דנקודים, והוא ו"ק אל או"א דנקודים. וזה שמימיינו הרב, שאע"פ שהם המוחין השלמים. זו"א מבחן מוחין דהולדת, ונבחנים לעיקר הגדלות שלו להולדת נשמות, עכ"ז אינם אלא לבחינת ו"ק דפנימיות, כי נמשכים דנקודים, וזה הוא בעיקר מ"ד מלכים המוחין דחג"ת, הנמשכים מא"א עצם דג"ר דנקודים. עי' היטב לעיל דף תקי"א ד"ה הו.

זו"ש, "או נעשה ו"ק פנימים של זוז" וופנימיהם נמשcin כל הנשימות כולם" כմבוואר, כי ע"פ שפנימיותם נמשcin כל הנשימות כולם, כי מוחון דיחודה דמנחה דשבת נמשcin רק ייחדי סגולת, כמ"ש להלן, עכ"ז אין באלו המוחין דא"א רק לבחינת ו"ק דפנימיות, ולא ג"ר ממש, כי ג"ר אמריתים הוא צריך לקבל מהוזוג הנעשה בג"ר דעתיק, שם מקום עמידת או"א דנקודים. וזה אמרו (באות קצ"ד) "ואה"כ היה

וחג"ת דא"א בג"ר שלו ממש, שע"ז נמצא ז"א עולה עליהם לג"ר דא"א למקום יציאה של המוחין, והוא כלל שם בזוווג עצומות המולין, אשר ע"כ הוא מקבל את המעללה למטה מבחינת הפה דא"א עצמו, והוא יכול להלביש לא"א כמו או"א על החג"ת דא"א, דהינו גם אחר ירידתו למקום. משא"כ במוחין דישוטה שלא קבלם כי אם ע"י התלבשות בסודות דא"א. שבמוקם חג"ת, ושם היה העיבור של, נמצא שאחר ביאתו למקום. לא קיבל בחינת המעללה למטה רק מן הווה דא"א, שהוא הפה דחג"ת, וע"כ לא הלביש אלא רק נה"י דא"א שמחוזה ולמטה. ולפיכך נקרא העיבור שלצורך המוחין דא"א בשם עיבור דט"ס דא"א, כי שיש כאן הצלחות לכל הט"ס דא"א, כי ח"ק שלו נכללים בהג"ר. וזה אמרו, "ומזוג זה נעשה העיבור בט' חדש במספר ט"ס דא"א. כמבואר.

זה אמרו (באות קצ"ג) "או נעשה ו"ק פנימים של זוז" וופנימיותם נמשcin כל הנשימות כולם" דהינו כמ"ש לעיל שאין המוחין האלו נחשים לפנימיות אמריתי ל"א, משום שהעלאת מ"ז אלו הם מבחינת אחורים דישוטה, המקבים תיקונים ע"י עליית הז"א עמהם לג"ר דא"א העומד במקומות ישות דנקודים, ונמצאים האחורים דישוטה באים עתה במקומות כמו שהז עומדים מטרם שביה"כ. אמן המתארים

רד) והנה אף בזמן הדורמיטא אין הנΚבה ישנה, כי איז מסתלקין מהותין מן זו ואונכסיון בנΚבה, כדי להבנות ולתקון פרצופה, כדי שתוכל לחזור אף באפין כנודע בעניין דריש השופר של ר'ה. ובברכה יש הארה והשגחה זו על ישראל מצידה, וענינו אותה הארץ הייתה עניין מרדכי הצדיק כמו שנobar בע"ה.

אור פ נ י מ י

ונקה. כמ"ש באוף שם. הרי שאפילו בעיבור הא' היה כבר כולל בג"ר דעתיק, ולא נתחדש כאן דבר בעניין העיבור ב' מבחינת הג"ר דעתיק.
אלא עיקר החידוש שנעשה כאן בעיבור ב', הוא עצם הiscalולות זו'א בו'ת דעתיק מבחינת עצמותם. כי בעיבור הא' היה כולל רק בו'ת דא"א מבחינת עצמותם, וע' עליהם דוח'ת דא"א לג"ר, בכלל ג'כ בג"ר דא"א שעלו למקום בג"ר דעתיק, וע' בעית צייאתו מבחינת העיבור הוא יורד למקום וזה דא"א ומלביש על החג'ת דא"א כנ"ל. אבל כאן בעיבור ב' דפנימיות, הוא בכלל בו'ת דעתיק מבחינת עצמותם, והם שהעלוי אותו למקום בג"ר דעתיק, ולכך גם בעית צייאתו מעיבור וירידתו. למקומו נמצא מלביש על החג'ת דעתיק שהוא מקום ג"ר דא"א. ולפיכך אומר הרוב שהעיבור הזה נבחן לעיבור של ז' חודש בלבד, כי אין כאן חידוש רק מבחינת זו'ת דעתיק בלבד וזה.
אבל עניין הiscalולות של הז'ת בג"ר דעתיק אינו נחسب כאן לג' חודש כי אינם בבחינת חידוש, כי גם בעיבור הא' דפנימיות ה'ת' הכול מהם, כמובן.

זה אמרו (באות קצ"ה) ,,באזון ז' דעתיק אין יכולת להשיג כלל בחזי העליון של החסד שבו רק מחזיו ולמטה בלבד כי החסד דעתיק מלובש בגלגולתא דא"א, ונודע, שגלגולתא דא"א נחלה לב' ראשים: שתazzi העליון שהוא בתה ג"ר שבו, והוא ראש הא' דא"א, אשר המסר מצטצט ב' המפסיק בין דוד"א לא"א אינושולט עליו כלל, והוא משפט עד כמו דוד"א, ותחילה שליטה

העיבור ב' של המוחין של הפנימיות זה היה בו' חדשים בלבד והענן כי עיבור זה נעלים ועליון מאי כי הוא בסוד ז' ספרות הiscalולות של עתיק פ"י: כי בעיבור הקודם דפנימיות, היה הiscalולות זו'ת דא"א בג"ר שלן, והזוויג היה במקום ג"ר דא"א, כי הו'א עלה עם זו'ת דא"א לג"ר שלו וע' בעית ביאתו של הו'א למקומו, בבחינת ממלה למטה, הוא בא למקום החג'ת דא"א. כנ"ל. אבל כאן בעיבור הב' לצורך פנימיות, נעשה הiscalולות זו'ס הiscalולות דעתיק ג"ר שלו, והם העלו את הו'א עם האחוריים הנפולים דא"א אל מקום הג"ר דעתיק שם עמידת או'א דנקודים כנ"ל, דף א' תשכ"ז ד"ה וטעם הדבר ע"ש. ונעשה הזוויג בג"ר דעתיק, ואח'כ בירידתו של הו'א משם למקומו, בבחינת ממלה למטה, נמצא מלביש לג"ר דא"א. ואלו הם המוחין זו'א בשבת במנחה, שאו הוא עלה ומלביש לג"ר דא"א.

ומה שאין הרוב חושב כאן לבחינת ט' חדש כמו בעיבור הא' דפנימיות, אע' שוגם כאן היה הiscalולות הו'ק דעתיק בהג"ר כמו שהיא שם הiscalולות הו'ק דא"א בהג"ר. העניין הוא, כי בעניין הiscalולות בג"ר דעתיק אין כאן חידוש, משום שאפילו בעיבור הא' דפנימיות בעית שנכללות הז'ת דא"א בהג"ר שלו, הנה הג"ר דא"א עלו ונכללו בעית ההיא בעיתיק. בג"ר והזוויג לצורך ולא כפורת, כנ"ל, (בחילק י"ד דף אלף תר"ב אות קצ"ד). שפירושו שהזוויג נעשה בג"ר דא"א בעית הiscalולות בג"ר דעתיק, אלא שכופף ראשו להשתמש עם המ"ז דמול

רה) וכראות המן את מרדכי, שע"י הייתה הארץ והשוגה על ישראל בזמנם הוא נתיעץ עם זרש אשטו ושות"ה יועציו כו', ואיז"ל כי זרש אשטו הייתה מכשפה גדולה, ועתה שקולה מכל שיש"ה יועציו, ועלתה עצמת להרוג את מרדכי ולתלותו על העץ הוא זונבה של נחש המשר רgel הקות, כמבואר אצלנו וכזכור בס"ה שיר השירים ודי בזה.

אור פנימי

האחרים דישס"ת דנקודים, העומדים במקום ג"ר דא"א, שם חג"ת דנקודים. אלא עכ"ז הם נחשבים למוחין דחיה ממש ממש שkomת הוווג היא קומת היכיאה על המולין, כנ"ל, וע"כ מצד אחד אפשר לכננות בחינת פנימיות להיוותם מוחין דחיה והולדת. משמש באמת יוצאים כל נשמותם כולם. ומצד השני אין בהם בחינת ו"ק דמוחין ואין בהם בחינת הולדת נשמות, דהינו מבנית המוחין דז"א עצמו מבנית מה שהוא מיוחס רק לאו"א דנקודים כי הנשומות האלו הנולדים ממוחין דט' Hodsh, הם בח"י נשמות הנמשכות מישס"ת דנקודים.

וע"כ יש בהם ב' בחינות: א' הוא שיש בהם מוחין דホールות נשמות אלו המוחיטים לשיסס"ת דנקודים, שבוחני זו נחשב למוחין פנימיות. ובchein ב' היא, שיש בהם מוחין דホールות להבחנת עולמות, שם מיוחסם לאו"א דנקודים. כי בהיות היישס"ת בחינת ו"ק לאו"א הם, ע"כ הוז"א ראי להולדת גם מבנית ו"ק דנקודים, אלא רק מבנית חייזנים שלהם, הנקריא עולמות. באופן, נחשבים למוחין פנימיות של הוז"א, דהינו לג"ר שלו הנקרא פנימיות כי אין הוז"א מקבל אלא מאו"א עליון דנקודים שהם במקומות ג"ר דנקודים, משמש נמשכו ד' המלכים דחג"ת, שהם עיקרים של הוז"א דנקודים. אבל מראש דישס"ת דנקודים העומד במקומות דחג"ת דשם, שהמעלה למיטה נ麝ך לד' מלכים תנאה"ם דנקודים, אין הוז"א מקבל ממנה אלא בחינת ו"ק, להיותו מלכיש על ו"ק דאו"א עליון. ומוחין אלו דט' Hodsh, שזוגם נעשה ע"י התקלות זה דא"א בג"ר שלו, אין מעלת רק בחינת

הمسך הזה המכיד בין רدل"א לא"א, הוא על ז"ת דגלגלה הנקרים אוירא וראש הב', וכל המוחין דאיילות נמשכים רק מחצי התחתון דגלגלה, שהוא המוחא דאוירא, אבל בראש הא' שהוא חציו העליון אין המשכנים ממש. וזה הרב,, כי אין המוחין נמשכין ממש. ובхиיעון שבו"ש ר' מקמחזיו ולמטה בלבד דא"א, כנ"ל. וזה ר' מקמחזיו ולמטה בלבד דהינו אותו החצי התחתון המלווה במוחא דאוירא, שם נמשכין כל המוחין דאיילות. כנ"ל. וכבר נתבאר עניין זה באורך חלק י"ג. ועוד בדף א' שכ"ז אות ע"ב.

זו אמרו (באות קצ"ז) "עיבור זה של ט' חדשים הוא לצורך חיצוני ז"א, ויליד בוחני עלמות אבל עיבור של ו' חזים הוא לצורך פנימיות ז"א שיליד בחינות נשמות" ואין זה סותר למ"ש לעיל (באות קצ"ג) שמהעיבור דט' Hodsh נמשכין כל הנשומות כולם. וכן אומר שהוא לצורך חיצונית. העניין הוא, כי נתבאר לעיל, שבאמת אין נחשבים למוחין פנימיות של הוז"א, דהינו לג"ר שלו הנקרא פנימיות כי אין הוז"א מקבל אלא מאו"א עליון דנקודים שהם במקומות ג"ר דנקודים, משמש נמשכו ד' המלכים דחג"ת, שהם עיקרים של הוז"א דנקודים. אבל מראש דישס"ת דנקודים העומד במקומות דחג"ת דשם, שהמעלה למיטה נ麝ך לד' מלכים תנאה"ם דנקודים, אין הוז"א מקבל ממנה אלא בחינת ו"ק, להיותו מלכיש על ו"ק דאו"א עליון. ומוחין אלו דט' Hodsh, שזוגם נעשה ע"י התקלות זה דא"א בג"ר שלו, אין מעלת רק בחינת

רו) ואם ח"ז ככה יעלה, יוכל אח"כ לאבד את שונאיםם של ישראל ואו השיעית ברחמיו, האיר הארץ נוקבא העליונה, והיא גדולה מרדכי ואסתר, ועל ידם נושעו ישראל מן הזרה הגדולה היה, כמו שנברא, זהה עניין מרדכי והארתו.

רו) דע, כי הנה בזמן הדורמיטא דז"א, לא בלבד נוכנין המוחין דז"א מצד נה"י דاما ונוכנין בנוקבא רחל בהיותה אב"א, אלא אף גם המוחין דבנה"י דאבא, בסוד ובין ה' אלהים את הצלע, אא אבא ואמא.

אור פגמי

אליהם את הצלע. אין זה סותר למ"ש לעיל ובכל המקומות, שرك נה"י אמא. יוצאים מז"א ונוכנים בנוקבא, בעת הנסירה, אבל נה"י דאבא נשארו בסוד מקיפים על הו"א (כנ"ל בחלק זה אותן ע"א ואות קי"ח ואות קל"ג. ואות קמ"ב ואות קנ"א. ואות ק"ס ואות קע"ו). כי בכלל לא יצירר פעם שהיה בחינת נה"י דاما בלבד בili נה"י דאבא, כמ"ש הרוב לעיל (דף תתק"ג אותן קנו"ו) וזה, הענין הוא כי הלא כל בחינות אלו ממשcin מזוווג או"א וא"כ ציריך שככל בחינה מלאו הה' שהם נרנchterי היה בהם חלק או"א" ע"ש. וכן בכמה מקומות אומר שיש שם רק נה"י דاما בלבד, שהכוונה בili בחינה נה"י דאבא, כי או"א הם חמיד בזוג דלא פסיק וכחדר נפקין וכחדר שרינו, ואין שום בחינה נמשכת מהם זולת בזוג או"א, וא"כ יש שם בחרכה ב' בחינת נה"י. ולפ"ז נמצא, כי ע"פ שאומר במשמעות לעיל דף א' תש"מ אותן ק"ג, ובאות ק"ה, שאותם ר"י"ו שהיא מקבלת בהיותם אב"א אין אלא בחינה בינה נקבה, שהם נ"ז, אםנס אומר שם שיש שם בחינה בנו ימין כה זכר, הרי שיש שם גם בחינת נה"י דאבא, שהם כה זכר.

וענין זה כבר נתבאר היטב לעיל בעניין חזות או"א וישות"ת לפרטוף אחד בעת הוווג, שא"א ביחיד נחשבים לימיין ולבחינת דכורא, וישות"ת יחד נחשבים לשמא

ווה אמרו (באות קצ"ח) ,,אבל עיבור ז' וכו', והענין כי לצורך פנימיות ז"א הוצרך שיתקשרו ט"ס דא"א בו' דגלגולת דיליה" דהינו כנ"ל, שזה נעשה ע"י התכללות ז"א בו"ת דעתיק בבחינת עצמותם, כי אז יוכל לקבל מבחינת התכללוtheir בהזוג שבג"ר דעתיק ונמצא מתקבל בחינת המעללה למטה בעת הלבשתו לג"ר דא"א במקום ד' המלכים דתג"ת דקדודים, כנ"ל. וענין התכללות הו' בו"ת דעתיק, הוא מקבל מז' תיקוני גלגולתא שם מלובכים ומAIRIM הו"ת דעתיק. וזה,, הוצרך שיתקשרו ט"ס דא"א בו' דגלגולת דיליה" כי אז יוכל להלביש גם אחר ירידתו למקוםו. כנ"ל. באורך.

זה אמרו ,,ואלו הו' דגלגולתא ד' מהם בחינת מקיפין וג' מהם בחינת מוחין" ככלmr, שאלו המוחין שהוא מקבל בחוקים לפנימיים ומkipim, אשר בבחינת המקיפין הם ד' מוחין ח"ב ח"ג, ובבחינת הפנימיים אינם אלא ג' מוחין, כי הח"ג ג' נעשים כאחד בבחינת הדעת, כשהם מתלבשים בבחינת פנימיות הו"א. כנ"ל בחלק י"ג ויד'.

זה אמרו (באות קצ"ט) ,,ואלו יתלבשו למיטה בת"ת בתוך המוחין" ככלmr, שאלו ג' המוחין מתלבשים בתוך ז"א הנקרא ת"ת בפנימיות המוחין אבל ד' המוחין אינם מתלבשים בתוך ז"א אלא נשארים למkipim.

רו) המוחין דהשי דאבא בפוד ובין ה'

רח) ונמצא, כי כמו בהיות המוחין ההם תוך ז"א, היו יוצאים מהם ב' הארות לחוץ, ו מבח' הארת המוחין דאבא יעצב מצד פנים דז"א, ו מבח' הארת מוחין דאמא יוצאה רחל מצד אחריו. גם עתה יוצאות מרחל נוקבא דז"א ב' הארות אלו ג"כ בלי ספק.

אור פנימי

כי רק בעת שא"א מלביםים להג'ת דא"א, או יש מ"ה וב"ן באבא דהינו כתר וחכמה דמ"ה הע ויק' דחכמה דב"ן, וכן מ"ה וב"ן באמא, שם בינה דמ"ה וה"ת דבינה דב"ן. אמן בעת שא"א מקבלים קומת ע"ב, ונעים לפרט אחד, הנה או אבא כלו מ"ה ואמא כולה ב"ן, כנ"ל (חלק זה אות ק"מ). וכיון שלו נה"י דאמא מא"א דע"ב הם באים כנ"ל, הרי בהכרח שאמא כולה ב"ן, דהינו בינה וגבורה דאבא ובינה וגבורה דאמא. וכן נודע מדברי הרב בכמה מקומות שהמוחין דאבא הם רק ב"ן ולא מ"ה כלל.

רח) יעצב מצד פנים דז"א וכרי רחל מצד אחריו גם עתה יוצאה מרחל נוקבא דז"א ב' הארות אלו ניכ' בלי ספק: הינו כמ"ש הרב לעיל (חלק זה אות ק"ג) שיש יעקב ורחל היוצאים מבחןת או"א, ויש יעקב ורחל היוצאים מבחןת ישוטית, ע"ש. ונתבאר לעיל כי אלו נה"י דאמא המתלבשים בנוקבא בעת הנסירה, הם בחינת ישוטית בעת שם בקומה שווה עם או"א, שם נקראים או ביחיד שם אמא, וע"כ בהכרח שיוציא מהם בחינת יעקב ורחל, שמי"ס יוצאה בחינת יעקב, ומבחןת יוצאה בחינת רחל. והגט שנתבאר לעיל בא"ט (דף א' תחת ב' ד"ה אמנה). שאין הארת יעקב ורחל היוצאים בנוקבא זולת בוגר התקין, אחר שהמלכות דצמאות א' מתגללה מרדל"א בסוד ראש פנה. אכן וזה ווקא מבחןת סב"פ עם זו"ו תגרא שניות משמשים בctrl אחד, כי לא יכול להוזוג עמה בבח' המולין דהינו בחינת-צטום

ולבחןת נוקבא, ואנו נבחן היסוד דתבונה לבחינת דכורא, וזה שכטב הרב לעיל דף אלף ס"ח את קכ"ב, "שבחינת היסוד הם לעולם זרים, בין באבא ובין באמא" ע"ש. הרי שבעת הווג נבחן או"א ביחד לבחוי אבא וישוטית ביחד לבחוי אמא. וזה הרב كانوا שגם בחינת נה"י דאבא נוכנים אל הכללים באמא, שמננו נמשך בחינת בניין השווא כח זכר.

ואנו לטעות לפרש כאן שהכינה היא על חכמה וחסד המלבשים בנה"י דאמא דהינו בחינת מ"ה דב"ן דאמא, אשר בעת התלבשות המוחין בו"א נמצאים מתחללים שחכמה וחסד דאמא מתלבשים בנה"י דאבא, ובינה וגבורה דאבא מתלבשים בנה"י דאמא, כנ"ל (דף א' תשס"ג אות ק"מ). ועתה בעת יציאת המוחין דז"א נמצאים החכמה, וחסד דאמא שהם חורים ומתלבשים בנה"י דאמא, וכיון שחכמה וחסד דאמא אלו היי בנה"י דאבא בעת התלבשותם בו"א קורא אותם הרב גם עתה בשם נה"י דאבא. שזה אינו אמיתי, כי הרב אומר להדייא, לעיל (חלק זה אות קמ"ב) שהמוחין דבינה וגבורה דאבא ודאמא באים תוך הנוקבא ומגדלים אותה אב"א. הרי שאפלו בעת יציאת המוחין מז"א, נמצאים עוד המוחין בהתחלוות אשר בינה וגבורה דאבא נמצאים תוך נה"י דאמא. ועוד"ז חכמה וחסד דאמא נמצאים תוך נה"י דאבא. כי ע"כ הוא מדגיש שם, "ובאים המוחין דבינה וגבורה דאבא ובדים תוך נוקבא ונגדלת למורי" הרי שחכמה וחסד דאמא נשארים בנה"י דאבא. ומלבד זה הנה נתבאר לעיל

רט) ולא עוד, אלא שבஹוט מוחין הנזכר תורה הנΚבָה נתוספה בתוי' האריה שלישית, משא"כ בהיותם תורה ז"א. והוא, כי הנה בהיותם תורה ז"א היה יסוד דאמא נשלם בחוזה דז"א, והיסוד דאבא שהוא יותר ארוך כנודע היה נשלם בסיום היסוד דז"א ממש. ולא היה יוצא מוחין ליסוד כלל.

רי) אבל עתה, בהיותם המוחין תורה הנΚבָה, אשר היסוד שלה נוקביי קצר, מוכרא הוא, שהיסוד דאבא יתפשט, ויצא מוחץ ליסוד נוקבא ולחוץ, ותתגלה הארץו בגilioי גמור לגמרי, ונודע, כי מה שהיא מתלבש ביסוד דז"א הוא בח"י העטרה של היסוד דאבא, שהיא בח"י המלכות דאבא, ואין ספק כי האריה זו הנגלית מלכות דאבא, היא האריה גדולה עד מאד.

רייא) זהנה שירש נשמת מרדיי הייתה מן הארץ היא, ולכון על ידו הייתה תשועת ישראל בזמן ההוא. וזה נרמזו בשם מרדיי ממש, שאزو"ל שהוא לשון מירא דבר. מ"ר דכ"י. והוא תרגום מר דרור, גם נראה מור עובר.

או ר פ נ י מ י

א', מטרם שתתגלה המלכות שלה מצטצום מקלט או בח"י נה"י דאמא עט. המ"ן דמלון, שע"ז היא נגדלת כמו זה ז"א עד עתה, הם רק בח"י יסוד מלכות, שהם בח"י מ"ן דכווין, ככלומר מבחינת בנימין הכלול ביחס, והנוקבא דז"א רק לבח"י מ"ן דמלכות ממש היא צריכה, ומ"ן של יסוד דמלכות לא שייך אליה, כי היא בחינת מלכות דז"א. אמן כל זה מבחינת הזוג ז"ן פב"פ, אבל בכח"י אב"א עם ז"א הנה היא יכולה להכלל גם במ"ן דמלון, אע"פ שהמבחן מ"ן דכווין, והוא מפתה התכלמותה עם לאה לפרצוף אחד, דהיינו עם נוקבא הגודלה דז"א, שהיא בחינת ז"א עצמו כלומר בחינת בנימין הכלול ביחס, דהיינו נוקבא שבגופו, וכן לאה היא מלכות מאחריהם דאמא, שכל אלו אינם מלכות ממש כמו הנוקבא דז"א, והם יכולים לקבל בקומה שות ממש עד הכתר דז"א, ואו ז"א מקלט מנה"י דאבא שם או"א יחד, אלא והנה נתבאר, כי בעת היוותה אב"א והיא מקלט מנה"י דאמא שלא ע"י ז"א, דהיינו מבחינת ע"ב דמלון, הנה או הם ממולין. ומהרו שנווקבא דז"א נכללת מהם וונשית עמם לפרצוף אחד, כנ"ל. וכך היא

ריב) והענין הוא, כי ההארה הגדולה היא, היא מר דרום, זר ונקי בתכליות, העוברת מפי יסוד דנוקבא ולחוץ. וו"ס פסוק וידי נטפו מר עבר. ובזה תבון מעתך, שעלה לבחוי מלכות ומשנה למלך. וו"ס הפסוק, ומרדכי יצא מלפני המלך לבוש מלכות תכלת וחור ועטרת זהב גדולה.

רייג) והמשיכיל בין כל פרטיו הפסוק זה, עניין יציאה זו מלפני המלך היא רחל, ועטרת זהב גדולה, מצד עטרת יסוד דאבא. ולכן נקרא גודלה, כי החסד וחכמה נקרא גודלה, בסוד הגדול הגבור והגנורא. גם המעמיק ישכיל הייתן משפט בנימיין ודי בזה.

ריד) וו"ס קריית המגילה, וגם התפשטותה בעת קרייתה, לטעם פירוטם הנם, והוא עניין הארת עטרת מלכות דאבא, המתגלית ויוצאה לחוץ, ולכן נקרא מגילה, לשון גליוי, וצרך לגלותה ולפרנסמה. גם מגלה שלא יוד היא עולה בגין ע"ח, כמוין ג' הוירית כ"ז כ"ז, שם. עניין ג' מוחין דחכ"ד דנה"י דאבא, המתגלים שם במלכות ההוא.

אור פני מי

העדר ברוחני. וע"כ אפילו בשעת עלייה נבחנים עוד שהם מלבים מוחה ולמטה. וב' כי אין האחורים אלו דאו"א מתוקנים לגמר, דהינו שישובו להיות בחינת או"א ממש כמו שהיו מטרם שביה"כ, וולת בעת גמר התקון, ועוד או' עלים ונתקנים רק חלקיים מבחינת האחורים הם דאו"א, וע"כ אותם החלקיים שעדרין לא נבררו לגמר, הנה הם עוד נשלרים בהכרה מוחה ולמטה. ולכן אפילו אחר התחרבות הוו"ז הגודלים עם הקטנים לפיצוף אחד, יש עוד בחו"י יצאת יעקב ורחל לאחרוריהם דאו"א וישוטה"ת במקומות מוחה ולמטה. כלומר, גם הם מקבלים המוחין דע"ב במקומות מוחה ולמטה כמו הוו"ז הגודלים. ובין היטב. וכבר ידעת שהמוחין דחול אין רק בחינת המוחין דיעקב ורחל שמחה ולמטה, אע"פ שגם נבחנים שוו"ז הגודלים עם הקטנים נעשו לפיצוף אחד. אלא שאין העדר ברוחני וכל העתקה מקום למקום, איןו שינוי של העדר ממוקומו הראשון אלא רק בחו"י חוספות על שם בו או בחו"י מקופים, כנ"ל. והנוקבא מקבלת מן נה"י דישוטה, הנבחנים ביחיד לאמא. ואז מגה"י דיש"ס הנקרו אבא יוציא בה הארת יעקב, ומגה"י דתבונה הנקרו את מאה יוצאה בה הארת רחל, ושניהם בה מוחה ולמטה כמו בז"א, יעקב יוצא בפנים ורחל יוצאה באחור.

ואין להקשوت, כיון שעתה מקבלת הנוקבא מוחין דע"ב, שאו' חורומים או"א וישוטה"ת לפיצוף אחד, כנ"ל, וכן זו"ז הגודלים וו"ז הקטנים נושים לפיצוף אחד, וא"כ מאין יש שם שוב בחינת יעקב ורחל מוחה ולמטה דנוקבא. והענין הוא, כי יעקב ורחל אלו, הם בחו"י האחורים דאו"א ואחרים דישוטה"ת שננטבלו בעת שביה"כ, (כנ"ל דף א' תת"ב ד"ה זהה), ולפיכך אע"פ שכבר זו"ז הגודלים וו"ז הקטנים חורומים לפיצוף אחד, ורחל שהיא נוקבא הקטנה עולה ומתקבלת כל פיצוף הנוקבא הגדולה, מ"מ אין הארת יעקב ורחל לאחרוריהם דאו"א וישוטה"ת בטלים ממש, מב' טעמים: א' שאין

רטו) וזהו עניין היהת המגילה נקרא אגר"ת, ונקרא ספ"ר, ויש לה דינים כתורה שכתבב, כי ספר התורה, הוא יסוד דברא, הנקרא תורה שכתבב, צורת ספר כעין ר' ארוכה, והмагילה היא ההארה היוצאה מהוז ליסוד כנוכר, וגם הוא ארוכה בצורת ר', ובצורת מגילה ארוכה. ודי בעורות אלו אל המשיכלים.

רטו) ואמנם היה ימי הפורים האלו נעשים בכל שנה ושנה, ולא הספיק לעשות בזמנם ההוא בלבד, הטעם הוא, כי הש"ית ברוחמי רצה שאותה ההארה המתחדשת בהיות המוחין דאו"א, חור הנוקבה בזמן דורמיטת ז"א, לא תבטל לעולם בכל שנה ושנה בימים ההם עצם.

רייז) כי הנה אחר דורמיטא, חזריים פב"פ, ומהוחין הם בז"א, ואין בחינת ההארה זו יוצאת או כלל כנ"ל, והארת מרדכי מתבטלת לגמר, ונעלמת בפנים. ורצה הש"ית, שבכל שנה ביום הפורים כיווץ בהם, אף אם יהיו זו"ן פב"פ מתגללה ההארה הנזכרת בימים ההם, ולא תבטל.

אור פנימי

בהתווחה בחינת אחורים, שאין בה או רק בחינת נר"ז בלבד, דהיינו מוחין דו"ק שלת, ובהתווחה פב"פ שיש לה או מוחין דחיה, אין הארת מרדכי מaira עוד בה אלא שמתבטלת, שהוא תמהה, כי לפ"ז המוחין אחורים גדולים יותר הרבה ממוחין דפב"פ. ותחילה צריכים להבין היטב עניין הארת מרדכי זאת. והנה הרב ביאר אותה שהיא בחינת יסוד דברא הארוך, שאחר שנגה"י דאי"א וחג"ת דאי"א עלו לחכ"ד מ"מ נבחנים שהחג"ת דאי"א עלו לחכ"ד מ"מ נבחנים ג"כ שהם עומדים במקום מטעם שאין העדר ברוחני. כמו"ש בחלק י' עשי". וכבר הזהיר הרב בכמה מקומות שלא לשכוה עניין זה, שבכל עניין עלית האורות והמדרגות גם ירידתם, הנה נשאים עוד בשלמותם גם במקום הראשון. וכי לעיל חלק זה אות קכ"ד.

פירוש הדברים. כי נודע, שמכוות דעתכם א' בגונה ברדלא"א, וכל בחיה המכוות שבאצלות הנישן לנוקבון הם ממלכות דעתכם ב', שהיא בחינת ה"ית בעיניהם, ומוציאת אה"פ לתוכן, וממלכות זו יצאו בחינת הקטנות דכל הטרצופים שבאצלות, כמו"ש בחלקים הקודמים. וכל

רייז) אחר הדורטשא חזריים פב"פ והמוחין הם בו"א, אין בחינת הארץ זו יוצאת או כלל והארת מרדכי מתבטלת לנמרי וכור. וצריכים להבין היטב עניין הארת מרדכי זו, שעליה אומר הרבה שהיה הארץ גדולה עד מאד, ועכ"ז היא מaira בה רק

ריח) והענין הוא, כי בכל שנה בימים ההם כאשר יכנסו המוחין ברחל בסוד דורמיטה זו"א, אעפ"י שאח"כ יחוירו פב"פ לא תבטל ההארה הנזכרת ותשאר שם קיימת, ונרשמת אף גם אחר הסתלקות המוחין האלו ממנה ויחזרו בו"א.

דיט) זו"ס, מ"ש הכתוב זכרם לא יסוף מזורען. כי אותה ההארה היא עטרת היסוד הזוכר דאבא הנקרא זכר כנודע, זכרם זה לא יסוף מזורען בימי הפורים שבכל שנה ושנה כנודע.

רכ) לכן לעת"ל, כל המועדים יתבטלו חוץ מגילת אסתר. והטעם הוא כי לעולם לא היה נס גדול כזה, לא בשבתו ולא ביוט, להתקיים ההארה זו אף אחר הסתלקות המוחין מן הנוקבא, אלא בימי הפורים בלבד. ובבח"ז זו יש יתרון גדול אל פורים על כל שאר הימים, אפילו בשבתו יוט.

אור פנימי

המול ונקה איינו נבחנו למלכות דידיינה, אלא רק ליסוד דידיינה בלבד. כמו"ש נקב, שהיה בחינה בנימין הנכלל בזוסת. וכיוון שאין שם בהמולין בחינת מלכות ממש, אין המלכות דאצילות, הדיניינו הנוקבא זו"א, יכולת להכלל שם. כי אין לה שם כלל מבחן עצמותה, שהיא מלכות, כי בחינת יסוד דמלכות היא בחינת זכר, דהינו ז"א, ואינה יכולה להכלל בחינת המ"ן ההם. אלא רק לעתיד לבא, אחר שתתגלה המלכות דצמצום א' הגנואה ברදל"א, אז תוכל גם המלכות לעלות ולהכלל בג"ר דא"א בעת עלייתם לדידל"א, ולקבל קומת הווג מביתנית המ"ן דצמצום א', שאו מקבלת הנה"י דכלים והג"ר דאורות שלה, ונגמרה תיקונה שלם. ונתבאר, שאין מציאות השלם כלים דנה"י והג"ר דאורות לנוקבא זו"א, קודם גמר התקינו, כלומר, קודם שתתגלה בחינת המלכות דצמצום א' דרדל"א, משום שהמיין המשמשים שם בזמנם הווה הם בחינת יסוד דמלכות, שהם מ"ן דכווין, שאין לנוקבא חלק בהם. כן"ל. וזה שאן בנין הנוקבא נשלהם בדרך ומדרגה כמו שאר הפרוצים, כי הבחנת הגדלות שבازילות נעשה ע"י הארת הווג דע"ב ס"ג המורידה, ה"ת מעינים לפה, כי הארת ע"ב דא"ק הקודם לצמצום ב' יכולת לבטל אותה להורידה למקוםה שבצמצום א', הנקרא פה, ועי"ז מוחרים אח"פ אל המדרגה, וויצאים נה"י דכלים וג"ר דאורות. והנה גדלות זו יכול כל הפרוצים לקבל מבחינת הווג הנעשה בג"ר דא"א בעת עלייתם לדידל"א, ע"י שמקבלים שם בחינת מלכות דצמצום א' מבחינת המ"ן דידיינה דא"א, שהם בחינת מלכות דצמצום א' הנקראת פה, ואו יורדת ה"ת מעינים לפה גם מבחן מדרגת התחתון שעלה ונכלל שם בזוגו ההוא. אמנם פרצוף המלכות דאצילות, שהוא הנוקבא זו"א הנקריאת רחל, אינה יכולה לעלות שם ולהכלל בזוגו ההוא במ"ן דמולין, ולקבל שם בחינת יורדת ה"ת מעינים שלה לפה, כדי לקבל שם נה"י דכלים וג"ר דאורות, וכי אחת בחינת מלכות דצמצום א' הכלילה בשערות דידיינה דא"א. אינה בחינת מלכות ממש, כי היא גגנות ברדל"א כן"ל, אלא שהוא רק בחינת יסוד דמלכות, כי

רכא) והנה בכל שנה בימי הפורים, כדי לקיים ההארה הנזכרת אנו צריכין לעשות ג' מצות, והם: קראת המגילה, כדי להמשיך ולגלות ההארה הנזכרת היוצאת לחוץ בגilio. והנה צריכות ב' אחרות.

רכב) והם אלו: הא' בח' ההארת היסוד והוא דאבא ברחל, לצורך תיקון בנין פרצופה, כי לנכו נכנים המוחין הנזקרים בה, כדי להגדילה ולבנותה פרצוף כנזיר, וזה נעשה בסוד מтанות לאבינוים. כי רחל נקראת עני ואביו, והיסודות דאבא הנקרא צדיק נותן לה צדקה ומタンות. והארה זו מתקיים ע"י שאנו נותנים למטה מタンות לאבינוים, וע"י מצוה זו נעשה דוגמתה למעלה.

אור פנימי

עם הנוקבא הכלולה בו, ככלין בנצח דא"א שם הו"א, דהינו שונעת בחייב שמאל דעתך, שבזה נעשה גם הנוקבא בחייב" דכראו כמו הו"א. ואנו יכולת גם הנוקבא דז"א לקבל מקומת הזוג דמולין ע"י עלייה לחגית דא"א, כמו הו"א. כי אחר שנכללה בבחינת דכראו יכולה לקבל ממי"ן דכראו שבדיקנא. והתכלות זו דנוקבא בנצח דא"א, גרים ג"כ להתכלות הנוקבא הגדולה דז"א בנוקבא הקטנה, שהיא רחל. כי נוקבא הגדולה שבגופו דז"א, היא בחינת מלכות הכלולה בדרכ, שהיא ז"א, ורק נוקבא הקטנה היא מלכות ממש הנמשכת מהוד דא"א, אבל נוקבא הגדולה שבגופו דז"א נמשכת מנצח דא"א כמו ז"א, כי היא מלכות בבחינת ז"א עצמו. ולפיכך עתה שליטה הנוקבא הקטנה ונכללה בנצח דא"א, הרי שגם ירצה בזה בחינת נוקבא הגדולה, כי עתה גם רחל נעשה לבח' מלכות דעתך כמו הנוקבא הגדולה.

ועם זה תבין מ"ש הרבה לעיל דף א' משס"ג אותן ק"מ וקמ"ב, שאוותם הבינה, וגבורה דמוחין דאבא ודاما שנתלבשו בנוקבא שבגופו דז"א נתלבשו עתה בנוקבא רחל, וע"כ היא נגדלה בכל קומת הו"א אב"א, דהינו שלקה ג"כ למקום הנוקבא הגדולה שבגופו דז"א. עשה.

אלא בסוד ויבן ה' אלקים את הצלע, שפירשו, שא"א בונים ומתקנים אותה בהיכל שלהם למעלה שזה נעשה ע"י עלייה נה"י דא"א לחגית, וחגית דא"א לחב"ד, שאו נמצאים זו"ג, שהלבישו לנו"י דא"א, ואו"א מלביםיהם עתה לחגית דא"א, ואו"א שהלבישו לחגית מלביםיהם עתה לחב"ד דא"א. וגר דא"א עצמו נמצאים או שעולים לדיל"א, ומקבלים שם קומת הזוג על מ"ן דמלין המורידה ה"ת למטה, ובסוד כפית ראש דא"א ממקום עלייה למקומות הקבוע שלו ששם עומדים או"א, נמצאים גם או"א נכללים בזוג הזה ומקבלים גם הם קומה זו. ועוד"ז בסוד כפית וראש דאו"א ממקומות עלייה למקומות הקבוע שלהם שהוא חגית דא"א שם עומדים עתה זו"ג, נמצאים גם זו"ג מקבלים קומה זו דמולין, ואו יורדת ה"ת מעיניהם גם בנוקבא לבחינת פה שלה, ומהזרת אח"פ שלה למדרגת, שהם נה"י דכלים, ונמצאה נשלה לבחינת בנין פרצופ שלה, וראויה לקבל עתה גם ג"ר דאורות. ועליה זו לבניין פרצופה, נבחן להתכלות הוו בנצח דא"א, כלומר כי עלייה זו"ג נעשה ע"י עליית נה"י דא"א לחגית שלו, כנ"ל, וכן ע"כ, אשר נצח דז"א הוא בחינת ז"א, והו"ז דז"א הוא בחינת נוקבא, ונבחן עתה בעת עלייה, אשר הزاد דא"א

רכג) ובхи' הב' היא, כי אחר שנתקו פרצוף רחל עצמו, ע"י האזקה ומתנות לאביונים. עוד צריך הארה שתתקיים בה, בסוד המוחין עצמו שלו המתלבשין תוך פרצוף י"ס שלה בעת הדורמייטה, כנודע. וצריך שתתקיים הארה הנזכרת במוחין שלה כל הימים ההם הנקרא פורים ושאר קיימת שם אף גם אם יסתלקו המוחין דאו"א אחר הדורמייטה ותחזור פב"פ ועכ"ז תשאר הארה המוחין ההם קיימים במוחין שלה, ולא ישתלווה לגמרי, כבשאר הזמנים, כנ"ל, וענין זה תלוי בקיום מצהה אחרת. והיא לעשות סעודת פורים משתה ושמחה.

אור פ נימוי

דאבא שנטלבש ביסוד שלה ונעשה לבחינתה ארוך, מורה שקיבלה בחינת ג"ר דאבא, שהם המוחין דכווין דמולא. כמ"ש לעיל.

אמנם אין הנוקבא יכולת לעמוד עם המוחין ההם, שהם לבחינת מוחין היוצאים על מוחין דכווין. כי הגם שיכלה לקבל המוחין ע"י התכללות של הود דא"א בנצח שלו כנ"ל. אמן אחר שירדה עם המוחין ההם למקומה עם הו"א, הרי נגלה שוב בחינתה עצמה, שהיא לבחינת הוד העציכה למ"ז נוקבון, ועכ"ז אינה יכולה להזדווג עם המוחין ההם, כי אין לה לבחינת מ"ן בהיותה במקומת, כי המ"ז דכווין אינם יודדים עמה למקומה. באופן שאין לה יותר מלאו המוחין אלא אותו השיעור שקיבלה למעלה בהיותה בהיכל או"א, דהיינו בחג"ת דא"א, בעת היותה כוללה בנצח שלו, כנ"ל, ושיעור זהה מספיק להעלאת אח"פ כדי להשלים בניו פרצופה, אבל אינו מספיק לה שייחיו מוחין שלמים דעתך, כמ"ש לעיל דף א' תשמ"ג או"ת ק"ה, ,,שפתת החיה אינה נשארת בה כי הוא כח זכר גמור" כי הגם שהיא מקבלת טפת הע"ב דכווין למעלה בהיכל או"א, אמן אחר שיצאה ממשם ובאה למקומת, הנה היא צrica לעשות אותו הוווג בראשת עצמה כמו שנעשה למעלה, וזה אינה יכולה כי אין לה המ"ז דכווין כנ"ל. ולפיכך היא נחשבת לבחינת אב"א ע"פ שהיא בקומה שווה עם ז"א ווهو חסרונו א'. ויש עוד חסרונו ב' הגדל יותר, כי המוחין אלו שנמשכו

ובהנ"ל חבין זה היטב, כי מאחר שהוד דא"א עם הנוקבא נכללו בנצח דא"א, הרי העשתה הנוקבא רחל כמודתת של הנוקבא הגדולה דז"א, שהיא נעשתה בזה למלכות דנצח, שהיא בחו' נוקבא הגדולה. כנ"ל.

וז"ש הרוב לעיל (באות ר"ז) שנהי דאבא מתלבשים ג"כ במוחין דנווקבא בעת היותה אב"א בקומה שווה עמו, דהיינו המוחין דבינה וגבורה דאבא, שהם דכווין, ונמצאasis היסוד דאבא שהוא בחו' ארוך, שפירשו בחינת ג"ר וחכמה, כי חכמה נקרא ארוך, כנודע, הרי יסוד זהה מתחבר עתה בסוד לוחל, וגם יסוד שלה נעשתה בחו' ארוך שהוא בחינת ג"ר. כי מקודם שקיבלה הקומה זמזולין, היה היסוד שלה לבחינת מלכות דاما. שהיא מלכות דצמצום ב' הקזר, שאין בו אלא בחו' גו"ע בלבד, וחסר אח"פ. וחסרונו זה דאח"פ עושה היסוד קזר, אח"פ שפירשו, שחסר ג"ר, אמן עתה ע"י התלבשות נה"י דכווין דאבא עם בינה וגבורתו שבו, שע"י זה חזרה והרוויה אח"פ שלה לכל ספירה ומספרה דט"ס שלה, הרי נעשתה היסוד שלה לאורך, כי חור שם בגה"י המשלים אותו, ונעשה עתה לבחינת יסוד זכר האורך. אמן תבין שאע"פ שהמדובר בו רך ביסוד שלה שנתרך בכח המוחין דאבא, כנ"ל, הנה עיקר הכוונה היא על בחינת ג"ר דאורות, שהם המוחין דכווין, כי הם תלולים זה בזה, כנודע, שבחרסון נה"י דכלים יחסרו הג"ר דאורות. ולפיכך עניין יסוד

רכד) וזו, עניין אכילה ושתייה, כմבוואר אצלינו שהמוחין של הנקבה נקרא י"ה י"ה, ונעים מבחן י"ה, והם נמשכין בה, ע"י אכילה ושתייה. זהה פ"י אכילה: אכ"ל י"ה. שתיה: ש"ת י"ה, כי ע"י המאלל והמשתה, נמשכין לה מוחין הנקרא י"ה. גם נרומה היא עצמה במלת אכילה, שהיא בגין אדני ע"ה לרמזו, כי אלו המוחין של י"ה הנמשכין ע"י האכילה הם בנקבה הנקרא אדני.

אור פנימי

שאו מתבטל לגמרי בח"י הקצר שביסודה ונעשה ארוך בבחוי יסוד דאבא. משא"ב המוחין דפ"פ, הבאים רק מהוזוג הנעשה בראש הו"א על מלכות דاما הנקלת בעטרה דגבורה דז"א, ומבלת בוה רע בחינת האריה מוחין דמולין שבראש הו"א, אמן בעירם מלכות דاما, שהיא אצומם ב' ובת' ו'ק, ואו בחינת יסוד שלה קוצר כמו יסוד דاما, ואין לה בח' ג"ר רק בעיטה הוועג עם יסוד דז"א, ולא אחר שנפרשה מהוזוג.

זה אמרו (באות ר"י) „עתה בהיות המוחין תוד הנקבה אשר יסוד שלה נוקבי קוצר מוכחה הוא שישוד דאבא יתפשט ויצא מוחין דיסוד נוקבא ולחוץ ותתגלת הארתו בגiley גמור לגמרי וכיו' כי האריה זו הנגילת מלכות דאבא היא האריה גדולה עד מאד, והנה שורש נשמת מרדי היל היא מהארון ההיא" כי המוחין דגולותavel היו מבחינת אב"א בקומה שווה עד הכתיר מבח"י המוחין דישועית, הנקראים מהזה ולםת עם האריה הר בהם. כנ"ל בדרבי הרב (דף א' תש"ז אות ל"ז) ע"ש. ונמצאים בזמנ התוא שנתלבשו הכננות וגבורות דאבא ודاما הבאים ממוחין דמולין חור הנוקבא רחל ונמצא היסוד דאבא האריך המלבש-ביסוד דnockבא מתחפש ויצא מיסוד דnockבא הקצר ולחוץ, שמתוך זה יש לה ג"ר דאורות ממוחין דכווין דמולין, כנ"ל, שנה"י דכליט וג"ר דאורות הם דבר אחד, וזה אמרו,,„ואין ספק כי האריה זו הנגילת מלכות דאבא היא האריה גדולה עד מאד" כי הם ממשיכים

לה עתה מהיכל או"א, הם מבחינת חכמה בעלי חסדים, כמ"ש לעיל (דף א' תש"ז ד"ה הרי) וכיון שאין החכמה יכולה להתלבש בנוקבא בעלי חסדים, ע"כ אינה יכולה לעמוד במוחין ההם שז"ס קטרוגה אין ב' מלכים יכולים להשתמש בכתר אחד, זוז שנאמר לה או לכ' ומעט את עצמן, דהיינו שתחוור לנוקדה שתחת יסוד דז"א ולכא לבחינה עיבור חדש, כי ע"י ע"מ חדש, נמצאת מקבלת מבחינת מ"ז נוקבן בחינותה, והיינו רק מלכות דاما, כי מלכות שלה עצמה כבר נגונה ברדלא", כנ"ל. ומלכות דاما היא בחינת צמצום ב' המשמש באצלות, אמן מלכות זו אין לה אלא בחינת ו"ק ביל ג"ר, וכייד לקל המוחין דג"ר, נכללה מלכות זו דاما בעטרה דגבורה שבמוחין דז"א, וכשיוצאה קומת הג"ר על עטרה דגבורה דז"א נמצאת גם המלכות דاما מקבלת הקומה הו מתחר ההתכללות בה ואח"ז מושפעים מז"א המוחין אלו אל הנוקבא, ויש לה מוחין דג"ר. כמ"ש הרב לעיל (חילך זה אותן אות קני'ו) ואלו המוחין באים להתלבשות חכמה בחסדים, והוא יכולת עמו פב"פ כנ"ל באורך. והנץ מוצא הפרש הגדול ממוחין דאחר של הנוקבא למוחין דפ"פ, כי במוחין דאחר שם לבניין פרצופה נמצאים מתלבשים בה המוחין דמולין כמו שמלבושים בו"א עצמו, שם באים מזוג או"א על המ"ז דצמצום א' שם המולין, וננה"י עם הכננות וגבורות דאבא ודاما מתלבשים בה כמו בנוקבא שבגוטו דז"א,

רכיה) גם אסתיר היה בגי' תרס"א. והנה שם אדני' במלואו הוא תרע"א והנה שם אסתיר חסירה', ובתוכה מסתתרת הנקודה הפנימית עצמה הנקראת י' של אדני', הנקראת אסתיר, על שם שמסתתרת. (עד כאן הגיעו דרושים הרב זלה"ה וענין שלוחות מנות איש לרעהו, לא נתבראו מפני הרב זל', ושם רמו לענין הארת יטוד דכורך הניתן ליסוד דnockבא, והם נקרים איש לרעהו יסוד לישוד, נלע"ד. א"ש עד כאן הגיעו כל ספר הדרושים של הרב זלה"ה ולא הפלתי דבר אחד בדבריו ארזה תל"י).

אור פנימי

שהיתה אז לישראל כמ"ש הרב לעיל. אלא מכח הצומות ווועקתם של בני ישראל גרו מאל' למעללה שיתפשטו החסדים בעת התיא אל הנוקבא, אשר או יכול גם החכמה להתחפש בעה, ונתחפשו בה המוחין דנה"י דאבא בעה היא בתחלת השילימות, וע"כ היהת הארת מרדכי מתחפש ומאירה מיסוד דnockבא ולחו'ן כראוי, ונעשה תשועה גדולה לישראל, המרומו בהכחות ומרדי' יצא לפני המלך בלבוש מלכות וכו'. כי עתה השיג בחינת הלבוש, שהי' החסדים שבhem מתלבש או ר' החכמה, הנקרא בה עטרת זהב גולדת. וזה אמרו, כי החסד והחכמה נקרים גולדת' קלומר, כי מקודם לנו לא היו בהמוחין האל רק בחינת חכמה בלי חסד, ולפיכך היה חזוך, כי גם החכמה לא יכול להתלבש בה מכח חוסר החסד, אבל עתה שע"י תשובה ומע"ט של ישראל נמשך בה החסד, הרי תקופה נחלבש ונגלה בה גם החכמה, ואו נקרו גולדת, כמ"ש הרב.

וזו' דברי חז"ל בפסוק קימו זקבלו שקיימו מה שקיבלו כבר וכוי, ועתה קבלו מאהבה. כי ע"פ שוגוקבא כבר קבלה מוחין גדולים ביותר מקודם לנו, ומכ"ש בעת בית ראשון, הייתה או פב"פ במדרגה ר' כנ"ל, עכ"ז עד עתה היה מיראה, ועתה מתור אהבת הנס קבלו אהבה. פירוש: כי המוחין דפב"פ שקיבלה הנוקבא עד עתה, היו נמשכים מלכות דמא, שנקראת יראת, אלא מתוך התכללות במוחין זו' א' קבלה

המוחין הגדולים היוצאים על המ"ז דמלזין. והארה זו דיסוד דאבא בנוקבא, שהיא בחינת בנימי הכלול ביוסט, הנבחן לכח זכר, כנ"ל (דף א' תשמ"ג אות ק"ה ע"ש). והוא שורש נשמת מרדי'ו. וע"כ מכנה אותה הרב בשם מלכות דיסוד דאבא, כי בחינת התלבשות יסוד דאבא בייסוד דnockבא, היא רק מבחינת בנימי הכלול ביוסט שהוא בחינת מלכות הכללה בהוכר. (כמ"ש לעיל ע"ש). וו"ס המרומו בהכחות ודי' נופשות מר זכר עובר על כפות המגעול. כי יסוד דnockבא הקצר נקרא כפות המגעול, להיווח מבחינת צמצום ב' ובחינת מסך שלה מסיים על הארונות ונועל אותו שלא יתחפש ממנה ולחו', אמן עתה אחר שישוד דאבא מתלבש בה, נמצאים האורות מתחפשים ועוברים על כפות המגעול ולחו'ן לפוי שייעור הארת יסוד דאבא הארוך.

זה אמרו (באות ר'י"א) "ולכן על ידו הייתה תשועת ישראל בזמנ ההוא" כי הגם שהארה מרדי'ו היה נמצא תמיד בתוקבא בעת גלות בבל, כי היהת או אב"א בקומה שוה עד הכתה, שאו יסוד דאבא מתחפש ממנה ולחו', כנ"ל. אמן נתבאר לעיל שאין המוחין ההם מתלבשים בה כראוי להיותם בחינת חכמה בחוסר חסדים, כנ"ל יכולת להתלבש בתוקבא בלי חסדים, כנ"ל באורך ע"ש. ולפיכך היא עומדת בעת היא אב"א עם הו"א, וע"כ עוד להיפר, כי אז זמן הדינין והחוש שוו"ס הצרה העצומה

רכו) מנות ונתנות: ארו"ל, ב' מנות לאיש א', וב' מנתנות לב' אביוניים. והנה יש לראות, למה ברעהו אמר מנות, באות תיו אחת, ובאבינוים ב' אותיות תיו, האמנם כבר ידעת, כי היסוד נקרא איש, ועיקר הארץ יום זה, הוא גיליי יסוד אבא, והוא זכר. ובהיותו מלובש בתוך יסוד דاما, לכן אמר מנות בתיו אחת, כי אותן תיו מצד הנוקבא.

רכו) באופן, כי ב' מנות הם: א' מצד אבא שהוא מ"נ דמנות, כאשר ידעת ואחד מצד היסוד דاما כנ"ל. והם, איש: שהוא יסוד דאבא, לרעהו: שהוא היסוד דז"א. כי אם היה אבא גדול, הנה בהיותו יורד למקום יסוד דז"א, נקרא רעהו. ע"ד הז"א, כשהירוד ביצירה, שנאמר עליו שלף איש נעלן ונתן לרעהו.

רכח) ונתנות לאביוניים, הם מצד אמא. וכך הם ב' תויין, כי הם מצד הנוקבא, והם ב' נתנות לב' אביוניים, שהם נ"ה שהם אביוניים. כאשר ידעת בסוד הערבה לא ריח ולא טעם ונקראו אביוניים. כי אמא עד הוד אתפסותה.

רכט) וגם מ"ש רוזל, כי בימי הפורים נותנים לכל מי שפושט ידו, העניין הוא כי הגבאי של צדקה הוא היסוד, ובימי החול אשר הוא יסוד

אור פנימי

הארה זו יוצאת או כלל והארה מרדי מתחטלת למגמי ונעלמת בפניהם" דהינו כנ"ל, כי המוחין של פ"פ אינה מקבלת מהוחין דמלוין היוציאים ע"י זוג או"א למ�לה בג"ר דא"א על המ"ז דכו"רין, אלא שהיא מקבלת אותם מהוחין שכראש הז"א מהזוג שנעשה שם בשביילה על המלכות דاما, כנ"ל. ונמצאים המוחין הקודמים דמלוין נעלמים ממנה למגמי, ושוב אין נה"י דבא מתרבשים בה עוד, ונמצא הארץ כוות לא יארע עוד בכל המשך שתא. אף שני, אלא רק בגמר התקון, אחר שתתגללה המלכות דצמוץ א' ברד"א בסוד ראש פנה. וזה הפלאה הגדולה שהיתה או בימי הפורים. והבן זה,

רכט) בימי הפורים נותנים לכל מי שפושט ידו וכו'. כי בחינת המלכות דצמוץ

זהו אמרו (באות ר'י"ז) אחר דורמיטא חזורים פ"פ ומהוחין הם בנו"א ואין בחינת

דו"א, צריך לראות מי נותן הצדקה. אבל עתה, שהוא יסוד דאבא, הארה גדולה, אין להකפיד, אלא כל מי שפושט ידו נתונים.

אור פנימי

ב' נק' מנעול, כנ"ל בסוף עובר על כפות בחלקים הקודמים. אמנים בעות שמתלבש בה המנעול. כי הוא נועל על האורת שלא יתפשו ממנה ולמטה, כדי שלא יתחוו לחיתו בסוד ארור, דהינו ג"ר, ואין שום בהם החיצונים, כי כל עוד שהארות הם אחיזה לחיצונים באור הגדל הזה ע"כ כל חסרי ג"ר יש בהם אחיזה לחיצונים, כנ"ל מי שפושט ידו נתונים.

لوוח השאלות לפירוש המלות

כג) מהם ג' עיבורים כוללים.

כד) מהן גבירות דע"ב.

כה) מהן גבירות דעתרא דגבורה.

כו) מהן ג"ר דחיזוניות.

א) מהו אחור.

ב) מהם אחרים דאותיות.

ג) מהם אחרים דחיזוניות. דעיבור.

ד) מהם אחרים דמספר.

כו) מהו דיבור.

כח) מהן דיןין דרכורא.

כט) מהן דיןין דנוקבא.

לו) מהי דעת דז"א.

ה) מהם ב' בח"י גבירות דנסירה.

ו) מהם ב' מלכים בכתר אחד.

ז) מהם ב' מלכים פב"פ בכתר א'.

ח) מהם ב' נסירות.

ט) מהם ב' בח"י דכפית ראש.

י) מהם ב' עיבורים כוללים דחיזוניות.

יא) מהי בח"י עשירית דאחור.

יב) מהו ביתא דנוקבא.

יג) מהו בן אוני כה נוקבא.

יד) מהו ב"ז דמ"ת.

טו) מהו ב"ז דב"ז.

טו) מהו ב"ז הכלול.

יז) מהו בניין כה זכר.

יח) מהו בנין המלכות.

יט) מהו בנין הנוקבא בהיכל או"א.

רקעם.

מأ) מהן ה"ר דהתפשטות בינה בו"א.

מכ) מהן ה"ר מאירים מרחוק.

מכ) מהי התחכלות הוד בנצח.

כ) מהן ג' בחינות מגוף"ך.

כא) מהם ג' כלים דחיזוניות.

כב) מהם ג' כלים דסמיימות.

חלק ט'ו לוח השאלות לפירוש המלות בינוי הנוקבא א' תורתה

ס) מהו יישראלי.

מד) מהי התקלות נצח בהוד.

סז) מהו כותל א' מגבורות.

מה) מהי התלבשות נה"י דאמא
בנוקבא.

סח) מהו כותל א' מחדדים.

מו) מהי החפשתו אמא בה"ר דז"א.

סט) מהו כח גידול.

מו') מהם ז' אורות דהתפשטות בינה
בז"א.

ע) מהו כח זכר גמור.

מח) מהן ז"ר דהתפשטות בינה בז"א.

עא) מהו כח נוקבא.

מט) מהו זוג אב"א.

עב) מהי כליה ברשותה דחתן.

ג) מהו זוג גמור.

עג) מהם כלים דחיצניות.

נא) מהו זוג שאיןו גמורים.

עד) מהם כלים דפנימיות.

nb) מהו זוג קול ודיבור.

עו) מהו מ"ה הכלול.

ng) מהו חיבור השמאלי.

עז) מהו מ"ה דמ"ה.

נד) מהי חיצניות.

עה) מהו מ"ה דב"ז.

נה) מהי חיצון דאי"א.

עט) מהם מוחין דז"א.

נו) מהי חיצניות ז"א.

פ) מהם מוחין דנוקבא.

נו') מהי חיצניות נה"י אמא.

פא) מהו מולא שם ע"ב.

נח) מהו חיק או"א.

פב) מהו מיעוט הירח.

נט) מהם חסדים דג"ן.

פג) מהן מ"ן דבינה בנוקבא.

ס) מהם חסדים זכרים.

ב-פג) מהן מ"ן זכרים.

סא) מהם חסדים דעתך דיוודין.

פד) מהן מ"ן דנוקבא פב"פ.

פה) מהם משה וישראל.

סב) מהם ט' אחורים.

ס) מהו גו"ה א' הם באחרו.

סג) מהו יסוד דבר שמתחץ ליסוד
נוקבא.

סז) מהו גו"ה הם א' בראש הנוקבא.

סד) מהו יעקב.

סח) מהו גו"ה געשין א' בנוקבא.

סה) מהי ירידה לקליפות.

סט) מהי נוקבא לעולם היא אחריו דז"א.

א' תחכוב

חלק ט"ז

תלמוד עשר הספירות

מבנה הנוקבא

- קי) מהם פ"א דנקודות המלכות.
קיב) מהן פנים דאותיות.
קיד) מהן פנים דמספר.
קיד') מהן פנימיות ו"א.
קטו) מהן פנימיות נה"י דאמא.
קטז) מהו פרצוף פנימי דאי"א.
קיז) מהו פרצוף תחתון חז"ל העליון.

- צ) מהי נוקבא בתקלית גידולה.
צא) מהי נוקבא בתקלית מיועטה.
צב) מהם ניחין ברישא ותקיפין בסיפה.
צג) מהם נר"ז דחסדים זקרים.
צד) מהם נשיקין.
צח) מהי סגירת עינים בעפupyim.

- קיח) מהו קול.
קיט) מהי קטנות.
קכ) מהו קטרוג הירת.
קכא) מהו קיצה משנתו.

- צ) מהו ע"ב אמיתי.
צז) מהו ע"ב בזוויג שאינו גמור.
צח) מהו ע"ב בזוויג גמור.
צט) מהו ע"ב דיזידון.
ק) ע"ב, דס"ג מ"ה ב"ג.
קא) מהם עי"ם דחיזוניות ז"א.
קב) מהם עי"ם דפנימיות ז"א.
קג) מהו עיבור ג' דפנימיות.

- קכב) מהו רוחא ברוחא.
קכג) מהו רוחא דשדי בה בעליה.
קכד) מהם ר"יו אכ"א.
קכה) מהי רשותא דחthon.

- קד) מהם פ"א דאותיות.
קה) מהם פ"א דב"ז דב"ג.
קו) מהם פ"א דב"ז דמ"ה.
קז) מהם פ"א דמ"ה דב"ג.
קח) מהם פ"א דמ"ה דמ"ה.
קט) מהם פ"א דמספר.
קי) מהם פ"א דאותיות.

- קכו) מהו תיקון מלכות שלא ע"י ז"א.
קכז) מהי תכלית הגידול של הנוקבא.
קכח) מהי חכלית המיעוט של הנוקבא.
קכט) מהם תקיפין ברישא וניחין בסיפה.
קל) מהי תודמה.

לוח התשובות לפירוש המלוות

המוחין. ובхи' יסוד ומלכות פרצוף העיבור, שהם בחינת אחרים אליו, נקראו בשם אחרים של החיצונית העיבור. והם בחינה אברי הולדה שאינם נשלים מטרם ביתא בחינת המוחין בפרשוף. (אות ע"א).

מהם אחרים דמספר.

ד) עי' לעיל תשובה ב'. (אות קמ"ז).

מהם ב' בחירות גברות הנסירה.

ה) א' היא מה שמקבלת מאמא בעט עליהם של הו"ז למ"ן להיכל או"א, כי מקבלת שם מגבירות וכרים דאמא, שהם דיןינו תקיפים ממ"ן דעתcum א'. וכיון שהנוקבא נכללה עם הו"א בעלית מ"ן הוה, ע"כ יכולה לקבל מאמא בעודה נכללת שמה, אמן וזה הגיע לה רק בחינתה מי' רשותים, כי או"א נחשב לבחרות עלי עליון לנוקבא ומוכרחת לקבל אותו הגבורות בפעם ב' עי' ז"א עצמו, שהוא נחשב לעליון שלא. ע"כ בחינות בגבירות ההן שהנוקבא מקבלת בעט הנסירה, ב' בחינות גברות: א' הון הגבורות שקיבלה בעודה בהיכל או"א כנ"ל. וב' הון הגבורות שהיא מקבלת עי' ז"א אחר ביאתם למקוםם. והם באמת אthon הגבורות שקיבלה מוקדם מאמא, אלא שנחותף בהם מיתוק ב' עי' נתינתה הו"א, וע"כ נחשבות לב' גברות (אות קכ"ד).

מהם ב' מלפיטים בכתר אחד.

ו) ת"ת דאמא הוא כתר של הו"א, וכשניהם עולמים עד הת"ת דאמא, הרי הם משתחמשים בכתר אחד מאמא, וזה געשה עי' התכליות ההוד דא"א בהגזה שלג.

מהו אחר.

א) עיקר השם אחר הוא על בחינת מהזה ולמטה של הפרצוף, הנקרא פרצוף העיבור. אכן כל בחינת ז"ק נקרא ג'כ' בשם אחר, ואפילו המוחין דז"ק נקרא מוחין, לאחר, ורק בחינת ג'ר נקרא עי'ם דפנים. (אות ס').

מהם אחרים דאותיות.

ב) בכל ספירה שבפרשוף, נבחנים ד' מדרגות, שם: פ"א דאותיות, ופ"א דמספר. למשל: הכתיר דכל פרצוף, הפנים שבו הוא ד'אותיות דהו"ה פשוטה, ואחרים דכתיר, הוא ד' אותיות הו"ה בירבוע, כוה: י', י"ה, יה"ן, יהו"ה. והם הנקרים פניהם ואחר דאותיות. ומרמזים על בחינת ט"ס דכתיר, שהו"ה פשוטה היא ט"ס דפנים דכתיר, והו"ה בירבוע היא ט"ס דאחורים דכתיר. ומלכות דכתיר, מרווחת בתגייטריא, שגייטריא דד' אותיות הו"ה פשוטה, שהיא כ"ז, היא המלכות דפנים דכתיר. וגייטריא דהו"ה בירבוע, שהיא ע"ב, היא המלכות דאחרים דכתיר. וכשרוצים להבחין בט"ס דאחורים דכתיר, של איזה פרצוף, מכנים אותו בשם אחרים דאותיות. וכשרוצים לדבר מלכות דאחורים דכתיר, אנו מכנים אותה בשם אחרים דמספר. ועד"ז הוא בשאר הספירות. עי' להלן בתשובה ק"ה. (אות קמ"ז).

מהם אחרים דחיצניות דעיבור.

ג) פרצוף העיבור, דהינו מהזה ולמטה דכל פרצוף שלם, נקרא בשם פרצוף חיצון, להיווחו מלכיש על פרצוף הינקה ופרצוף

ונבחנים בג' חלוקות, שם: בינה, ת"ת, ומלכות, והם אחסנאה וב' עטריו. כי בינה שחוורה להיות ע"ב וחכמה הם בחינת א"א עליון, SMBחינת עצם הם חסדים מוכסים; כן"ל, אלא כל קומת חכמה שימושיים הוא רק בשבייל הוו"ז והם נבחנים לבחינת עצם האורות. ושורשי הוו"ז שנשאר בהם בבחינת מ"ז להעמדה וקיים דאור דע"ב, הם ב' העיטרין: ת"ת ייסוד לבחינת הת"ת משמש בהם לנושא להארת חכמה, כן"ל. ובבחינת היסוד, שהיא עטרא דגבורה משמש בהם לנושא לבחינת המ██ים, שעלהם געשה הוווג דהכהה. כמ"ש לעיל דף אלף תקע"ב ד"ה ולפיכך עש"ה. וע"כ נעשה הת"ת דاما לכתיר אל הוו"א, כי בהיות הוו"א נשאר בראש דاما לבחינת ת"ת המ██ים והעמיד לקומת ע"ב שלה, הנה תחת זה הוא נאחו ויונק מת"ת שלח את מוחין דע"ב שלן, כי זה הכלל, שישעור המוחין שהתחוו גורם להיות בהעלין, נוטל אותם גם התתחוו במקומו.

ותדע, שב' העתרין הנ"ל, שם ת"ת ויסוד. יש להם יחס שווה אל נצח והוד דא"א. כי הת"ת שהוא עטרא דחסדים, הוא הוו"א. והיסוד, שהוא עטרא דגבורה היא הנוקבא, ככלומר, לבחינת בניימי הכלול ביחס, כנודע. וכבר ידעת, שז"א הוא נצח דא"א, ונוקבא היא הוד דא"א. כי מבחינת הכלים נבחן הוו"א לנצח והנוקבא בהוד, ומבחינת האורות נבחן הוו"א לת"ת, והנוקבא לנצח. משוט שמשכים מבחינה שכגדם בע"ב דא"ק כנ"ל ולפיכך, אותם הוו"ז המשמשים למ"ז בראש דاما, הנקראים ת"ת ויסוד, הנה מבחינת הכלים הנמשכים מכתר שווא א"א, הם אצלו בבחינה נצח והוד. אלא בבחינת הוווג הנמשך מע"ב מכוונים ת"ת ויסוד, בסוד קו האמצעי. ובכח' פירוזפים, שהם הכלים הנמשכים מא"א מכוונים נצח והוד. וכן.

ונודע, שבעת שוו"ז עולמים למ"ז לאו"א, עולמים עליהם שם גם בה"י דא"א, כן"ל (חלק י"ד אותן מ"ט). ע"ש. ונמצא, כמו שב'

ולהבין זה ציריכים לזכור מה שנتابא בחלק י"ד בעניין המוחין דע"ב דאו"א וו"ז, שאינם נמשכים מבחינת חכמה דא"א עצמו, כי אחר הרاش הג' שהוא מ"ס נסתם עצמות העליון בקרומה דאוירא, דהיינו החכמה דא"א נסתמה בקרומה דלא לאחתפתה עוד, ואינו אויר החכמה מאירה לתחתונים אלא דרך השערות, הנקרה מולין, בדומה לאור המשם העובר דרך נקבים קטנים, בדברי הרוב לעיל, דף אלף תקמ"ט אותן צ"ה. שכך המשם זוכן להנושא העיקרי המכונה תמיד לבדו נבחנו להנושא העיקרי המכונה תמיד בשם שם, והוא מטעם שנتابא שם, כי הג"ר דאו"א נאחזים במבנה דא"א שיצאה לביר מראשו, שהיא הכתיר דאו"א, וטבעה תמיד בחסדים מוכסים, בסוד כי חפץ חסד הוא, אלא רק בעית שז"א עליה למ"ז אליה, היא חוזרת לראש דא"א לבחינת חכמה, כדי להשפיע מוחין לו"ז, וע"כ נבחן שגם עתה שהיא נעשית לחכמה, נמצא עיקר הנושא והמקיים אויר החכמה בהבינה, הוא הוו"א, הנקריא ת"ת, ולפיכך הוא מוכרה להשair שורשו בת"ת דבינה שבראש כדי לקיים אויר החכמה במבנה, ולולא זה, חוף היהת חוזרת לבחינת עצמה שהוא חסדים מוכסים. ותדע שזה היה סבת הביטול ונפילת האחוריים דאו"א בעית שביה"כ, כי לאחר שלל המוחין דשם יצאו על המ"ז דזו"ג, ובשבילם חזרה הבינה לחכמה ונעשה הסתכבות עיינין דאו"א, ע"כ היה המ"ז דזו"ג נשארים בהם בראשיתו דאו"א בבחינת קיום והעמדה, כן"ל, וכיון שנשברו הכלים דזו"ג, ולא היו ציריכים יותר להארת חכמה, נמצא שנתבטל בחיי המ"ז דזו"ג שבראשיתו דאו"א, ונתבטלו המוחין דאו"א ג"כ, ונפלו לבחינת גוף, כמ"ש שם באורך. עי' בדף תק"י גאות ל"ט.

והנך רואה, שעיקר הנושא לאור החכמה דהינו לקומת ע"ב דמולין, הוא רק הת"ת, וע"כ מדמה הרוב קומת חכמה זו לאור השם. גם נתבאר לעיל שמוחין דע"ב אלו

חלק ט' לוח התשובה לפירוש המלות בningen הנוקבא א' תחכה

בלי חלה שם, לא היו המוחין נמשכים ולפיכך נוטלה גם היא המוחין דע"ב מתח"ת דاما, ותח"ת דاما עשו כתר אליה כמו שנעשה כתר לו"א. ונמצאים שניים משתמשים בכתר אחד. וזה הרבה בדף א' מתרצ"א אותן ור. כי מתח"ת דاما עשו כתר לו"א, וכאשר גם היא תעלה עד שם ויהיה כתרה בת"ת דاما כמו שהוא יהיה כתריהם שווין, יהיו שניים אחד כי שניים יהיו בחינת ת"ת דاما שהיא ספירה אחת" דהינו כմבוואר. שווה עשו מכח שעררא דגבורה נכללה בעטרא חדש, והוא דא"א נכל בנצח שלו, ונמצאת הנוקבא, שתיא נאות בת"ת דاما והיא מקיימת וממעידה המוחין דע"ב שלה, כמו ז"א, וע"כ עשו מתח"ת דاما לכתר אליה כמו שנעשה לו"א. וע"כ שניים משתמשים בכתר אחד. (אות ל"ח ואות ר).

מדם ב' מלכים פב"פ בכתר א'

ז) עניין ב' המלכים בכתר א' כבר נtabאר היטב בחינתה הקודמת, ואין להכפיל הדברים, ועש"ה. אמנם עניין פב"פ בכתר אחד הוא הבחן אחר למורי שוה לא היה אלא בגמר התקון. כי אלו המוחין הנ"ל שקבלו מנה"י דاما שלא ע"ז"ו"א, בהיותם באחרויו, אינה יכולה לעמוד בהם, להיוות בחינת הכמה בלי חסדים, דהינו בינוות וגבורות דאו"א, שהן בחינת ב"ן בלבד שרק אם אצתמה יכולה לקבל אותם מושם שבעת שהיא חוזרת בראש דא"א, היא העשית שם לבחינת הכמה ממש, ואני צריכה שם לבוש של אוור חסדים כמ"ש הרב בש"כ ביו"כ דרוש ג'. אבל הנוקבא אינה יכולה לקבל הכמה בעלי לבוש חסדים, ע"ש, וע"כ היא חוזרת לנקודה דפנימ, שהיא בחו"י נקודת עצמאים ב', דהינו נקודת תחת יסוד דז"א, שנרשתה שם מזמן הקטנות דנקודים, וע"כ לא יארע שום מיעוט בנקודה זו, כי כל מה שיצא בקטנות נקודים מבחינה ה"ת בעיניהם, נקרא כלים דפנימ, ואחר שנבררו

הutrין נכללו זה בזה כדי להמשיך מוחין דעת"ב, כיetrاء דגבורה ממש א"ו"ח ועטרא חדש ממשיק הארץ כמנה, כנ"ל בחיל י"ד. כי לולא הכלכליות לא היה נמשכים המוחין, הנה בבחון ג"כ אשר הנצח והוד דא"א נכללו ג"כ זה בזה, להיוות בחינה אחת עם ב' העטרין, כנ"ל. וב' מני הכלכליות אלו באים כאחת, כי כן כלולים בעית העלאת המ"ז. כנ"ל.

ונtabאר היטב, הגורם של הכלכליות ג"ה דא"א זה בזה, שהוא בח"י הוגג בעש"ב ע"י ב' העטרין. באופן שיאו מוחין דעת"ב נמשכים וולת ע"י הכלכליות ג"ה דא"א זה בזה, כי הזוג דחו"ג המשיך לkomoth הכמה כולם אותם ייחדיו. וזה בבחון להכלכליות הוד דא"א בנצח של. כי הנצח הוא בח"י עטרא חדש, דהינו ת"ת הנושא להארת הכמה, אלא כדי להמשיך א"ו"ח להלביש הקומה נכללו עמו גם הוד, שהוא עטרא דגבורה. ונמצא שאין עטרא דגבורה שהיא ההוד משמשת כאן כלל במדת ה策ומות שבה, אלא אדרבה, היא ממשכת הכמה, כי לולי האו"ח לא היה נמשך הקומה, כנ"ל. הרי שהhood נכלל ונעשה לדמת הנצח, ככלומר שהוא מסייע להמשיך לאור הכמה. וזה שאומר הרב לעיל דף א' תש"יד אותן נ"ח. "ובר"ח" אן, וו"ז משתמשים בכתר אחד, ר"ל שניים נכללים בנצח דא"א והם מקבלים הארץ בסבואה אחת" ע"ש. והבן זהطيب.

ונtabאר היטב, איך הכלכליות עטרא דגבורה שהיא בחינת הנוקבא בעטרא חדש שהיא בח"י ז"א, גורם ג"כ להכלכליות הוד דא"א בנצח שלו, שמשם יונקים הפריצופים דז"א ונוקבא, שם בחינת הכלים שלהם, כנ"ל. כי המוחין והכלים נכללים כאחד. ולפיכך נמצא, כי הנוקבא נאותה בת"ת דاما שהיא בחינת שורש הו"א, הנשאר שם בראש דא"א לקיום והעמידה של קומת ע"ב דاما, בשווה עם הו"א עצמו. כי לולא בחינת עטרא דגבורה דנוקבא הנכללת שם בת"ת זהה, הייתה מתבטלת קומה זו, כי

פעם באצלות אין שם פגם יכול לשלוט תרכ"ז את ל"ב. ע"ש. וע"כ אין הנוקבא בהם. כנודע.

יכולה לעלות שם, כי אין לה המ"ז דצמצום א', כי המלכות דצמצום א' נגנזה ברדלא", ומ"ן דידיקנא, אע"פ שהם מצמצום א', אינט בחינת מלכות ממש, אלא בחינת מלכות הכלולה בט"ר, הנבחנת ליסוד דמלכות, ולבחינת בניין הכלול ביוסט, דהינו בחו"י נוקבא הכלולה בזכר, אבל לא מלכות ממש דצמצום א'. וע"כ אין הנוקבא יכולה לעלות עם הוז"א ולהכלל בעיבור ג' הפנימי, שהוא במקומות ג"ר דעתיק, כי אין לה שם הבחינה שכגדה, שהיא מלכות דצמצום א'. וע"כ אינה יכולה לקבל בחינת יחידה מג"ר דא"א כמו הוז"א, וע"כ אינה משתמשת עמו בכרור אחד, בכל המשך דשתא אלפי שני.

ואין להקשوت לפ"ז, איר הנוקבא יכולה לעלות בויה"כ בתפלת נעילה עד הגבר דא"א בשווה עם הוז"א. כי יש הפרש גדול בין המוחין דאחרו של הנוקבא להמוחין דפ"פ שללה. כי במוחין דאחרו נעשה התכללות הود דא"א בנצח שלג, ונעשתה הנוקבא כמו מלכות דז"א עצמן, הנקראות נוקבא שבגופו, כלומר, מלכות נצחה, שהיא בחינת הנוקבא הכלולה בזכר, הבחנת לבחינת בניין הכלול ביוסט ומכח"י זו יכולה גם הנוקבא לעלות לג"ר דא"א, ולהכלל בהזוג דג"ר דעתיק, דהינו במ"ז דמזולין שם בחינת יסוד דמלכות, שהרי גם הנוקבא נכללה עתה במלכות דז"א, הנחשבת לבחינת בניין הכלול ביוסט כנ"ל. משא"כ במוחין דפנים בפנים דנוקבא, כי או היא מתקנת במדתעה עצמה, דהינו בחינת הוד, ובחינת נוקבא אמרית, ולא בחינת נוקבא הכלולה בזכר. ואחר שקיבלה למדתעה עצמה, אינה יכולה עוד להכלל כמי"ז דמולין, שם רק בחו"י בניין הכלול ביוסט, דהינו רק נוקבא הכלולה בזכר, ולא בחו"י עצמותה של הנוקבא, כי עצמות הנוקבא דצמצום א' נגנזה ברדלא"א כנ"ל.

עם זה תבין, למה אין בחינת זוג זו"ן, בהיותה אב"א עמו בקומה שוה. וכן למה נקראו המוחין האלו לבחין מוחין דאחוריו

ואחר זה שchorה לנוקדה זו דצמצום ב', היא באה פעם שנית בע"מ דפנים, ואלו המוחין היא מקבלת מהוחין דז"א, דהינו ע"י הזוג הנעשה שם בראש דז"א על מלכות דاما שאינה נכללת במוחין דז"א, כמו"ש הרוב ליעיל דף א' תקפ"ט אותן קנו". ואما, היא בחינת צמצום ב', ומולכות זו דاما, אין בחינת עצמה שאין מוחין דג"ר יכולם לצאת אליה, אלא ע"י התכללות בעטרא דגבורה דז"א יוצאים בה מוחין דג"ר, ונמצא בזה שמצוד עצמה אין בחינת ג"ר לנוקבא כלל, אלא רק ע"י התכללות במוחין דז"א, ונמצאת בזה לבחינת מקבלת מז"א, והיא קטנה ממנו, כי המקובל הוא קטן מהמשפיע וע"כ אינה יכולה עוד להיות שווה אליו כמו שהז"א מקבל בעת עלייתם למ"ז נבל' הוז"א באבא שלו מ"ה, והנוקבא נבללה במקרה שכולה ב"ז, וכן נתלבשו בהם המוחין בividתם למטה, ונמצאים שניהם שווין ומשתמשים בכתר אחד, כנ"ל בדיבור הסמור. משא"כ עתה אין הנוקבא מקבלת עוד מاما עצמה דמולין, אלא מראש הוז"א, כנ"ל, ונמצאת קטנה ממנו.

ולפיכך אפילו בשבת במוסח, שאנו עלים שנייהם לאו"א עד הכתר שלהם, מ"מ נבחן הוז"א שהוא גדול ממנה, כי קומה זו דג"ר דחיה שיש לה או, אינה מכח עצמה, שהרי היא רק בחינת מלכות דاما שאינה ראייה לג"ר זולת ע"י התכללות בעטרא דגבורה דמוחין דז"א כנ"ל, וכיון שהוא המשפיע לה את המוחין, נבחן גדול ממנה, ולבן במנחה שבת, שי"א עולה לג"ר דא"א ומתקבל שם בחינת יחידה שהיא כתר שלו, אין הנוקבא יכולה לעלות עמו שמה, כי הזוג נעשה שם על בחינת המלכות דצמצום א' דהינו על בח"ד ששמה בגדיות נקדים, כי העיבור נעשה בג"ר דעתיק, שהם במקומות ג"ר דנקדים, שם קומת כתר, כי עתיק הוא קומת כתר באצלות. כנ"ל דף

חלק ט' לוח התשובה לפירוש המלות בניין הנוקבא

א' תחכז'

שלו. ע"ש. אשר ע"י נסירה זו והשניה היא מתחקנת במדתה עצמה האמיתית, דהיינו בחינת מלכות ממש, והוא מקבלת או מוחין דנוקבא ממש, דהיינו מלכות דاما שאינה כלולה במוחין זו"א, ואו נבחנת לנוקבא הרואה לוווג עם ה"ז, כי עתה יש לה מוחין דנוקבא. משא"כ, קודם לכן צעת היהתה לאחר בקומה שווה עמו, היה לה מוחין ذכר כמו ה"ז עצמו, דהיינו המוחין דמלון היוצאים על מ"ז זרים, ולא היה רואיה לוווג עמו. כמובן. ע"י לעיל בתשובה ז' בסופה. (אות צ"ה. ואות קי"ט).

מהם ב' בחוי רכפיפת ראש.

ט) אין שום הפרש במוחין זו"א מצד יציאת המוחין בעת הוווג, וכל ההפרש שביהם, הוא רק במצבים בלבד. כי אפילו המוחין דעתיבור א' זו"א לבחינת نفس שבו, יצא ג"כ במקומות ג"ר דעתיק כמו המוחין דיחידה דשבת במנחה, כי אין שום לבחינת זו"א נמשכת אלא לוווג דעתיבור א' על המ"ז דמלוני, כמו"ש הרוב לעיל דף א' שע"ז אותן קע"ב. ע"ש. וכן, שאין השוואות דיקנא ונכסין לבחינת פנימיות של מ"ז, וולת במקומות רדיל"א, דהיינו בעת שג"ר דעתיבור א' עלולים עם המולן לג"ר דעתיק, שאו נתעורר בחמולין בחינת צמצום א' שביהם, וייצא שם קומת ע"ב המגוללה, כמו"ש בחלק יג' עש"ה. ונמצא מזה שאין לך לוווג באו"א בשבל הורו"ן וולת מכח יציאת המוחין בג"ר דעתיק.

אלא שיש בזה ג' מצבים: א' הוא ע"י כפיפת ראש דיחידה וחיה למקום נשמה, ואו יוצאים המוחין דחל, שום מבחינת הלבשתו של ה"ז לא מקום ישות". דהיינו למוחזה ולמתה דא"א שם עמידת ישות"ת דקביעות. ואלו המוחין נבחנים לבחינת נשמה דו"א. פירוש, כי הנרנחי נבחנים לפי הקומות של מ"ה החדש שבazziות, אשר עתיק הוא כתר ויחידה דמ"ה, ואו"א הוא ע"ב וחיה דמ"ה. ואו"א הם ס"ג תנשמה

הו"א. והוא כי הנוקבא שבגופו זו"א נבחנת לאחרים אליו, ככלומר לבחינת מסך המעלת או"ח ומלביש לע"ס דאו"י שלו. ונתבאר לעיל שהנוקבא שבגופו זו"א, היה בחוי בניימין הכלול ביוסט. וע"כ בעת שרחל נכללת במדת הנצת, אז גם בחוי נוקבויות שלה אינה נוקבויות אמיתית אלא ג"כ בחינת בניימין הכלול ביוסט כנ"ל, הנה היא דומה אל הנוקבא שבגופו זו"א, ואין שם הבחן ווג של דכר ונוקבא, אלא רק ווג מניה וביה של הוכר עצמו. והבן. ולפיכך אין אנו מבחינים שום ווג זו"ז בעת היותם אב"א, אלא שנחשבת כמו שנפרדה ממנו ואינה מקבלת ממנו כלום, משום שהיא שוה למדת אחרים של ה"ז עצמו, דהיינו למדת המלכות שבגופו, וע"כ אין הנוקבא הנפרדת עליה בשם, כי אין כלל כאן לבחינת זכר ונוקבה. ותבין.

מהם ב' נסירות.

ח) יש ב' נסירות: א' הוא מן בחוי מחוזה ולמטה זו"א, שאו אין לה שום בנין לפי עצמה, ונבחנת לדבוקה בגופו בסוד ואחרורים ביתה, כנודע. ואו ע"י. תרדמה שהיא עלית מ"ז לאו"א, היא משגנת מוחין דעתיבור א' המורידים ה"ת מעיניהם שלה ומעלתה אח"פ שלה, ונשלמים השלשים התחתונים לכל ספירה מע"ס שלה, שע"ז היא ננסרת מ"ז, והיא נבנית לבחינת פרצוף שלם מבינת הכלים. כנודע. אמן במצב זה אינה רואיה לוווג עם ה"ז דרך דכר ונוקבא, כי המ"ז שלה הם לבחינת מ"ז זרים כמו המ"ז זו"א, כי גם המ"ז שלה הוא לבחינת בניימין הכלול ביוסט, כי ע"כ היה יכולה לקבל מוחין ממולא, כנ"ל בתשובה זו. ולפיכך כדי שתהייה ראוי לוווג עם ז"א היא צריכה לנסירה שנייה, דהיינו לנסר אותה מבחינת האחורי זו"א, ולהביאה לבחוי פניהם. כמו"ש הרוב בדף א' תשל"ז אותן צ"ה. דא"ר שנחמעטה לנוקודה דפניהם נסירה מאחוריו והעלת אותה למעלה כנגד הפנים

המדרגות זולת בהגופות בלבד, כנודע. וכך נמנוקדים נעשה ביטול גם בראשים, כמו"ש בחיל ז'. ע"ש. ולפיכך תהילה על ונתבררו הראשים, ע"ד הנ"ל, כל תהתו בראש דעליוון, ואחר שנטנו ג' הקומות: כתף, חכמה, ביןה. שהם עתיק, וא"א, וא"א עם ישס"ת. שהם יחידה החיים נשמה דמ"ה כנ"ל, או התחל תיקון זו"ן, שהם בחינת הגוף דמנוקדים, הכולם אמנים ב' גופות: א' דthag'ת דמנוקדים, שהם המעללה למטה דישס"ת דמנוקדים.

ונודע, שא"א וישס"ת ואצילותם הם פרצוף בחינת קומה אחת, אלא שנחalker לשנים מלחמת התקון דמל"ץ שנעשן בפרשופי אצילות, כנ"ל בחלק י"ג. ע"ש, כי שנייהם הם קומות ס"ג שהם נשמה, אלא שישס"ת נחalker לעצמו בחינת ויק' דנסמה, והם מלבישים לנה"י דאו"א. וישס"ת: הוה נחשב כאן באצילות לפרצוף העליון, דז"א, וכל העליות דז"א לבחינת פה דראש: דעליוון, איןו אלא לפה דראש של ישס"ת הוה, המלביש לנה"י דאו"א.

ועם תאמור תבין בהירות את ג' המזכבים הccoliים דנסמה היה יחידה של הוז"א. כי גם עיבור א' דז"א מבחינת המוחין דנסמה, דומה לגמר מצד יציאת הקומה, לעיבור לבחינת יחידה דז"א העולה על ידו לג"ר דא"א. שהוא מטעם הנ"ל, כי אין שום מוחין לו"א אלא מזוג או"א על מ"ז דמלזון, והם אינם יוצאים אלא רק במקומות רד"ל"א. אלא במוחין דנסמה, הבאים ע"י עליית הנה"י דא"א לחג'ת שלו, שאו' עולה גם ז"א המלביש על הנה"י דא"א אל מקום הג'ת דא"א, וכן עולם ההג'ת דא"א לג'ר שלו, ומיעלים עמם או"א המלבישים לחג'ת אלו למקום הג'ר שלו. וכן עולמים אז החג'ת דעתיק עם הג'ר דא"א המלבישים עליהם אל מקום הג'ר דעתיק. כנ"ל בחלק י"ד. ואו ע"י התחלוות הוו שנעשו בהמודרגות, נמצא, שג'ר דא"א עם השערות דיקנה עלו למקום ג'ר דעתיק, ונעשו המולין לבחוי.

דמ"ת, וזהו נ"ר ומ"ה דמ"ה. והם המוחין הקבועים באצילות, ולא יארע בהם שום מיעוט לעולם. כמו"ש בחיל ח'. ותדע של פיהם נמדדים ג' הקומות נשמה היה יחידה של הוז"א.

כי זה הכלל, שככל תהתו יוצאה ע"י עליתו והתכלתו בראש דעליוון, ע"ד שנתבאר בחיל ד' בפרשופי א"ק ע"ש. ועי' בלח' התשובות בחיל ג' תשובה קס"ת. וא"מ בא"פ נזכר המשך דגוף דפרצוף גלגולתא. ונתקלקו אורותיו דגוף, והוא עליה המשך לפה דראש גלגולתא, ונכלל נשמה בזוג של ראש, ולאחר שהבחינה אחרונה שלו נעלמה, ולא נשאר בו אלא מסך בעיבות דבחיה"ג, ע"כ לא יצא שם אלא קומת ע"ב, ולאחר שהוכר עביווון שאינה שווה לבחינת ראש גלגולתא, דהינו שהוכר בו בעיבות דגוף דע"ב לראש שלו, ונכלל בזוג המשך דגוף דע"ב לראש שבו, וכיון לבחינה אחרונה של פה דראש דע"ב, וכיון לבחינה אחרונה נעלמה מהמסך הוה, ולא נשאר בו כי אם בחיה"ב, ע"כ יצא שם ריק קומת ס"ג בלבד, ולאחר שהוכר בהמסך שהוא בבחינת בעיבות דגוף הוא יצא שם ונתקפט ברת"ס מפה ולמטה דראש הע"ב. ע"ה. ועוד"ז יצא ג"כ כל המוחין דז"א, דהינו אחר שביה"כ דגוף דמנוקדים, שהוא דומה לבחוי הוכחות הפרצופים שהיה בפרשופי א"ק, כמו"ש הרוב לשיל דף רל"ז אות ז. ע"ש. הנה גם כאן עליה שוב המשך דגוף דמנוקדים למקום הראש שלו, ונכלל בזוג בפה של ראש דעליוון, וכשהוכר שהמסך הוא רק לבחינה גוף, או יצא שם ונתקפט מפה ולמטה ברת"ס.

אלא ההפרש הוא, כי כאן לא נעשה העליה של המשך ולידת הפרצוף בכת אחית כמו בפרשופי א"ק, אלא שככל הוו ביותר נתכו מתחילה, וע"כ נתקלקו עליות המשכים לבחינות הרבה. ועוד הפרש יש כאן, כי שם לא היה שום ביטול בראשים של

חלק ט'ו לוח התשובות לפירוש המלות בנין הנוקבא א' תחכט

נמצאים או"א מקבלים לקומת הוווג שלו. וכן או"א העומדים עתה במקום ג"ד הקבועים דא"א, שם היה דאצילות, כפוף ראש לב' כתפין דא"א שם קומת ס"ג ונשמה דאצילות, ושם עומדים עתה ישוטית וווען, וווען מקבל ג"כ את קומת ע"ב דאו"א. ואופן, אשר ב' הקומות: ייחידה היה דאצילות כפוף לראש כל אחד לחג'ת שלן, עד שנתלבשו בקומת נשמה דאצילות, שם החג'ת של עתה דא"א, הנקרה ב' כתפין. ומה חתלבשות זו נעשנו המוחין לבחינה נשמה, אע"פ שמדובר בא מקומת ייחידה דהינו מג"ר דעתיק, שהוא ייחידה דאצילות. הרי שבאמת המוחין הם בח"י ע"ב המגולת ובבחינת ייחידה, אלא רק המצב כפיפת ראש למקום או"א הקבועים, שם קומת ס"ג, הוא שגורם למעט המוחין לבחינה נשמה. ומקום הלבשו דז"א במוחין אלו, הוא מפה בראש דישוטית ולמטה, כי הפה שלם הוא עתה בחזה דא"א, כי ראש מלבייש לחג'ת, ונמצא הפה בחזה, וע"כ אחר שתוכר עביוו ווועץ משם הוא מתחפט מפה דישוטית ברת"ס שלו, שהוא מחוזה דא"א עד סיום רגליו.

ולמוחין דחיה, דהינו דשבת במושת עולים נה"י וחג'ת דא"א ונכללים בחב"ד שלו, ונמצא הווען המלבושים לננה"י וחג'ת עולים עליהם עתה לחב"ד דא"א, וכן החג'ת דא"א עם או"א עולים עתה לנ"ר דעתיק, וננה"י דאו"א עם ישוטית נשארו בג"ר דא"א, במקום עלית הווען. ונמצא עתה שאון כאן רק לבחינת כפיפת ראש דיחידה למקום היה, דהינו או"א שמקבלים עתה המוחין על המ"ז דמולין במקום ג"ר דעתיק, הם קופפים ראשם לבחינה ג"ר דא"א הקבועים, שם קומת ע"ב דמ"ה וחיה, ונמצאים ישוטית העומדים עתה שמה, שהם מקבלים המוחין דעת"ב דאו"א והווען הנכללים בע"י כפיפת ראש דאו"א והווען הנכללים בפה דישוטית מקבלים הקומה יחד עם ישוטית. וכיון שכפיפת ראש הוה נעשה מקום היה דאצילות, ע"כ נבחנים המוחין

מ"ז לא"א, ויוצאה שם קומת ע"ב המגולת ומתווך מקום הקודם דג"ר דאו"א היה בע"ב דמ"ה, דהינו בהמשך שעתה עלו שם או"א, ע"כ נחשב הוווג והוא כמו שהיה עשתה במקום או"א, וזה נבחן, לכפיפת ראש דא"א העומד עתה במקום ג"ר דעתיק, וירד למקום הקבוע שלו שהוא ע"ב דמ"ה, שם עומדים עתה החג'ת שנעשה לחב"ד שלו עם או"א. ובאופן זה מקבלים או"א את הוווג על המולין, ווועץ גם בהם קומת ע"ב על המולין.

ולפי מקום הקבוע דג"ר דאו"א היה בחג'ת היישנים דא"א, שם קומת ס"ג, אשר עתה הם ב' הכתפין דא"א שם נשארו הנה"י דאו"א עם ישוטית המלבושים עליהם, אשר שם עלה עתה גם ז"א ע"י עלית נה"י דא"א לחג'ת שלו, כנ"ל. הנה הוווג ההוא שא"א מקבלים מא"א ע"י כפיפת ראש בהיותם בחב"ד דא"א, נחשב כמו שהוא נעשה גם במקום ב' הכתפין דא"א, משומ שם הוא מקום הקבוע דג"ר דאו"א, ונמצאים משומ זה, שוגם ישוטית העומדים במקום ב' הכתפין דא"א, מקבלים אותה קומת ע"ב שיצאה על המולין בג"ר דעתיק, וכיון שז"א נכלל שם בפה בראש דיחידה בשעת הוווג, נמצא גם הוא מקבל דישוטית מההכמה שקבל היישוט. כמ"ש לעיל ביגולחא ע"ב ס"ג דא"ק. וכשהוכר עביוו דז"א, שהוא רק לבחינת גוף דישוטית, ולא מבוחנת ראש דישוטית, הנה או נולד ווועץ ממש; ומתחפט מפה דישוטית ולמטה ברת"ס. וכיון שישוטית עומדים עתה במקום או"א הקבועים, שהם במקום ב' הכתפין, שם רק קומת ס"ג, ע"כ נחשבים המוחין שהם לבחינה נשמה בלבד.

והנ"ז מוצא שגם קומת נשמה דא"א, יצאת במקורה בג"ר דעתיק הקבועים, שם ייחידה דמ"ה, אלא ע"י ב' לבחינות של כפיפת ראש, כי א"א שעלה במקום ג"ר הקבועים כתר דמ"ה, שהוא ייחידה דאצילות, כפף ראשו למקום ג"ר הקבועים דעתיקו, שהוא ע"ב דמ"ה ובוחנת היה דאצילות, שבזה

בחינת יניקה מהקומה ההייא, ואם הם משפיעים לו מפרצוף הבינוות שלהם, אז הוא מקבל נשמה של הקומה, ואם מפרצוף חייה יחידה שבמה, הוא מקבל בחינת חייה יחידה של המוחין, כב"ל בחקלים הקודמים. שעד שני שנים דיניקה הוא מקבל ו"ק דורות, ואנו אין לו אלא בחינת ר' תיקוני דיקנא. ובט"ו שנים ויום א' הוא מקבל מוחין דז"א, וביג"ג שנים הוא מקבל מוחין דנסמה ואנו יש לו ט' תיקוני דיקנא, ובכ"י שנים הוא מקבל הל"מ דמוחין ואנו יש לו י"ג תיקוני דיקנא בשלימות. ויש לו חייה יחידה דאותה הקומה.

וכל אלו הפרטים עד כי שנים, נוהגים במוחין דחול לבד, וכן במוחין דחיה לבה, וכן במוחין דיחידה לבה, כי הם המדידות דאו"א שמודדים את גרכני"י לכל קומה לפי סדר המדרגה, עד ממשליםים לו כל הקומות, שווה נבחן לבחינת זמן של עשרים שנה. ונבחן לבחינה דוחינה, ומזה נtabאר היטב כב"ל בחקלים הקודמים. והנה נתבאר היטב שאין חילוק בכל הפרטים של המוחין דז"א מעצם המוחין שבמקום יציאתם, כי כולם, החל מנפש דנסמה עד יחידה דיחידה, יוצאים בהכרה בג"ר דעתיק, אלא ההפרש הוא רק בהמצבים של כפיפת ראש, שהמ"ב בחינות של כפיפת ראש": א' לנשמה, ב' בחינות של כפיפת ראש: א' לנשמה, וב' לחיה. אבל המוחין דיחידה הוא מקבל בכל כפיפת ראש. וכן גרכני"י לכל קומה, הם מתמעטים רק בסיבת התלבשות או"א לצורך השפעת המוחין אל הז"א, אם בפרצוף חייזן אם באמציע וכו', אבל במוחין עצם אין חילוק. וזהו.

מהם ב' עיבורים כוללים דחיזונות.

ב' ג' עיבורים כוללים יש, והם נגד ג' עלויות הכוללים דז"א, לנשמה חייה יחידה הכוללים שבו. ועיבור א' הכול, הוא למוחין דנסמה הכוללים, שהם המוחין דישוס"ת הנוגג בחול, שעל ידיהם עולה הז"א עד התות דא"א והוא משיג נשמה כוללת שלו. ועיבור ב' הכול, הוא למוחין דחיה הכוללים

הם למוחין דחיה לו"ז. ואחר שהוכר בעיות הז"א, הוא יוצא מפה דישוס"ת ולמטה ברת"ס שהוא עתה מפה דא"א ולמטה, ונמצא ז"א מלביב מקום או"א הקבועים דהינו מגrown ולמטה דא"א, שם כתר דאו"א.

עד"ז במוחין דיחידה, יוצא ג"כ הקומה בג"ר דעתיק כב"ל, אלא כאן ז"א מקבל המוחין בעלי שום כפיפת ראש, כי עתה עולם הט"ס דא"א עם ישוס"ת זה וו"ז למקום ג"ר דעתיק, ונמצא ישוס"ת מקבל קומה ע"ב המגוללה ישר מג"ר דעתיק בעלי שום כפיפת ראש, ונמצא גם ז"א הכלול בפה דישוס"ת, שהוא מקבל ג"כ הקומה והוא בעלי כפיפת ראש כלל, וע"כ נבחן הקומה הוא ליחידה זו"א. ואחר שהוכר בחינת עビות דוגף של הז"א, הוא יוצא מראש דעתיק, ומפסיק מפה דישוס"ת במקום ג"ר דעתיק, ומפסיק מפה דישוס"ת ולמטה, שהוא מפה דעתיק ולמטה, שם בחינת ג"ר הקבועים דא"א, וע"כ במוחין דיחידה הוא מלביב לג"ר דא"א.

וננה נתבאר היטב, שאין שום חילוק בשיעור קומה מצד יציאת המוחין במקורם, אלא כל החילוק הוא בהתלבשות ע"י כפיפת ראש, אשר במוחין דנסמה, יש ב' בחינות של כפיפת ראש למקום חג"ת, כי בחיה יחידה כופף בראשו למקום חייה, ובcheinת חייה כופף בראשו למקום נשמה. ובמוחין דחיה, יש כפיפת ראש דבחינת יחידה למקום חיה, ובמוחין דיחידה אין שום כפיפת ראש אלא שמקבל במוחין מקום ג"ר דעתיק עצמו בעת עיבורו. והוא כל שבחים של המוחין האלו. והבן.

ומלבד ג' הכוללים הנ"ל, יש ג"כ בחינת גרכני"י פרטים בכל אחת מנשמה חייה יחידה הנ"ל. אשר גם בהפרטים אין שום חילוק בשיעור הקומה מצד יציאת המוחין במקורם, אלא רק שיש כאן מדרגות של או"א, אם הם נתונים המוחין לו"ז מפרצוף החיזון שלהם, או ז"א מקבל בחינת נפש של אותה הקומה, ואם או"א משפיעים לו מפרצוף אמציע שלהם או ז"א מקבל

חלק ט' לוח התשובה לפירוש המלות בינוי הנקבה א' תחלא

חיצונית של הו"א, כי אין מיחסם לבחינתו עצמו אלא לבחינת הנקבה, כי הראש דישוטית וד' מלכי תנאי"מ הם שיכים אל הנקבה כניל. וככלפי הו"א עצמו הם רק בחינת ו'יק דפניות, משום שישוטית דנקודים הוא בחינת ו'יק לאו"א דנקודים. אלא רק בשבת במנחה שהעיבור דז"א געשה או בג"ר דעתיק, ונמצא שתוא מעלה המ"ן והאחרים דאו"א למקומם כמו שעמדו בזמן הנקודים, בעת שהולידו לד' כובואר. (אות ק"ח).

מחי בחר' עשרית דآخر.

יא) נקודת החותה דז"א, נבחנת לבחינה עשרית דآخر. כי שורש הנקבה הוא מלכות דנקודים דקנות, שאו לא יצא בו"א אלא שש כלים חב"ד חג"ת עד החותה, ונקודת החותה היא המלכות דנקודים. אמן מיחס האורות הם נבחנים לחג"ת נה"י והנקודה שתחת היסוד היא המלכות דנקודים. ולפיכך גם באצלות יש לה אלו ב' השורשים בו"א, שבחינות الآخر של הנקבה, דהיינו הכללים, היא נבחנת לנקודת החותה דז"א. ובבחינת הפנים דנקבא, דהיינו האורות, היא נבחנת לנקודת שתחת היוסד. ונקודה אחר מוכנה בחינה עשרית דآخر. ונקודה דפניות מוכנה בחינה עשרית דפניות. (אות קמ"ד).

מהו ביתא דנקבא.

יב) בניית הפרצוף של הנקבה נעשתה ע"י המוחין דע"ב דמולין, שוו"ן עולמים למן לאו"א וו"א בכלל באבא שכלו מ"ה,

שם המוחין דאו"א עלאין הנווג בשבת במוסף, שאו עולה הו"א ומלביש עד הכתה דאו"א, שהוא הגרון דא"א, ומשבג בחינת חייה הכוללת של. עיבור ג' הכלול, הוא למוחין דיחידה שלו, שם המוחין דג"ר דא"א הנוהגים בשבת במנחה, שאו עולה הו"א ומלביש לג"ר דא"א. והנה ב' עיבורים הראשונים לנטמה וחיה, נק' ב' עיבורים כוללים דחיזיגיות הו"א. ורק עיבור הג' נקרא עיבור פנימיות הו"א.

וטעם הדבר. כי כל המוחין דז"א דאצלות נמשכים ע"י העלאת האפורים שנפלו מאו"א ויישוטית דנקודים, אשר האחוריים דאו"א נפלו למקום הגופות שלהם, שהם ד' המלכים דחג"ת דנקודים, וכן האחוריים דישוטית דנקודים נפלו למקום הגופות שלהם שהם ד' המלכים תנאי"מ דנקודים. ונודע שעיקר הו"א הוא רק מחווה דנקודים. אבל מזו ולמטה דז"א שיך לנוקבא, וע"כ ד' המלכים דנקודים מיחסים בערך לנוקבא, ולא לו"א עצמו.

והנה המוחין דחול הנמשכים מן ישוטית דאצלות, וכן המוחין דשבת שבמושך הנמשכים מאו"א דאצלות, הם באים לו"א רק ע"י העלאת האחוריים דישוטית דנקודים למקום, כי אפילו בשבת דישוטית דנקודים ריק במקום ג"ר במוסף, נעשה העיבור דז"א רק במקום ג"ר דא"א, שם עמידת ישוטית דנקודים, כי ג"ר דא"א מלבושים לחג"ת דעתיק העומדים במקום חג"ת דנקודים, שם עמד הראש דישוטית דנקודים. ונמצא שבעת עליית מ"ן דז"א לג"ר דא"א העלה רק לשם בחיה האחוריים שנפלו מישוטית דנקודים אל מקומם, מפהת רווח שמה עמידת ישוטית דנקודים. אמן עדיין לא העלה כלום מאחוריהם דאו"א דנקודים שמקום עמידתם היה בג"ר דעתיק, נnodע כי ג"ר דעתיק מלבושים למקום ג"ר של הנקודים, שהרי לא עלה למ"ן רק לג"ר דא"א העומדים במקום דחג"ת דנקודים ובמקום ישוטית. ולפיכך עוד נחבים המוחין הם לבחי'

א תhalb

חלק ט'ו

תלמוד עשר הטעיות בנוין הנוקבא

מדו ב'ז דמייה.

יד) האורות והכלים שתחלת יציאתם היה באצלות, נקרא בשם מ"ה החדש, או מ"ה הכלול, וכן מ"ה סתום. והאורות וכליים שכבר שמשו עוד בעולם הנוקדים, אלא מהמת ביטול ושבירה שקרה בהם, באו פעמיינן להתקין באצלות, הם נקראים בשם ב'ז. וכל תיקונים באצלות, הוא ע"י הקומות השם נוקבא למ"ה, ולכך צד שמאל לבחינת נוקבא למ"ה, ולבחינת צד שמאל שבפטיש. ונמצאים המוחין אשר צד ימין שבפטיש, שם חכמה וחסד, נקרא מ"ה. והצד שמאל שבפטיש, שם בינה וגבורה נקרא ב'ז: וזהו גורוגן הנ באבא והן באמא. כיABA יש לו בקביעות כתיר חכמה דבינה דמ"ה וו"ק דחתון, דהינו מבחי' העליון של הו"א שם איזא.

וכן כל פרצוף נוקבא נבחנת כלפי הוכר שלה שהיא בחינת ב'ז, כי עיקר בחינת הנוקבא היא הצד ב'ז שבת, וכן כל פרצוף זכר נבחן בשם מ"ה, משום שעיקר בחינת זכר הוא המ"ה שבו. ולכן נבחנים כל ד' מוחין דאבא בשם מ"ה, ובבחינת הב'ז שבפטיש, דהינו הבינה וגבורה, נקראים ב'ז דמ"ה, וכן כל הד' מוחין דאם נקראים בשם ב'ז, ובבחינת המ"ה שהם נקראים מ"ה, דב'ז. (אות קנ"ב וקנ"ג וקנ"ו).

מדו ב'ז דמייה.

טו) הצד שמאל דמוחין דאם נקרא ב'ז דב'ז. כי אם כולה נבחנת לבחי' ב'ז,

ונוקבא נכללה באמא שכולה ב'ז, ונזה'י דאמא מתלבשים עם המוחין דב'ז בנוקבא, ואו אינה מקבלת כלום מז"א, אלא מקבלת מן אם עלה כמו כמו שז"א מקבל מאבא עליה ועי"כ היא גנסרת ממנו כנודע. שז"ס ויבן ה' אלקים את הצלע, דא איזא. וזה נקרא רשותא דחתון כי איזא הם בחינת עליון רק אל הו"א ולא אל הנוקבא, כי הנוקבא היא בחינת תחתון הווד דא"א בנצח שזו עשו רשותה ע"י התכללות הווד דא"א בנצח, שלו, ונמצא שהנוקבא נכללת במילוט דנצח, שהיא בחינת הנוקבא שבגטו דז"א הנמצאת עם הו"א במדרגה אחת. כנ"ל בתשובה ר' ע"ש. וכיון שנעשה עם הו"א למדרגה אחת ע"כ היא יכולה לקבל המוחין מרשותה דחתון, דהינו מבחי' העליון של הו"א שם איזא.

אמנם כדי שתהייה ראויות לווג פב"פ עם הו"א, היא מוכרחת לחדור לבחינת נקודה תחת היסוד דז"א, ולבא לבחינת ע"ימ דספ"פ, אשר המוחין הותם היא מקבלת מבחינות מלכות דאמא שבראש דז"א, כנ"ל בתשובה ר'. ומבחןת מוחין הותם מקבלת מז"א, נבחנת לביתא דנוקבא כי עתה היא בבחינת נוקבא, והם"ז והמוחין שלה הם מבחינה עצמה. משא"כ במוחין דאחור, עיתה רק בחינת בנימיין הנכלל ביחס, דהינו בחינת נוקבא הנכללת בזוכר, ועי"כ לא הייתה או בחינת ביתא דנוקבא, אלא ברשותה דחתון. (אות קל"ז).

מדו ב'ז אוני כה נוקבא

יג) הרוחא דשי ביה בעלה, נקרא בנימיין שהוא כה זכר, להיותו בא מע"ב דמולא, שם בחינת מ"ז זכרים. והוא המתכו את הכלי דיסוד נוקבא, ומבחני זו נקרא הכלי דיסוד נוקבא בשם "בן אוני" כי און פירושו כה, שמורה שבוה כה הנוסבא כמה שיכולה להעלות מ"ז להולדת נשמות, משום שקבלתיסוד שלה הא רוחא דשי ביה בעלה בביואה קדמאה, שהוא בנימיין הג"ל. (אות ק"ה).

חלק ט' לוח התשובה לפירוש המלות בינוי הנוקבא א' חתלוג

מקומת ע"ב דמולא, המעליה אח"פ הנופלים שלה ומשלים הנה"י דכלים, הנה או נעשה לה בנין פרצוף בפני עצמה. הנקרא, "בנין המלכות" כי אחר שיש לה הנה"י דכלים נבחנת בשם בפני עצמה ובזה נסורת מז"א בעלה. כנודע. (אות צ"ט).

מהו בנין הנוקבא בהיכל או"א

יט) עניין בנין הנוקבא, נתבאר לעיל בחשובה י"ח, שהוא השלמת הנה"י דכלים שלה שם עיקר הבחן הנוקבות שבת, ע"ש. וזה נעשה ע"י המוחין דג"ר דאמא דע"ב דמולא, אשר או עולים זו"ן שניהם יחד לאו"א ע"י החקלאות הود דא"א בנצח שלוי כנ"ל, בתשובה ו'. ואו יכולת לקבל ישרא מאו"א כמו הוא י"א, ונמצאת שנבנית בהיכל או"א, ככלمر למלחה מדרגתה, כי או"א הם בחינת עלי עליון שלה, כי העליון שלה הוא ז"א בעלה, ובcheinת או"א נקראו משום זה רשותה דחתן כנ"ל בתשובה י"ב. ע"ש. אמנם לו לא זה לא היה יכול להעלות האח"פ שלה, ולהבנות בננה"י דכלים, שאון העלתה אח"פ אלא ע"י ע"ב דמולין המוריד ה"ת מעיניהם לפה. כנודע. ולפיכך. מהויבת הנוקבא להבנות רק בהיכל או"א. (אות קל"ו).

מן נ' בחינות מנצח"ך.

כ) ה"ג נקאות מנצח"ך, על שם שה"ג הן מבחינות המלכות המסתימת את האורות והכלים של כל בחינה. כי כן מנצח"ך באיט בסוף המלה, והם בח"י סימוי המלות. ויש ג' בחינות של ה"ג, הנקרא מנצח"ך: א' הם ה"ג של הקטנות, הנקרא מנצח"ך דקטנות, שהם גבורות קשות, להיות חסרי ג"ר, ויש בהם אחותה לדינין, ואו אחותיהם ביתה. ב' הם מנצח"ך גדלות, שהוא מקבלת בעודה בהיכל או"א, דהיינו בעת עליות זו"ן למ"ז לאו"א, שז"א נכלל באבא ונוקבא באמא. והם כבר ממוותקות, כי יש בהם ג"ר, דהיינו

והחכמה וחסד שבת נבחן למ"ה דב"ז, ובינה וגבוריה שבת נבחן לב"ז דב"ז. (אות קנ"ב וקנ"ג).

מהו ב"ז הכלול.

טו) האורות וכליים שכבר שמשו בנקודים ואחר שבירותם ובויטולם באו וקבלו تكون באצלות ע"י האורות וכליים שיצאו באצלות הנקראים מ"ה, הם נקראים ב"ז הכלול. והאורות שיצאו באצלות נקרואו מ"ה הכלול. ע"י לעיל חשובה י"ד. (אות קנ"ח).

מהו בנימין פ' זכר.

יז) הרוחא דשי בבה בעלה בביואה קדמאות, דהיינו מבחן המוחין היוצאים על המולין שם מ"ז זקרים, הנקרא בנימין הכלול בירושה, בסוטה ואביו קרא לו בנימין, דהיינו מחייבי شامل באביו שהוא זכר, והוא נקרא, "בן ימין כה זכר" כי ימין הוא תמיד זכר, וע"כ השם הזה רומו על כה זכר שבו, דהיינו בנימין הכלול בירושה. זהה מטעם שהמ"ז של המוחין הם בח"י יסוד דמלכות, ולא מלכות ממש. כנ"ל, בתשובה ו' וו'. והכליל דיסוד דnockבא המתוון על ידי הארי רוחא הנקרא בנימין, הוא נקרא בן אוני. כנ"ל בתשובה י"ג. (אות ק"ה).

מהו בנין המלכות.

יח) בעת שאין לנוקבא אלא רק בחינת ויק בלי ראש, דהיינו שحصر לה בחינתה בננה"י דכלים וג"ר דאורות, הנה או אין לה שום בנין בפני עצמה, ונבחנת לדבוקה כולה בז"א בסוד ואחרות ביתה. כי עיקר הבחן הנוקבא היא בננה"י שלה, שהם בחינת כליל קבלה על סדים מגולים בהארת חכמה, וכל עוד שאין לה כלל נה"י דכלים, היא דבוקת למגמי בז"א ואני עולית כלל בשם. אלא רק בעת שימוש המוחין דג"ר דאמא

א תחולד

חלק ט'ו

תלמוד עשר הספירות בינוי הנוקבא

מהן גבורות דעתך.

(כד) בוחינת ג"ר שנוקבא מקבלת מאמא דעתך דמולא לבניין פרצופה, נבחן רק לגבורות דעתך הוה, משום שהמוחין אלו אינם באים רק להשלהת הכלים דנוקבא, ולא נשאר לנוקבא ממנה רק הנגרן שבע, דהינו ג' ע"ב דס"ג מה' ב"ז, הנבחנים לבחינת גבורות דעתך (אות ק"ד).

מהן גבורות דעתך דגבורות.

(כה) יש ב' בוחינות גבורות: גבורות זכרים, וגבורות נקבות. כי הנמשכים ממולא, שם משמשת הגבורהיסוד דמלכות, דהינו בניין הנכלל ביוסף נקראי גבורה זכרים. ותוא בחיה גבורות דעתך דגבורה שבמוחין דו"א. אמנם הנמשכים ממלכות דاما שאינה נכללה במוחין דמולא, הם נקראי גבורות נקבות. והיא בוחינת הגבורה שבמוחין דנוקבא דו"א. ועי' לעיל בתשובה ז' ו' (אות ק"ח).

מהן ג"ר דחיזוניות.

(כו) המוחין דו"ק נקראים ג"ר דחיזוניות כי ו"ק נקראי חיזוניות. וג"ר נקראים פנימיות עי' לעיל בתשובה כ"א. (אות קפ"ד).

מהו דיבור.

(כו) פרצוף הפנימי דנוקבא נקרא דבר. וכמשמעותו ממנה פרצוף הפנימי ונשارة רק בהחיזון שהוא ו"ק, או נקראי אלם, בלי דבר. (אות קפ"ג).

מהו דינין דדברוא.

(כח) דינין דדברוא נמשכים מצמצום א', דהינו ממן דיקנא, שם בוחנת יסוד דמלכות מצמצום א'. אבל דינין דנוקבא נמשכים ממלכות דاما, שהוא בוחנת

הבנייה דاما. אבל עוד לא למחרי, משום שהיא נמצאת שם למעלה מדרגתה כי או"א הם עלי עליון שלה. ג' הוא, אחר ביאת זו'ן למקום ע"י תקיעת שופר, שאנו הנוקבא מקבלת את המנצח' דגדלות פעם ב' ע"י הו"א עצמו בדרך המדרגה, ובזה עשה מיתוק ב' ע"י הו"א, ונחשבים למומתקות ביותר מוקדם, כי עתה היא מקבלת בדרך המדרגה. (אות קנ"א. שם ד"ה מנצח' ר').

מהם ג' בליט דחיזוניות.

(כא) בכל מדרגה יש עי"מ דאחור, ועי"מ דפנים. כי בוחינת ו"ק, נקרא אחר, שבוחינות נפש נקרא עיבור, ובוחינת ו"ק דרוח נקרא יניקה, וג"ר דרות נקרא מוחין דו"ק. וגו' אלו נקראים עי"מ דאחור, או עי"מ דחיזוניות. ובוחינת נהנה"י ג"ר נקראים עי"מ דפנים, שעיבור יניקה הם نفس רוח, דג"ר, הנקראים ג"כ ו"ק דגדלות, ומוחין הם ג"ר דג"ר. ואלו ג' הפרצופים זה עי"מ דאחור והן עי"מ דפנים הם כוללים זה מזה, כי פרצוף העיבור כולל ג"כ מיניקה ומוחין, וכן פרצוף היניקה כולל ג"כ מעיבור ומוחין, וכן נמצאו פרצוף המוחין כלול ג"כ מעיבור יניקה. וע"כ נמצא שיש בכל פרצוף ג' כלים: חיזון, אמצעי, פנימי. אשר והחיזון הוא הכליל הנמשך מעיבור, והאמצעי הוא התכללות מהיניקה, והפנימי הוא ההתכללות מהמוחין. וג' הכלים שיש בכל אחד מג' הפרצופים דחיזוניות, נקראים ג' כלים דפנימיות. (אות קפ"ב).

מהם ג' בליט דפנימיות.

(כב) עי' לעיל תשובה כ"א. (אות קפ"ב).

מהם ג' עיבורם כוללים.

(כג) עי' לעיל תשובה י'.

חלק טו לוח התשובות לפירוש המلوות בניין הנוקבא א' תקופה

מהו הור אחרון.

(ג) גודע, שיעירו של ז"א אין אלו כלים, שהם: ח'ב"ד ח'ג"ת, ובעת שהוא משיג מוחין יוצאים לו נה"י חדשם. ואלו הכלים דח'ב"ד ח'ג"ת, נבחנים רק לחג'ת נה"י מיחס האורות כנודע. ולפיכך בעת שבאים לו הנה"י החדשם, נבחן, שהג'ת נעשו לח'ב"ד, וננה"י הישנים לח'ג"ת, וננה"י החדשם ממשים לו עתה לננה"י. כנודע. יש הבחן כאן בין מוחין ד נשמה ז"א, לבין ח'יה שלן. כי המוחין ד נשמה נבחנים לו ז"א רק לבחינה ו'ק דגדלות שלן, כי הוא ציריך לה'ג"ר. דאו"א דשכט בעטרא וע"כ המוחין ד נשמה הם כמו ו'ק אלין. שם ח'ג'ת נה"י דגדלות. וע"כ נבחן שהחג'ת דגדלות מתלבשים, בכליים דח'ב"ד. וננה"י דגדלות מתלבשים בכליים דח'ג"ת. וננה"י החדשם נשאר עוד בלי אור. וכן נמצאו שאותו לא נתקשו בו אלא רק עד ,,ה'וד הראשון" דהינו ה'וד שנעשה עתה לגברות, אבל,, ה'וד אחרון" נשאר עוד פניו מאור, כי האורות לא הגיעו לננה"י החדשם ז"א כנ"ל. ותדע כי הה'וד מנה"י הישנים שנעשו להג'ת נקרא ה'וד ראשוני. והה'וד מנה"י החדשם נקרא ה'וד אחרון. (אות מ').

מדו ה'וד ראשוני.

(ד) עי לעיל תשובה ל"ג.

מחי הוצאות חמה מגרתיקה.

(ה) הנה"י ז"א כמתלבשים במוחין דנוקבא, הם בחינת חמה בגרתיקה. כי ז"א נקרא שם, והנוקבא היא נרתק שלג. ואו הדינין ז"א, שהם דינין דכווין הנמשכים מזמנים א' שהם בחינת דין ממש, נמתיקים במוחין דנוקבא שהיא נמשכת מלולות דאמא וזמנים ב' כנ"ל בתשובה ז'. וכן נמצוא בזה שגם הדינין ז"א נמתיקים במלולות דאמא, שהיא ממדת הרחמים. ואו נבחן ז"א לבחינת רחמים. ולפיכך בעת שנה"י ז"א

זמןם ב', ולא מהמלכות דזמנים א', כי בחינת מלכות דזמנים א' נגונה ברדיל"א, ואינה משמשת גם במנ"ז דידיינא, כי היא אינה מתגללה רק בגמר התקון. (אות ל').

מהו רינוי דנוקבא

(ט) עי לעיל בחשובה כ"ח.

מחי דעת ז"א.

(ל) דעת ז"א יש בו מ"ה וב"ג, כי הימין שבו נ麝 מקחף ימין דא"א שהוא ממ"ה הכלל, והשמאל שבו שהוא העטרא דגבורת נ麝 מקחף שמאל דא"א שהוא מב"ן הכלול. ואע"פ שאחר הנסירה נשאר ז"א כולם חסד, ונוקבא יכולה גברות, מ"מ שורש הגברות נשאר בז"א, דהיינו העטרא דגבורת שבו, שהיא בחינת הבינות וגברות דאו"א. שהם ב"ג, וכל בחינת ג"ר דנוקבא היא, מכח האריה משורש הגברות שנשאר בז"א, דהיינו העטרא דגבורת. (אות קנ"ח).

מהו הארת ה"ר ממילה למיטה.

(לא) המוחין דישסית הנוהגים בחול, נבחנים, להארת ה"ר ממילה למיטה, משום, שאין הנוקבא מקבלתם מרأس ז"א במקומו, אלא עי' כפיטת ראש ז"א לבחינת ח'ג'ת שלו, שם עומדים יעקב ורחל, בעת עלייה נה"י ז"א לחג'ת שלו, והנוקבא מקבלת המוחין מעקב בלבד. וכיוון שהמוחין באים בcpfיטת ראש לא מקום נה"י שנעשנו לחג'ת, ע"כ נבחנים להארת ה"ר הנמשכים למקום הנוקבא, כי אין הנוקבא מקבלים ממקומם בג'ר ז"א. (אות י"א).

מהו ה"ג דפניות.

(לב) ג"ר דה"ג נקראות ה"ג דפניות. וו"ק דה"ג נקראו ה"ג דחיצוניות. כי בחינת ג"ר נקראת תמיד בשם פניות ובחינת ו'ק נקראת בשם חייזנות. (אות ע"ז).

א' תחלו

חלק ט'ו

תלמוד עשר הספירות בניין הנוקבא

נשכחת מעיניהם, דהיינו מחכמתה דראש
הנקרא בשם עינים. כנודע. (אות צ'ג').

מדי הפתלקות השפינה ממועל לו'
רקייעם.

מ) אחר חטאו של אדה"ר, נשארה
השכינה במצב של אב"א מוחה ולמטה. שהם
ע"ס ד"ק בלי ראש. שהם בחינת רוח נפש
לבד. וע"י חטאם זו' דורות אדם עד
 אברהם, נסתלקה השכינה למעלה מז'י
רקייעם, שפירשו ש'י הספירות החתוונות
שבה נתלו לב' העלינות שבה. שאו'
נשארה בבחיה נפש בלבד, שהיא בחינת ג' גו
ג'. (א' תש"ג אות כ"ח).

מהן ה"ר דהתפשטות בינה בו"א.

מא) כשו"א מקבל רק ו"יק גדלות,
הם מתפשטים בו רק בחג'ת נה"י שנעשה
לחב"ד חג'ת בעת הגדלות אמנים הנה"י
החדשים נשארו פנוים בלי אור. ונבחן שאו'
שם התפשטות המוחין מאמא, אלא רק בה"ר
שלו, עד הווד הריאISON, שהוא הווד היישן.
שנעשה לגבורה, ואינו מגיע להנ"י החדשין.
ע"י לעיל בתשובה ל"ג. וגם לת"ת דז"א איז
אמא מתפשט, מושם שישוד דאמא מסתיים
או בדעת דז"א. ואין שם אלא חב"ד חוו"ג
 בלבד. (אות מ' ואות מ"א).

מהן ה"ר מאירם ברוחך.

מכ) המוחין דישוטית שאין הנוקבא
מקבלתם מו"א אלא ע"י כספית ראש דז"א
לנה"י שבו שנעשו לחג'ת, שם עומדים
יעקב ורחל ומקבלים ממנו, שהם נבחנים
להארת ה"ר ממעלה למטה כנ"ל בתשובה
ל"א. הם נקראים ג"כ, הארת ה"ר מרוחך.
(אות מ"ז).

מדי התבליות הווד בנצח.

מג) ע"י לעיל תשובה ו'. (אות נ"ז
ונ"ח).

אין נעשים מוחין בנוקבא, נשכחים מהם
динון קשים, כי נבחן בשם הוצאה חמה
מנורתיקת, כי אין לו חמition במלכות דאמא
שהיא מדת הרחמים. ו מבחינה זו היה נמשך
הפיقت סdom ועמורה. וזה מ"ש ז"ל,
מהתילה נברא העולם במדת הדין, דהיינו
הדין דכורין דצמצום א', ראה שאין העולם
מתקיים עמד וש�힄 במדת הרחמים, דהיינו
במלכות דאמא שהיא רחמים. (אות ל"א).

מהו הייל הנוקבא.

לו) כشنוקבא מקבלת המוחין מראש
דו"א, ונמצאת עמו פב"פ, נבחן שהנוקבא
נמצאת בהיכל דידת, בהיכל הנוקבא. כי שם
ביתה. אבל במוחין לאחר שהוא מקבלת
מאמא דע"ב דמולא ע"י עליתה לאו"א, הרי
היא נבחנת או שנמצאת בראשות דחנן, כי
או"א עלאיין, הם בחינת עליון לו"א, והם
רשوتא דו"א, ולא של הנוקבא, כי העליון
של הנוקבא הוא הו"א. ע"י לעיל בתשובה
י"ב. (אות קל"ח).

מדי המשבה בפור זוג.

לו) המשכת המוחין, שייהיו לבחינת ג"ר
בראש הנוקבא, נקרא המשכת המוחין בסוד
פרצוף, כלומר להיות לבחינת ג"ר אל
הפרצוף עצמו. ואלו המוחין הנמשכים ליסוד
הנוקבא בעת הווג דפב"פ, אינם לבניין
פרצוף הנוקבא עצמה, אלא רק למוחין
בשביל הנשומות, והם נקראים המשבה בסוד
זוג. (אות ק"ט).

מדי המשבה בפור פרצוף.

לח) ע"י לעיל תשובה ל"ז.

מדי הסתכלות עליון.

לט) השפעת המוחין מעליון לתחון
מכונה. בשם הסתכלות עליון. כי ההסתכלות

חלק טו לוח התשובות לפירוש המלות בניין הנוקבא

א' תחלז

אמצעי אינס בחשבונו, כי או היסוד דאמא
מסתומים בדעתה שבו. (אות מ"ה).

מהו ז"ר דהתפשטות בינה בז"א.
מה) ע"י לעיל תשובה מ"ג.

מדו זוג אב"א.

מט) הוווג שבמון התרדמה והגסירה,
שאו עלים וו"ז לאו"א וו"א נכל באבא,
ונוקבא נכללה באמא, ומזרוגים זה עם זה,
נבחן לווג אב"א. ואע"פ שהיותם בהיכל
או"א, הם פב"ס כמו או"א בהיותם נכללים
ביהם, אממן הנוקבא צריכה לקבל אותו
המוחין פעם ב' ע"ז א"ע עצמו, אחר ביאתו
למקוםו. וכשباءים למקומם הם אב"א, כי
המוחין הטעם הם מוחין דאחוור כנדע. (אות
ק"ג).

מדו זוג גמור.

ג) בוחינת ר"יו, שם המוחין של
השלמת נה"י דנוקבא, שז"א נותן לה בזוג
אב"א, דהינו בעת שהוא עדין באחורין.
הנה זוג הזה נבחן לווג שאינו גמור, משום
שהוא היה שווה לבחינת המלכות שבגשו
דו"א, ואינס בבחינת זכר ונקבת. כנ"ל
בתשובה ז' בסופה, ותשובה ח', רק אחר
שחוורת לנוקדה ובאה בעיבור יניקה מוחין
דסב"פ שהוא מקבלת או מוחין דנוקבא
מלכות דאמא, נמצא הווג דו"ז בוחינת
זוג גמור. (אות ק"ה. ובאו"פ ד"ה הרינו).

מדו זוג שאינו גמור.
נו) ע"י לעיל בתשובה ז'.

מדו זוג קול דיבור.

גב) הווג חב"ד של וו"ז, הנקרא זוג
ダンשיין, דהינו הווג דפרצוף הפנימי דו"א

מזה התכללות נצח בהוד.

מד) אין ב' הנוקבי דו"א נעשו לאחת
אלא מכח התכללות נו"ה זה בות, כי או
מקבלת הנוקבא הקטנה שהיא בוחינת הود
 לבחינת נוקבא הגדולה שהוא מלכות דנצח.
ע"י לעיל תשובה ז' וו'. ויש הפרש בין
המוחין דאחוור להמוחין דפנימי. כי במוחין
דאחוור נעשה התכללות הוד דו"א בנצח
שלו, ונעשים ב' הנוקבות לאחת. כנ"ל. אבל
במוחין דפנימי נבחן לבחינת התכללות נצח
בהוד, כי הנוקבא הקטנה אינה נכללה או
בנצח דו"א, ונמצא נוקבא הגדולה שהוא
מלך דנצח, שהוא מקבלת בוחינת נוקבא
הקטנה שהוא הוד. (א' חרץ' ב' ד"ה
וההפטיש).

מזה התלבשות נה"י דאמא בנוילבאג

מה) המוחין דנוקבא בעת שהוא פב"פ
עם הו"א, באים ע"י התלבשות נה"י דו"א
במוחין דנוקבא. כי היא מקבלת המוחין
מהווג הנעשה בראש הו"א על המלכות
דאמא שאינה נכללה במוחין דו"א, כנדע.
אבל המוחין דאחוור דנוקבא, היא מקבלת
מווג דאו"א שעל המ"ז דמולין, ונמצאים
שנה"י דאמא נעשו מוחין אל הנוקבא, ולא
נה"י דו"א. ע"י לעיל בתשובה ז' (אות
ק"יח).

מזה התפשטות אמא בהיר דז"ג

מו) ע"י לעיל תשובה מ"א.

מדם ז' אורות דהתפשטות בינה בז"א.

מו) כשו"א משיג מוחין דחיה הבאים
מא"א עלאין, או יש לו מוחין שלימים,
שהם מהפשתים בכל ע"ס שלו, דהינו ג"כ
לנה"י החדש. ואו נבחן שהמוחין
מתפשטים בו עד הוד אחורי, שהם ז' ספירות
חכ"ד חו"ג נו"ה. ולא כבמוחין דגשמה שלא
נתפשטו בו רק עד הוד ראשון. ע"י לעיל
תשובה ל"ג. ובחינת חי"ת ויסוד שהם קו

א' תחלח

חלק טו

תלמוד עשר הספרות בניין הנוקבא

מהרי חיצוניות נה"י אמא.

(נו) נתבאר לעיל בתשובה י' שאין שום הפרש ביציאת המוחין ממקורם בא"א, כי הם תמיד בקומת ע"ב המגוללה, הייצא על המ"ן דמולין, ואפילו המוחין דעיבור א' של ה"ז שוה בוה למוחין דיחידה זו"א. וכל ההפרש הוא רק במצבים של העיבור, וכן במדת הוווג דאו"א מאיזה פרצוף משפשעים לו, ע"ש. ונמצא שבבחןת עיבור דחיצוניותו, הוא מקבל מהריה בוחינת נה"י דחיצוניות דاما, מבחי' פרצוף עיבור שלה, וכן בוחינת יגיה דחיצוניות זו"א, הוא מקבל מהה"י דינקה דחיצוניות דاما, ובוחינת המוחין דחיצוניות דה"ז, והם המוחין דו"ק, הוא מקבל מהה"י דפנימיות דחיצוניות דاما, דהינו בוחינת המוחין דו"ק שלה. ובזה היא משלמת לו ע"מ דחיצוניותו. ועוד"ז היא משפטה לו ע"מ דפנימיות זו"א, מג' בוחנות נה"י דעת"מ של ג' הפרצופים הפנימיים שלה. (אות קפ"ה. וקפ"ז).

מהו חיק או"א?

(נה) כשות"ן עולמים לבחינת מ"ן אל היכל או"א, ונכללים בסיס של נה"י דאו"א, נבחנים שעלו לחיק דאו"א, כי נה"י נקראים בחיק (אות קל"ז).

מהם הפרדים דר"ז.

(נת) עי' להלן בתשובה ס'.

מהם הפרדים זכריהם.

(ס) בחיי הרוחא דשדי בה בעלה בבייה קדרמא, בעת עליות למן לאו"א עלאן, וו"א נכלל באבא, ונוקבא נכללת באבא, ואו מודוגנים זה עם זה, ומקבלה מז"א או הרוחא דביה קדרמא, שפירשו, בוחינת המוחין דעת"ב דמולין, ומשלימים השליישים התחתונים דכל ספירה מט"ס של, אשר הכללות שבהם היא בוחנת האי רוחא

הנקרא קול, עם פרצוף הפנימי דnockba הנק' דברו, נקרא בשם זוג קול ודיבורו. (אות קפ"ב).

מהו חיבור השמאלי.

(ג) בוחינת השמאלי זו"א היא בוחנת הגברות זקרים הנמשכת מע"ב דמולין, ובעת שנותן לה המוחין דנסירה, והוא מחויב ליתן לה את המוחין דמולין, כדי שתוכל להוריד ה"ת מעיניהם שלה ולהעלות אח"פ שאו נשלהמת בנה"י דכלים. וע"כ נבחן זה לחיבור השמאלי זו"א, ככלומר שמשפיע אל הנוקבא בוחנת השמאלי שלו, שם הגברות זברים. (אות קל"ב).

מהרי חיצוניות.

(ד) ג' הפרצופים ע"מ דآخرו, נקראים בשם חיצוניות. משום שהם בוחנת ו"ק ומוחין דו"ק, וכל ו"ק נקרא בשם חיצוניות. ולפעולם נקרא רק הגוף דו"ק בשם חיצוניות. והמוחין דו"ק נקראים בשם פנימיות דחיצוניות. (אות ס').

מהו חיצון דאו"א.

(ה) בוחנת או"א שבקביעות, שם רק בקומת ס"ג, ומלבושים מגוון ולמטה דא"א, ואוון להם אחיזה בראש דא"א, נבחן או' קומתם בשם פרצוף חיצון דאו"א. כי הם משורשים מנוקדים בוחנת חו"ב, וצריכים לגד' דעת"ב, שהוא קומת ג' דאו"א, שאין להם עתה ממש נושא בוחנת ו"ק בלבד, וכל ו"ק נקרא חיצוניות. כנ"ל בוחנה נ"ד. וע"כ נקראים פרצוף חיצון דאו"א. (אות קע"ח).

מהרי חיצוניות ז"א.

(נו) ג' הפרצופים ע"מ דآخر של הו"א, נבחן לחיצוניות ז"א. כנ"ל בוחנה נ"ד. (אות קפ"ד. וקפ"ה וקפ"ח).

חלק ט' לוח התשובה לפירוש המלות בינוי הנוקבא א' תחל

להארת חכמה אלא שדוחה אותו בסוד זוג דהכהה, וע"כ נקרא קצ'ר, שהוא היפוך לבחינה ארוך, דהיינו לבחינה שנקרא ארוך, כמובן. אבל עתה בעית שמקבלת המוחין דאמא דעת'ב דמלזין, נמצא שיסוד אבא מתלבש תור יסוד הקצר שלה, ונעשה לבחינה ארוך כמו יסוד דאבא, דהיינו שמקבלת שם להארת חכמה שהוא בחינת אבא. והארה זו של בחינת ארוך שהשיגה ביסוד שלה בעית היויתה באחרו הו"א, נקרא בשם יסוד דאבא היוצא מוחון ליסוד דנוקבא. ואין האהה זו נוהגת אלא במוחין דאחור דנוקבא, שאו מקבלת המוחין ממולא, שם גבורת זקרים, ויש לה יסוד דאבא. אמנם בעית חורתה פב"פ עם הו"א, הנה אז אינה מקבלת עוד המוחין מנה"י דאמא דעת'ב דמלזין, אלא מקבלת המוחין מנה"י דז"א היבאים מלכות דאמא שאינה נכללת במוחין דמלזין, שע"י ההתקolloת בעטרא דגבורה שבראש הו"א היא מוציאה שם מוחין דחיה. ואז כבר אין בה אלא גבורות נקבות. ונשאר היסוד של קצ'ר, לבחינת יסוד אבא איינו מאיר עוד ביסודה, כי עתה כבר אין מתלבש בה נטה"י דאמא, אלא נה"י דז"א. (אות ר"י. ובואר פנימי ד"ה וו"ש הרב).

מהו יעקב

ס"ד פרצוף וק"ק דז"א, הנקרא פרצוף החיזון, הוא נקרא בשם יעקב. ופרצוף המוחין דז"א, שהוא פרצוף הפנימי המתלבש תור פרצוף הו"ק, הוא נקרא בשם משה וישראל. (אות קע"ז).

מהו ירידה לקליפות

ס"ה ירידה לקליפות (ה) גודע, שאין מוחין לו"א אלא ע"י הגשות העולות לו"ז בבח"י מ"ן. כנ"ל דף א' ח"ק אות י"א וו"ג. ע"ש. גם גודע, שהמ"ן האלו שבסבבם עלו הו"ז לאו"א לקבל מוחין חדשים, ארכיס להשאי

הנקרא בignumין הכלול ביחס, בן ימיין, כנ"ל בתשובה י"ג וו"ז. והוא נבחן לבחינת חסדים זקרים, להיוותם באים ממלזין, שם חי מ"ז זקרים. ומוחין אלו באים מע"ב, כנ"ל, אלא אינם נחשבים לבחינת היהomo ע"ב, כי אינם אלא בבחינת מוחין דו"ק, דהיינו להשלמת כלים, אלא שאין הכלים בשלמים רק ע"י ע"ב דמלזין, המוריד ה"ת מעינים ומעלה אח"פ הנופלים, כנ"ל, אמנים הם רק בבחינת ב"ז, ונחשבים רק לנ"ז חסדים זקרים, שהוא ר"י, דהיינו בבחינת ע"ב המPAIR באח"פ, שם ס"ג מה"ה וב"ז. שיע"ז הוא מעלה אח"פ ומוחזר אותם אל הפרצת. כמובן. (אות ק"ה).

מהם חפדיים דעת'ב. דיוודין.

ס"א המוחין דחיה שהנוקבא מקבלת מנה"י דז"א, שעל ידייהם היא חורת עמו פב"פ בקופה שווה, הם נקראים בשם חסדים דעת'ב דיוודין. אבל המוחין דעת'ב דמלזין שהוא מקבלת בהיותה עם הו"א באחרויו, ע"פ שם בבחינת ע"ב, אמנים אינם נבחנים לע"ב דיוודין, שפירשו מוחין דחיה, אלא שנבחנים לע"ב, דס"ג מה"ה וב"ז, שהוא בגימטריא ר"י. כנ"ל בתשובה ס'. (אות ק"ד).

מהם ט' אחרים.

ס"ב עי לעיל בתשובה ב'. (אות קמ"ד).

מהו יטוד דאבא שמחוץ ליסוד נוקבא

ס"ג המוחין דנסירה שהנוקבא מקבלת בניה"י דאמא, שם בינות וగבורות דאבא ודאמא, הנה גם נה"י דאבא כלולים בניה"י דאמא אלו, ונמצא בעית שניה"י דאבא מתלבשים ביסוד הנוקבא, מתחפה יסוד דנוקבא ונעשה ליסוד זכר כמו בבחינת אבא, ככלומר, שיסוד דנוקבא היא בבחינת קצ'ר, שפירשו, שם בבחינת המסדר שאינו מקבל

המשמעות. וכוטל הא' בלי כוטל ה'ב' נבחנו כמו ה'ג'ת בחוסר נה'י, שאין שם אלא ורק דחסדים, ואו אין מבחינת גברות רק הקטנות שם דין' קשים.

וכשות'ין הם א'ב'א מתחז ולמתה, אין בהם רק כוטל הא' בלבד, וחסרים מכוטל ה'ב', וע'כ יש אחזיה באחריותם שלהם, דהינו בבחינת הגברות, שם דין' קשים, כנ'ל', וע'כ הם או בבחינת ואחריהם ביתה, שאין שום גילוי לבחינתנה נה'י. שלהם הנקרה אחרים, כי אין בהם אלא כוטל דחג'ת בלבד והם בבחינת ו'ק דחסדים, ואו נבחנו חחצ'י כוטל דחג'ת משמש לו'א, וחחצ'י כוטל דחג'ת משמש לנוקבא, וחחצ'י כוטל פירושו, שחסר ג'ר, כי שניהם בו'ק בלי ג'ר שחזרים מחחצ'י כוטל תחתון. וע'כ הם דבוקים זה בזה, ככלומר שאין בהם הפרש מדרגה, כי אפילו הנוקבא, אשר שורשה היא בחיי נה'י, שטבעם בחסדים מגולים, משמשת בכוטל דחג'ת כמו ז'א, ואין בהם אלא ורק דבוח'י חסדים מכוסים הנמשכים מג' דבינה כי בבחינת אחרים שם נה'י כלולים בפנימיותם שם חג'ת, שז'ס ואחריהם ביתה, שות ווה משמשים בכוטל דחג'ת.

וכשהnockבא מקבלת המנצח'ך דגדלותו מנה'י דאמא, שם ה'ג' דגדלותו שהיא מקבלת במוחין דנסירה, או מתגללה הכוואל דגה'י, המשמש להמשיך האראה - חכמה בחסדים, ואו היא גנסרת מו'א להבחן מדרגה מייחדת, כי עתה נשלם חצי כוטל תחתון לו'א ולnockבא שמקודם לכן שהיו דבוקים א'ב'א לא היה לו'א אלא חצי כוטל דחג'ת, דהינו בבחינת ו'ק דחסדים ב'ג', עתה נשלם גם ז'א בבחינת ג'ר בבחינת חצי כוטל תחתון המשיך ג'ר דחסדים, וגם הנוקבא, נשלה בבחינת כוטל דג'ר דגבורות, כי מקודם לכן כשהיתה משמשת בחצי כוטל דחג'ת לא היה לה אלא ורק דגבורות, שם דין' קשים, ועתה השינה הג'ר דגבורות שם בבחינת יין המשמה. ונבחן עתה שז'ס לסתו לו כוטל שלם מהחג'ת,

שורשם בזו'ין בבחינת קיום והעמדה, כנ'ל דף תקי'ג' אות ל'ט. שהרב אומר שם שבשבת שביה'כ דז'ו'ז, נתקבל המ'ז שלהם שהשאירו בא'ר'א בבחינת קיום והעמדה ואו נתקבלו ונפלו גם המוחין ז'ו'ז, אם ולפייך גם בנסיבות המעילים מ'ז ז'ו'ז, אם הם מקללים מעשייהם, ונפגמים המוחין שלהם, גורמים ג'כ' לביטול המ'ז שלהם שהשאירו בזו'ין בבחינת קיום והעמדה למוחין שלהם, ומתקבלים ג'כ' המוחין דז'ו'ז שיצאו בכח העלתה מ'ז שלהם.

ונמצא, שהנשימות שחתאו נופלים לקיליפות בדומה לשבייה'כ, וניפולתם של הנשימות לקיליפות גורם לביטול כל קומת המוחין שנשאר בזו'ין בבחינת העמדה וקיים, וביטול המ'ז שם, גורם לביטול כל קומת המוחין שייצאו על המ'ז אלו. וביטול קומת המוחין גורם לנפילת הכלים וניצוצין שנבררו מב'ע כדי להלביש אלו המוחין, והם נופלים לקיליפות כמלודם לכך. כי בכל שיעור קומה היוצאה במוחין דז'ו'ז מתבררים נוגדים כלים וניצוצין מן הקיליפות שבב'ע, שהם עולם ומלבושים אל המוחין שלהם. ונמצא עתה אחר שנתקבלה קומת המוחין, ירידושוב הכלים שהלבישו אותם לב'ע לקיליפות כמקודם. וו'ס נפילת הכלים. דנה'י דז'א וט'ת דnockבא. (אות כ'ב וא' תש'ט אות מ'ה).

מהו ישראל.

(טו) עיי לעיל בתשובה ס'ד. (אות קע'ז).

מהו כוטל א' מגבורות.

(טו) יש בבחינת כוטל דחג'ת, הנמשך מאחרים דג'ר דבינה, ונבחנו לכוטל דחסדים, שהוא ממשיך חסדים בבחינת ג'ר דבינה, ויש כוטל דגה'י הנמשך מאחרים דז'ת דבינה, ונקרה כוטל דגבורות, שבקנותם הם גבורות קשות, ובגדלותם הם

חלק טי' לוח התשובה לפירוש המלות בנין הנוקבא א' תחתמא

שבעתה שא"א גדרו את הוו"א, דהינו בעת שהשפעיו לו את הגדלותו שלו, בעת היה נתנו בו"א גם כח גידול בשבייל המלכות. (אות ב').

מהו כח זכר גבר.

ע) המוחין DNSירה שהנוקבא מקבלת להשלמת פרצופת בקופה שווה עם ז"א מאחרוינו, גם באים מא"א דע"ב דמולא, שמהוחין אלו נתנו לה הארי רוחא דבריה קדמאות המתקן לסתור שלת שיתה ראייה להעלות מ"ז לג"ר דנסמות, כנודע. והנה המוחין אלו הם בחינת חיה וקומה ע"ב דיוידי, שלפי"ז היה הנוקבא צריכה לקבל מהם קומה היה בעת היותה לאחר הוו"א, אמןם אינו כן, כי לטפת החיה אינה נשארת בה, כי קומת חיה זו הוא,, כח זכר גמור" כלומר, שהם קומת חיה השיק לו"א ולא לנוקבא, שהרי הם יצאו על המולא, שהם בחינת גבירות וקרים, שאין לנוקבא שורש בהם, כי היא בחינת גבירות נקבות, ככלמר דמלכות, שהוא בחינת נוקבא הכלילה בדרכו. אלא רק כדי להשלים בנוי פרצופת, דהינו להורדת ה"ית מעינים ולהעלות הכלים דאחו"פ, היה צריכה להכליל בבחינת הנוקבא שבגופו דע"ב אלו, ואו אינה מקבלת לשעתה המוחין דע"ב אלו, רק בחינת ע"ב דס"ג מ"ה ב"ג, שהם בחינת ר"יו של קומת ע"ב זו, הנראה סדדים וכרים דנ"ר"ן שבו, המסייע להעלות הכלים דאחו"פ, אבל ע"ב עצמו, שהוא קומת חיה אינה יכולה לקבל בעת הוואת, כי צריכה מוקדם להשלמים הכלים של פרצופי שלת, ואחר שהשלימה הכלים שלה, היא חוזרת לע"מ דסב"פ, ומתקבלת המוחין דע"ב בראש הוו"א המלובשים בהה"י דז"א, שהם ממלכות דאמא שאינה נכללה במולא, שהם מוחין לנוקבא. ובבחינת ע"ב דיוידיון דמולא, שהם כח זכר גמור, מקבל או רק הוו"א בלבד, שהוא זכר. ואין לנוקבא חלק בהם. (אות ק"ה).

ויש לו החסדים דג"ר דבינה בשלימות כמו או"א עלאין דע"ב. והנוקבא לקחה לעצמה כותל דנה"י בשלימות, ויש לה הארת חכמה כמו ישס"ת דע"ב בעת שם בקופה שווה עם או"א דע"ב וע"כ ונשאר ז"א כלו חד כבוקא עליין, ונוקבא יכולה גבורה כמו ישס"ת, דהינו בגבורת המשמעות דבחינת ג"ר כנ"ל. וזה נקבע שנסרו זה מזה, כי עתה יש הפרש גדול בין ז"א אל נוקבא, כי ז"א כלו חד, ונוקבא יכולה גבורה, כמובן. וכבר נתבאר זה בחלקים הקודמים, ועי' לעיל דף תק"ד מאות כ"ז עד אות ל'. ובאו"פ שם בכל המשך. (אות ע"ז).

מהו פוטל א' מהפדיים.

סח) עי' לעיל בתשובה ס"ז. שמדובר לבן בעת שהוא דבוקים אב"א, לא היה לו"א אלא חצי כוחל מהסדים, שהם ו"ק הנבחן לחצי פרצוף, ועתה כשהשיג המוחין דע"ב, נשלם לו הכוחל והסדים דהינו שהשיג הג"ר חסדים בשוה לא"א דע"ב. כנ"ל בתשובה הסמוכה. (אות ע"ז).

מהו כח גידול.

סט) נודע, שבעת שהעליו משיג הג"ר הגדלותו שלו ומעלה אח"פ שלו, נמצא גם התהתקון שלו, שגו"ע שלו הם דבוקים באח"פ דעליוון, מקבל גם הוא חלק מההואוג והוא שעהליוון מקבל בעלי עליון. למשל, בעת שז"א משיג הג"ר דנסמה בעליתו למ"ז לא"א, הנה גם גו"ע דנוקבא דבוקים באח"פ דז"א, וע"כ משות ג"כ הנוקבא חלקה עם קומת נשמה שז"א מקבל בהתכלותו בא"א, שהוא נבחן לבחינת מ"ז ראשונים של הנוקבא, כנ"ל בחלק ט. אלא שאין שמה נוכח בבחינת ט. הנוקבא יכול לקבל את חלקה בהקומה הנוקבא יכול לקבל את חלקה בהקומה שם בא"א, כי הם בחינת עלי עליון שלת, ע"כ גוטל ז"א שם בפקודו את חלק הנוקבא בסוד הבכור גוטל פי שניים, ואח"כ כשירוד שם ובא למקוםו, הוא מחזר לנוקבא את חלק קומת השקה קיבל בעודה. עש"ה. וזה נבחן,

ואין להכללה שהיא הנוקבא שום רשות שם. וע"כ היא נבחנת לכללה ברשותה דחתון. (אות ק"ל"ז).

מהם כלים דחוינוות.
עג) עי לעיל תשובה כ"א. (אות קפ"ב).

מהם כלים דפניות.
עד) עי לעיל בתשובה כ"א וכ"ב. (אות קפ"ב).

מחי כנפת ישראל. ומפלות.
עה) הגוף החיצון דnockבא, דהיינו בחינת הוי' שבה, נקרא פרצוף המלכות. ופרצוף המוחין דnockבא, דהיינו פרצוף הפנימי שבה, נקרא כנסת ישראל. כי היה מיוחסת לבחינת נוקבא לפרצוף המוחין דז"א הנקרא ישראל. וע"כ נקראת היה, כנסת ישראל (אות קע"ח).

מדוד מיה הפלול.
עו) עי לעיל תשובה י"ד וט"ו. (אות קנה).

מדוד מיה דמייה.
עו) עי לעיל תשובה י"ד וט"ו. (אות קנ"ב וקנ"ג).

מדוד מיה דב"ז.
עה) עי לעיל תשובה ט"ו. (אות קנ"ב וקנ"ג).

מדם מוחין דז"ג.
עט) המוחין הנמשכים מאו"א דע"ב,

מהו כח נוקבא.

עה) הנוקבא משורשה אין לה כלל במוחין דע"ב, כי שם אין יוצאים רק על המ"ז דמולא, שהם בחינת צמצום א', שהם מורידים הת"ת מעיניהם לפה, כמו בצדוצים א', כנודע. והם אינם בחינת מלכות, מצמצום א' ממש, כי היה נגונה ברדל"א אלא שהם בחינת יסוד דמלכות, שהוא בחינת בניין הכלול ביחס, כנודע. וא"כ הנוקבא, שאין לה חלק רק במלכות דמאה שהיא בחינת צמצום א' שה"ת תרד מבחינת עיניהם שלה לפה. וא"כ אין לה שום כח ג"ר. אכן עי' המוחין דנסירה, שאו היה נכללה במלכות דז"א, ע"י התחוללות הור דא"א בנצח שבו, כנ"ל בתשובה ו', והוא היה מקבלת ליסוד שלה הארי רוחא דבריאה לדמאה, שהוא בחינת בניין הכלול ביחס, שהוא בחינת מ"ז זקרים, ואו היסוד דnockבא קונה כח ג"ר גם ביסוד שלה, ונעשית כליה להמשכת ג"ר דנסירות, ובcheinת כליה זה שהשיגה ע"י הארתה הארי רוחא שנקרו באניין, נקרא אצל בן אוני, כי און הוא בחייב כח הולדת לג"ר דנסירות, וע"כ נבחן זה בה לבחינה "כח נוקבא" כלומר, כח נוקבא להולדת נשמות. עי לעיל בתשובה י"ג וו"ז. (אות ק"ה).

מחי כלה ברשותה דחתון.

עט) בעת עלית זו"ז למ"ז להיכל או"א כדי לקבל המוחין דנסירה בשבייל הנוקבא, שם המוחין דע"ב דמולא, נבחנת הנוקבא או בcheinת ,,כלה ברשותה דחתון" כי מוחין אלו הם בחינת מוחין זקרים, שאינם שייכים לנוקבא כלל, רק לו"א, כנ"ל בתשובה ע"א, וכן מקום העליה של הנוקבא הוא בעל עליון, שהוא דילוג מדרגה, כי הנוקבא היא תחתון לו"א וצריכה לקבל מו"א, שהוא העליון שלה, ולא מאו"א שהם רק בחינת עליון אל הו"א, ורשותה דחתון, שהוא הו"א,

חלק ט'יו לוח התשובה לפירוש המלות בינוי הנוקבא א' תחתמג

כ"י או"ר א"ס מתלבש באמא ריק בחכמתה לבדה, והיא אינה צריכה לבוש של חסדים על אל או"ר החכמתה משא"כ הנוקבא אין או"ר החכמתה יכול להתלבש בה בלי לבוש של חסדים, משום שז"ן הם בעיקרם ריק בחינת חסדים, ומהכממה אין בהם משורשים באו"י, רק בחינת הארץ תוך החסדים שלהם, ולפיכך בעת שהיא חסירה מחסדים גם או"ר החכמתה אינו יכול להתלבש בה. ולפיכך קטרגה הירח, "אין שני מלכים יכולם במשותה זו". (אות קל"ו וקל"ח).

מהו מין דבינה בנוקבא.

פג) כשהנוקבא עולה למ"ז עם הוו"א לאו"א קיבל מוחין דנסירה, ומתקבל שם המוחין דע"ב דמולא, שהם בחינת מ"ז זכרים, נבחן שהנוקבא משתמש עם המ"ז דנה"י דבינה, על ידי החקלאות בונה"י שלה, אבל הנוקבא עצמה אין לה בחינת מ"ז שם, כי המ"ז הם הם מצטצום א', ובחינת המלכות מצטצום א' שהיה בחינת מ"ז דנוקבא גגונה ברדיל"א, כנ"ל בתשובה זו. אלא שהוא משתמש שם עם מ"ז שאינה מבחינתה, דהיינו במ"ז דמול ונקה, שהוא המ"ז דמא עסדים, כמו אמא דע"ב דמולא עצמה, והנה אמא עצמה יכולה לעמוד במוחין הים,

המודוגים על המ"ז דמולין, הם נבחנים למוחין דוכר, שהוא ז"א, ואין לנוקבא חלק בהם, משום שם"ן הטעם הם מ"ז זכרים, מבחינת יסוד דמלכות, שפירושם, בחינת הנוקבא שהוכר נכלל בה. וע"כ הם שיכים רק לו"א שתואזכר. אבל הנוקבא מקבלת המוחין מז"א על מלכות דמא שבראש הוו"א, שהם מוחין דנוקבא, כלומר, שייצאים על בתי הנוקבות של מלכות. כנ"ל בתשובה זו. (אות קל"ו וקל"ח).

מהם מוחין דנוקבא.

(ט) עיי ליעיל תשובה ע"ט (שם).

מהו מזלא שם ע"ב.

(טא) המוחין בקומת ע"ב שמקבלים או"א, אינם יוצאים אלא על המ"ז דידקנא דא"א, שהם בחינת צמצום א', כנודע. וע"כ נקראים קומת ע"ב דאו"א, בשם „מזלא שם ע"ב“. כלומר קומת ע"ב היוצא על המ"ז דמולא. (אות קל"ח).

מהו מיעוט הירח.

(טב) הנה בפעם הראשונה כשנתקנו פרוץף הנוקבא, שזה היה ביום ד' דימי בראשית, שאו עלו למ"ז להיכל או"א, וקבעו שם מוחין דע"ב דמולא, שז"א נכל באבא, ונוקבא נכללה באמא, היו אז, בסוף השנה השני המאורות הגדולים, שהיו קומות שוה זה לוה לגמרי, כי הנוקבא קבלה למוחין דמא, כמו הוו"א למוחין דאבא, ונעשה שווין זל"ז כמו או"א עצם. אמנם אחר שרדו ממש ובאו למקום, לא הייתה הנוקבא יכולה לעמוד במוחין האלו שקבלת מהנה"י דמא לעלה, משום שחכמתה וחדש שבhem לך הוו"א, ולא קבלה מהם הנוקבא רק בחינת בנות וגבורות דאו"א, שם בחינת חכמה בלי חסדים, כמו אמא דע"ב דמולא עצמה, והנה אמא עצמה יכולה לעמוד במוחין הים,

א' תחתם

חלק טו

תלמוד עשר הטפירות בניין הנוקבא

או"ח, כנ"ל בתשובה פ"ו ע"ש. ובבחון שנוריה דז"א הם א' בראש הנוקבא الملובשת על נהי דז"א מהחרוי, לומר שאין ביניהם שום הפרש, ושניהם הם בחינתה נוקבא, ובחינתה הוד. (אות ע"ה).

מהן מ"ז זכרים.

ב/ג) המ"ז דמלוא נבחן למ"ז זכרים, בהיותם רק בח"י יסוד מלכות, ולא בחינת מלכות עצמה שהיא נקבה.

מהם נוריה נעשין א' בנוקבא.

פה) אפילו בעת הגדלות שאו כבר נפרדנו הנוריה זה מות בז"א, כנ"ל בתשובה פ"ו. מ"מ נבחן שבראש הנוקבא, שם מתלבשים הננה"י דז"א, נעשים בה הנוריה למוחברים זה בות, והוא מטעם אחר. כי נתבאר לעיל שב' עטרין שהם ח"ת ויסוד, יש להם יחס שווה לנו"ה. כנ"ל בתשובה פ"ו. ובתשובה ר' ע"ה. ונתבאר לעיל בחלוקת י"ג שבבחינת מקיפים הם ד' מוחין ח"ב חו"ג, אבל בבחינת פנים, כשהם מתלבשים בראש הוי"א מתחברים ב' העטרין חו"ג לבחינה אחת, למות הדעת בסוד ש' של ג' ראשים.

מהן מ"ז דנוקבא פב"פ.

פד) המ"ז דנוקבא בעת הייתה פב"פ, הם מבחינות מלכות דאמא שאינה כללת במוחין דז"א הנמשך מזולא. כנ"ל בתשובה ז. (אות קל"ח).

מהם משה וישראל.

פה) עיי לעיל אות ס"ד. (אות קע"ז).

מהם נוריה א' הם באחור.

טו) מדת הנצח היא, שהוא בח"י הנושא להארת חכמה, ומדת ההוד היא, שהוא בחינתה הנושא למסך שעלייו נעשה הוווג והacaktה. כי מבחינת בנין הפרטוף נבחן הנצח לבחינתה הוי"א, בדומה לעטריא לדס שטוחין, שהוא בחינתה הוי"א והגושא להארת חכמה, וההוד דומה לעטריא דגבורה, שהיא בהמוחין בחינתה הנושא להמסכים. כנ"ל בתשובה ר' ע"ש. ולפיכך, "נו"ה אחד הוא בבחינת האחור" כי בהיות הוי"ן אב"א, הם ר'יק בלי ראש, ואין שם בחינתה הארת חכמה כלל, א"כ אין מדרשו של הנצח מגולה כלל, והוא נכלל בהוד. אלא בברואם של התסדים, שם המוחין דג"ר דז"ו, אז הנוריה הם נפרדים, כי תנצח נעשה והגושא להארת חכמה והוד לבחינת האחור. (אות ע"ה).

מבחן נוריה הם א' בראש הנוקבא

מדי נוקבא לטולם היה אחריו דז"א.
פט) כל תחתון נבחן לאחוריים דעתין.
משמעותם שאינם מקבל מפנים דעתין אלא

טו) בעת שהנוקבא מלובשת למוחה ולמטה - דז"א אב"א, נמצאים נו"ה דז"א שם אחד, כי אין בחינת הארת חכמה מגולה בנצח, ונצח כולל במדת ההוד, שהוא בחינתה

חלק ט' לוח התשובות לפירוש המלות בדין הנוקבא א' תסתמה

מתחכרים המלכות דاما עם העטרא דגבורה של הוז"א כדי להוציא קומת המותן של הנוקבא, וע"כ שולטים שם גם בהמוחין דנוקבא בחינת הדינין דעתם א' שבעתרא דגבורה, שהם תקיפין, כנודע שמלכות דעתם א' היא ממד הדין שאין העולם יכול להתקיים בה בלי שיתוף דmadת הרחמים שהוא צמצום ב'. אבל בסיפה, דהינו בנה"י דז"א הבאים בתלבשות במוחין דנוקבא, שנמצא שם רק בחינת מלכות דاما, שהוא מצטצום ב', ובבחינת שורש הדינין, שהוא העטרא דגבורה של הוז"א, נשארת בו"א עצמו, כנודע. הרי שם נិיחין בסיפה, דהינו בנה"י שנעשו מוחין לנוקבא, שה"ס התלבשות החמה בונרתקה כי כבר אין שם אלא בחינת דין רפיא בלבד, שהוא בחינת מלכות דעתם ב', שהוא ממד הרחמים, כנודע. הרי שבחינת מוחין שלו עצמו, נבחן נិיחין ברישא ותקיפין בסיפה. ובחינת מוחין דנוקבא והນמצאים בו, נבחן לתקיפין ברישא ונិיחין בסיפה.

וכן בנוקבא יש ב' הבחנות ההופכות הניל, בב' בחינות מיוחדות שבה: א' מצד לקיחת הדינין מו"א. וב' בחינת הדינין בעצם. כי מצד לקיחת הדינין יש הבחן, שתקיפין ברישא, נិיחין בתחללה, מטרם שנגמר המשפט שבתוכם מוחין דז"א, או הם תקיפים, כי הגם שם בחינת דין רפיא מצטצום ב', עכ"ז מטרם קיבלו בחינת הג"ר מוחין דז"א, הם בחו"י דין קשים, אמןם בסיפה, דהינו אחר שנגמרה קבלת הדינין מבוגר, מקבלת ממנה ה"ג גדלות, בבחינת מוחין ונעשה הדינין נិיחין, בסוד יין המשמת. הרי שבחינת לקיחת הדינין מו"א נמצאים תקיפין ברישא ונិיחין בסיפה. ובחון ב' הוא מבחני הדינין בעצם, וכן הוא בהיפך, שהם נិיחין ברישא, דהינו במוחין שלה, שם המוחין דנה"י דז"א והם מקבלים שם קומת ג"ר. אבל בסיפה, דהינו בחני הע"ס דסיהם שלה הנקרה נה"י, הם תקיפים, כי שם מראים תוקפם

מבחרי אחרים שלו, כמו"ש בחלוקת הקודמים. וע"כ הנוקבא שודא מהוון לו"א היא נבחנת תמיד לאחרים שלו. (אות ע"ו).

מדי נוקבא בתכליות גידולה.

צ) תכליות הגידול של הנוקבא היא הבחינה ז' שמשתמש עמו פב"פ בכתה אחד. שווה לא יהיה עד לעיל. כמו"ש לעיל בתשובה ר' ע"ה. (אות ה' וו').

מדי נוקבא בתכליות מיועטה.

צא) תכליות המיועט של הנוקבא היא בחינת נסודה תחת היסוד דז"א, מבחינת האורות. ונוקודת שתחת החזה דז"א מבחינת הכלים, כי נקודה זו היא המלכות דכלים דנקודים, שאחר שנתנו באצלות אין נוגג בהם שום מיעוט עוד. עי לעיל בתשובה י"א. (ה' ר').

מהם נិיחין ברישא ותקיפין בסיפה.

צב) הבחן זה דנិיחין ברישא ותקיפין בסיפה, יש בין בו"א ובין בנוקבא אלא מבחינות מיוחדות. וכן נבחנים בתבחן הפטון, שתקיפין ברישא ונិיחין בסיפה, וגם זה בין בו"א ובין בנוקבא והוא, כי יש בו"א ב' מני מוחין: א' הם מוחין דעתם, שהם מגבורות זכרם, הנמשכים מצטצום א'. וכן יש בו המוחין בשבייל הנוקבא, שהם מתלבשים בנה"י שלו, הנעשים מוחין לנוקבא. ובמוחין דעתם נמצא נושא שהדינין דז"א נិיחין ברישא, כי יש שם זוג על העטרא דגבורה שלו, והוא נמתקה. אבל בסיפה, דהינו בנה"י שלו הם תקיפין, כי אין שם זוג, כי כל נה"י הם ע"ס דסיהם, שם תקוף של הדינין המסייעים אל הרצוף. ובחינת המוחין דנוקבא שיש בו, כדי להשפיע לנוקבא שלו, יש הבחן הפטון, כי הם תקיפין ברישא, כי במקומות יציאתם של המוחין דנוקבא בראש הוז"א נמצאים

א' תחתמו תלמוד עשר הספירות בניון הנוקבא חלק טו

שם מוחין דהולדת. אבל בחינת ע"ב דס"ג מ"ה ב"ג, שהיא מקבלת בעת היותה לאחר מכן, כדי להשלים הכלים שלה, הוא נבחן לע"ב שאינם אלא בחינת גראן דע"ב, ולא ע"ב ממש. כי מטרם שנשלמו הכלים שלה בקומת שלימה, אינה יכולה לקבל בחינת מוחין גמורים. (אות ק"ד).

כדי לסייע הפרצוף שלה, וכל בחינת עולם האצלות מסתיימים עם הנחיי שלה, הרי שהם קשים בסיפה. משא"כ נה"י דז"א, אינם קשים בסיפה. ואדרבה הם ניחוץ כי נעשו לכח"י מוחין בראש הנוקבא. כנ"ל. (אות ל'). ואות ק"ג וק"ד).

מהו ע"ב בזוג שאינו גמור.
צ) ע"י לעיל בתשובה נ'. (אות ק"ה
ובאו"פ בד"ה הרוי').

מהם גראן דהפרדים זפרים.

צג) ע"י לעיל תשובה ס'.

מהם נשיקין.

מהו ע"ב בזוג גמור.
צח) ע"י לעיל בתשובה נ'.

צד) זוג ב' פרצופים הפנימיים דז"א
ודנוקביה, הנקראים קול ודיבור, הוא נבחנן
לזוג דנסיקין שביהם. (אות קע"ח).

מהו ע"ב דיודין.
צט) המוחין דחיה הראים לאנולדת, הם נקראים ע"ב דיודין, כלומר הויה במילוי
יהודין. (אות ק"ד).

מהו ע"ב, דפ"ג מ"ה ב"ג.
ק) ע"י לעיל בתשובה ס'. (אות ק"ג).

מהו סגירת עינים בעפיפום.

צח) בעת שז"א עולה לאו"א בסוד מ"ג, הוא נשאר או במקומו עצמו, בבח"י וק' בלי ראש, הנבחן לשינה, שהוא דומה לישן, שהמוחין נסתלקו ממנו. וככלפי הסתלקות השפעתו או מן הנוקבא הוא נבחן, שסגר עיניו בעפיפומו מבלי להסתכל אל הנוקבא, שכל הסתלקות עליון לתחthon, פירשו השפעת המוחין הנמשכים מעינים שהם חכמה דעתלו. ובעת הסתלקות המוחין דעתלו, נבחן שנעשה בחינת מסך בעליון גופיה, הנבחן לעפיפום, שמסך זה מונע ממנו ההשפעה אל התחתון. ולפי שאינו מסך מוחלט, אלא רק בעת העלאה מ"ג, ע"כ מדומה לעפיפום, דהיינו בבחינת סגירה ופתיחה, שבעת עליתו למ"ג הוא סגור האררת העיניים, ובעת חזרתו למיטה הוא חור ופותח אותם. (אות צ"ג).

מהם ע"מ דחיצניות ז"א.
קא) ע"י לעיל בתשובה כ"א. (אות קפ"ז).
מהם ע"מ דפנימיות ז"א.
קב) ע"י לעיל בתשובה כ"א. (אות קפ"ז).

מהו ע"ב אמיתי.

מהו עיבור ג' דפנימיות.
קג) ע"י לעיל בתשובה י'. (אות קצ"ח).

צ) קומת ע"ב המושפעה אל הנוקבא בעת היותה בזוג פב"פ עם הז"א, הוא נבחן לע"ב אמיתי, כלומר לבחינת מוחין דחיה

חלק ט'ו לוח התשובה לפירוש המלות בנין הנוקבא א' תחתמו

הנ"ל ביריבוע, והיינו רק מבחן האותיות דד' בחוי' שמות הנ"ל ביריבוע. והם אחוריים דמ"ה דמ"ה, ומ"ה דב"ן. והגימטריא של ד' הבחינות שמות הנ"ל ביריבוע, הם הט"ס לאחרור דנוקבא, שהם ב'ז דמ"ה וב'ז דב"ן בבחינת האחוריים שלהם. באופן שהאחר דמ"ה דמ"ה דמ"ה ומ"ה דב"ן הוא ט"ס דז"א, והאחר דב"ן דמ"ה וב'ז דב"ן הם ט"ס דנוקבא.

ואח"כ חווורת הנוקבא לנוקודה תחת היסוד ומקבלת ע"מ דפ"ט עט הו"א, ונמצא, שט"ס דפניהם שהשיג הו"א הם הפנים דמ"ה דמ"ה והפנים דמ"ה דב"ן, שהם בבחינת ד' השמות הנ"ל, בבחינות היישר שביהם ובבחינות האותיות שביהם. והנוקבא השיגה ג"כ ט"ס דפניהם, שהם הפנים דב"ן דמ"ה והפנים דב"ן דב"ן, שהם המספרים של האותיות שבד' בבחינות השמות ביישר שלהם.

ונמצא עתה, שיש לו"א פ"ו א דמ"ה דמ"ה, ופו"א דמ"ה, דב"ן שהם בבחינות האותיות דד' בבחינות השמות הנ"ל, הון בבחינת הירוש שביהם שהם הפנים דמ"ה דמ"ה ופניהם דב"ן. והן בבחינת הריבוע שלהם, שהם הריבוע, והם אחורי דמ"ה ואחר דמ"ה דב"ן.

וכן יש עתה לנוקבא פ"ו א דב"ן דמ"ה ופו"א דב"ן דב"ן, שהם המספרים של ד' הבחינות שמות הנ"ל, הון ביישר וזה ביריבוע, כנ"ל. שהמספרים דיוישר הם ט"ס דפניהם דב"ן דמ"ה וב'ז דב"ן, והמספרים דריבוע, הם ט"ס לאחרור דב"ן דמ"ה וב'ז דב"ן.

ונמצא, שהפנים ואחר דמ"ה דמ"ה, הם פ"ו א דחכמה וחסך דאבא. ופו"א דמ"ה דב"ן, הם חכמה וחסך דאמא. והם שניהם פ"ו א דט"ס דז"א. ופו"א דב"ן דב"ן, הם בינה וגבורה דאמא. ופו"א דב"ן דמ"ה, הם בינה וגבורה דאבא. והם שניהם פ"ו א דט"ס דנוקבא. (אות קנ"ג וקנ"ד).

מהם פ"ו א דב"ן דמ"ה.

קו) עיי לעיל בבחינה ק"ג.

מהם פ"ו א דאותיות

קד) עיי לעיל בבחינה ב'. (אות קמ"ז).

מהם פ"ו א דב"ן דב"ן.

קה) הנה אחר נסירה, נבחן הו"א שollow מ"ה, דהינו מ"ה דמ"ה ומ"ה דב"ן, שפירושם, חכמה וחסך דאבא וחכמה דחסך דاما, ובבחינות השמות הם ד' הבחינות שבאותיות דהו"יה דמ"ה שהם: כתר, חכמה, בינה, זוא, הנ"ל בבחינה ב'. והנוקבא כולה ב"ן, דהינו בינה וגבורה דאבא, ובינה וגבורה דאמא, הנקרו בא'ז דמ"ה וב'ז דב"ן, והם רק המספר והגימטריא של ד' הבחינות שבhoe"ה דמ"ה, כנ"ל בבחינה ב'.

ונתבאר, שבוחנת אותיות דד' בבחינות שבhoe"ה דמ"ה, הם בוחנת מ"ה דמ"ה ומ"ה דב"ן, שהם חכמה וחסך דאו"א. ובוחנת המספרים של ד' הבחינות דהו"יה דמ"ה, הם ב'ז דמ"ה וב'ז דב"ן, שהם הבינות וגבורות דאבא ודاما ונתבאר לעיל שבדי' בחינות אלו כח"ב ז"א דהו"יה דמ"ה, הון בבחינות האותיות שביהם, והוא בבחינות הלאמספרים שביהם, יש בהם בוחנות פנים, שם: היישר של ho"יה פשוטה לכתר דפניהם, ועשר האותיות דהו"יה דמ"ה להחמה דפניהם, וכו', שהם הט"ס דפניהם דז"א. וכן הגימטריא של ד' הבחינות אלו ד' הבחינות דפניהם דנוקבא. ועדז' יש אלו ד' הבחינות כח"ב ז"א, בבחינות האחוריים, שהם הריבוע של ד' הבחינות השמות, שריבוע דהו"יה פשוטה היא אחוריים דכתה, וריבוע עשר האותיות דהו"יה דמ"ה, הוא האחוריים דחכמה. וכו'. וכן הגימטריא של ho"יה פשותה בריבוע, הוא אחוריים דכתה דנוקבא, והגימטריא עשר אותיות ho"יה דמ"ה בריבוע, הוא אחוריים דחכמה דנוקבא. וכו' עשי'.

ונמצא, שבעת הנסירה, שהמוחין הפט בבחינת האחורי דז"א, כי עוד לא נגדלה הנוקבא עמו בຄומה שהוא אלא רק מאחורינו, נבחן ט"ס של הו"א, שהם ד' הבחינות שמות

א' תחתמה

חלק ט"ו

תלמוד עשר הספירות בינוי הנוקבא

מדו פרצו תחתו חזי העליון.

מהם פ"ז א דמייה דבר.

קיו) שורש דבר זה הוא בנקודים, שבעת שלטת ה"ת לעיניהם, נחלקה משות וזה כל מדרגה לשניים. כי ה"ת שלטה בעיניהם שהוא חכם, ונחתימה שם המדרגה בסבטה, ויצאו אח"פ לחוץ ונעשו למדרגה תחתונה, כמו"ש הרבה לעיל, דף תל"ב אות מ"ד, שנעשה בעיניהם בחינתה ה' אחרונה, ויהי באח"פ. ע"ש. דהינו שאח"פ קיבל מדרגה תחתונה ביה"ו. כמו"ש שם. ונודע שגם ה"פ אצילות כולם נתנו בבחינת המלכות דצמוצם ב', כנ"ל בחלק י"ג. ע"כ נבון שככל תחתונו הוא חזי פרצו של העליון. דהינו בחינת אח"פ שלו, כי אח"פ דעליו נמצאים תמיד בג"ע דתחthon. ולולא ידיעה זו על בוריה אין הבנה בדורשי הרוב באכ"ע, אף במלת אחת. ולפיכך הוא מוחיר על זה ואומר,, וזה כלל גדול שתבין בו הכל" (אות ס"א).

קו) עי לעיל בתשובה ק"ה.

פ"ז א דמייה דמייה.

קח) עי בתשובה ק"ה.

מהם פריש רמספר.

קט) עי בתשובה ק"ה.

מהם פ"ז א דאותיות.

קי) עי בתשובה ק"ה.

מהם פר"א דנקודות המלצות.

קיא) עי בתשובה י"א.

מדו קרל.

מדו פנים דאותיות.

קיה) עי לעיל בתשובה צ"ה. (אות קפ"ב).

קב) עי בתשובה ק"ה.

מדו פגנות

udeau פנים רמספר.

קיט) ב' הפרצוטים עיבור יניקה דכל מרצות, נקראים בשם קטנות. על שם שהוא חסר פרצו המוחין, שהוא בחינת הראש לכל פרצו. (אות ס').

קיד) עי בתשובה ק"ה.

מדו כפרוג הורת.

מדו פגימות ז"א.

קכ) עי לעיל תשובה פ"ב: (אות ה').

קיד) עי בתשובה כ"א.

מדו קיצה משנתו.

פהי פגימות נהגי דאמג.

קכא) כשות'א עולה למ"ז לאו"א, הנה או עלו שם כל בחינת המוחין שלו, וזה פרצו הפנימי, והוא המוחין דוק ולא נשאר למטה אלא בחינת י"ק דוח בלבד, ונבון בשביל זה בסוד תרומה ושינה, בדומה

קטו) עי בתשובה נ"ז.

מדו פרצו פגימי דאו"א.

קטו) הוא ע"ב דאו"א. עי תשובה נ"ת.

חלק ט"ו לוח התשובה לפירוש המלות בנין הנוקבא א' תחתמט

שהז מיפוי מלכות שלא עיי ז"א
קכו) המוחין דנוקבא הם בחינת חולדה
ממוחין זז"א, ע"ז זוג מיוחד שנעווה בראש
הזה"א על מלכות דاما שאינה בכלל המוחין
דמולא של הזה"א. ומוחין הום מתלבשים
בנה"י זז"א שנעשו למוחין בראש הנוקבא.
אמנם לשם בנין פרצופה היא צריכה לקבל
ממוחין דמולא, הנמשכים מא"א לעליון,
אשר מקבלתם בנה"י דاما עצמן, ולא
בנה"י זז"א, וזה נקרא תיקון המלכות שלא
ע"ז ז"א. ע"י היטיב לעיל בתשובה ז'
ותשובה ז'. (אות קע"ד).

מיה תכילת הגידול של הנוקבא
קכו) עיי לעיל בתשובה ז'. (אות ה').

מיה תכילת המשוט של הנוקבא
קכח) עיי לעיל בתשובה ז". (אות
ה').

מהם תקיפין ברישא וניחין בפייפא.
קכט) עיי לעיל בתשובה ז". (אות
ל' ואות קי"ג וקי"ד).

מיה תרדמת.

קל) העלית מ"ז זז"א לאו"א, נבחנו
לו"א במקומו, שהוא בסוד תרדים,
שפירושו, הסתלקות המוחין בדמנה לאדם
בשעת שינה. עיי לעיל בתשובה קכ"א. (אות
צ"ג).

לאדם ישן שנסתלקו מוחותיו. ואחר שקבל
המוחין שם באו"א, הוא יורד למקוםו,
ומוחין מתלבשים בו, והتلכשות המוחין
בו, נקי בשם קיצה משנתו. (אות קכ"ז).

מהו רוחא ברוחא.

קכב) זוג דנסיקין נקרא זוג רוחא
ברוחא, והוא בערך פצוף חיצון דחג"ת.
כלומר, כי הם נבחנים לבח"י רוחא ברוחא,
ע"פ שהם באמת ג"ר, אלא משום שרוש
הגיא"ז זז"א הוא מכח ההג"ת שנעשה לחב"ל,
ע"כ נבחן זוג דג"ר בשם רוח, על שם
שורשו. (אות קע"ח).

מהו רוחא דשדי בה בעלה.

קכג) עיי לעיל בתשובה י"ג. וו"ג. וס/
(אות ק"ג).

מהם ריעץ אב"ג

קדכ) בחינת הרוחא דשדי בה בעלה
בביאה קדמאתה, הוא אינו בחינת ע"ב אמיתי
אלא ע"ב דס"ג מ"ה וב"ז, שהם ג' ע"ב
שבגימטריא ריע"ג, ולפי שהוא בא ממוחין
דע"ב דמולא שהנוקבא מקבלתם בהיותה
באחור הזה"א, ע"כ הוא נקרא ריע"ג אב"ג.
עיי לעיל בתשובה ס'. ותשובה ע'. (אות
ק"ג).

מיה רשותא דחנן.

קכח) עיי לעיל בתשובה ע"ב. (אות
קל"ז).

לוח השאלות לענינים

<p>קמ(א) מהו אין גידול למלכות إلا במאצערית ז"א.</p> <p>קמ(ב) מהו מטרם גידול המלכות נמצאים ט"ד כלולים בו"א.</p> <p>קמ(ג) מהו כולל ריבב את ג' הבחינות דאחור ודו' הבחינות דפנים בו' מדרגות. בעוד שאין יותר מדו' מדרגות.</p> <p>קמ(ד) מהו אינו חשוב הרבה מדרגה זו במאצערית ז"א.</p> <p>קמ(ה) פעם אומר, שאין קומת שווה עד הכתר נוהג באחרור. ובכ"מ אומר שבאחר קומת שווה עד הכתר.</p> <p>קמ(ט) מהו עיקר ההפרש ממהוין דאחור למוחין דפנים בנוקבא.</p> <p>קנ(א) מהו ארת מודדי הנותנת בפורים.</p> <p>קנ(ב) מהו הפירוש שהנוקבא אינה צריכה לו"א.</p> <p>קנ(ג) איך נכללים גו"ה לצורך הנוקבא.</p> <p>קנ(ד) מהו שם זו"ן יהיו שניהם בחינת ת"ת דאמא, יהיו משחמים בכתר אחד.</p> <p>קנ(ה) למה כתר דאו"א בגרון דעליו. וכתר ז"א בת"ת דעליו.</p>	<p>קלא) למה אין גידול למלכות إلا במאצערית ז"א.</p> <p>קלב) מהו מטרם גידול המלכות נמצאים ט"ד כלולים בו"א.</p> <p>קלג) מהו הכללית המיעוט של המלכות, אינו פחות מגוקדה תחת יסוד זה"א.</p> <p>קלד) מתי יהיה ששניםיהם ישמשו בכתר א', שהוא הכללית הגידול שלה.</p> <p>קלה) מה הפירוש אי אפשר לב' מלכים שישמשו בכתר אחד.</p> <p>קלו) מה רצונה הנוקבא עם הטענה שא"א לב' מלכים שישמשו בכתר א'.</p> <p>קלז) למה לא יכולה להשתמש עם זה"א בכתר א'.</p> <p>קלח) מהו נקראים המוחין דאחור ב"ז.</p> <p>קלט) מהו ההפרש ממ"ה הכלול לב' הכלול.</p> <p>קמ) ומה הכתר דו"א, מת"ח דאמא.</p> <p>קמ(א) מתי או"א משמשים בכתר א' לשניהם, ומתי הכתר דאבא גבוה משל אמא.</p> <p>קמ(ב) מה הם ד' הבחינות הכלולות שנוהגים בכל מדרגה.</p> <p>קמ(ג) מהי בח"ג מר' הבחינות הכלולות בכל מדרגה, בפרוצופי האחור.</p>
---	--

חלק ט'ו לוח השאלות לעניינים בניין הנוקבא א' תנתן

קסט) מהי התליא, כיוון שלכלות דנוקבא היא למטה מיסוד זו"א, ע"כ כתור גדול מכתה.

קע) למה נסתלקו הטיר דנוקבא בORITY הירח, ונשארה רק בנקודה.

קע) למה הטיר שנסתלקו בORITY הירח עלו לו"א, ובחתא אדה"ר נפלו קלילות.

קע) למה היה מיעוט הירח ביום ד' שהוא נצח, ולא ביום ה' שהוא הוד.

קעג) לאיזה בחינה מז' הבדיקות שייד הוווג דאב"א לבריאות אדה"ר.

קעד) למה הנוקבא אינה יכולה לקבל גם חסדים ממנה"י דамא.

קעה) מה הצורך לכיפת ראש דז"א במקום יעקב כדי ליתן מוחין אל הנוקבא.

קע) למה כשבולה זו"א עד כתור דאו"א, מ"מ אין משתמשים בכתר אחד.

קע) איזה בחינה נשארה בהנוקבא לאחר שנסתלקה למעלה מז' רקייעם.

קעה) למה כל דין זו"א הם בניה"י שלן.

קעט) למה דיןין דזכורה קשיין ברישא וניחין בסיפא.

קס) למה בעת שנה"י דז"א לא נעשו מוחין אל הנוקבא הם נבחנים בהוזאת חמה מנורתיקת.

קספ) למה אין זו"א נקרה רחמים, אלא בעת שנה"י שלו מלבושים בראש הנוקבא.

קסו) מהו קטרוג הירח.

קסז) למה נכללים הנז'ה להיות כאחד.

קסח) למה החלבשות נה"י דאמא בנוקבא.

קסט) איך בניית הנוקבא עם עליתה לאו"א.

קס) מה"פ שמתחללה העלו או"א אל הנוקבא לרשותה דחון, ואח"כ בפ"פ באה לביתה של עצמה.

קסא) למה עולה הנוקבא לאו"א למ"ן, והלא המוחין נמשכים רק מראש הו"א, ולא מאו"א.

קסב) מהו ההפרש מרשותה דחון לביתה דנוקבא.

קסג) פ"א שהנוקבא מקבלת המוחין מן נה"י דאמא, ופ"א מקבלת רק מלכות דאמא שאינה בכלל המוחין דז"א.

קסד) למה נעשו גו"ה למחוברים בעת התבשותם בנוקבא.

קסה) מתי נכלל הנצח דא"א בהוד לצורך הנוקבא. ומתי מקבלת הנוקבא רק משMAIL דא"א.

קסו) מהי התליא, שאין נה"י דאמא מתלבשים בנוקבא לנו"ן אין משתמשים בכתר א'.

קסז) באיזה מצב הייתה הנוקבא בעת קטרוג הירח.

קסח) למה מכונים המוחין דישס"ת בשם הארתו ה"ר ממעלה למטה.

א' מתנוג

חלק ט'ו

תלמוד עשר הספירות בניין הנוקבא

קצת) למה אין שם מ"ה רק בגדיות ולא בקטנות.

קפק) למה בשבת במנחה אין הנוקבא יכולת לעלות עם ה"ז להג"ר ד"א.

קצת) למה חסר כלי הפנימי בעיבורו ויניקת.

קפק) למה לא נחפטת אמא קודם בית ראשון אלא עד הור' א' דז"א, הלא גם אז היו לו נח"י חדשים.

קציו) למה בפרצוף חיצון ואמצעי נו"ה חשובים כאחד.

קפק) מה"פ, אם היה הנוקבא משתמש עם ה"ז בכתיר א' בבית ראשון לא היה שולט בהם שם אומה ולשון.

קצנו) למה בביית החסדים נפרדנו"ה וזה מות.

קפק) למה הכתיר והדעת הכל אחד.

קצת) מה"פ שנעשה לו"א כותל אחד מהחסדים, ולכון נפרדנו"ה, ולה כותל א' מהగבורות והם מחוברים לבחינת ראשה.

קפו) למה בנעילה דיו"כ יכולת הנוקבא לעלות עם ה"ז להג"ר ד"א, ולא בשבת במנחה.

קצט) מה"פ שהעליזון מחבירו נעשה מكيف אליו.

קפו) למה בחורבן בית א', כשנטולקו הט"ס דנוקבא עללו לו"א ולא נפלו לקליפות. הגם שהיה מלחמת חטא.

ר) למה אין הנוקבא צריכה לע"מ אלא כולם באים בפעם א'.

קפח) עד היכן הגיע הפגיעה של הדור בחורבן בית א'.

רא) מה"פ שמדעת ז"א, נמשך טפת בסוד זוג מושך, והוא גבורות זכריט והיוצאים לתקן פרצוף הנוקבא הם גבורות נקבות.

קפט) מה הם עשרים המცבים של הנוקבא דז"א, משנברא העולם עד הזמן הזה.

רב) למה בעת בית נשמה דז"א נגדלה הנוקבא בנפש רוח בפעם א'.

קצ) מה ההפרש במצביו הווין משבתו אל יו"ט ו/or.

רג) מה"פ, שע"כ אין לנוקבא רק נ"ר באב' א' מהזה ולמטה, משום שהנשמה ניתנה למלכות דז"א עצמה.

קצא) פעם אמר שאין זו"ן משתמשים בכתיר א' עד לע"ל. ופ"א, אשר בר"ח הם משתמשים בכתיר א'.

רד) מה"פ כשהנוקבא נגדלט בכל האחורי דז"א, יש לה נשמה כמלכות דז"א עצמה.

קצב) מה"פ שבחול ה"ז מקבל מנצח דא"א והנוקבא מהוד דא"א, ובר"ח שניהם כלללים בנצח דא"א.

רה) למה נו"ה מחוברים באחוריהם ובפנים הם נפרדים.

קצג) מזו תגרום שהנוקבא תהיה כללת בנצח דא"א.

רו) מזו המקור של הנוקבא הנפרדת.

חולק ט'ו לוח השאלות לענינים בניין הנוקבא א' תנתנו

רכא) למה רק הו"א ישן, אבל הנוקבא היא נוערת.

רכב) פעם אומר, שהו"א ישן והנוקבא נעורה, ופ"א שאין הנוקבא מקבלת המוחון עד שנעורו הו"א.

רכג) מה"פ, שהאי רוחא דשדי בה בביאה קדמאותם ג"פ ע"ב של ס"ג מ"ה וב"ג, שם בגין ר"י.

רכד) איך נעשה הכלוי של היסודות הנוקבא ע"י קבלת המוחון דג"ר.

רכה) איך נעשה הכלוי דיסוד ע"י המשכת ה"ח.

רכו) פעם אומר דдинין דדכורא קשיין ברישא ותקיפין בסיפה, והנוקבא להיפר, ופ"א, דдинין דדכורא נិיחין ברישא ותקיפין בסיפה והנוקבא להיפר.

רכז) מה"פ שהו"א אינו צריך לוולתו וכל שהולך הדינים מתגברים.

רכח) מה הם ב' הบทינות בעניין נסירת הדינים.

רכט) למה בעת התרדמה, מסתלקים חכמה וחסד וחזי דעת עליון וחזי דעת תחתון הימניים מן הו"א ונעשו למקרים. ובינה וגבורה וחזי דעת עליון. ותחתון השמאליים נכנסים בנוקבא.

רכל) מה"פ שגבורות דעתרא דגבורה. נמשcin אל הנוקבא מאמא שלא ע"י ז"א.

רכלא) מה"פ שניתינה הגבורות אל הנוקבא שלא ע"י ז"א גורמת אל הנסירה.

רכלב) למה צריכה לאה לנסירה.

רו) למה זו"ן הגודלים וזו"ן הקטנים שוים בערכם לאו"א וישטו"ת.

רכ) למה נתקנה לאה מחזוה ולמעלה דו"א והנוקבא רחל נתקנה מחזוה ולמטה.

רכט) למה הנוקבא חסרת ג"ר בהיותה אב"א מחזוה ולמטה.

רכי) למה בעת שז"א חוזר לו"ק, מוכחת הנוקבא לחזור לנוקודה.

רכיא) למה בעת שנה"י דאו"א מתלבשים בונוקבא או הם ב' המאורות הגודלים.

רכיב) מה הם ה' הบทינות שבהעלאת אחוריים דאו"א וישטו"ת.

רכיג) למה תיקון או"א מיחס לעתיק.

רכיד) למה נקראים מוחין דאו"א בשם פנימיות, ומוחין דישס"ת בשם חיצוניות.

רכטו) למה רק ז"א ולא עולים במנחה דשבת ולא ז"א ורחל.

רכטו) איך נחלקו שוב לאה ורחל לב'. פרצופים אחר שהיו כבר אחד במוסף דשבת.

רכיו) מי הם יעקב ורחל שנתחדשו במנחה דשבת, העומדים במקום או"א.

רכיח) למה מספיק העלאת מ"ן דו"א בלבד לצורך הנוקבא.

רכיט) למה אין הו"ן אב"א רק מחזוה ולמטה, ומחזוה ולמעלה נשאר האחוריים שלו מגולה.

רכ) מה"פ שבهوات הו"ן אב"א גודונו ועלו לאו"א וחورو סב"פ.

א' תנתן תלמוד עשר הספרות בניין הנוקבא

רמו) מה נעשה מאחרים דnockba אחר שחורה לנוקודה דפנימם.

רמזו) איך מרים הט"ס דפנימם בפרטוף ע"ב, ע"פ שמות הוייה ומילואיהם.

רמלה) מה הם הט"ס דאחרים מהפרטופים עסם"ב ע"פ שמות הוייה ומילואיהם.

רמט) מה הן המלכיות דט"ס דאחרים עסם"ב ע"פ שמות הוייה ומילואיהם.

רנו) מהו אב"א דזווין ע"פ שמות של הוייה ומילואיהם.

רנא) מהו הפב"פ דזווין ע"פ שמות הוייה ומילואיהם.

רנבו) מהו עצם הנוקבא הנפרדת ע"פ שמות הוייה ומילואיהם.

רנג) איזו בחינת מלכות היא המספר דפו"א דהוייה דמה"ה ומילואיהם.

רנד) מהו הפירוש שחו"ב דז"א שנסתלקו ממנו בעת הדורמיטא, געשו לבחוי מקיפים.

רנה) למה נחלקה הנוקבא דז"א לב' חצאים.

רנו) למה מלבשת לאה למקום נוקבא הגדולה דז"א.

רנו) למה מלבשת רחל לנוקבא הקטנה דז"א.

רנה) למה נעשית לאה לטיניות אל רחל.

רנט) למה נקרה מחצי עליון דרחל על שם לאה.

רלגו) למה נבחנים הגבורות לממותקים יותר אחר שמקבלתם ע"י הוז".

רلد) למה ביום א' דר"ה נסרוין רק הגבורות מכתר דז"א עד החזה.

רלה) פ"א, שהגבורות דכחב"ד חג"ת דז"א נוטלת לאה, ופ"א שרחל נוטלתם.

רלו) למה איןם באים ע"י אמא רק הגבורות דיום א' דר"ה, וביום ב' ובעשית'ת הנוקבא מקבלתם ע"י ז"א.

רלו') פ"א, שע"י קבלת הגבורות מאמא נגדלת בכל לאחר דז"א, ופ"א שהנוקבא נוטלת רק ע"י ז"א.

רלח) למה יום הא' דר"ה דין קשייא ויום הב' דין רפיא.

רלט) מה"פ שдинין דז"א ניתניין לנוקבא והוא נשאר כלו חס.

רמ) פ"א, שבא כלו מ"ה ואמא כולה ב"ז, ופ"א, שבא לבדו כלול מ"ה וב"ז וכן אמא כלולה מ"ה וב"ז.

רמא) למה צרייכים המוחין Dao"א להתחלף בנה"י שלhum בעת התלבשותם למוחין דז"א.

רמב) למה באים רק המוחין דבינות גבירות Dao"א בהנוקבא.

רמנ) למה צריכה הנוקבא לחזור לבחוי נקודה, אחר שכבר נגדלה בכל לאחר דז"א.

רמד) למה אין בנוקבא קודם הנסירה רק בחינת העשירות דאחרים דז"א.

רמה) למה הנוקודה דפנימם אינה זהה ממוקמת.

חלק ט'ו לוח השאלות לעניינים בניין הנוקבא א' תנתנה

ר' (רעג) למה נקראו אורות דב"ן בשם או"מ.

ר' (רעד) מה הפירושathi חסיד ופריש לו?

ר' (רעה) מה הם ג' הכלים דחיצוניות.

ר' (רעו) מהו זוג קול ודיבור.

ר' (רעו) איזו פנימיות דז"א עולה לאו"א בסוד מ"ן.

ר' (רעה) מה"פ שחורים תחילת לו"א הגיר דחיצוניות בפנימיות דחיצוניות דנה"י דאמא, ואח"כ הגי בח"י פנימיות דז"א תור ג' בחינות פנימיות דנה"י דאמא.

ר' (רעד) למה לocket הוז"א אחוריים דאו"א, והנוקבא לוקחת אחוריים דישטרת.

ר' (רפ) למה המוחין דכיפת ראשם רק למוחין דהולדיה בשביל יעקב, ולא בשביל הוז"א עצמו.

ר' (רפא) איך מתחלים האחוריים דאו"א וייסו"ת ע"י עליית מ"ן דז"ו"ן.

ר' (רפב) איזה מוחין דז"א גורמים עלויות לכל המדרגות כולם.

ר' (רפג) מה הם ג' הדריכים הבאים עם התחרבות או"א וייסו"ת לפרצות אחד.

ר' (רפד) מה הם ג' הדריכים הבאים עם התחרבות זיין הגודלים והקטנים לפרצות אחד.

ר' (רפה) למה עניין התלבשות נה"י דישטרת בנוקבא אינו נהוג רק בוגמר התיקון.

ר' (רש) מה"פ שבחיותם פב"פ, הוז"א הוא פו"א דמ"ה דמ"ה ומ"ה דב"ן והנוקבא פו"א דב"ן דמ"ה, וב"ן דב"ן.

ר' (רסא) מהו הגוף דז"א ומהו המוחין גדרני. שבו.

ר' (רסב) מה"פ, שב"ן דב"ן נתן לה הוז"א בביאה א. ובביאה ב' נתן לה מ"ה דב"ן.

ר' (רסג) איך באים נשמות אנשים זכרים מגברות שם נקבות.

ר' (רסד) מהיכן נמשכות נשמות זכרים ומהיכן נמשכות נשמות נקבות.

ר' (רסה) מהי התאומה יתרה דהבל שנתקנה בה קין.

ר' (רסו) מה"פ, שכחף ימין דא"א הוא ממ"ה הכלול, וכחף שמאל דא"א הוא מב"ן הכלול.

ר' (רסז) איך יש בדעת דז"א מ"ה וב"ן הכלולים, הלא אחר הנגירה נשאר כלו מ"ה.

ר' (רסח) למה כנסתלקו הבינות ונגורות דז"א, הם מאירים לאה בא"מ, ומשם נשכים לרחל.

ר' (רסט) למה ביום א' דר"ה וכן בחצות לילה לא ננסר אלא פרצוף לאה בלבד.

ר' (רע) איך יכולה רחל לעלות אב"א עד כתר ז"א, אחר של שכל שורשה אינה אלא נה"י דז"א.

ר' (רעה) למה אין הדעת בכלל הי"ס.

ר' (רעב) למה נקרא פרצוף פנימי דאבא בשם מולא.

א' תנתנו חלק ט'ו תלמוד עשר הספריות בניו הנקבא

(רופא) למה נקראים ב' עיבורים הכלולים
ב' שבסמוך שבת הם רק להולדת חי' עלמות,
וז' א' שהם להולדת נשמות.
נקרא בשם פנימיות.

(רופא) פעם אומר שאין במוחין דנוקבא
אלא' נה"י דאמא בלבד, ופ"א שיש שם
גם נה"י דאבא.

(רופא) אחר שהווין הגודלים והקטנים
נעשו לאחד, מאין יש שם בחינת יעקב
ורחל.

(רופא) למה אין הארץ מרדכי רק במוחין
דאחור דנוקבא, ולא במוחין דסב"פ.

(רופא) איך נעשה בנין הנקבא ע"י או"א
בשם ו"ק פנימיים.

(רופא) איך נעשה החקלאות הוד דא"א
בנץח שלו לצורך הנקבא.

(רופא) מאחר שהמוחין דאחור של
הנקבא חשובים יותר ממוחין דפנימים, א"כ
מה מרוחת מחזרתה לע"מ דפנימים.

(רופא) איך נשלמים ה"פ אצילות
מהבחינות שכגדם בא"ק, בגין הבחינות:
נה"י חג"ת חב"ד.

(רופא) מתי יוצאים בחינת יעקב ורחל
מחוזה ולמטה של הנקבא.

(רופא) למה נקראים המוחין דאו"א בו"א
בשם ו"ק פנימיים.

(רופא) למה נקרא עיבור ג' דפנימיות
בשם עיבור ז' חדש, אחר שיש שם
התכללות ו"ק דעתיק בג"ר.

(רופא) פעם אומר, שמוחין דאו"א

לוח התשובה לעניינים

דנקודים, חזרו ונתחברו לו' המלכים, וע"כ נחפשטו ז' המלכים שם גם בבי"ע עד נקודה דעה"ז, כמ"ש בחלק ז'. הם נקראמים כלים דאחוריהם דנקודים.

וההבחן ביןיהם עצום מאד, כי הכלים דפניהם הם משורשים בחינתן אצילותם גמור. כנ"ל, וע"כ לא היו צריכים להשר כל' וכל' שבירחות היהת מחתמת שנתחברו בעת הגדלות עם הכלים לדרכם אחד. שהכלים האלה כבר נחמעטו לבחינת בי"ע. ע"כ נשברו גם הכלים דפניהם, כמ"ש שם. ולפיכך לעת תיקון בעולם אצילותם, אחר שחיהים דפניהם חזרו ונחרבו פעמי' מערוכם עם הכלים. דאחוריהם, וועל' ונתקנו באצילותם מתקודם לכן, בעת קטנות נקודים, הרוי לא יארע' בהם שום מיעוט עד, כי עניין זה שהוא בנקודים, דהינו מה שנטבל הפרסא שתחת האצילות, זו' המלכים נחפשטו לבי"ע, לא יארע עוד באצילותם, כי כאן נתקן הפרסא באופן קבוע שלא תחטטל אפלו' בעת ביתם המוחין גדלות. וכן ע"כ הם נשארים באצילותם בקביעות. ועם קומת חג'ת נה"י דז"א, שאין בהם מיעוט לעולם. ובcheinת הנקודה שתחת היסוד דז"א שהוא בחינת הנוקבא דז"א, שגם בה לא יארע מיעוט לעולם, כי גם הוא בחינת נקודה דפניהם, ככלומר המלכות של הכלים דפניהם. וע"כ נשמר שורשה זה בו"א לעולם. ונודע, שמייחס האורות הם נבחנים לחג'ת נה"י, הם נבחנים לכלים דפניהם, ונבחנים לעיקר עצמותם שם; כי הם יכולים יצאו למלחה מפרסא, והם אצילותם משורשים. ובcheinת הכלים שמהווים ולמטה שבעת קטנות לא יכולו שום אוור כי מסכת ה"ת בעיניהם יצאו בלבד מאצילותם ונתמכו' לביק"ע שמתוחה הפרסא, אלא רק בעת גדלות דנקודים, ע"י המ"ז דל' ונקודה דיסוד א"ק בואר'א

קלא) כל מדרגה אינה מקבלת רק מהעליו הסמור לו, וו"א הוא העליון של המלכות, ע"כ אינה יכולה לקבל דבר אלא מז"א. (אות ב').

קלב) בעיבור דגדלות ה"ז, שמעלה אח"פ' שלו עמו לאו"א, גם בחינת גו"ע. דמלכות דבוקה באח"פ' דז"א, שהיא נבחנת למ"ז ראשונים שלה, וע"כ יוצאים אז בעיבור הזה ב' קומות של ע"ס: א' על המ"ז שלו ובי' על המ"ז דנוקבא. וכיון שאין הנוקבא ראוי שם לקבל קומה ע"ס שלה להיותם בעלי עליון, ע"כ מקבל ה"ז קומתה בפקדו, בסוד הבכור גוטל פי שנים. ואח"ז כשו"א יורד ממש. ובא למוקומו, הוא מחויר לה קומת הע"ס קיבל בעדרה, לאט לאט על דרך המדרגה כנודע.

ונמצא כל עוד שלא קבלה המלכות מז"א הפקדו שלה, הרי קומת הע"ס שלה עדין כלולים בו"א. הרי שמטרם גידול המלכות נמצאים הט"ס שלה כלולים בו"א (אות ג').

קלג) בשבירת הכלים דנקודים, נבחנים שם כלים דפניהם וכלי' דאחור, כי ז' המלכים שייצאו בקטנות נקודים ע"י הסתכלות עיניהם באח"פ', שהם הכלים חב"ד חג'ת עד החזה, שמיחס האורות הם נבחנים לחג'ת נה"י, הם נבחנים לכלים דפניהם, ונבחנים לעיקר עצמותם שם; כי הם יכולים יצואו למלחה מפרסא, והם אצילותם משורשים. ובcheinת הכלים שמהווים ולמטה שבעת קטנות לא יכולו שום אוור כי מסכת ה"ת בעיניהם יצאו בלבד מאצילותם ונתמכו' לביק"ע שמתוחה הפרסא, אלא רק בעת גדלות דנקודים, ע"י המ"ז דל' ונקודה דיסוד א"ק בואר'א

כמויה, שם בקופה שווה עם החכמה וחסדים דאו"א דעתך דמולא. שבזה נמצאת הנוקבא עם הוז"א בכתה א' ממש, כי מאחר שהמן"ז של热血 הם בחיי אחת, דהיינו מלחמות דגנצה, שהיא בחינתה המ"ז זרים הנמשכים ממול ונקה, הרי הכרה הוא, שוגם הכתה שלהם אחד הוא, דהיינו בחינתה העליונה שבמושון, שהוא הגובה של המוחין, כנ"ל. וזה שטעה הנוקבא, אי אפשר שישתמשו ב' מלכים

בכתה אחד. כנ"ל בתשובה י' ע"ה. ותדע, שמדה זו של כתה אחד, הוא נוהג בחמידות בא"א, ש"ס חדאי נפקין וכחדא שרין, והוא מטעם הייתם תמיד בחינתה מ"ז אחת, אם בקביעות, הם שנייהם בחינתה מ"ז של עבירות דבח"ב. ואם בחינתה ע"ב, הם שנייהם בחינתה המ"ז דמולין, שהם המ"ז זרים המשמש לשנייהם, ולפייך, הם תמיד מ"ז בכתה אחד, כי בעת שיש להם ממדת מ"ז וא', יש להם ג"כ בחירות כתה א'. כנ"ל, זוכור זה. ומ"ש בס"ג שכתרו גבורה מכתרת הוא שבבח"י אבא נבחן כאלו לא יצא מראש א"א, כנ"ל קמ"א. (אות ה').

קלו) עי' בתשובה שלאה"ז.

קלו) כיון שנחלהקו המוחין בין ז"א לנוקבא, שהצד ימין שהוא חכמה וחסד נעשו למקיפים על הוז"א, והנוקבא לקחה רק בחינת הצד שמאל של המוחין שהמגילות וגבורות בלבד, כמו אמא עצמה: נבחן במוחין אלו שהם בחינת חכמה בלי חסדים כמו אמא עצמה בעת שעולה לע"ב וחזרה להיות חכמה, שאין בה או אלא בחינת חכמה לכדה בלי חסדים, כלומר כמدة החכמה דאו"י, עי' לעיל חלק א' דף ה' ד"ה וטעם.

והנה הבינה ששבה להיות חכמה אינט' צריכה שם לבחינת חסדים, כי הבינה היא עצמות חכמה משורש אצילותה באו"י, להיות לבחינת התפשטות מן החכמה דאו"י בשורש אצילותה. וע"כ מתלבש בה או ר' אס בחכמה וא"צ יותר. משא"כ ז"ן, שהם

בכתר אחד פב"פ, אלא אם כן שתתגלה המלכות דצמצום א' הגנווה ברדל"א, שהיא המ"ז דnockba מצמצום א', הרואיה לווג פב"פ עם הוז"א בקופה שווה, אבל מוקדם לכן, אין מגולה ברדל"א אלא בחינת יסוד דמלכות דצמצום א', שם מספיקים למוחין ذכר שהוא ז"א, שאינו צrisk אלא למ"ז זרים, דהיינו בחינת נוקבא הכלולה בדרכו, הנוקבא בח"י בנימין הכלול ביוסף. משא"כ הנוקבא צריכה למ"ז דnockba אמידים, שם רק בחינת מלכות בלבד, ואין בחינת מלכות באצילות אלא רק מצמצום ב' בלבד, הנקראת מלכות דاما, שבחינה זו אין זוג דגדלות, אלא רק מבחינת התכללות עם העטרה דגבורה דז"א, יש גם במלכות זו בחינת זוג דגדלות, וכיון שהז"ר דnockba אינם מחמת עצמה, אלא מהמת התכללותה בעטרה דגבורה דז"א, כבר היא נבחנת לפניה ממנה, כי היא צריכה אליו לבחינת התכללות, וע"כ היא קטנה ממנה. הרי שלא יציריר זוג דגדלות פב"פ בכתה א', אלא שתהיה לה מ"ז דצמצום א', שעליים יוצאים מוחין דג"ר, וזה לא יהיה לבחינת מ"ז נקבות השיכים אל הנוקבא, כי היא גנואה ברדל"א ולא תתגלה רק לעתיד, בסוד ראש פנה. כנודע (אות ה').

קלה) בחבי העליונה של קומת המוחין נקראת כתה, והיא תלויות בהבחינה המתהונה של עבירות הכלים, שהוא המסך, באופן, שאם ב' מדרגות יש להם ממדת מ"ז א', הרי הכתה שלהם ג"כ א', כנ"ל בחלקים הקודמים. וכן, שגדלות של הנוקבא בכל האחוור דז"א עד הכתה שלו, שהיא ביום ד' דמעשה בראשית, נעשה ע"י התכללות הוד דא"א בהנץ שלו, שע"י זה קבלה הנוקבא מדתה של הנוקבא דגוטו דז"א, שהיא נעשתה לבחוי מלכות דגנצה כמותו. כנ"ל בתשובה ר' ע"ש. ולפייך נעשה הנוקבא ראייה להשתמש באותו המ"ז זרים של הוז"א, בדומה לתנוקבא שבגוטו דז"א, וע"כ יכולה לקבל הבינות וגבורות דאו"א דעתך דמולא

הכלים בלבד, כי אין עוד מ"ן בפרטוף מבחיה' הגדלות להמשיך מוחין דמ"ה. שזה בא אחר שאנו צריך יותר שום תיקון בכלים שלו. (אות ס"ד עד אות ס"ז).

קלט) כל הקומות דאצילות נבחנות לשם מ"ה הכלול, וכל הכלים ששמשו בנקודים, עם האורות המתלבשים בהם לתקןם, נקראים בשם ב"ן הכלול. (אות קנ"ח).

קמ) כל תחתון נבחנן לבחינת ממולה למטה אל העליון שלו, והוא מלביש על הגוף דעליוו. ויש הפרש מפרטופי א"ק ופרטופי ג"ר דאצילות, לפרטופי ז"ו נאצילות. כי בא"ק ובג"ר כל אחד נאחז בכל הע"ס דראש דעליוו, וע"כ הוא מלביש לכל הגוף דעליוו, מפה ולמטה. אבל ז"ו אינם נאחזים בכל הע"ס דראש דאו"א, אלא רק בתנה"י דראש דאו"א בלבד, כי בחב"ד חג"ת דאו"א אין להם חלק, שם בח"י חסדים מכוסים, כמ"ש באורך לעיל דף א' תרס"ז תשובה קע"ו, ולפיכך לבחינת ממולה למטה דאו"א שהווין מלביש אותם, אינם מלבישים לכל הגוף דאו"א, אלא רק מהזורה ולמטה בלבד, דהיינו באותו השיעור שהוא נאחז בראשיתו דאו"א, כן הוא מלביש בגוף שלהם, וע"כ השליש תחתון דת"ת דאמא הוא בחינת הכתיר דז"א. עשה' בתשובה הנ"ל, שנຕבר זה באורך. (אות ר).

קמ) כshaw"א בקומת ס"ג, נמצא כתר אבא גבוחה מכתיר אמא, כי אמא שהיא בינה, נבחנת שייצאה מרأس דא"א, אבל לבחינת אבא לא יצאה מרأس דא"א משורש אצילותו. אמנם כשהם בקומת ע"ב, Shaw' גם בינה חזרות לרأس דא"א, אז הם שווין זה לווה. (אות ר ואור"פ ד"ה ואין).

קמב) ד' בבחינות כוללות נבחנות בכל

התפשטות החסדים מן הבינה מעצם אצילותם, אלא שיש בהם הארה מן אור החכמה, כנ"ל בדף ה' ד"ה וטעם. א"כ אין החכמה מתΚבלת בהם זולת ע"י התלבשות חור החסדים, א"כ הרוב בשע"כ ביה"כ. ע"ש. וע"כ לא י"ג הנוקבא להשתמש עם ז"א בכתה אחד, כי לא יכולה לעמוד במוחין ההם, אחר שהיתה מחוסרת מחסדים, כי החכמה והצדקה קבל ז"א למקייפים, ולא היה בהמוחין אלא בינויו וגבורות לבד, שהם חכמה בלי חסדים. וע"כ גם החכמה לא תלבש בהם כראוי להיות. והיא דרשמה מהמאציל שיטפע לה שפע חסדים כדי שהחכמה תחלבש בהם, ואנו נאמר לה לכ"י ומעתה את עצמר, שפירשו, שתחוור לנקודה תחת היסוד ולבא פעם ב' בע"מ מחד דפכ"פ, שתקבל המוחין על מ"ן נקבות, וזה יהיה לה בחינת החכמה וחסדים ייחידי, כמו שהם בו"א. (אות ה').

קלח) המוחין הבאים להשלמת כלים נבחנים לאורות דב"ז, כי כל תיקון הכלים, סוכבים רק על הכלים שכבר שמו בעת גדולות נקודים מקודם לשירותם, Shaw' הם נבחנים לכלים דס"ג כנודע, ולאחר שבאו לקבל תיקונים ממוחין דמ"ה החדש באצילות, קבלו מחתמת זה השם ב"ז, כנודע, וע"כ כל האורות דמ"ה המשמשים לתיקון הכלים בלבד, הם נקראים רק ב"ז, ואין שם מ"ה בהפרטופי מטלם שייהי ראוי לוגג בעצמו ולהמשיך בהמ"ן שלו קומת מ"ה, שאין זה אלא לאחר השלמת הפרטוף לגמרי. באופן שבחינות וע"ק נקרא תמיד בשם אורות דב"ז, ואפילו המוחין דז"ק, שפירושים, שהמה באים כדי להעלות אח"פ להפרטופי ולהשלימו עם שלישים תחתוניהם לכל ספרה, Shaw' נעשו תג"ת לחב"ד ונגה"י לתג"ת ווועזאים לו נה"י חדשים ונשלם בע"ס דכלים, כנודע, וע"כ אע"פ שmorphin דז"ק הם משורשים בבחינת ע"ב גמור, מ"מ הם נבחנים רק לבחינת ריי"ז, ולבבחנת ע"ב דס"ג מ"ה ב"ז, שהם אוורות דב"ז, כנודע. כי הוא בא רק להשלמת

א' מתחם

חלק ט'ז

تلמוד עשר הספרות בניין הנוקבא

שחוسب את מדרגה זו' למדרגה בפ"ע, הוא מפניהם שינה נוהגת בזמן זהה. אבל בישוס'ת היא נוהגת ג'כ' בזמן זהה, דהיינו בר"ת וביו"ט, לנודע, וע"כ אינה חושבה במיוחד.

(קמ) הדבר הוא רק בעניין שניהם משתמשים בכתיר אחד, דהיינו שהיינו בזוג בקופה שווה עד הכתיר, אמן באחור באחור, ע"פ שהנוקבא עולה עם הוי'א בכתיר אחד, כגון ביו"כ בנעילה, אמן אין בינם שום זוג אז, וע"כ אינו בכלל מדרגה זו'.

(קמט) במוחין לאחר אין לה בחינת מ"ן שללה, דהיינו מ"ן נוקבויות. מבחינת מלכות, והמוחין שללה נמשכנים מ"ן זקרים לדיננה, דהיינו מבחי' מ"ן דאמא דע"ב דמזלא, ונזה'י אלו דאמא מתלבשים בה עם המוחין. אבל במוחין דפניהם יש לה בחינת המוחין. קמ' נוקבות משלה, דהיינו מבחינת מלכות שהיא נמשכת לה מלכות דאמא שאינה כללת בנה'י דמזלא שללה, ומולבשת במוחין דז'א, לשם בראש דז'א נעשה עליה זוג מיוחד לצורך המוחין דנוקבא, ומוחין אלו מוצאים מלבושים בנה'י דז'א הנעים מוחין מוצאים לנוקבא. באופן שהמוחין לאחר יוצאים מא'א דע"ב המלבושים לנ'ר דא'א ומזודגיים על המ'ן דמזלא. אשר המוחין דז'א אינם ממש. אבל המוחין דפניהם דנוקבא, יוצאים מזוג הנעשה בראש הוי'א, ואין להם מבחינת מוחין דמזלא, רק האראה בעלמא ע"י עטרא דגבורה דז'א.

(קנ) נה'י דאמא דע"ב דמזלא, המתלבשים בנוקבא בהיותה אב'א בקופה שווה עם הוי'א, הנה גם נה'י דאבא כולל בהם, ובבחינת המלכות דאבא שביסוד שלו מאייר מוחץ ליסוד הנוקבא שהוא בחינת יסוד אבא האור, שפירושו הוא בתי' הכמה המאיירים שם כי האראת הכמה נקיאת א/or, לנודע, וכבר נתבאר זה לעיל בתשובה ס'ג ע"ה.

פרצוף, והם: עיבור, יניקה, מוחין, כתר. (אות ז').

(קמג) בחינה הג' היא מוחין, ואם בפרט ציפוי האחורי, הם מוחין דז'א כי כל ע"מ לאחר הם רק ו'ק בלבד, להיותם רק השלמת הכלים. ויש במוחין אלו ב' בחינות, אם מאו'א עלאין שם בח' המוחין במקומות. ואם מישוס'ת שם רק בחינת הארץ ה'ר מעלה למטה דהיינו ע"י כפיפת ראש דז'א למקום החג'ת שלו, והנוקבא לוקחת המוחין ממקום החג'ת. (אות ט'ז).

(קמד) הם בחינת הארץ ה'ר מעלה למטה כנ"ל בתשובה קמ'ג. ואין הפרש בזה מפב"פ לאב'א, כי בשנייהם אין התהווון מקבלם במקום הראש, אלא ע"י כפיפת ראש מקום החג'ת, והתהווון נוטלים מקום החג'ת. (אות י'ב).

(קמה) הם בח' מוחין שהתחווון מקבלם במקומות יציאתם, דהיינו בראש דעתין. כי העיבור דז'א נעשה במקומות ראש דאו'א העומדים בג'ר דא'א, וע"כ כשנולד שם, הוא מלביש מפה ולמטה דא'א. וכן הנוקבא נמצאת שם שמקבלת המוחין ממקום הראש דז'א, וע"כ היא עמו בקופה שווה. (אות י'ב).

(קמו) אלו ז' הבחני שחוسب הרבה, כוללים כל שינויי המצבים העיקריים שיש בנוקבא, כי מתחילה חושב את ע"מ לאחר שתה ג' בחינות הראשונות. ואח'כ' חושב בחינה ה'ר שהיא יניקה דפניהם, ואח'כ' חושב ב' בחינות המוחין דאו'א וישוס'ת, שהמוחין דישוס'ת דפניהם, חושב למדרגה ה'. והמוחין דפניהם מא'א חושב למדרגה ו'. ושניהם משתמשים בכתיר אחד פב'פ' חושב למדרגה ז'. (אות ק'ח).

(קמו) בח'יד' שהיא כתר, אינה מדרגה בפ"ע, כי היא באה ביחיד עם המוחין, ומה

חלק ט' לוח התשובות לעניינים בנין הנוקבא א' חתסה

קנה) עי לעיל תשובה ק"מ.

קנו) עי לעיל תשובה פ"ב (אות י"ז).

קנו) עי לעיל תשובה ר.

קנה) המוחין שהתחווון מקבל מהועלין הם מולבשים בנה"י דעלין, כמו"ש במלחים הקודמים, ולכן, במוחין דפנים בפנים, שהנוקבא מקבל מהווג הנעשה בראש דז"א, באים שם המוחין שלה מlolבשים דז"א. ובמוחין דאחר הבאים בעת בניה"י דז"א. ובמוחין דהנוקבא מקבלם מהווג הנעשה באו"א, ע"כ היא מקבלם בניה"י דאמא.

קנט) עי לעיל תשובה י"ט. (אות קל"ו).

קס) כשמקבלת בדרך המדרגה דהינו מן ז"א, הרי היא בвитה עצמה, כי או המוחין יוצאים על המ"ן שללה, שהם מבינות מלכות. אמנם במוחין דנסירה, שהיא מקבלת מאו"א עליין שם העליון של הו"א, הרי שם נבחנו לרשותה דחתן. וכן המ"ן של המוחין אלו הם בחינת מ"ן זכרים, מבחי יסוד דמלכות, שהוא בחינת ביניין הנכלי ביסות, ולא בחינת מ"ן דמלכות המוחין לה עצמה, ומ"כ טעמיים אלו נבחנים המוחין האלו שהוא מקבלת מרשותה דחתן ולא מבחי ביתה עצמה.

קסא) רק המוחין דפ"פ נמשכים מראש הו"א כמו"ש הרב לעיל באות קל"ח ע"ש. אבל המוחין דנסירה הבאים באחרו, נמשכים מאו"א עצם, בשווה כמו המוחין דז"א.

קסב) ברשותה דחתן, שהוא או"א, עליין המוחין שלה שווים עם המוחין דז"א, כי ז"א מקבל שם בחיי מוחין דאבא והנוקבא מקבלת שם מוחין דאמא, ונמצאים קומתם שווין. אבל בביתה דהנוקבא היא מקבלת המוחין דרך המדרגה דהינו מהווג

קנא) כי או"א הם תמיד בחינת קומה אחת, ובקביעות הם קומת ס"ג, שהיא בחינת בינה דא"א שיצאה לביר מראש דא"א. וע"י עלית מ"ן דז"א חזרה בינה דא"א לראש, ואנו עולמים גם או"א לבחינת ג"ר דא"א. וכחדא נפקין, פירושו, בעת שהביבנה יצאה מראש דא"א, אז נפקין תרויהו ג"כ מראש דא"א, והם בבחינת ס"ג. וכחדא שרין הינו בעת חזרתה של בינה לראש שלו, אז עולמים גם הם לראש דא"א, וקוניהם שנייהם קומת ע"ב. באופן ש תמיד קומתם של או"א שווים, כי הם תמיד קומה אחת.

קנב) קומת הנוקבא, הנה מקום יציאה שלה היא בראש ז"א, על בבחינת מלכות דאמא שאינה כלולה במוחין דז"א לצורך המוחין שלו, ועל מלכות זו דאמא בהתכללות העטרא דגבורה שבראש ז"א, יוצאים המוחין דהנוקבא. והנה המלכות זו דאמא שבה נחזה הנוקבא, אינה רואיה למוחין כי היא בבחינת צמצום ב', והמוחין שיצאים עליה היא רק ע"י התכללותה בעטרא דגבורה דז"א, וע"כ היא נבחנת שצrica לה ז"א, דהינו להארת העטרא דגבורה שלו, שולת הארץ זו אין לה מוחין דג"ר. וע"כ היא קטנה ממנו, כי המוחין שלה הם תולדת של המוחין שלו, וע"י הארתם באים כב"ל.

אמנם המוחין שהוא מקבלת, בהיותה באחרו הו"א, המשלים קומתה בשווה עם הו"א מאחוריו, הנה מקום יציאתם הוא בא"א דע"ב, שם במקום ג"ר דא"א, דהינו באותו המקום שנם ז"א מקבל המוחין שלו, ואינם כל' מחייב ראש הו"א, וע"כ, אין צrica אליו, כמובן, שאינה צrica לקבל הארץ מעטרא דגבורה שלו, כי מקבלת ממש עליה עצמה, כמו הו"א.

קנכ) עי לעיל תשובה ר.

קנד) עי תשובה ר וזה.

א' תחסכ

תלמוד עשר הטפירות

בנין הנוקבא

במ"ז DIDKENA, רק בחיה יסוד דמלכות כי מול ונקה היא רק בחינת יסוד DIDKENA, כנודע, וע"כ אינה רואה להזודוג עם ז"א, כי אין לה בחינת מ"ז שלה. וע"כ היא חזורת המ"ז דמלכות DIDKENA, והו"מ דפ"פ, היצאים על לנוקדה ובאה בעי"ם דפ"פ, המלבשת בראשו ז"א. המ"ז דמלכות DIDKENA המלבשת בראשו ז"א, כנודע, ואז יש לה מ"ז DIDKENA, וראהו לוזוג עם ז"א. אמן היא נבחנת בונה שהיא צריכה לו"א, והיא מקבלת ממנו, ואין שום בכתר אחד.

ונמצא, שע"כ אינה יכולה להתקיים במוחין לאחר שתהיה שווה עמו בכתר אחד, משום שהמלכות שלה היא למטה מן היסוד ז"א, ככלומר, שחרור לה בחיה המלכות מצמצום א', כמו שהיא נמצאת ביסוד ז"א, כי ביסוד ז"א נמצוא בחינת המ"ז זכרם מצמצום א', כנ"ל. והיא צריכה להיות בבחינת מ"ז נקבות גם ביסוד שלה, דהיינו בבחינת מלכות מצמצום א', ואז לא יהיו צריכים זה לזה אלא שהיו מודוזגים פב"פ בכתר אחד שווה. אמן שמדוברות שבה אין לה בן זוג בוגדה, כי היא למטה להזודוג עם היסוד שלו, ככלומר, שאינה יכולה להזודוג עם היסוד שלו ממש שורשה גגנו ברדיל"א, וכל בבחינת מ"ז שלה נמשך רק מלכות של אמא, שהיא מצמצום ב', אלא מתוך הכללות של מלכות זו DIDKENA, יש בה מקבלת מזו עטרה בגורה ז"א, יש בה כח של הארת ג"ר, כנ"ל, ואז יכולה לקבל בבחינת זוג גני"ר של נשמות מז"א, הרי היא צריכה אליו, והיא קטנה ממנו, ואני יכול לשמש עמו בכתר א'. כנ"ל. (אות י"ג).

קע) כי לא יכולה לעמוד במוחין לאחר כנ"ל בתשובה ז". וע"כ חורה לבחיה עליות מ"ז לצורך עיבור דמוין דפנין וע"כ נבחנת, שלמטה נשארה שוב בבחיה נקודה, כי הטר עלו לו ז"א בסוד מ"ז. כי זה הכלל, בעית עליות מ"ז איננה עולה רק בחינת התוספת בלבד, אבל מה שיש בפרטוף מבחיה הקביעות אינו עולה למ"ז, כנ"ל בדף א' תשל"ה אותן צ"ד א' תשפ"ה אותן קפ"ד).

הנעשה בראש ז"א, ואין לה שורש הגבורות עצם, דהיינו הגבורות זכרים הבאים מצמצום א' אלא רק בחינת הגבורות מלכות DIDKENA, שהיא בחינת מצמצום ב', אלא שהיא מקבלת הארץ מעתרא בגורה ז"א שהוא ז"א שהוא בחינת שורש הגבורות, וכך שעתה היא צריכה להארת הגבורות ז"א והוא חוליה ממוחין שלו, ע"כ אין שניהם משתמשים בכתר אחד.

(קסג) המוחין דפנין מקבלת מלכות DIDKENA, כנ"ל חלק י"ד תשובה ז' ע"ש. ומוחין לאחר דקומה שווה עם ז"א היא מקבלת מנה ז"א DIDKENA.

(קסד) עי לעיל תשובה פ"ח. (אות ע"ז).

(קסה) במוחין דפ"פ מקבלת הנוקבא מן שמאל ז"א, ובמוחין דנסירת למטה מוחין לאחר, היא מקבלת מנה ז"א ע"י התכללות הנצח בהודו שלו.

(קסו) עי לעיל תשובה ז'.

(קסז) בבחיה ז"ג לאחר, ורק במוחין של ישורית, הנבחנים להארת ה"ר מעלה למטה.

(קסח) משום שאין הנוקבא מקבלם אלא ע"י כפיפת ראש ז"א למוחה ולמטה שלו. עי לעיל תשובה ל"א.

(קסט) יש הפרש מ"ז דויך למן DIDKENA כי מ"ז דויך הם רק מבחינת התכללות מלכות בו, דהיינו בחינת בניין הנכלל ביחס, כי הוא עצמו בחינת ט"ר, ולא בחינת מלכות DIDKENA. אבל מ"ז DIDKENA הם מבחינת עצמה, דהיינו רק מלכות. ומהו הטעם אין מלכות יכולת לקבל המוחין של ע"ב DIDKENA דמולא, אלא רק בהיותה באחור, דהיינו בלי זוג עם ז"א, כי הם בחינת מ"ז דויך, כי אין בחיה מלכות עצמה

חלק ט'ו לוח התשובות לעניינים בניין הנוקבא א' תחסג

או מקום חג'ת, כדי שיעקב יוכל אלו המוחין דבשמה דז"א המפסיקים לו למוחין דחיה ולהולדה, והוא המשפיע אותם אל הנוקבא ומזודוג עמה פב"פ. עי' היטב באו"פ הניל. (אות כ'ג).

קע) כי כל המוחין דפב"פ באים לה בבחינת חולדה ממוחין דז"א, דהינו עי' התכללות מלכות דاما בעטרא דגבורה שלו, וע"כ הגם שהיא עולה עמו עד הכהר Dao"א, מ"מ, כיוון שכל העלה הו באה לה עי' הז"א, הרי היא קטנה ממנה ונבחו כתרו שהוא גדול מכתירה.

קע) אחר שז"ת של הנוקבא נכללו בג"ר שלא לא נשאר בה כי אם בחינתنفس בלבד. (אות כ"ח).

קע) כי המוחין דז"א נמשcin מע"ב של המולא, שהם בחינת צמצום א' ודינה קשיא, אלא כשהם במקומם הוווג בראשם, הם נמתקים, אבל בניהי שלו שהם הע"ס דסיטים נמצאים הריני מגולים שם. כנ"ל בתשובה ל"ה.

קעט) עי' לעיל בתשובה צ"ב.

קפ) עי' לעיל בתשובה צ"ב.

קפא) עי' לעיל בתשובה ל"ה.

קפב) עי' לעיל בתשובה ז.

קפג) קודם בית ראשון היה הנוקבא בבחינ'ג א' מאמוחין דישוט'ת שהם בחינת הארת הר' ממעלה למטה. זוזא היה במוחין דಗדלות דבשמה בלבד, וע"כ הם נבחנים אצל רק לבחינת ויק' דגדלות, המלובשים בחב"ד חג'ת שלו, ונזהי שלו נמצאו או פגמים מאור. הרי שלא נתפסה בו אמא אלא רק הود ראשון בלבד, דהינו בהוד היישן שנעשה לגבורה, ובנהי שלו לא נתפסה בו אמא. כנ"ל. (אות מ').

קע) הט"ר שנסתלקו בסוד מיוט הירח, הם בח"י עלית מ"ז לצורך מוחין דפניהם. כנ"ל בתשובה ק"ע. אבל עניין הט"ר שנסתלקו בסבת חטא דאה"ר, היה מהמת גם, שע"י החטא נפלו ניצוצי נשמתו אל הקלייפות, אשר משום זה גם המ"ז שהשאיר למ"לה בז"ו נ"ז בבח"י העמידה וקיים למוחין שלהם, גם הם נפלו ממשם, וע"כ נסתלקו גם המוחין ונפלו הניצוצין והכלים לקלייפות, כנ"ל בתשובה ס"ה ע"ה. (אות כ"ב).

קעב) כי אין המוחין האלו דאחור באמים אלא עי' התכללות הוד דא"א בנצח שלו, כנ"ל בתשובה ר'. אשר או געשה הנוקבא רחל כמו בבחינת הנוקבא שבגופו דז"א, דהינו בבחינת מלכות דגנצה. ע"ש. וע"כ היה מיוט הירח ביום ד' שהוא נצח. (אות י"ח).

קעג) בבחינה ג' דאחור, אבל לא מקומת או"א, אלא רק מקומת ישוט'ת, הנבחנים להארת הר' ממעלה למטה. (אות י"ב. ואות י"ח).

קעד) עי' בתשובה ז.

קעה) כי אין לו"א מוחין דחיה אלא א"כ שהוא עולה לעיבור לג"ר דא"א, כאמור, שאו"א הם במקום ג"ר דעתיק, ובבחינת הבطن שלהם שהוא ישוט'ת, הוא במקומות ג"ר דא"א, שאו' היא מקבלת קומת המוחין שלו מא"א בבחינת לא וקוח ולא כפות, כנ"ל, חלק י"ד אותן קצ"ג ותשובה ע"ט ע"ש. אמן בחול שמהוחין באים מכיפת ראש דא"א למיטה למקום או"א דעת'ב, אין זה מספיק רק לבחינת יעקב, שהוא בבחינת אחרים Dao"א, ואין צרייך לקבל מבחינת עתיק, שהוא כתר דאצלות, כי או"א אין להם אჩיה רק בע"ב כמ"ש שם באו"פ ע"ש. וע"כ צרייך הז"א לכוף ראשו עם המוחין שכלל מישוט'ת אל מקום עמידת יעקב דהינו מזו ולמטה העולה

לא נגמו, וע"כ חורה ונבנית מהם בחורה חיכף אחר החורבן. (אות מ"ה).

קפטן מצב הא' הוא כשהיא נקודה תחת היסוכן דז"א.

מצב ב', ביום ד' דימי בראשית, שהיתה בבחינה ג' מכבי המוחין דאחורי מישוס"ת. שם הארת ה"ר ממלטה למטה שאו היה קטרוג הירת.

מצב ג', אחר קטרוג הירח שchorה לנקודה וט"ר עלו לו"א.

מצב ד', ביום ר' דימי בראשית, שחורה ונתגללה לבחינה הג' בבחינת המוחין דאחורי דישוס"ת.

מצב ה', זוג זו"ן לליית אדר"ר בהיכל או"א. ואלו לא חטא אדר"ר היו זו"ן

מודוגנים אח"כ בבחינה הו'.

מצב ו', אחר חטא של אדר"ר, שהנוקבא חורה לנקודה, וט"ת שלה נפלו לקליפות.

מצב ז', שחורה ונתקנה בבחינה הו' שהיא פב"פ ממוחין דאו"א.

מצב ח', ביום א' אחר השבת בראשית שחורה הנוקבא לבחינת אב"א מזויה ולמטה בעיל הארת ה"ר, שהוא בחינת ויק בחור ג"ר לגמרי, דהיינו ויק דורות. שם דבוקים אב"א בכחול אחד.

מצב ט', הוא מה שנשנתה ע"י חטא של ז' דורות שהעלוה למולטה מו' רקייטם, ונמצאים ז'ת שלה שעלו אל ג"ר שלה, שהיא בחינת ג' גו ג' ולא נשארה אלא בחינת נפש.

מצב י', הוא בום ז' הצדיקים מנו אברדים עד משה, שחווו וודירודה כמו שהיתה מקודם להסתלקות, דהיינו אל אב"א מזויה ולמטה וشنידם דבוקים בכחול אחד, בעיל הארת ה"ר.

מצב י"א, היא בעשור לחודש שהיתה הנוקבא אב"א מזויה ולמטה, דהיינו כמו במצב י' גנ"ל, אלא ע"י לקיחת קרבע הפסה שהתחילה או ימי הביקור, התחליו ה"ר לדאי בת.

קס (כ) כי אי אפשר אל הנוקבא שתשתמש עם ז"א בכתיר אחד, זולת בעת שתתגללה המלכות ברוד"א בסוד ראש פנה. גנ"ל בתשובה ז'. שזה היא בחוי גמר התקון, שאו תובלע המות לנצח. ונמצא שם היה כן בבית ראשון, ודאי שלא היה שליטים בו שום אומה ולשון. כי אחר גמר התיכון מתבטלים הקליפות לנצח. (אות ל"ח).

קס (ה) כי מוחין דז"א אינם באים אלא מבחינת הדעת שלו, שעל זוגם יוצאים הע"ס דראש שלו עד הכתיר, וע"כ נבחן הדעת שלו לבחינת כתיר, כי הדעת הוא המשיך אותו. (אות מ').

קס (ו) בבחינה הו', שהוא עניין שניים משתמשים בכתיר אחד, פירושה זוג, כי שימוש הוא זוג, והוא רק פב"פ, כי אין זוג אלא פב"פ. וע"כ בשבת, במנתה, שהנוקבא היא במוחין דסב"פ, אין הנוקבא יכולה לעלות עם הו"א לגיר דא"א, דהיינו לבחינת יחידה ולהשתמש בכתיר אחד, מפני שאין לה בבחינת המ"ז דצמצום א', כבחשובה ז'. משא"כ בנעילה דיו"כ. שהנוקבא היא אב"א, שפירשו היא בילי זוג, היא יכולה לעלות בקופה שווה עם הו"א עד הכתיר שלו, דהיינו לבחינת יחידה. עי' בתשובה ז'.

קס (ז) עניין הסתלקות הטר' דנוקבא בעת חורבן בית ראשון, לא היה מלחמת פגם, כי לויל היה מלחמת פגם לא היה חורה להבנות בהם תclf בבחוי אב"א מזויה ולמטה בהארת ה"ר בהם, שדם בח"ג דאחורי, כמו שהיו קודם לבניין הבית. ומה שנגט שם מלחמת חטא של הזר, שדם הארץ ז"ר דבינה, שהוא כל הבניין דסב"פ דבחינה ו', תנגה זה לא נסתלק לו"א, אלא שנפל לקליפות, כמ"ש הרבה. (אות מ"ג. ובאו"פ שם ד"ה אמנים).

קס (ח) לא נגט אלא בבחינת המוחין של הגיר דבחינה י', אבל הבדיקות ע"י מ"ד אחורי.

חלק ט'ו לוח התשובות לעניינים בניין הנזקба א' תחתה

כבר היי הקליפות מותקנים, אלא שנרכמו לחזור להלביש הקדשה תוך הקליפה. מצב י"ט, הוא בזמן הגלות שלאחר בית שני, ש"י החפילה מעליים אותה עד לבחינה ה', שהוא פב"פ מזויה ולמטה עם הארתה ה"ר מעלה למטה. אבל שלא בשעת החפילה היא בבחינה נקודת שמתחת היסוד.

וזהו בימות החול. מצב כ' הוא בשבותם בזמן גלות, שבעת תפלה נוספת מוסך מעליים אותה לבחינה ו', שהיא מלבשת לה"ר דז"א במקומם. שהמבחן בבחינות פב"פ בקופה שווה למבחן דאו"א. (אות ט' עד אות נ'ח).

קצ) בשבותם, אע"פ שהnazeba עולה עם ה"ר עד הכתיר דאו"א, מ"מ איןמשתמשים בכתר אחד, כי nazeba היא צrica להארת המבחן דז"א, וננה"י דז"ג מתלבשים בה, ע"כ היא קטנה ממנה, וכתרו גדול מכתירה. אבל בר"ח, וו"ט, נעשה התכללות הור דא"א בנצח שלו, וכן כללה nazeba בנצח דא"א כמו ה"ר, והוא יכול לקבל המבחן דאו"א דע"ב זמור לא בשות עם ה"ר, ואנו אינה צrica עוד אל ה"ר, כי כמו שהז"א מקבל מאבא, כן nazeba מקבלת ממאמא, וע"כ שניהם שיים בכתר אחד. (אות נ'ז ונ'ח).

קצא) מ"ש שאין משתמשים בכתר אחד עד לעיל, הינו רק בשוה עם ה"ר. אבל עם יעקב הוא שווה בכתר א' לשניהם בר"ח. וו"ט. (אות נ'ח).

קצב) עיי לעיל תשובה ר' וו'.

קצג) עיי לעיל תשובה ר'.

קצד) כל בחינת הכלים ששמשו כבר בזמן הנזקדים, אלא לאחר שבירתם חזר וקבעו תיקון ע"י האורות של אצילות שנקראים מ"ה, כל אלו נבחנים לשם ב"ג. שמדובר הוא ס"ג, כי הע"ס דנקדים גם

מצב י"ב, הוא בט"ו לחודש בלילה פסח, ש"י וזה שקיבלה ה"ר דז"א, מבחינה המוחין דאו"א, חורה פב"פ בבחינה ו'. מצב י"ג, הוא אחרليل הא' של פסת, שתכף חורה לנקודת אב"א אלא בבחינה ג' דאחור ממוחין דישס"ת, דהינו אב"א בוגרת ה"ר מעלה למטה. אשר זה ממש עד בנין בית ראשון. מלבד בשבותם שחורה בבחינה ו'.

מצב י"ד, הוא בזמן הבית ראשון, שאנו חורה בבחינה הו' שהיא פב"פ בקופה שווה מבירנת המוחין דאו"א. שזה נתנו בה בקביעות, ואפילו בימות החול. ולא היה חסר לה רק מדרגה זו, שאלו השגיה אותה לא היו שום אומה ולשון יכולם עוד לשלוט בנו.

מצב ט'ו, הוא ברגע החורבן בית ראשון, שחורה או לנוקודה תחת יסוד, שלולא זה לא הייתה יכולה לקליפות ולאהו"ע להחריב הבית. ואנו הטע שלת עלו לו"א ולא ירצו לקליפות.

מצב ט'ו, הוא תכף אחר החורבן שאנו חורה להיות פרצוף שלם מזויה ולמטה עם הארתה ה"ר, שהיא הבחינה ג' דאב"א, ממוחין דישס"ת, כמו שהיתה לפני בניין הבית ראשון. וזה ממש עד בנין בית שני.

מצב י"ז, הוא בבית שני, שאנו נתנה בקביעות בבחינה ג' דפב"פ ממוחין דישס"ת, שהיא בחינה ה' של ד' הבחינות, דהינו פב"פ מזויה ולמטה עם הארתה ה"ר ממעלה למטה. שז"ס שהיה חסר שם ה' בדברים, דהינו בחינת התלבשות ה"ר דז"א במקומם, שהיא בחינה ר' כמו שהיתה בבית א' בקביעות, שזה היה חסר לה בבית שני, כי לא היה בה רק בחינה ה'ה. מלבד בשבותם שהיתה לה בבחינה הו'.

מצב י"ח, הוא בחורבן בית שני, ש"י החורבן חורה בבחינה נקודת, וט"ת שלה נפלו לקליפות. שזה דומה למצב שלאייר החטא דאה"ר; אלא ההפרש הוא, כי שם גרים שיתקנו הקליפות, שלפני חטאו לא הייתה לקליפות שום תיקון. ובצעת החורבן

קצת) החלק שכבר החתחוו קבל מהעליו נבחן לאו"פ. ומה שעתיד לקבל מהעליו נבחן, גם מטרם שמקבלו, שהוא מאיר לו בבחינת או"מ, שפירשו הארה מרוחוק. (אות ע"ז).

ר) לא כל העי"מ באים בבאת אחת ורק העי"ס דעיבור יניקה בלבד באים לה בבאת אחת. והוא משומש בבחינת העיבור שלה נעשה בנוקבא שבגופו דז"א הנקשנת לרשאה.

רא) כי אין היסוד Dunnoka רואי להעלות מ"ן לצורך ג"ר דנסמות אלא ע"י הא רוחא דשי בה בעלה בביאה קדמאה, שז"א נותן בסוד זוגן אב"א הנקרא ר"ז, והנקרא חסדים זכרים, משומש שנסכים מקומת ע"ב דמולא, ע"י לעיל בתשובה ס' וע', שנתקבר זה באורך. ופעמים נקראים בשם גבורות זכרים, דהינו בבחינת רק בבחינת המ"ז בלבד. ואלו היא מקבלת בעית הו"א אב"א, אבל בעית חורתה פב"פ עם הו"א, או מתתקן פרצופה לא בבחינת מ"ן זכרים דמולא, אלא רק בבחינת גבורות נקבות, שהן נשיכין לה מלכות דאמא שהיא מ"ן נקבות. ע"ה בתשובה ע'. (אות ע"ח).

רב) אין תיקון הנוקבא דז"א מתחילה רק אחר הגדלות נשמה, דהינו אחר שז"א קונה נה"י חדש דנסמה, או יש עליה גם לנקבא, כי גו"ע Dunnoka דברקים עלי אח"פ דז"א כנודע. ואו נגדלח בג"ר, דהינו בו"ק בבאת אחת. כי העיבור שלה נעשה בהתכלות בנוקבא שבגופו דז"א. (אות פ"ב).

רג) אחר שז"א משיג גדלות דנסמה, מתחילה הנוק' להבנות, ויצאים לה הו"ק בבאת אחת, כנ"ל בתשובה ר. אמן הג"ר דנסמה דז"א אינה יכולה להישג, משומש שהג"ר דנסמה לוקחת המלכות דז"א עצמת, דהינו הנוקבא שבגופו שמחה ולמעלה,

בחינות נקודות דס"ג, אלא משום שנעשה נזכרים לקבל תיקון מ"ה נבחנים לנוקבא אל המ"ה, וע"כ נקראים עתה ב"ג, כי הנוקבא דמ"ה נקראת בשם ב"ג. ולפיכך בקטנות הפרצוף, כל עוד שאין בו המותין, הנה אין שם תיקון לבחינות אורות כלל, אלא רק להשלים הכלים דב"ן הנבראים מב"ע, ואפילו המוחין דז"ק אינם אלא רק השלמת כלים, ונמצא שאין שם עוד בבחינת מ"ה עצמו, דהיינו קומת המוחין המיוחסים לאצלות. ובחינת מ"ה מתחילה רק בגדרות, דהינו בעי"מ דפב"פ, שהם בבחינת ג"ר דאורות הנקראים מ"ה. שהם המתknים את המוחין דב"ן, אחר שמתלבשים בעי"מ דחיצוניות הפרצוף הנקרא ב"ן כנ"ל. הרי שאין שם מ"ה אלא בגדרות, דהינו אחר שנשלמו הו"ק והמוחין דז"ק, נעשים ראוים לקבל את האורות דמ"ה. (אות ס"ד).

קצת) אין כלי פנימי בא בפרצוף הו"ק, אלא ע"י התכלות מן פרצוף חב"ד שלו, דהינו אחר שימוש גם הפרצוף חב"ד, או נכלל גם פרצוף ו"ק ממנו, והוא יש לו כלי פנימי בו"ק שלו. אבל מטרם שימוש פרצוף חב"ד, אין כלי פנימי בו"ק. (אות ע').

קזו) אין הפרש בין נצח והוד זולת בגדרות, שיש שם הארץ חכמה, שנבחנן הנצח שהוא הנושא להארת חכמה, וההוד, שהוא הנושא אל המסכים, והם בבחינות נפרדות זו מזו. אבל בקטנות בעית שם בבחינת ו"ק, נמצא גם הנצח שאין בו שום חילוק מההוד, ואין בו אלא כח הסיים בלבד כמו ההוד. (אלף תשכ"ב אות ע"ה).

קזו) ביאת החסדים פירשו ביאת המוחין בג"ר, שאו נעשה הנצח לבחינת הנושא להארת חכמה שבג"ר, שבות נפרדים זה מזו, כנ"ל בתשובה קצ"ו. (אות ע"ה).

קצת) ע"י לעיל בתשובה ס"ג.

חלק טו לוח התשובות לעניינים בנין הנוקבא א' תחתנו

רו) עניין ההתחלות דאו"א וישוטה"ת לב' פרצופים, הוא משומם קומת הס"ג שביהם, כי בקביעותם לקחו או"א בינה דמ"ה, דהיינו העס דקומה ס"ג, שהבחינהعلילונה שביהם היא בינה באור נשמה. ווינקים מבינה דא"א, שנקראת גרון. ואע"פ שבינה זו יצאה מראש דא"א, מ"מ נבחנת לג"ר, משומם שג"ר דבינה, הם בסוד כי חוץ חסד הוא, ואינם סובלים משום מסך, וע"כ אין המשך שבפה דא"א ממעט אותה מבחינת ראש וג"ר, וכמו שלא יצא מרأس דומה. כנ"ל בחלוקת הקודמים, שאין מצויים באור חסדים. וכל זה אמר ריק בג"ר דבינה, שהם חב"ד חג"ת שבקומת ס"ג, שדרכם בחסדים מכוסים. אבל בנה"י דבינה, שם בח"י שורשי זוו"ז שבבינה, שדרכם בחסדים מגולים. שפירושם שתתגללה הארת חכמה בחסדים, כבר המשך שבפה דא"א שלט עליהם, ונעשה למחרורי ראש, דהיינו לבחינה ו"ק בלבד. וזה שגורם לקומת הס"ג אוצילותיהם שהם או"א, להתחלק לב' פרצופים, לאו"א וישוטה"ת, אשר הג"ר של הקומה, הם או"א, שדרכם בחסדים מכוסים, וע"כ נחשב להם קומת נשמה לבחינת ג"ר גמורים, כי מסך דראש א"א אינו שלט עליהם. ובבחינת הו"ק של קומת ס"ג, דהיינו המחזוה ולמטה דאו"א, יראו בבחינת ו"ק בלי ראש, כי לחסדים מגולים הם צרייכם, וכבר המשך ממעט אותם מבח"י הארת חכמה. כל עוד שאין בהם ריק בחינת ס"ג כי בינה יצא מרأس דא"א, כנ"ל, וככלפי חסדים מגולים אין בקופה זו בחינת נתחבירו עמו לפרצוף אחד, קבלה אז גם הנוקבא מהם, בחינת ט"ת, ובבנה לפרצוף בפ"ע, מטעם, שבעת קטנות, שהיתה הנוקבא בחינת נקודה דזהה דז"א, היו אלו המחזוה ולמטה שבבי"ע שייכים לנוקבא, لكن נבנית מהם לפרצוף, אחר הגדלות דז"א. וכן הוא באצלות, כי אחר שז"א מעלה נה"י שלו מב"ע, יש באותו הנה"י חלק הט"ת הדnockבא, וגם היא נבנית לפרצוף נבדל מז"א-, כמו בגדיות הנקדמים. (א' תשכ"ח לד"ה ותנה).

כלומר, כי אתם הג"ר הם חסדים מכוסים, כקמת ס"ג דאו"א, וע"כ רק נוקבא הגדולה שבגופו דז"א נוטלת מהם בחינת נשמה משומם שדרך בחסדים מכוסים, אבל לנוקבא הקטנה אינם מספיקים לבחינת ג"ר, כי היה לחסדים מגולים צריכה, ואין לה ממוחין אלו דז"א אלא רק בחינת ו"ק בלי ראש. (אות פ"ב).

(ד) כי אין הנוקבא נגדל בכל האחור דז"א, אלא רק ע"י קומת ע"ב דאו"א דמלוא, כנדע, והוא כמו שהוא וישוטה"ת געשו לפרצוף אחד, כן הנוקבא רחל עם הנוקבא הגדולה שבגופו דז"א, הנקראת מלכות דז"א, גם הם נעשים לפרצוף אחד, ונמצא שהnockבאלקח עתה בחינת הג"ר של הנוקבא שבגופו דז"א, כי נעשה עמה אחד. (אות פ"ג).

(ה) כשהבים הג"ר בהפרצוף נפרדים הנוי"ה, כי הנצח נבחן אז לנושא להארת חכמה, והוד נבחן לנושא למסכים. כנ"ל בתשובה קצ"ו. ובחינת ג"ר נקרא פנים, ונמצא שנוי"ה נפרדים בבחינת הפנים. משא"כ מבחינת אחורים דהיינו. כל עוד שאין להם ג"ר ובחי" פנים, הנוי"ה הם אחד, כי אין שום הפרש בחינה ביניהם, כנ"ל ע"ש. (א' תשכ"ד ד"ה ולפיכך).

(ו) כמו בעת גדיות נקודם, אחר שבחינת המחזוה ולמטה דז"א שהיה בכ"ע נתחבירו עמו לפרצוף אחד, קבלה אז גם הנוקבא מהם, בחינת ט"ת, ובבנה לפרצוף בפ"ע, מטעם, שבעת קטנות, שהיתה הנוקבא בחינת נקודה דזהה דז"א, היו אלו המחזוה ולמטה שבבי"ע שייכים לנוקבא, لكن נבנית מהם לפרצוף, אחר הגדלות דז"א. וכן הוא באצלות, כי אחר שז"א מעלה נה"י שלו מב"ע, יש באותו הנה"י חלק הט"ת הדnockבא, וגם היא נבנית לפרצוף נבדל מז"א-, כמו בגדיות הנקדמים. (א' תשכ"ח לד"ה ותנה).

ונקודה תחת היסוד ביחס התלבשות האורות. אלא בעת גדולות ה"ז"א דנקודים, שהעלה אח"פ שלו מב"ע, או נבנה מהם גם הנוקבא בט"ר שלה. ע"כ אין בנין הנוקבא הנפרדת מתחילה אלא אחר גדולות נסמה זו"א, שאו מעלה גם באצלות נה"י החדים שלו מב"ע, שהם לוקחת הנוקבא הטר שלה, כנ"ל. וכן בעת שהו"א עצמו חור ל"ק, וננה"י החדש מתקבלים ממנו, הנה נעלם מהם גם בחינת ט"ר דנקבא. (אות צ"ד. ואור פנימי ד"ה וזה).

ריא) בעת שזו"ן עלים למ"ז להיכל או"א דעתך, שאו או"א וישוטה נעתים לפרשך אחד בקופה שוה, נבחנים או"א שנייהם לבחינת אבא בלבד, וישוטה שניהם לשלהי בבחינת אמא בלבד, כנודע. ואו נכללו זו"א בבחינת אבא, וננה"י דאבא שמת או"א, בבחינת אבא, וננה"י דאבא שמת או"א, מתלבשים בו עם המותין. והנוקבא כללתו באמא שפה, ישוטה, וננה"י של ישוטה ומתרבשין בה עם המותין. ואו נמצאים גם מתרבשין בה בכתיר אחד. ואו הם בסוד שניים ומשתמשים בכתיר אחד. אמן זה זריכה הנוקבא לבחינה גמר התקיקון, כי לזה גנוזה מ"ז נוקבות דצמצום א', שהיא גנוזה ברדיל"א, שאינה מתגללה מטעם גמר התקיקון, כמו"ש לעיל בתשובה ר' ו' ווי' ע"ה. (אות ק"צ).

ריב) נודע שככל עניין של המ"ה החדש, שהוא עולם האצלות, הוא רק לתקן את הב"ן, שם כל הקומות אשר יצאו בגודלות דנקודים, שנתבטלו ונשברו, ש"ע"י הווגים דמ"ה החדש שבאצלות, מהה מקבלים תיקונים, שככל הקומות חזרות להיכנס כמו שהיו מטרם הביטול והשבירה. ונודע, שם נוצרם לב' חלוקות: כי מתחילה יצא ראשיו דאו"א עלאין, שוממעלה למטהו שלם הם ר' המלכים דחגית עד החוזה, ומסבת שכירת ר' המלכים האלו נתבטלו ג"כ האחים דאו"א עלאין, שם כל בחינת

קומת ס"ג אינה מספקה לשמש להם בחינת ראש, להיוותם צרכיהם להארת חכמה, כנ"ל בישוטה. הרי שבעת שזו"א הוא בקומת נשמה הוא מוכחה להתחלק, לב' פרצופים בגודלים, שמחוזה ולמעלה הוא בחיי זו"ן הגודולים בראש דנשמה, ומהוזה ולמטה הוא בחינת זו"ן הקטנים, שייצאו לעצם בו"ק بلا ראש. (אות פ"ג. ואו"פ ד"ה ואח"כ).

(ח) לאה היא בחינת אחרים דאמא שנתבטלה מראשיתו דאו"א בעת شبיה"כ ונפלת למקומ נוקבא דגופא. כנודע, ולפיכך נתקנה באצלות להיות בחינת נוקבא לו"א, ומתקבלת ממוחין שלו ומתתקנת עמו. ונמצא שלאה היא מדרגה עליונה מזו"א מקוריה, והוא באמת בחינת ראש של ה"ז, כי אם היא ראש של ה"ז, וכלו אחר לקבל ה"ז בחינת נשמה, היא עולה על ידו לבחינת ג"ר שלו, דהיינו מהוזה ולמעלה ומתקבלת ממו ה"ג"ר בשווה עם הנוקבא שבגוףיו דז"א שמה ולבטלת. אבל רחל, שהיא הנוקבא הנפרדת זו"א הנה היא רק חולדת מז"א, ומורה היא בגודלות נקדמים אחר שנתקבבו אליו ננה"י שלו מב"ע, כנ"ל בחשובה ר"ג. שאו נעשו לה בנין של ט"ת מן ננה"י דגדלות האלו, הרי שכל שורשה של רחל אינה אלא רק בנה"י זו"א, ואין לה חלק מהוזה ולמעלה זו"א, ע"כ לא נתקנה אלא רק מהוזה ולמטה זו"א, בדומה להנוקבא שבגוףיו דז"א שבחינת מהוזה ולמטה שלו. (אות קנ"ב. ואור פנימי ד"ה אcn).

(ט) כי או ה"ז הוא בקומת ס"ג, דהיינו נשמה, ונຕבר ליעיל בחשובה ר"ג. שאין קומת ס"ג מספקת להאריך למזהה ולמטה זו"א רק בחינת ו"ק בלי ראש. בהיות בה הצורך לאחסדים מגולים. ע"ש. (אי) תשלי"ג ד"ה ותנה).

(י) זה מובן ממקורו בנקודים, שם שורש הנוקבא בעת קטנות ה"ז, שאו ה"ז רק בחיי נקודה תחת החוזה, ביחס הכלים,

חלק טז לוח התשובות לעניינים בניין הנוקבא א' תחטט

בנודע. ע"כ עדין לא עלו בזה האחוריים דישס"ת למקומם האמתי כבתחילה. בחינה ה'ב, היא במוחין דשבת במושת, שאו עליה הו"ז למ"ז במקום ג"ר דא"א, ומעלה שם את האחוריים של יישס"ת, העומדים או בג"ר דא"א, וכך נעשה העלאה שלימה אל האחו"ת דישס"ת, כי עתה עומד יישס"ת במקומו עצמיתה בעת הנוקדים, כי ג"ר דא"א מכונים נגד יישס"ת דנקודים, כנ"ל.

בחינה ג', היא האחוריים דאו"א שוו"ן מעלים ג"כ באוטו העליה דעיבור למקום ג"ר דא"א, דהינו בשבת במושת כנ"ל, שככלפי האחוריים דאו"א הוא דומה, כמו בחינה הא' כלפי האחוריים דישס"ת, הנ"ל. כי עדין לא נתעלו למקומם האמתי שהוא במקום ג"ר דעתיק, כי ג"ר דעתיק עומדים במקוון במקום ג"ר דנקודים, שם עמידתם בא"א דנקודים בנודע. אלא שם עדין בא"א דנקודים, דהינו במקום ג"ר דא"א, כנ"ל, אלא שמקבלים תיקון ע"י כפיפת ראש דאו"א שם עתה במקום ג"ר דנקודים.

בחינה ד', היא במנחה דשבת, שאו עליה הו"א למ"ז בעיבור אל יישס"ת העומדים במקום ג"ר דעתיק, ונמצא שמעלה עתה האחוריים דאו"א אל מקומם האמתי, למקום דג"ר נקודים. ויש עתה עליה שלמה לאחוריים דאו"א ג"כ. אמנים יש צור חסרו בבחינת הקומה כי אין כאן במנחה דשבת אלא רק קומת הס"ג דעתידה דו"א, כי ע"כ אין הנוקבא יכולת עוד לעלות עמו למ"ז למקום ג"ר דעתיק, והוא נחלק משום זה לב' פרצופים, אשר רק ז"א ולא יכולם לקבל המוחין האלו ולהלביש לג"ר דא"א, אבל יעקב ורחל נשארו למטה במקום חג"ת דא"א, בנודע. וע"כ עדין לא נתעלו עוד כל האחוריים דאו"א בשלמות.

בחינה ה', היא בגמר התיקון, אשר או' תהיה גם הנוקבא ראוי להעלות מ"ז לג"ר דעתיק, כי או' תתגלה המלכות הגנווה ברדיל"א בסוד ראש פנה. ואו' יתעלן כל

אח"פ' שלהם שנuttleו להם בעת יציאת הקומות שלהם ממטה למעלה, שאחר ביטול הגופות שלהם, דהיינו למקום שעמדו המלכים דחג"ת. ואח"כ יצא ד' הקומות של יישס"ת דנקודים ממטה למעלה, אשר ד' המלכים תנהי"ם הם המעלה שלהם. ולאחר שבירთם דד' מלכי תנהי"ם נחבטו ג"כ האחוריים דישס"ת, שהם אח"פ' שנחביבו להם בעת יציאת אלו הקומות ממטה למעלה, ולאחר ביטולם חזרו ונפלו אח"פ' דכל קומה למקום הגוף שלהם. כנ"ד.

ונמצא, שלא יוכל להיות גמר התקון, מטרם שייחזרו אלו האחוריים שנפלו מא"א וישס"ת אל מקומם כבתחילה מטרם ביטולם, ואו יתוקנו ג"כ כל הכלים של שמונה מלכים עליהם ישובו להיות אצילות במקומם כבתחילה, כי כל קומה שנתקנה בא"א וישס"ת הם מעלים מב"ע גם הכלים השיכיים אל המעלה למטה של אותה הקומה בנודע. וסדר של העלאת אחוריים האלו נבחנים בה' בחינות.

בחינה הא', היא במוחין דחול שם בחינת יישס"ת, הבאים ע"י כפיפת ראש דיחידה חיה למקומות נשמה, שאו הו"א מעלה עם המ"ז שלו, רק בחינת אחוריים שנפלו משיס"ת דנקודים אל מקום חג"ת דא"א, שם הו"א עומד בעת עיבורו, שהקומה היא מעלה הכלים וניצוץן מד' מלכי תנהי"ם דנקודים שבב"ע. אמן העלה זו אינה העלה שלימה גם לאחוריים דישס"ת משום שמדובר באחוריים צרי' להיות במקומות הג"ר דא"א, שמקומו מכובן נגד מקום יציאת יש"ס ותובנה של הנוקדים, כי הג"ר דא"א מלבישים לחג"ת דעתיק העומדים במקומות ד' המלכים דחג"ת, שבמקומות יצא הרأس של יישס"ת דנקודים. וכיון שהעלאת האחוריים לא היה אלא למקום חג"ת דא"א, והזوغ נעשה ע"י כפיפת ראש דאו"א ממקום ג"ר דא"א למקומות חג"ת שלו,

הן בחיצוניות והן בפנימיות, וכן. וע"כ גם שכך נשלמו זו"ן במדרגת היה במוסף דשbatch, אמגנס מבחן יחידה עדין לא קבלו כלום עד שבת במנחה. ומוחין אלו דמנחה הם רק בחינת נשמה דיחידה, שהם אינם מספיקים רק לו"ן הגדולים ולאה, אבל לו"ן הקטנים אינם מספיקים לבחינת ג"ר, אלא רק לבחינת ו"ק בלבד, וע"כ נשארו למטה בחגית דא"א, ולא עלו עמהם לג"ר. ונמצא שאלו יעקב ורחל העומדים בחגית דא"א בעת עלית זו"ן לג"ר דא"א, הם יעקב ורחל לבחינת יחידה. ועיי לעיל תשובה רט"ו שבארנו טעם אחר על מה שאין רחל עולה לג"ר דא"א. ושניהם אמיתיים.

ריו) עי לעיל בתשובה רט"ו.

(ריה) הדבר אמר באצלות הקטנות של הנוקבא, דהינו לבחינת הע"ס דז"ק. וכן, שטרם שהפרצוף נשלם לבחינת הקטנות, אין יכול לעלות מעצמו למ"ז, כי אין לה עוד שם מציאות בפ"ע. וכן בדף חל"ח אות ו'. וע"כ רק ז"א עולה למ"ז בלבד וזה מספיק לבניין הקטנות דנוקבא. אלא אח"כ שכבר נבנה לבחינת ו"ק שללה מחוץ למ"ז דידיינא. אבל הנוקבא רחל, שהיא בחיי מלכות עצמה, אינה יכולה לקבל בחיה למ"ז דידיינא. וכך רחל הנוקבא רחל, צריכה למלכות דמצוצום א', שנגונה ברדלא' עד לע"ל, וע"כ אין רחל יכולה לעלות עם הז"א למ"ז לג"ר דעתיק, כי המ"ז שללה דמצוצום א' שהיא צריכה, אינה מגולה שמה. ולפיכך רק ז"א ולאה, שהם לבחינת ט"ר דאו"י, יכולים להכלל בעיבור דישוטה שבמקרים ג"ר דעתיק, ולהליבש לג"ר דא"א, כי יש להם שם לבחינת מ"ז דמצוצום א' המופיע להם, דהינו לבחינת יסוד דמלכות שבדיקנא, ולכן הם יכולים במנחה דשbatch ומלבושים למקום ג"ר דא"א. אבל רחל אינה יכולה לעלות עמהם, כי אין לה שם לבחינת מ"ז שללה, שהיא המלכות דמצוצום א', כי גנונה ברדלא' ואני בא בזוג-עד לע"ל. ועיי היטוב בתשובה ז'.

(רטט) כי אין אפשרות לחיצונים אלא רק במקום שיש חסרון בהארות. וע"כ כיוון שגם דס"ג אינם מספיקים לג"ר בשבי זו"ן הקטנים, הרי יש אפשרות לחיצונים באחרורים שלהם, וצריכים להיות דבוקים אב"א, בסוד אחריהם ביתה. אבל מחוץ דז"א ולמעלה שם יש לו ג"ר, אין שם אפשרות לחיצונים, והאחרים יכולים להיות מגולים. (אות ק"ב).

החינוך דאחרים Dao'a בשלמות מקום כבתיהילה והוא יהיה גמר התיקון, וכי להבין היטוב תשובה זו, צרכיים לזכור היטוב כל המתבאר בתשובה ט', ע"ש.

(ריג) וכן בתשובה הסמוכה, שאן העלאת האחוריים Dao'a באים למקום, אלא רק בעת שהזogg והעיבור נעשה במקום ג"ר דעתיק, ע"ה.

(ריד) וכן נקראו חיצוניות, וג"ר נקראו פנימיות, וישראל הוא בחינת ו"ק Dao'a, ע"כ נקראים חיצוניות, כלפי או"א שנקראים פנימיות.

(רטו) נתבאר לעיל בתשובה ז', שرك ז"א ואם יכולים לשמש במ"ז דוכרים שבדיקנא, להיות מבחינת ט"ר Dao'i, שמדוברים צמוצים א' אין שם נוקבות בט"ר אלא רק במלכות בלבד, וע"כ לבחינת הנוקבות שבhem היא רק לבחינת התכליות מלכות, הנקרא בינוי הכלול ביוסט, בדומה למ"ז דידיינא. אבל הנוקבא רחל, שהיא בחיי מלכות עצמה, אינה יכולה לקבל בחיה למ"ז דידיינא. וכך רחל הנוקבא רחל, צריכה למלכות דמצוצום א', שנגונה ברדלא' עד לע"ל, וע"כ אין רחל יכולה לעלות עם הז"א למ"ז לג"ר דעתיק, כי המ"ז שללה דמצוצום א' שהיא צריכה, אינה מגולה שמה. ולפיכך רק ז"א ולאה, שהם לבחינת ט"ר Dao'i, יכולים להכלל בעיבור דישוטה שבמקרים ג"ר דעתיק, ולהליבש לג"ר דא"א, כי יש להם שם לבחינת מ"ז דמצוצום א' המופיע להם, דהינו לבחינת יסוד דמלכות שבדיקנא, ולכן הם יכולים במנחה דשbatch ומלבושים למקום ג"ר דא"א. אבל רחל אינה יכולה לעלות עמהם, כי אין לה שם לבחינת מ"ז שללה, שהיא המלכות דמצוצום א', כי גנונה ברדלא' ואני בא בזוג-עד לע"ל. ועיי היטוב בתשובה ז'.

(רטז) כל מדרגה צריכה לע"מ חדש,

חלק ט'ו לוח התשובות לעניינים בניין הנוקבא א' תחתא

נעשה לחסדים מגולים בדומה ליל' דצל"ם, וע"כ נמצאת עתה שגנשרה מו"א. וענין זה כבר נתבאר לעיל ב摩וחין דפב"פ דוחות לילה, שלאה מקבלת מן הוי"א, אשר לאה מקבלת או הכלים דרך בהשאלה, שוה הכרה לה משום שמקבלת המוחין בנה"י ארוכים דאמא, שפירשו מוחין דעת"ב, שם ארוכים, כי אורך פירשו חכמה. עש"ה.

והנה נתבאר, הטעם שהנוקבא לאה נבחנת לנעורה, משום שיורדת תכף עט המוחין דנסירה שקבלה, וננסרת מן ז"א, וכיון שיש לה מוחין הרי היא נבחנת לנעורה כנ"ל. אבל ז"א עצמו אין יורד למטה עד שמקבל שם גם המוחין השיכרים לרחל, כי רחל אינה יכולה לקבל תכף המוחין בהיכל או"א, כמו לאה, כי היא תולדת של ז"א, ואו"א נחביבים לעלי עליון של רחל,-CNודע, ועוד אין רחל מקבלת המוחין אלא אחר שנעור ז"א משנתו, דהיינו אחר ירידת ז"א למיטה למקוםו ומשיער לה המוחין, שענין ז"א לישן, כי מוחותיו נסתלקו ועלו למ"ז לאו"א, אבל לאה נבחנת לנעורה כי היא מקבלת שם תכף המוחין אלו דנסירה, דהיינו הבינוות וגבורות דאו"א, הכללו באמא, ולאה שהיא נכללת באמא בעת עלית מ"ז היא מקבלת תכף, ויורדת עמהם למיטה במקומה, והיא ננסרת מו"א, כלומר שנעשה בקבלת המוחין דעת"ב האלו לפניו נפרד לעצמו, כי מקודם לכון במוחין דס"ג, לא היה בה אלא בבחינת חסדים מכוסים מג"ר דאמא כמו המוחין דז"א עצמו, וכיון שהוא אליו במיין המוחין, נבחנת כמו דבוקה עמו. אבל עתה שלאה קבלה בח"י מוחין דחסדים מגולים מע"ב דאמא ע"י עלית המ"ז, הרי נפרשה מבחן המוחין דז"א. כי המוחין דז"א הם תמיד בבחינת חסדים מכוסים, ואפילו בעת השגתו למוחין דעת"ב, אלא שנעשה או בבחינת ס' דצלם, המשפיעה הארץ חכמה אל ל' דצלם ע"פ שהוא עצמו הוא רק בבחינת חסדים מכוסים. כמו"ש היטב בחלק י"ג. עש"ה. אמן לאה אחד שקיבלה הינוות וגבורות דאו"א, היא

רכ) עניין היה זוזן אב"א, מורה שהעליה שליהם לאו"א, הוא קיבל מוחין אחרים. אמן הוווג עצמו שליהם באו"א, הם בהכרה פב"פ, כי הם נכללו באו"א שם, ואו"א הם פב"פ. אלא שכלל נקרים הוווגים והמוחין האלו בשם אב"א, משום שם באים רק להשלמת כלים, ובוחינת הכלים נקרא ב"ז ואחריהם וכן חיזוניות. (אות ק"ג).

רכא) עי' להלן בתשובה רכ"ב.

רכב) שינה ותרדמה פירושו: עליה למ"ז, כי בעת שהמוחין עולמים למ"ז, והפרצוף נשאר למיטה בלי מוחין הוא נבחן לישן, בדומה לאדם ישן, שאין מוחותיו מגולים בזמן ההוא. ומטעם זה עצמו, נקרה לידית המוחין ותחלבשותם בחורה בפרצוף, בשם קיצה משנהו. ולפיכך בעת עלית מ"ז דורין לאו"א לצורך המוחין דנסירה, נבחן ז"א לישן, כי מוחותיו נסתלקו ועלו למ"ז לאו"א, אבל לאה נבחנת לנעורה כי היא מקבלת שם תכף המוחין אלו דנסירה, דהיינו הבינוות וגבירות דאו"א, הכללו באמא, ולאה שהיא נכללת באמא בעת עלית מ"ז היא מקבלת תכף, ויורדת עמהם למיטה במקומה, והיא ננסרת מו"א, כלומר שנעשה בקבלת המוחין דעת"ב האלו לפניו נפרד לעצמו, כי מקודם לכון במוחין דס"ג, לא היה בה אלא בבחינת חסדים מכוסים מג"ר דאמא כמו המוחין דז"א עצמו, וכיון שהוא אליו במיין המוחין, נבחנת כמו דבוקה עמו. אבל עתה שלאה קבלה בח"י מוחין דחסדים מגולים מע"ב דאמא ע"י עלית המ"ז, הרי נפרשה מבחן המוחין דז"א. כי המוחין דז"א הם תמיד בבחינת חסדים מכוסים, ואפילו בעת השגתו למוחין דעת"ב, אלא שנעשה או בבחינת ס' דצלם, המשפיעה הארץ חכמה אל ל' דצלם ע"פ שהוא עצמו הוא רק בבחינת חסדים מכוסים. כמו"ש היטב בחלק י"ג. עש"ה. אמן לאה אחד שקיבלה הינוות וגבירות דאו"א, היא

א' תחעב תלמוד עשר הספירות בניין הנוקבא

עשה את הכלי דיסוד, כנ"ל. הרי שאין הכלי דיסוד נעשה אלא אחר שהנוקבא קיבל למוחין דג"ר שם המוחין דנסירתאות ק"ח).

(רכה) ע"י לעיל בתשובה חסוכה.

(רכו) ע"י לעיל תשובה צ"ב. (אות ל').
אות קי"ג וקי"ד).

(רכו) הגבורות דנוקבא אינם משללה, כי מצד עצמה אינה נשרת, אלא במלכותו דاما, שהיא מצומצם ב', ואין המוחין יוצאים אליה אלא ע"י התכללות המלכות דاما בעטרא דגבורה דז"א, כנודע, וע"כ היא בחינת דינה רפיא כי כל הגבורות מצומצם א' שבה, היא רק בחינת הארה שמקבלת מגבורות של ז"א כנ"ל. אבל ז"א אין צריך לקבל הארת גבורות מזולתו, כי הוא מקבל בח"י הגבורות מצומצום א' ממוקרו ממול ונקה, שהם בחינת יסוד דמלכות מצומצום א' כנודע. וע"כ הנה"י שלו שם מקום הסייעם הם דינין קשיים, כי בחינת מצומצם הא' היא מدة הדין הקשה. שאין העולם יכול להתקיים בה אלא בשיטתה עם מدة הרחמים, כנודע, וע"כ כל שוטר, הדיניט מתגברים בו, ואין להנה"י שלו מיתוק אלא להתלבשות במוחין דנוקבא, שהיא בחינת מלכות דاما מצומצום ב'. ושם הם מתמקדים במדת הרחמים דاما. (אות קי"ב).

(רכח) א', הוא נסירת הדיניין שמחוזה ולמעלה דז"א עד הכתיר שבו, שם היא בחינת הנוקבא שבגטו דז"א, שהיא בחינת גבורות זכרים מצומצום א' כמו אמא דע"ב שעל המ"ז ד Diskin, להיות בחינת ז"א עצמו, שהוא יכול לקבל המ"ז זכרים ואלו. כנ"ל בתשובה ר' ע"ש. וב' והוא המוחין ולמטה דז"א, דהינו הדיניין השיעיכים רק לנוקבא הקטנה רחל, שהיא בחינת דינה רפיא מוקורת, דהינו מלכות דاما, שהיא מדת הרחמים, כנ"ל, בתשובה רכ"ג. וע"כ

המוחין תיקף בעת עלית מ"ז, דהינו ע"י שאלת הכלים שלא אל לאה. (כנ"ל חלק י"ד אות ל"ה) אמנים אין קבלה זו נבחן על שם בניין פרצוף של רחל, כי רחל אריכה משנתו בסוד תקיעת שופר. ולא ע"י לאה לקבל המוחין ע"י ז"א והינו אחר הקיצה סובב על הכלים דרך המתחרבים לפרטוף לאה בעת שלאה מקבלת נה"י הארכיכים דاما, שבעת ההיא נמצאת רחל מקבלת המוחין ע"י לאה, כמובן. ומ"ש שמארים בלאה בסוד או"מ, הוא משומש שהמוחין דב"ז מיחסם עצם הם נבחנים לאו"מ, כנ"ל באות קע"ט. שאינם נבחנים לאו"פ רק מבחינת החברות עם המ"ה. משומש שורשים הם מאורות דנקודות שהם בח"י עליון אל אצליות כמ"ש שם. וכיוון שקבלת זו היא רק לבינות וגבירות בלבד, ע"כ נקראים או"מ. (אות ר"ד). ואות קס"ג. ואות קכ"ב).

(רכג) ע"י לעיל בתשובה ס'. (אות ק"ה).

(רכד) כי בעת קטנותה אין לה אלא גו"ע בחסר אה"פ, דהינו חב"ד חג"ת הכלים בחסר נה"י. וזה בכללות ובפרטות, שאין בכלל ספירה וולת ב"ש עליונים, וחסירה משלייש תחתון. ובמצב הזה אין לה יסוד ומלכות כל עיקר, שהיא רק כוללים דחג"ת נה"י, ואינם ספירות ממש כמותם, אלא היטור הוא כולל דה"ת, ומלכות היא כוללת דה"ג, כנודע. וע"כ, כל זמן שהג"ת נה"ה עצמן הם חסרים משלייש תחתון, אי אפשר שיתקנו מהם בחינת כולל ליסוד, וכך למלכות. וע"כ הם חסרים לגמרי בזמנם הקטנות דנוקבא. ולפיכך אין להנוקבא המזיאות של היסוד שלא אל אחר שהיא משגנת המוחין דע"ב מאמא דמולא, המורידים ה"ת מעיניהם ומעלה אה"פ, שאו נשלו נה"י של הכללות, ובפרטות נשלו מה לה או כל השלשים תחתונים דע"ס שלא, ואו יוצא בה מזיאות היסוד, כי אחר שנשלמו החג"ת נה"ה בשלישים תחתונים או בח"י הכול שלם

חלק טו לוח התשובות לעניינים בניין הנוקבא א' תחתג

שגבומו. אמנם בעת שמקבלת המוחין דבינות וగבורות מאמא דע"ב דמולא, שהם מוריידים הה"ת מעינים שלה ומעליטים אח"פ' שהם נה"י חדשים, שאנו משגת kali diso, הנה היא נפרדה ממנה לבחי' פרצוף מיוחד כי עתה יש לה אחרים וכוטל משלה, וגם בבחינת חסדים מגולים, כמובן. הרי שנתנית הגבורות שלא ע"י ז"א, דהיינו המוחין דבינות וגבורות שהיא מקבלת מאמא הבונים את האחורים שלה, היא הגורמת שתתנסר מז"א, להיותם בפרט נבדל בפ"ע. ע"י לעיל בתשובה ר"ל. (אות ק"ט).

רב) כי בעת שיש לו"א מוחין דס"ג, מתקנת או לאת כמו הנוקבא הגדולה שבגו"ז דז"א, ונמצאים ע"כ המוחין שלה שווים לנוקבא דז"א שבגו"ז, דהיינו בבחינת חסדים מוכסים דג"ר דבינה, ע"כ נחשתת לאח או כמו שהיא דבוקה עמו, כי המוחין שלה שווים אליו. אמנם בעת שמקבלת המוחין דע"ב דאמא דמולא, שהם המוחין דנסירה, הנה או לאה מתחרבת עם רחל שמחזה ולמטה ונעשה לפרטך אחד, ונמצאים המוחין שלה בבחינת חסדים מגולים, שהם משוגנים מז"א, ע"כ נבחנת עתה שהיא גנסה מז"א. ע"י תשובה רכ"ב. (אות ק"כ. ואות קכ"ה).

רב) מושם שאחר קבלת המוחין דנסירה מז"א, יש לה בהמוחין האם ב' מיתוקים: א' מאמא עצמה, דהיינו מעט יותר בהיכל או"א בבחינת מז"ן. וב' ע"י הוז"א, שנותן לה אותן פעם ב' בדרך המדרגה. (אות קכ"ד).

רב) מושם שהגבורות שמחזה ומעלה הם מדרגת הוז"א עצמן, והם ראויים לקבל מאוי"א עצם, הנחשבים להעלין שלהם, ע"כ מקבלת תכף המוחין עם עלייתן למז"ן, ונגזרים. אבל מוחזה ולמטה הם הגבורות השיכין לרחל, הנחשתת למדרגה ג' מאוי"א, והיא מחייבת לקבל הגבורות פעם ב' ע"י

אפשרו שהיא מקבלת עתה מבח"י הגבורות דמ"ן זקרים כמו הוז"א מ"מ הם נתקלים בה ע"י הוז"א, משום שהיא דין רפיה מקורה. (אות קט"ו).

(רכט) בעת התרדמה שפירושה עלית מז"ד זוז"ן לאו"א, שבמקומו ע"ב, שם באביו מ"ה, דהיינו חכמה והسدים שלו ודמא. ואما כולה ב"ז, דהיינו בינות וגבורות שלה ודבא, ונמצא, שז"א הנקל שם באבא, הוא ג"כ כולה מ"ה דהיינו חוו"ח דאו"א, וכן חצי ימיini דדעת עליון ותחתו השיד' ג"כ למ"ה. והנוקבא שנתקלה שם באבא, היא כולה ב"ז כמו אמא, דהיינו בו"ג דאו"א, וכן צד השמאלי דדעת עליון ותחתו הנחשבים ג"כ לב"ז. והבו"ג שלוקחת הנוקבא, נחשבים חכף שהם מתלבשים בה, דהיינו בבחינת לאה ששואלת הכלים דוחל, כב"ל בתשובה רכ"ב. ע"ש. אבל ז"א, שאינו יורד ממש אלא בעת תקיעת שופר, כמו"ש שם. נמצא המוחין דחו"ח וחצי דעת עליון ודעתו תחתונו שלוקח שם מאבא, הם אצלו רק בבחינת מקיפים כי כל עוד שז"א הוא באבא, נבחנים המוחין רק למקיפים לבחינת ז"ק שלו שנשאו בתרדמה למטה. כמו"ש להלן בתשובה רנ"ד ע"ה. (אות ק"ס וקס"א).

(רל) הימנו הגבורות זקרים שהיא מקבלת מאמא מכח התכלויות ההוד דא"א בנצח שלו, שאו אינה צריכה לקבל הארה מעתרא דגבורה דז"א כמו בעת שהיא פב"פ, אלא שהיא מקבלת הגבורות זקרים עצם מאמא. כמו"ש בתשובה ר' ו' ע"ש. (אות ק"ח).

(רלא) כל עניין הדיבוק דא"א בכוטל אחד עם ז"א, הנווג בנוקבא, בעת הייתה עמו מוחזה ולמטה, היא מושם שהיא חסנה בבחינת נה"י שלה, ע"כ אין בה שום זוג בבחינת עצמה אלא שהיא מקבלת דרך הנוקבא הקטנה שבגו"ז דז"א, ע"כ היא דביקה עמו בגופו כמו הנוקבא הקטנה

מאמא שלא ע"י ז"א, כי אע"פ שהיה נוטלתם ע"י ז"א מ"מ המוחין גופיו מוחשים לאמא על שם שם באים מע"ב דאמא דמולא, שם מ"ן זכרים. ורק המוחין דפב"פ נבחנים שלוחתם ע"י ז"א, שות להורות שם באים מהוזוג הנעשה בראש הז"א, ולא מהוזוג דאו"א דמולא. (אות קכ"ח).

(רלו) אע"פ שאומר שהמוחין דנסירה המגדילים אותה בכל האחור דז"א, היא לוחחתם ע"י ז"א עצמו בהמשך עשיית, עכ"ז המוחין גופיו מוחשים לאמא שלא ע"י ז"א, להיותם נשיכים מהוזוג שבאו"א על המ"ן דמולין, כנ"ל בתשובה קל". ומה שמידיק לומר על המוחין שלאחר תקיעת שופר שם באים ע"י ז"א שלא ע"י אמא, הוא רק להבחן במקום הקבלה, כי קודם תקיעת שופר בשווין עוד בהיכל או"א נמצאת הנוקבא כלולה באמא, והיא לוחחת מיד אמא עצמה. ואחר תקיעת שופר שכבר ירדו הוזוגים למקומם היא לוחחת מיד הוז"א. אבל אלו המוחין בכלל נבחנים שבאים מאמא ומכלתם בניה"י דאמא. ורק המוחין דפב"פ באים מז"א, ומכלתם בניה"י דז"א. (אות קכ"ח. ואות קל"ד).

(רלח) כי ביום א' נסרים הדינין שמחוה ולעילה עד הכתיר שבו, שם מקומות בחינת גברות זכרים, וכן הם אפלו בהמוחין דפב"פ, וכיוון שהם גברות זכרים, שפירשו, בחינת יסוד דמלכות דעתcum א' הנশיכים מן מול ונקה. ע"כ נבחן שהגסירות הנעשה ביום א' דר"ה, הוא דין קשי, כי ממדת הדין הם, הדינו צמות א'. אבל ביום ב' שאין שם דין אלא דרחל, שהוא מקורה בחינת מלכות דאמא, ומדת הדין שלה גגונה ברדל"א ע"כ נסירת הדין ההם נבחנים בשם דין רפיא. ע"י לעיל בתשובה רכ"ח (אות קכ"ט וקל"א).

(רלט) קודם הנדרה יש בו"א מה ובז'

ז"א במקומו, שהוא העליון שלה. וע"כ מכתר דז"א עד החות שלו נסרים בכל שליחותם ביום א' דר"ה, אבל הגבורות שמחוה ולמטה מתחלין להתנכר ביום א' אחר תקיעת שופר ע"י קבלתה או מז"א, וכן הולכים וננסרים בעשיית עד שנgrams ביה"כ. (אות קכ"ד).

(רלה) המוחין נתונים ללאה תחילת משומ שיכולה לקבל ישר מאו"א כמו הז"א, והיא מקבלת תכה. לנוכח הגבורות שמחוה ולמעלה, הנחשבים אל מדרגת ז"א עצמו, נסרים תכה עם עלייתם למ"ן וניתני ללאה. כנ"ל בתשובה רכ"ב. ע"ש. אבל אחר תקיעת שופר שז"א יורד למקומו ונונת המוחין אל רחל לבניין פרצופה, הנה או יוצאים המוחין מלאה וננתנים לרחל, ואו בהכרח שרחל מקבלת הגבורות שמכתר דז"א שנטלה לאה בחינת נוקבא שבגופו דז"א שנטלה לאה מוקדם, ועתה זה שייך לרחל כי ע"כ היא עליה ומלבשת לו"ז"א בקומה שווה עד הכתיר. אלא מטרם שז"א ירד למקומו, קבלה לאה המוחין וגם הגבורות שמכתר עד החות, הדינו קודם תקיעת שופר. כנ"ל (אי' תשנ"ז ד"ה וαιן).

(רלו) כי בעת שם בהיכל או"א, דהיינו קודם תקיעת שופר, שז"א כולל שם באבא הנוקבא באמא, נבחן, אשר הנוקבא לוקחת שם הגבורות ע"י אמא עצמה שלא ע"י ז"א, כי היא כלולה באמא ונוטלת המוחין ממנה, כמו שז"א כולל באבא ונוטל המוחין ממנה. אמנם אין קבלה זו דאמא מספיק אל הנוקבא, משומ שהוא עלי עליון שלה וע"כ צריכה לחזור ולקבלם ע"י ז"א עצמו, וזה מגיע לה אחר תקיעת שופר בהמשך עשרה ימי תשובה. ונמצא שביום א' בלבד קודם תקיעת שופר מקבלת הנוקבא ע"י אמא, אבל אחר תקיעת שופר דיים א' כבר בא הז"א במקומו, והוא לוקחת אותו ע"י ז"א בלבד. אמנם תוכור שגם אלו המוחין שהוא לוקחת ע"י הז"א בעשיית נקרים ג"כ שם

דאבא, והוא כולה ב"ז, ואבא עצמו יכול מ"ה. כי המ"ה דאמא נתחבר אל אבא, והו"ק דחכמה דבר' נ"ז דאבא נתחבר אל אמא. באופן, שرك בקומת ס"ג דאו"א יש לכל אחד מהם מ"ה וב"ז, אבל מוקמת ע"ב ולמעלה, נמצא אבא כולה ב"ז: מ"ה דמ"ה, ומ"ה דבר' נ"ז. ואם כולה ב"ז, נ"ז דמ"ה, וב"ז דבר' נ"ז. (אות ק"מ).

(רמא) המוחין דז"א בעת יציאתם בא"א דע"ב, היה אבא כולו מ"ה ואמא כולה ב"ז, כנ"ל בתשובה ר"מ. אمنם בעת לידת המוחין חورو או"א לקביעות שביהם, ושוב נתחלק הב' נ"ז בין או"א, ונמצא מ"ה וב"ז באבא בלבד, וכן מ"ה וב"ז באמא בלבד. וא"כ, הנה"י דאבא עם המוחין הצריכים להתחלבש בו"א, יש בהם עתה מ"ה וב"ז, ואיך יתלבשו בו"א שכלו מ"ה בלבד. וכן איך יתלבשו הנה"י דאמא עם המוחין בהנוקבא שכולה ב"ז, בעת שיש בנה"י דاما גם מ"ה. ולפיכך המוחין שבאו נ"ז דאו"א צריכים להתחלף עתה, שנה"י דאבא יקבלו ג"כ המ"ה שבנה"י דאמא, ויהי נה"י דאבא כולו מ"ה כבעת יציאת המוחין בג"ר דא"א. וכן נה"י דאבא יקבלו הב' נ"ז שבנה"י דאבא ותהיי אמא כולה ב"ז, כבעת יציאת המוחין, ואנו נה"י דאבא יוכלו להתחלבש בו"א שכלו מ"ה, נה"י דאמא יוכלו להתחלבש בנוקבא שכולה ב"ז. (אות ק"מ).

(רמב) משום שהמוחין באם מא"א דע"ב שביהם אבא כולו מ"ה ואמא כולה ב"ז, כנ"ל בתשובה ר"מ". וע"כ הו"א שנכלל באבא, המוחין שלו כולם מ"ה כמו אבא. והנוקבא הנכללת באמא המוחין שלת כלום-ב"ז כמו אמא. (אות קמ"ב).

ר מג עי בתשובה ז. (אות קמ"ב).

(רמד) הנוקבא משורשה איתך אלא רק נקודת הסיום דז"א, דהיינו נקודת דוחה מצד

כי בקטנות יש בו ו"ק דמ"ה וו"ק דבר' נ. ובגדלות יש בו מחזה ולמעלה ג"ר דמ"ה וב"ז, ומהזה ולמטה יש בו ו"ק דמ"ה וב"ז. וו"א עצמן נבחן למ"ה, ובבחן השמאלי שבו דמיינו הנוקבא שבגופו עצמו, שהוא המכליות דט"ס שלו, נקרוא ב"ז, כמובן. אבל אחר הנסירה ננסר ממנו כל הצד ב"ז שבו דמיינו בבחן הנוקבא שבגופו, וניתנית אל הנוקבא רחל, ואו נשאר ז"א כולה חסך, שהוא מ"ה, והנוקבא כולה דין שהוא ב"ז. וاع"פ שגם אחר הנסירה יש בו בבחן עטרא גבורה שהיא דין, ולא עוד אלא שהוא בבחן דין קשי, דמיינו מבחינת צמצום א' הנקרוא שורש הדין. אמן אין המשמש בו לצרכו עצמו, אלא כדי להאיר המוחין בהנוקבא רחל. וזה דומה לבחינת או"א וישות'ת שאפילו במוחין דע"ב, שהם חכמה, בבחנים או"א לם, דצל"ם וחסדים מכוונים, לבחינת החכמה הם משפטים לישות'ת שם ל', דצל"ם ובחינת חסדים מגולים. ומ"מ או"א נקרוא חכמה ע"פ שם חסדים מכוונים, משום שהם שורש החכמה אלא שאינם צריכים לחכמת לצורך עצם, אלא כדי להשפיע אל ישוט'ת שם צריכים לה. ועד'ז כאן בז"ז, כי באמת שורש הגבורה והמוחין הם רק בז"א, ומ"מ הוא נבחן בבחינת ס' דצל"ם, שכלו חסדים מכוונים בסוד עזקה דכיא, וע"כ אין הוא משמש בהמוחין לצורך עצמו, אלא כדי להשפיע אל הנוקבא, כי רק היא צריכה לתארות החכמה, להיותה בבחן חסדים מגולים. (אות קל"ב).

(רמ) במוחין הקבועים דאצילות, אשר או"א הם בקומת ס"ג, נמחלקו ו"ק דחו"ב דבר' נ"ז בין או"א, שבא לך ו"ק דחכמה דבר' נ"ז, ואם לחתה ה"ק דבינה דבר' נ"ז. אמן בעת עליית או"א לג"ר דא"א ומשגים שם קומת ע"ב עי כפית ראש דג"ר דעתיק במקום ג"ר דא"א, הרי אמא משגנת שם תג"ר דחו"ב דבר' נ"ז דנטיל עתיק, וע"כ מתחברים אליה גם הו"ק דחכמת דבר' נ"ז

הכלים, והיא בוחנת הכתיר שבנקבא, כי הכלים נבחנו תמיד שהעלויונים נגידים מתחילה. והוא נקודה תחת היסוד מבחינת האורות המתלבשים בכלים, ומבחןיה זו היא מלכות שבנקבא, דהיינו בוחנה העשירות. כי באורות נבחנו תמיד אשר התחרותים נכנים מתחילה. ולפיכך, קודם הדגש הנטירה אין בה אלא בוחנת שורשה בלבד, שהיא בוחנת העשירות, כנ"ל. ואחר הנטירה היה לוחחת כל הבחינות דנקבא שבגוטו דז"א, שהם המלכות דעתם של מכתיר עד מלכותם, ואו היא נבנית בפרטן שלם בפני עצמה. (אות קמ"ד).

הו"ה במילוי דיוידין, כוה: יוד, הי, וו, הי. וספרה הבינה דעת"ב, היא הו"ה במילוי המילוי, כוה: יוד וו דלת, הי יוד, וו יוד וו, הי יוד. שהם כ"ח אותיות. וספרת הו"ה דעת"ב, דהיינו חגי"ת נה"י שבו הם עשר אותיות הו"ה במילוי דיוידין כמו ספרת החכמה דעת"ב. כי ז"א שווה בזה לחכמה, בסוד מה"ה שמו ומما"ה שם בנו כי תדע. והנה נתבאר הט"ס דפניהם דקומה דעת"ב, וזה רק בוחנת הט"ר דכל ספרה, שהט הדכר דקומה זו, אבל המלכויות דכל ספרה שהם הצד שמאל של הקומה, שהיא דהאי הנוקבא שבגופו, הם בוחנת. דאספה כי המלכות דכתיר, היא המספר ד'

אותיות דהו"ה פשוטה, שהיא כ"ז. מלכויות דהכמה היא המספר של הו"ה במילוי דז"ין, שהוא ע"ב ומולכות דבינה היא המספר של כ"ח אותיות דהו"ה דיוידין במילוי המילוי שם תר"י. ומולכות דז"א הוא ע"ב, דהיינו המספר דהו"ה במילוי יודין. והנה נתבאר המלכות דעת"ס דפניהם דקומה ע"ב. (אות קמ"ז).

רמח) הריבוע של אותיות הו"ה ומילואיהם, רומיים על בוחנת הספרות דאחוריהם דאותה הקומה. למשל בהו"ה דקומה ע"ב, שנתבארו הט"ס דפניהם שלה לעיל בתשובה רמ"ג. הנה האחורים דכתיר דעת"ב, הוא י' אותיות דריבוע ד' אותיות דעת"ב, כוה: י', י"ה, יה"ו, יהו"ה. ואחרותם דפסוט, כוה: י', י"ה, יה"ו, יהו"ה. ואחרותם דהכמה דעת"ב, הם הריבוע ד' י' אותיות דהו"ה במילוי יודין, כוה: יוד, יוד הי יוד הי וו, יוד הי וו הי. שהם כ"ז אותיות ואחרים של ספרה בינה דעת"ב, הם קמ"ז אותיות של הריבוע דכ"ח אותיות דמילוי המילוי, כוה: יוד, יוד וו, יוד וו דלת, יוד וו דלת הי, יוד וו דלת hei יוד, יוד וו דלת hei יוד וו, יוד וו דלת hei יוד, יוד וו hei יוד וו דלת hei יוד וו הי יוד. ואחרותם דז"א

רמח) כי שורש הנוקבא, שהוא נקודה תחת היסוד דז"א, היא מבחינת הכלים דפניהם דנקודים, דהיינו מלך זה, מבחינת מה שיצא בעת קטנות הנוקודים. ונודע, שככל הבא באצילות מכלים דפניהם דנקודים, אינו גוג בהם שום מיעוט לעולם, משום שסבירתם לא היה מחמת עצם אלא מכחעירוכם עם הכלים דאחוריהם, ולכון כיון שנבררו פעם, אינם מתמעטים עוד. (אות קמ"ה).

רמו) אין חזרה הנוקבא לנקודה, מבטל כלום את בנין פרצופה דאחור, כי חורה זו פירושה, עליית מ"ז, כי בכל עליית מ"ז צריך לעלות כל בוחנת התוספות שבספרצות, ואין נשאר למטה אלא רק בוחנת הקביעות בלבד, אשר בו"א הוא בוחנת ו"ק, ובנקבא היא בוחנת נקודה. באופן, שענינו חזרה לנקודה הוא רק מה שנשאר בה למטה במקומה, בעת שהט"ר שבה עלו למלחה בסוד מ"ז, כדי לקבל מוחין דפניהם. (אות קמ"ז).

רמז) ט"ס דכל קומה מרומות בשמות הו"ה ומילואיהם: הט"ס דקומה ע"ב, הנה הכתיר שבה מרומו בהו"ה פשוטה בלבד, כי כל כתיר הוא שורש של הקומה, והו"ה פשוטה היא השורש לכל המילואים הבאים בה. וספרה החכמה דעת"ב, היא עשר אותיות

חלק ט' לוח התשובות לעניינים בניין הנוקבא א' תתעוז

הרביע דהו"ה פשוטה. וכן הגימטריא דכ"ז האותיות דריבוע דהו"ה דאלפין שהם המלכות דחכמה, דבוקה בכ"ו אותיות הריבוע גופיו שם ספירת החכמה. וכן הגימטריא דקנ"ו אותיות דריבוע של מילוי המילוי, שהיא האותיות דמלכות דבינה, דבוקה בקנ"ו אותיות גופיו שם ספירת הבינה. וכן הגימטריא דכ"ז אותיות הריבוע דהו"ה במילוי אלפיין, שהיא אחריות דמלכות דז"א, דבוקה בכ"ו אותיות גופיו שם אחוריות דספירת ז"א דז"א. ואח"כ בעת הנסירה הנה או גנסריין אלו ט' המלכות הניל' מט"ס דז"א וננתניין אלו הנוקבא רחל.

(רנ) הם ד' מיני היות, הניל' בתשובה רמ"ח, בבחינת יושר שביהם. כי ד' אותיות הוייה ביושר, הם כתר דפנים דז"א. ויוד אותיות דהו"ה במילוי אלפיין הוא חכמה דפנים דז"א. וככ"ח אותיות המילוי דמילוי דהו"ה דאלפין הם בין דפנים דז"א. ווי' אותיות הוייה במילוי אלפיין, הם הג'ת נה"י דפנים דז"א. ובבחינת הגימטריאות דד' מיני היות האלו, הם ט' המלכות דפנים דז"א.

(רנ) הנוקבא הנפרדת היא הוייה במילוי ההין, שהיא בגימטריא ב"ג. כוה: יוד הה וו הה. ונוהג בה בלבד ד' מיני היות בט"ס שלה, שהט"ס דפנים הם ביושר, והמלכות דפנים הם הגימטריא שלהם. וט"ס דאחוריות הם ד' מיני ריבועים ניל' והגימטריא שלהם הם המלכות דאחוריות.

(רנ) הם בחינת מלכות דז"א עצמו, הנקרא נוקבא שבגופו דז"א. (א' תשס"ז ד"ה אחרים).

(רנ) החכמה וחסיד דז"א נקראו מקיפים בעת התרדמה, דהינו בעת עליית מ"ץ לאו"א, משום שהם על שם להיכל או"א למ"ז, כי מאחר שהוא נשאר למטה רק בו"ק, והמוחזין שלו, נמצאים באו"א, הם

דע"ב, הם שווים לאחריות דחכמה דע"ב, שם כ"ז האותיות דריבוע דהו"ה במילוי יודין, כנ"ל. ואחריות של המלכות של אלו הט"ס דאחוריות דע"ב, הם המספר של כל אחד, כי לאחריות דמלכות דכתיר ע"ב, הם הגימטריא ד"י אותיות הריבוע דהו"ה דפסוט, שהוא גימטריא ע"ב. ואחריות דמלכות דחכמה דע"ב, הוא המספר של כ"ז אותיות הריבוע דהו"ה במילוי יודין. ואחריות דמלכות דבינה דע"ב, הוא המספר של קנ"ו אותיות, דריבוע הכה"ח אותיות מילוי המילוי, ואחריות של מלכות דז"א דומה אל לאחריות דמלכות דחכמה דע"ב. ועל דרך זה שנتابרו הט"ס דפניהם ואחריות והמלכות שלהם בקומת ע"ב, כן הוא בהו"ה דס"ג והו"ה דמ"ה והו"ה דב"ג. שכתר הוא הוייה פשוטה שביהם, וחכמה היא הוייה במילוי, ובינה היא מילוי המילוי, ווי' דומה תמיד לחכמה דאותה הקומה. וכן הט"ס דאחוריות דכל קומה הוא תמיד בבחינת הריבועים, ע"ד שנتابאר בקומת ע"ב. ובבחינת המלכות דט"ס דפניהם הם הגימטריא דהו"ה ומילואיהם ביושר. ובבחינת מלכות דט"ס דאחוריות הם הגימטריא דהו"ה ומילואיהם בריובע.

(רמט) עי' לעיל תשובה רמ"ז, ורמ"ח.

(רנ) כשו"א הוא רק בבחינת מוחין דאחוריות, אין לו רק הריבועים של ד' מיני היות הניל' בתשובה רמ"ח. שהם: י' אותיות הריבוע דהו"ה פשוטה בכתיר שלו. וכי'ו' אותיות הריבוע ד"י האותיות דהו"ה במילוי אלפיין, בחכמה שלו. וכן קנו"ו אותיות הריבוע דכ"ח אותיות מילוי המילוי דהו"ה דאלפין, בכינה שלו. וכי'ו' אותיות הריבוע ד"י האותיות הוייה במילוי אלפיין, בו"א שלו.

ותנוקבא דז"א היא או ב"ח" הגימטריא דד' מיני היות בריבוע הניל'. כניל' בתשובה רמ"ח. שהיא הנקרא נוקבא שבגופו, דהינו בחינת השמאל שלו. ונמצא הגימטריא ע"ב דאחוריות דמלכות דכתיר דבוקה ב"י האותיות

רנט) הינו בעת שנעשים לפרצוף אחד. כי אז עליה רחל ומלבשת לאה וגוטלת מקומה בהוווג לאסדים מגולים ומדת רחל נשלה בפנימיות לאה. כנ"ל בתשובה רנ"ה. ונמצא, שהחיצית העליון של רחל היא לאה, כי היא מלובשת בפנימיותה. (אות קנ"ב).

(رس) בעת שוו"ן שבים פב"פ, אז גוטלת רחל כל בחינתה. נוקבא שבגופו דז"א, כנ"ל, אותן ג'. ונודע שנה"י דאבא המתלבשים בו"א, הם כולו מ"ה: מ"ה דמ"ה, ומ"ה דב"ז. וננה"י דאמא המתלבשים בהנוקבא שבגופו דז"א, הם כולם ב"ז: ב"ז דמ"ה וב"ז דב"ז. ולפיכך עתה שהנוקבא הנפרדת רחל, רקחה בחינתה הנוקבא שבגופו דז"א, הרי גם היא בחינת ב"ז דב"ז וב"ז דמ"ה. וזה שאומר שבעת היהות הו"ן פב"פ, נמצא הוז"א פורא דמ"ה והופ"א דמ"ה דב"ז. והנוקבא פורא דב"ז דמ"ה והופ"א דב"ז דב"ז. וענין פורא, רוצה לומר, שגם המוחין דאחוריהם שמוקדם ביאתם לפב"פ, גם הם נשארו בהם, ועכ"י יש בהם פנים ואחרו. כנ"ל בתשובה רמ"ו. (אות קנ"ד).

(רסא) בחינת נפש רוח דרכו הוז"א, נבחן לבחינת הגוף שבו, והם בחינת שש הכלים דפנים שנתקנו מבחינת הוז"ת דקطنות דנקודים, כנודע. ועכ"ו ק' אלו קבועים בו תמיד ולא יארע בהם שום מיעוט. אמן המוחין דז"ק, שהם הג"ר דרכו, ומכל"ש המוחין דג"ר, הם אינם קבועים בו, להיוות בחינת תוספות, הנמשכים מכלים דאחוריהם דנקודים. באופן שכל מה שיש בז"א יותר מנג"ר דרות, נקרא בשם מוחין, והם העולמים למ"ז, והם בחינת תוספות המשתתק. (אות קנ"ה).

(رسב) בביאה א' נותן לה האי רוחא דשדי בה בעלה, הנקרא ר"יו אב"א, והיא בחינת ב"ז דב"ז, דהיינו הב"ז לבחינת אמא דמולין, שאין שם מבחינת מ"ה דב"ז כלום, כי המ"ה דב"ז הוא שם בחינת אבא. וביאת

נבחנים שם למעלה שם בחינת או"מ אל הו"ק שלו. (אות קנ"א).

(רנה) בעת שאין לו"א אלא מוחין דס"ג כקמת או"א דקביעות, נמצא גם הוא נחלק לב', פרצופים כמו או"א וישוטית, שוו"ן הגדולים שם מחזה ולמעלה הם כמו או"א בבחוי" חסדים מכוסים, וו"ן הקטנים שמחזה ולמטה הם בחסדים מגולים כמו ישוטית, והוא עניין התחלקות הנוקבא דז"א לב' חצאים: שלאה היא כבחינת נוקבא שבגופו הגדולה שמחזה ולמעלה. ורחל היא כמו הנוקבא שבגופו הקטנה שמחזה ולמטה. (אות קנ"ב).

(רנו) לאה היא בחינת אחורים שנפלו מאמא דנקודים למקום נוקבא דז"א, ועכ"ב באצלות היא מתחקנת ע"י המוחין דז"א, אמן כיוון שהוא מבחינת אמא עצמה, עכ"ב היא מקבלת תמיד מבחינת ג"ר דז"א, כי אמא היא הג"ר דז"א, ואפילו המלבושים דאמא, היא ג"כ בחינת ג"ר כלפי ז"א. כנודע. ולפיכך בעת שהוז"א מקבל מוחין דנסמה מגע אותו התקין גם ללאה, אלא בבחינת נוקבא שלו, דהיינו בדומה להנוקבא הגדולה דז"א שמחזה ולמעלה. ולפיכך היא מלבשת תמיד במקום נוקבא הגדולה דז"א. (אות קנ"ב).

(רנו) עי' לעיל תשובה ר"ת. (אות קנ"ב).

(רנה) בעת שלאה ורחל נעשים פרצופי א'. שאו בטללה לאה למדתה שהיא בחינת חסדים מכוסים וקיבלה למדת רחל שהיא חסדים מגולים, מ"מ לא נתבטלה או מדת לאה לגמרי, אלא שנבחן, שלאה נחלבשה בפנימיות רחל, ורחל מלבשת עליה מבചוץ, ועכ"ז נמצא שחינתה רחל שולחת איז, כי כל שהוא בחיצוניתו הוא הנגלה והוא השולט. (אות קנ"ב).

חלק ט'ו לוח התשובות לעניינים בנין הנוקבא א' תटעט

(רטח) עי' לעיל תשובה רכ"ב. (אות כס"ג).

(רטט) עי' לעיל תשובה רכ"ב. וכן בלילה דומה ליום א' דרא"ה קודם תקיעת שופר. שוי'א אינו משפיע לרחל אלא ביום. (אות קכ"ה). ואות כס"ו וקס"ט).

(רע) עי' מוחין דנסירה שהם מאו"א דע"ב שהוא חכמה, נעשית לאה ורחל לפרצוף אחד, דהינו שלאה לוקחת מדרתא של רחל, ומבלת מוחין דהארת חכמה כבחינת רחל, וע"כ היא נעשית כמוות, ונבחנו שרחל עלתה והלבישה לאליה, ולאה נעשית פנימיות לה. וע"י התכללות לאה ורחל לאחד, נגדלת רחל עד הכתיר דז"א מהחרוי. (אות קע"ה).

(רעא) אין הדעת ספירה חדשה אלא הת"ת דקנות געשה לדעת בעת גדולות, כי חג"ת דקנות געשה לחב"ד גדולות. כנודע. (אות קע"ה).

(רubb) פרצוף הפנימי דאו"א, הוא קומת ע"ב. ואין קומת ע"ב באו"א אלא עי' עליהם לג"ר דא"א והמולין דא"א געשה להם לדעת, כנ"ל בחלק י"ג. וע"כ נקראת קומת ע"ב דאו"א בשם מולא שם ע"ב. (אות קע"ח).

(רעג) האורות דב"ז נקראים בשם או"מ. משום שבעת שמקבלים תיקונים עי' מ"ה החדר, מתעורר בהם אורותיהם ששמשו בתוכם בנקודים, וכיון שהנקודים הם בחינת עליון אל המ"ה שבdziילות, ע"כ נבחנים לאו"מ, כי אורות שבעלון הם או"מ להתחוו. אמנם ודאי שהם מתלבשים בהם בבחינת או"פ, אלא שהרב רומו בה שכלל בח"י התגלותם הוא מבח"י הקודמת לdziילות וע"כ מכנהו בשם או"מ. (אות קע"ט).

(רעד) חס פירושו המוחין דע"ב, שאו

קדמאה זו, אע"פ שהוא מבחינת אב"א מ"מ חשובה מאד, להיותה מבחינת גברות זכרם, שע"כ נשית ראית להעלות מ"ז נשימות. ואח"ז בכיה ב' דהינו בזוג פב"פ נתן לה מ"ה דב"ז, דהינו בחינת חסדים וחכמה דאמא, וזהו אינו לבניין פרצופה, אלא לצורך הנשימות. (אות קנ"ז).

(רסג) נשמת זכר אינה באה אלא ממ"ה, אך יש נשימות הבאות מגבורות, דהינו ממ"ה דב"ז, כי הב"ז כולן גברות. (אות קנ"ח).

(רסד) נשמת זכרם נמשכים רק ממ"ה, או ממ"ה דמ"ה או ממ"ה דב"ז. והנקבות נמשכות רק מב"ז, או מב"ז. דמ"ה או מב"ז דב"ז. ולעולם מתייחס אחר בחינת הזכר שלה, אם הזכר הוא מבחינת מ"ה דמ"ה, תהיה הנוקבא ב"ז דמ"ה. ואם הזכר הוא ממ"ה דב"ז, תהיה הנוקבא מב"ז דב"ז. (אות קנ"ח).

(רסה) נשמת הבל הייתה משותפת ממ"ה דמ"ה וממ"ה דב"ז, ולכן הנוקבא שלו הייתה ג"כ מב"ז דמ"ה ומב"ז דב"ז. ובו דב"ז דב"ז נתקנא בה קין, כי נשמת קין היתה ממ"ה דב"ז, ונמצא הב"ז דב"ז של נוקבא דהבל שייכת לקין. (אות קנ"ז).

(רסו) כל הקומות שייצאו באצלות נקראים מ"ה הכלול, כי כל האצלות נמשם מ"ה החדש. והאורות והכלים שכבר שמשו בנקודים, ולאחר ביטולם ושבירתם באו ונתקנו באצלות, נקראים ב"ז הכלול. ובבחינת הב"ז נעשה בחינת שמאל ונוקבא לבבחינת מ"ה. כנודע. וע"כ כתף ימין דא"ה הוא מ"ה הכלול וכתח' שמאל דא"ה הוא מב"ז הכלול. (אות קנ"ח).

(רסז) עי' לעיל תשובה רל"ט (אות קנ"ח).

א' חתפ'

חלק ט'ו

תלמיד עשר הספירות בניון הנוקבא

והאחרים דאו"א שנתקבלו בעת שביה"כ, נפלו למקום דחג"ת, והאחרים דישס"ת נפלו למקום תהיה"מ, כמ"ש בחולק ז'. ע"ש. ונודע, שעיר הז"א הוא מתחה ולמעלה, אבל מתחה ולמטה הוא בחינת הנוקבא. ע"ב זו"א מתחה האחרים דאו"א, כי הם נפלו למקוםו, למקום דחג"ת, שהמה היו בחינת הראים שלו. אבל האחרים דישס"ת שייכים אל הנוקבא כי נפלו למקום ד' מלכי תהיה"מ שהם בחינת נוקבא. כנ"ל. (אות קפ"ט ובאו"פ ד"ה בmittah).

רף) עי' לעיל תשובה קע"ה.

רפא) נודע, שע"י עלית ה"ת לעינים שנעשה בנוקדים, נחקרה כל מדרגה לשנים, כי מנקי עיניהם ולמטה לכל מדרגה, דהיינו אח"פ שלת, נפלת ממנה והיתה למדרגה התחתונה, שאח"פ דכתה נקדים נפלו למדרגת או"א, ואח"פ דאו"א נפלו למדרגת ז'ת, כמ"ש בחולק ז', וע"י המ"ן דלו' ונוקודה שקיבלו או"א מיסود דא"ק הפנימי, שהם בחינת זווין, יצאו שם בחינת הסתכבות עיניין דאו"א זה בזה, שהם מוחין דקומה כתר בא"א, והעלו את אח"פ שליהם מז"ת דנקדים ונתחררו למדרגתם בראשיתו דאו"א. ומשם יצאו ז' המלכים וזה אחר זה כמ"ש שם.

והנה מוצא, שע"י המ"ן דזווין שאו"א קבלו מיסוד דא"ק, געשו ב' בחינות: א' שגרמו זוג בין או"א בחינת פב"פ, וב' שגרמו העלאת הכלים דאח"פ לאו"א. ונודע, שאח"פ שווין נולדו ויצאו למקומם, מ"מ השאירו שם בא"א בחינת המ"ן שלהם בסוד העמידה וקיים. ובעת שבירת הכלים דזווין נתבלתי המ"ן דהעמידה וקיים. מאו"א, ונפלו עם הכלים דאח"פ שנתקלו להם עי' המ"ן האלו, וב' בחינות אלו נקראים אחרים דאו"א. והם תלויים זה בזה, כי הכלים דאח"פ לא עלו לאו"א אלא בכח עליית מ"ן דזווין. ולפיכך גם בעולם אצילות, כשוין חוררים ומלטים המ"ן לאו"א, נמצא שפטי

נעשה כותל לו"א מחסדים וכותל לנוקבא מגבורות, ואו נפרשו זה מזה לב' פרצופים נבדלים. עי' לעיל תשובה ס'ז. שנתקALAR זה באורך. (אות קפ"א).

רעה) עי' לעיל תשובה כ"א. (אות קפ"ב).

רעו) עי' לעיל תשובה נ"ב.

רעז) כל בחינת נוספת שבזו"א, שהם מג"ר דרום ולמעלה, עולה לאו"א בסוד מ"ן. ורק בחינת نفس רוח דרום שהוא בו בקביעות, הוא הנשאר למטה בסוד תרדמה. (אות פ"ד).

רעה) זה הכלל, כל מה שבתחthon הוא גוטל מהבחינה שכונגו בהעליו ממנה. ולפיכך, מוחין דחיצניות שהם מוחין דו"ק, דהיינו פנימיות דחיצניות, הוא לוקח מנה"י דפנימיות. דחיצניות דאמא, דהיינו מבחןת נה"י דפרצוף הזה בשbill הז"א. ומוחין דבי הבחינות עי"מ דפנימיות הוא מקבל מג' הפרצופים עי"מ דאמא דפנימית שמחלבים בני' בנה"י שבאו"ו פרצוף ואח"כ מחלבים בני' דחיצניות דנה"י דאמא. ואח"כ חוררים ג' הבחינות פנימיות דז"א, תוך ג' הבחינות פנימיות דנה"י דאמא. כי זה הכלל, שבאורות נמצאים התחתונים באים מתחילה, עי"כ תחילת חוררים המוחין דו"ק, בנה"י דפנימיות דחיצניות דאמא. ואח"כ באים העי"מ דבחינת הג"ר הנקרוא עי"מ דפב"פ, שם באים ב' בחינות דע"מ דפנימיות דאמא מלובשים בנה"י דכל אחד. כנ"ל. (אות קפ"ה).

רעד) נודע, שד' המלכים דחג"ת, הם בחינת המעליה למטה של או"א עלאין דנקדים, ודו' המלכים תהיה"מ הם בחינת המעליה למטה של ישס"ת דנקדים.

חלק ט' לוח התשובה לעניינים בניין הנוקבא א' תחפה

הוא, אשר זו"ן הגדולים נעשו שניהם לו"א בלבד, וו"ז הקטנים נתגלים בקומה שווה עם הו"א, ונעשים שניהם בחינת נוקבא בלבד. דהיינו כמו בדרך הב' דאו"א. וזה מורה שז"א נשאר אחר הגסירה כולם חסד, דהיינו בחינת הסדים מכוסים. כמו א"א עליין, שהם בחינת ס' דצל"ם וחסדים מכוסים כב"ל בחלק י"ג. והנוקבא נушטה ככליה לחסדים מגולמים, כמו בחינת זו"ז הקטנים הדומים לשיטות. ודרד הג' הוא, כי רחל גגדלה ועלתה למעלה ולקחה מקומה של אלה, ולאה געה פגימות אליה. וזה מורה, שהוווג נעשה בחינת רחל, הERICAה להארה חכמה כדמיון התבוננה, ולא עם בחינת אלה שאינה צריכה להארה חכמה כדמיון הבניה שאינה צריכה להארה חכמה, ונפיק נעלמת לאה וגששית פגימות כנודע. וזה אומה לדרך הג' דאו"א הנ"ל.
(א' תשצ"ב ד"ה וכן).

רפה) כי אין המוחין דז"א יוצאים רק על המ"ן דמולא, שהם בחינת מ"ן דצמצום א', ואלו המ"ן הם אמנים מ"ן וכרים, דהיינו יסוד דמלכות דצמצום א', שהם מספיקים רק לו"ז הגדולים, שהם למעלה מבחינת מלכות. אבל הנוקבא רחל, לבחוי מ"ן נוקביין היא צריכה, דהיינו מבחינת מלכות דצמצום א', וע"כ אינה יכולה לקבל המוחין מנה"י אלא, דהיינו מנה"י דישסת', כנ"ל חלק במ"ן דاما הבהאים מ"ן דמולא, להיותם גבורות זכרים מיסוד דמלכות, וע"כ אין לה מוחין דפ"פ שתוכל להזוווג עם זו"א, רק ע"י הארת עטרא דגבורה דז"א במלכות דاما, כנודע, וע"כ בכל משך שתא אלפי שני היא צריכה לקבל המוחין מז"א, ובתלבשותה נה"י שלו, ולא בתלבשותה נה"י דישסת'. אמן בגמר החיקון, תרגלה המלכות דצמצום א' ברדלא", בסוד ראש פנה, ואו תהיה לרות בחינת מ"ן נוקביות דצמצום א', ותוכל להקל במא ולקבל המוחין מנה"י מ"ת, מ"ת דמ"ה ומ"ת דב"ז. והנΚבה כלח ב"ז: בין דמ"ה ובין דב"ז. ודרך הא'

שיעור הקומה שיוצאה על המ"ן האלו שז"א העלה להם, הנה כפי שיעור הוה חורדים ומתעלים גם הכלים דאה"פ שלהם שנפלו לו"ז, ומתחברים לראשיהם דאו"א, כמו שהיה בנוקדים. באופן שעם העלאה מ"ן של הוו"ז נמצאים מתעלים גם האחורים דאו"א. (אות קפ"ט).

(רפב) ממוחין דז"ק דז"א ולמעלה כבר גורמים עליות לכל פרצופי א"ק ואבי"ע. אבל הו"ק עצם דז"א, שם בחינת نفس רוח דורות, הם לפני המוחין הקבועים באצלות שאין להם שינוי בעולם: אשר עתיק הוא כתר וא"א חכמה, וא"א וישוט"ת בינה, זו"א הוא ו"ק. דהיינו לפני הקומות של מ"ה החדש. (אות קפ"ח).

(רפג) הדרך הא' הוא, שאבא ויש"ס נעשו אחד, ואמא ותבונה נעשו אחד. כב"ל (דף תחקמ"ו אות ק"ג) הדרך הב' הוא, שאו"א עליין נעשו שניהם לפרצוף אבא, וישוט"ת נעשו לפרצוף אמא, ומיזוגים שניהם בקומה שווה. כמ"ש (בע"ח שי"ט סוף פ"ח) הדרך הג' הוא, שה התבוננה: עלתה למULAה במקום אמא עלאה והווג דאבא נעשה עם התבוננה, ולא עם אמא עילאה. כמ"ש בע"ח שי"ד פ"ח. ובש"ד פ"ג) ויש להשליל חמיד בחיבורו דאו"א וישוט"ת כל אלו ג' הדרכים הנ"ל. והם נוהגים ג"כ בתחיבור דלאה ורחל לפרצוף אחד. (כמ"ש להלן בתשובה רפ"ד א' תשצ"ב ד"ה ומתחילה).

(רפד) ג' הדריכים הנוגנים בחיבורו או"א וישוט"ת לפרצוף אחד, כב"ל בחשובה רפ"ג. המורים על ג' הבחנות מיוחדות שנעשו בסכת החיבור. הנה הם נוהגים ג"כ בחיבור זו"ן הגדולים עם הקטנים לפרצוף אחד, וגם בהם יש אותם ג' הראות. בדרך הא' נבחן, שז"א ויעקב נשיים פרצוף אחד ולאה ורחל נעשים אחד. והוא מורה שהוכר הוא כולם מ"ת, מ"ת דמ"ה ומ"ת דב"ז. והנΚבה כלח ב"ז: בין דמ"ה ובין דב"ז. ודרך הא'

א' חתפב תלמוד עשר הספירות בניון הנוקבא חלק טו

ואה"כ יצאו ב' ראשים דבר ונוקבא, והיו שניהם משתמשים בכתר אחד. עי' בתשובה ז', (אות קפ"ט. ואור פנימי ד'ה אמרם).

הנוקרא או"א, ואחריהם יצאו הוות'. ואחרי שהג"ר קיבל הארת ע"ב ס"ג, שהורידת המסר מעיניהם לפה, ונתגלה שוב העビות בחיה"ד, שנתעורר מוקדם בבחיה"ב, דהיינו שה"ת ירידת מה"ר ובאה למקומה בפה, כי נתעללו אח"פ למקומם, ואחר שיסוד דא"ק השפיע היל' ונוקודה לפה הוות. אזי יצאו שם על בחיה"ד שבפה ההוא, ע"ס בקומה כתר, כמו"ש שם באורדר. וקומה כתר זה הרי היא שוה לגילתה דא"ק, שהרי גם קומה זו יוצאה על בחיה"ד כמו גילתה דא"ק, ונמצאת שנהתבעו כל ג' הראשים דנקודים לקומה אחת כמו גילתה דא"ק, ולהלבישו אל גילתה דא"ק. כנ"ל.

אמנם אין העדר ברוחני, וכיון שה ראשיים דנקודים יצאו מתחילה וזה תחת זה, ע"כ גם בגודותם שהשיגו לקומת גילתה דא"ק, צריכים ג'כ להתחלק ולקבל המוחין וזה מזה, עד שיצאו זה מזה בעת קטנות. וע"כ נבחן שرك הראש הא' הלביש לגילתה דא"ק, אבל ראש הב' שהוא כתר דנקודים, יצא גם עתה מפה דראש הא', ומלביש משום זה לחג"ת דראש הא' שהוא חג"ת דגילתה, שהוא קומת ע"ב דא"ק. כי ע"ב דא"ק מלביש על חג"ת דגילתה. וכן ראש הג' נולד ויוצא מפה דראש הב' ומלביש על חג"ת שלו, שהוא חג"ת ע"ב דא"ק, והוא קומת ס"ג דא"ק, כי ס"ג דא"ק מלביש על חג"ת ע"ב. כנודע. הרי שהראש הא' הלביש על גילתה דא"ק, וראש הב' על ע"ב דא"ק, וראש הג' על ס"ג דא"ק.

ותדע, שבחינת הגודות נוקדים, אשר ה"ת חורה וירדה מעינים, וכל הרטאות שנעשו ע"י צמצום ב' נתבטלו וחזר הצמצום א' למוקמו בכתילה, נמצא הרצוף נוקדים שחזור ונעשה לבחינת א"ק עצמו. כי כל הבדיקה בין א"ק לאבי"ע, הוא רק בזה

דישס"ת בנוקבא, כמו נה"י דאו"א בז"א, ויהיו שניהם משתמשים בכתר אחד. עי' בתשובה ז', (אות קפ"ט. ואור פנימי ד'ה אמרם).

רפט) עי' לעיל בתשובה ז'.

רפט) עי' לעיל תשובה ז'.

(רפט) נודע, שה"פ אצילות לפי קומות המ"ה שבhem, הם ו"ק לה"פ א"ק, וכל תיקונם הוא שייעלו וילבשו לה"פ א"ק. וצריכים להבין טעם הדבר, لماה תלוי תיקון דה"פ אצילות בדבר התלבשות לה"פ א"ק עד גילתה שלן.

והענין הוא, כי באמת אין עניין תיקון אמרו רק לעניין מה שנתקלבל בשבירת הכלים דנקודים, אבל שם בנקודים בעת יציאת הנגדות נוקדים מטרם שנשבבו, היו ג' הראשים דנקודים מלבושים לג' הרצופים גילתה ע"ב ס"ג דא"ק. וצריכים לזכור כאן סדר אצילות הזדគיות המסר בחיה"ד שברצוף גילתה דא"ק, שמכה הזדគיות לבחיה"ב, יצא פרצוף ס"ג דא"ק. שנודך לבחיה"ב, יצא פרצוף ע"ב דא"ק. ואחר שנודך לבחיה"א, יצא פרצוף הנוקדים בקומה ישס"ת, שהוא בחיה"ב דהתלבשות, ובחיה"א דע비ות, שה"ס ישס"ת שיצא מה"ה דעבויות, שה"ס ישס"ת שיצא מעתינים דס"ג דא"ק הנוקרא עלם הנוקדים כנודע. אמן בנקודים יש דבר נוסף על בחינת הזדគיות המסר לבחיה"א, כי מכח התחברות נה"י דס"ג בניה"י דא"ק, נתחברו ב' ההיין ייחדי, שה"ת שהיא בחיה"ד עלתה ונתערבה בה"ר שהיא בחיה"ב, ושניהם יחד נתחברו בה מסך דנקבי עיניים, שהוא בחיה"ב דהתלבשות ובחיה"א דעביות כנ"ל.

ומתחילה יצא הקטנות דנקודים, מבבחנת נקי העינים בקומה ישס"ת, ויצאו שם ג' ראשיים זה למטה מזה: ראש הא' הוא ישס"ת שמטבור ולמעלה הנבלע בעקבודים, ואינו בחשבון הרצוף נוקדים.

חלק טז לוח התשובות לעניינים בניין הנוקבא א' תחתפג

ונקודה שבספה דנקודים, שעלייהם יצאו כל אלו הגדלות הנ"ל, ונסתכלו על הקומות הנ"ל, והאחורים שלהם, שהם אה"פ שנחטלו לכל קומה, חورو ונפלו, כל ראש לבחי' המעליה למטה שלו, כמו'ש בחלק ז'. ונמצא עתה מובן היטב, שככל עניין התקיקו אין נגמר, זולת שיחורו כל הקומות הנ"ל להלביש הה"פ דא"ק, כמו' שהלביש בעת הגדלות דנקודים מטרם שנחטלו ונשברו. והבן זה היטב, כי בלאדי זה אין שם הבנה בעניין גמר התקיקו השגור בלשון הרב.

עם זה תבין, שהה"פ א' צדיקות כמו שנטקנו מבחינת מוחין הקובעים שביהם הם בחינת ו"ק לה"פ א"ק, כל אחד אל הבדיקה, שכנגרו בא"ק. כי ג' הראשים דאצילות, שם: עתיק, וא"א, ואו"א. הם מקבילים לג' ראשים דנקודים, שהם: ראש א' המלביש מטבור ולמעלה דא"ק, המקביל לעתיק דאצילות. וראש הב' שהוא כתר נקודים, מקבל לא"א דאצילות. וראש הג' שהוא או"א דנקודים מקבילים לאו"א דאצילות. ולפיכך אין תיקון עתיק נגמר אלא עד שילביש לפרצוף גלגולתו דא"ק, ואין תיקון א"א נגמר אלא בהלבשו לפרצוף ע"ב דא"ק, ואין תיקון או"א נגמר אלא בהלבשתם לס"ג דא"ק, שג"פ אלו דומים אל ג' הראשים דנקודים שהלבישו לגע"ס דא"ק. וישו"ת דנקודים צריד להלביש למ"ה דא"ק, שהוא במקום המטבור ולמטה דא"ק, שם עמדו ג' ר' דנקודים בעת קטנות. מטעם שנתבאר לעיל, להיוות בחינת נקודות דס"ג. ע"ש. וזו"ן דאצילות ארכיכם להלביש לב"ז דא"ק במקום הו"ת דנקודים.

שם הוא בחינת ב"ז דא"ק, כנ"ז. עוד שיגיעו לזה יש כאן ג' עליות שהם: נה"י, חג"ת, חב"ד, שככל פרצוף אה"ק עליית נה"י הוא במוחין דחיל הבאים מישו"ת. וצריך שתזכור שג"ר וזה עציק מלביםים כדיוק לג' וזה דנקודים. וג' וזה דא"א מלביםים כדיוק לו"ת דנקודים דהינו לסתה ב"ז דא"ק הנ"ל, שם צרייך

שפרצופי א"ק הם מצמצום א', ובאי"ע הם מן מצמצום ב', כנודע. ונמצא עתה בגדרות נקודים, אחר שנתבטל בחינת המצמצום ב' מהם, הרי חورو ונעשה לבחי' א"ק. והה"פ שלהם הלבישו הה"פ א"ק: געם"ב. כי ג' הראשים דנקודים נעשו לגע"ס דא"ק כנ"ל, ונמצא או"א מלביש על ס"ג דא"ק. אמנם ישו"ת בכלל או בא"א, כי כל התחלקות דא"א וישו"ת היה מפתה שאו"א בבחנים בבחינת הטעמים דס"ג שלא נתערבו עם ה"ת, וישו"ת נבחן שם לנוקדות דס"ג שנתערבו בה"ת מכח התלבשותם במ"ה וב"ז דא"ק. כמו' שהריב לעיל דף שצ"ו את ר' ע"ש. ונמצא עתה בגדרות נקודים, שנתבטל כל בחינת העירוב דה"ת לגמרי, שב אין חילוק בין הטעמים דס"ג לנוקדות דס"ג, ונמצאים או"א וישו"ת שנعواשו לפרצוף אחד.

ועכ"ז, כיוון שהגדלות דנקודים לא נתקיים, כי חור ונתבטל ע"כ נשאר עוד הבחן קצר בין או"א וישו"ת וע"כ יש עוד להבחן שישו"ת נבדל מעט מאו"א ונשאר למטה מטבור דא"ק; כי רק או"א שאין להם חיבור בה"ת כלום מצד سورם מטעמים דס"ג, ע"כ עלו למעלה מטבור והלבישו לס"ג דא"ק, משא"כ שישו"ת נשאר עד מטבור ולמטה במקום ג' ר' דנקודים.

ובאמת שב' הבחנות הנ"ל נוגנים שם. ונמצא, שישו"ת מלביש לג'ר של דנקודים, וע"כ הוא נבחן למ"ה דא"ק, וזה דנקודים הם ב"ז דא"ק, כמו' שהריב לעיל, שישו"ת הוא תגין ומ"ה, וזה הם אותיות וב"ז. והנה נתבארו הה"פ א"ק, על פי שיעורי קומה דעת' דגדלות נקודים: ראש הא' של הנוקודים מלביש לע"ב דא"ק, וראש הב' שהוא כתר, הלביש לע"ב דא"ק, והראש הג' שהוא או"א הלביש לס"ג דא"ק, והראש שנפרש מאו"א שהוא ישו"ת, הלביש לג'ר דנקודים, שם מ"ה דא"ק. וזה דנקודים הלבישו לב"ז דא"ק.

amenem כל הגדלות הנ"ל לא נתקיים, כי מסבת شبיה"כ נתבטלו המ"ז דל'

מהבחינה שכונגדם בא"ק. כי ז"א עולה או מלביש לאו"א אדצילות המלבושים לחג"ת ד"א"א, העומד במקום חג"ת של הרת"ס דז"ת דנקודים, כנ"ל. והשיג הז"א החג"ת של דנקודים. eben ז"א, שהוא הבחינה שכונגדם. וכן ישס"ת עלו וחלבישו אז ג"ר ד"א"א, העומדים במקום חג"ת דנקודים, הרי שגם הם השיגו החג"ת מהבחינה שכונגדם שהוא ג"ר דנקודים שם מ"ה ד"א"ק. וכן או"א עלו או וחלבישו לג"ר דעתיק, העומד במקום ג"ר דנקודים הנחשב לחג"ת דס"ג כנ"ל. ונמצאים שהשיגו החג"ת מהבחינה שכונגדם שהוא ס"ג ד"א"ק. וכן או"א עלה או וחלביש לס"ג ד"א"ק, המלביש על חג"ת דע"ב ד"א"ק, הרי שא"א השיג החג"ת מהבחינה שכונגדם שהוא ע"ב ד"א"ק, וכן עתיק עלה או וחלביש לע"ב ד"א"ק, המלביש על חג"ת דגלגולתא ד"א"ק, הרי שגם הוא השיג החג"ת מהבחינה שכונגדמו שהוא גלגולתא ד"א"ק.

עליה הג' היא במנחה דשבת, שאו עלים כל ה"פ אצילות, כי"א להבחינה שכונגדו ומלבושים לחב"ד שבה"פ א"ק. כי ז"א עולה או מלביש לג"ר ד"א"א העומד במקום החב"ד דז"ת דנקודים כנ"ל, ונמצאו זו"א השיג מדרגת חב"ד דב"ן ד"א"ק. וכן ישס"ת עלו או לג"ר דעתיק, העומד במקום ג"ר דנקודים, שם קומת החב"ד מהבחינה שכונגדם שהוא מ"ה ד"א"ק, כנ"ל. וכן או"א עולים או לס"ג ד"א"ק, שם חב"ד שלום מהבחינה שכונגדם בא"ק. וכן או"א עולה לע"ב ד"א"ק, שם חב"ד שלו מהבחינה שכונגדו בא"ק. וכן עתיק עלה לגלגולתא שם החב"ד שלו בא"ק. הרי נתבאר אידי שע"י ג' העליות עולים כל אחד מה"פ געס"מ"ב אצילות ומלבושים לגעס"מ"ב ד"א"ק.

אמנם עוד אין זה גמר התקוון, כי ישס"ת ציריך לעליות ולהתאחד עם או"א בס"ג ד"א"ק, שזה אי אפשר בזמננו הות, אלא לעיל אחד שיתבטל המצוות ב' למגמי, ויתבטלו כל הפטראות ויסיבו כי"ע להיות אצילות. הנה או יתחברו הנוקודות לאחד

להגיע קומת הוו"ן אדצילות. ונמצאים לפ"ז נה"י ד"א"א, שהם בחינת נה"י דז"ת דנקודים בכללם, וחג"ת ד"א"א, הם חג"ת נקודים, וג"ר ד"א"א, הם הראש דז"ת דנקודים. באופן אם תחולק לו"ת דנקודים לרת"ס שהם חב"ד חג"ת נה"י, הם שיין לרת"ס ד"א"א.

ונמצא שבמוחין דחול, שז"א עולה ומלביש לישס"ח דנקודים שהוא מחוזה ולמטה ד"א"א, נמצאים ה"פ אצילות שכ"א עלה וחלביש לננה"י דה"פ א"ק כל אחד בבח"י שכונגדם. כי ז"א שעלה וחלביש מחוזה ולמטה ד"א"א, הוא נמצא שהשיג בשלמות למדת נה"י דרת"ס דז"ת דנקודים, שננה"י ד"א"א מכונים אליהם. וכן ישס"ת א"א אצילות, שהם בחינת נה"י של הג"ר דנקודים, כי או"א מלבושים לחג"ת ד"א"א המלביש על נה"י דעתיק מחוזה ולמטה, ופה ד"א"א עומד במקומות החזוה דעתיק, וכבר ידעת, שקומת עתיק הוא בג"ר דנקודים, וכיון שישס"ת מלבושים מחוזה ולמטה דעתיק, הרי הם השיגו הנה"י דקומה הכללית דנקודים, שהם הבחינה שכונגדם במ"ה ד"א"ק כנ"ל.

וכן או"א עלו או וחלבישו לג"ר ד"א"א, שקומתו בו"ת דנקודים, שהם בחינת נה"י דס"ג ד"א"ק, כי הג"ר דנקודים נחשבים לחג"ת דס"ג ד"א"ק, וזה לננה"י שלם. הרי שא"א השיגו עתה בחינת הנה"י מס"ג ד"א"ק, שהוא הבחינה שכונגדם. וכן או"א עליה וחלביש לג"ר דעתיק, העומד במקומות ג"ר דנקודים שהם בחינת הנה"י דגלגולתא וג' העלה מטboro ד"א"ק, אמןנה נה"י דע"ב כלולים בנה"י דגלגולתא המלבושים בג"ר דנקודים. וכן עתיק עלה וחלביש אל הס"ג ד"א"ק העומד במקומות חזוה פרצוף גלגולתא ד"א"ק, ונמצא שעלה מקום הטboro ד"א"ק עד מקום החזוה ולמטה ד"א"ק שבוח השלים להלביש בחיי נה"י של הפרצוף שכונגדמו בא"ק.

ובמוחין דמוסף שבת, עלו כל ה"פ אצילות, עלה ב' וחלבישו כ"א את חג"ת

חלק טו לוח התשובות לעניינים בניין הנוקבא א' תחפה

פנימים. ועי' לעיל בתשובה י'. (אות קצ"ג א' תחפו או"פ ד"ה זהה).

רツא) בחינת עיבור ב' דחיזוניות הוא בחינת ט' חדש, משומ שבעיבור א' דחיזוניות היה העיבור דז"א במקומות דא"א, ולא היה כלול רק בו"ק דא"א, אבל עתה בעיבור ב' דחיזוניות, שנכלל בעת עיבورو בג"ר דא"א, הרי נטוש כאן ג' חדש מג"ר דא"א, ויש ט' חדש. אבל עיבור ג' דחיזוניות, אין שם חידוש בחינת ג"ר דעתיק שנכלל בעת עיבורו, כי גם בעיבור ב' בעת שהיה כלל בגין ג"ר דא"א, היה בכלל ג"כ בג"ר דעתיק, כי מכח כפיטת ראש נשברים ב' ראשים דעתיק ו"א חדא. וכל דעתיק, להיווט בחינת הממעלה למטה מפה דעתיק. ועי' נקרא עיבור ז' חדש על שב דעתיק. (אות קצ"ד).

רツב) נתבאר לעיל בתשובה ר"ע' שמוחין דשבת במוסף, עוד אין לו"א אלא בחינת ו"ק פנימים, משומ שעילת המ"ז דז"א והווג נעשה במקומות ג"ר דא"א, שם מקום הראש דישוטה דנקודים ולא נתעל אלא האחורים דישוטה הוה, אבל מהאחורים דאו"א דנקודים, עוד לא נתעל כלום, עד מנוח דשבת שהעיבור נעשה במקום ג"ר דעתיק ע"ש. ונמצא אמן שגם לבחוי אחורים דאו"א הגיע תיקון במקומות נפילתם ע"י יציאת הראש אלה דיש"ס ותבונה כמ"ש בחלק ז', וכן למלכים דחג'ת הגיע תיקון על ידו. ע"ש. אמן תיקון זה שהגיע למלכי דחג'ת ע"י יציאת הראש דישוטה, איןנו אלא בחוי ו"ק וחיזוניות, כי ישוטה הוא ו"ק דאו"א. ו מבחינה זו גם כאן במוסף שבת, הגיע תיקון של ו"ק וחיזוניות הנקרה בחוי עולמות, אל ז"א ע"י השלמת אחורים דישוטה דנקודים. וזה

עם הטעמים דס"ג, שאין עוד מה שיבידיל ביניהם. כן"ל, ואו יعلו גם ישוטה מג"ר דנקודים, ויתהברו עם או"א וילבשו לס"ג דא"ק. ואו יהיה גמר תיקון. (א' תשצ"ז ד"ה ועם זה, בכל החמשך).

(רפט) אין יעקב ורחל יוצאים מהנוקבא אלא בominator שיש לה מוחין היוצאים במקומות או"א דע"ב דמולא, אשר או מתקנים גם האחורים דאו"א באלו המוחין שהם יעקב ורחל, שייעקב מתקן מוחין דאבא, ונודע, שבחרוזת הנוקבא מוחין דאמא. ונודע, יעקב ורחל המוחין דאבא, הנה או אין האחורים דאו"א שהם פב"פ עם הז"א, כבר אין לה מוחין אלו דאו"א אלא שהוא מקבל המוחין מז"א מתרוך הוווג הנעשה בראש הז"א על מלכות דאמא, הנה או אין האחורים דאו"א שהם יעקב ורחל יכולם לקבל ממנו שם חיקון, כי אינם מתקנים רק במוחין היוצאים בא"א, כאמור. (אות קצ'ז. וא' תחג' ד"ה וזה. ואו ר"ת. ובאו"פ שם ד"ה יעקב).

(רץ) נודע, שז"א שורשו בד' מלכים דחג'ת דנקודים. שהם יצאו ממוחין דאו"א דנקודים. והנוקבא שורשה בד' מלכים תנהי"מ דנקודים שייצאו ממוחין דישוטה דנקודים. ולפיכך אין בחוי מוחין שלמים לז"א דנקודים, אלא בעת שעולה לעיבור לישוטה שם במקומות ג"ר דעתיק, ונולד למקום ג"ר דא"א, שוחה בשבת במנחה, כי או נמצא העיבור שלו במקומות או"א דנקודים. כי ג"ר דעתיק הם במקומות או"א דנקודים. וכשנולד ממש, נמצא מלביש לג"ר דא"א שם במקומות ד' מלכי דחג'ת דנקודים, ואו המוחין ז"א כהכלתם. משא"כ בשבת במוסף, שאו העיבור הוא במקומות ג"ר דא"א, שם מקום יישוטה דנקודים, וכשנולד בא לחג'ת דא"א שהם במקומות תנהי"מ דנקודים, שallow המוחין אינם יצאו רק בחינת ו"ק דנקודין. כי יישוטה הוא ו"ק קלפי או"א, והוא צריך אל המוחין היוצאים בא"א דנקודים. ועי' נבחן או שבחינת המוחין המוחיסים לו"א עצמו, אין לו או אלא ו"ק

נעשה הוגג דג"ר דא"א במקום ג"ר דעתיק על המ"ז דדקנא, כי הדיקנא נעשה או לבחני פנימים ומ"ז, כנ"ל בחלק י"ג. וע"י כפיפת ראש, נעשה הוגג זהה גם במקומות או"א שם בג"ר דא"א דקביעות עתה, ומוגדים גם או"א על המ"ז דמלין, בסוד זוג דחיך וגורון. ועד"ז ע"י כפיפת ראש דאו"א למקום ג"ר הקבועים שלהם, שהוא במקומות חגית דא"א שם עומדים עתה ישוטית וו"ז שעלו שמה, נעשה אותו הוגג גם בישוטית וחגית דא"א, ואו מקבלים ונכללים הוגג ג"כ בזוג הזה, והנוקבא מקבלת טפה דעתך דמלוא המורידה הה"ת מעינים שללה ומעלה את האח"פ, ונשלמים השלשים התחתונים דעתך שללה, ונפרדת מז"א, ובזה השיגה פרצוף של הרואי לקבל את"כ המוחין דפב"פ ע"י ז"א. וזה נבחן לבניין ע"י או"א, כי הנוקבא מצדה עצמה אינה ראי לקבל המוחין הנ"ל ע"י כפיפת ראש דאו"א דעתך דמלוא, כי המ"ז דמלוא הם בח"י מ"ז זקרים, שرك אמא יכולה להקלל בהם להויה בחינה טיר, שמצוין א' כל הטיר כולם הם זקרים ואין בהם שום נוקבויות. וע"כ יכולת אמא לקבל המ"ז זקרים דדקנא, אבל מלכות, שהיא בחינת נקבה גם מצטצום א', אינה ראויה כלל להקלל במ"ז אלו אלא שזריכה למ"ז דמלכות, ומילכות מצטצום א' אינה גנית עד לע"ל. כנודע. אלא מכח התכללות הור דא"א בנצח שלו, נעתה הנוקבא כמו מלכות דז"א, וע"כ היא ראוייה לעלות עם זו"א לחגית דא"א, ולקבל המוחין דא"א דעתך דמלוא ע"י כפיפת ראש שלהם למקוםם, כנ"ל. ולפיכך היא נבחנת שכלי בניין פרצופה בא לה לא בדרך המדרגה, אלא ע"י בניין או"א. והבן זה היטב.

(רצ) ע"י בתשובה ז'

(רצ) ע"י בתשובה ז'.

אמרו שהמוחין אלו הם להולדת עולמות, שפירשו ו"ק וחיצוניות. אמונם מבחינת ד' המלכים תנהי"מ, שכל תיקון נשלם בתכלית ע"י הראש דישס"ת הזה, הרי הז"א יכול להולד בחייבת נשמות. באופן, שמ"ש שהמוחין הם להולדת נשמות, הם המוחין דנסמות של ד' המלכים תנהי"מ דנקודים. ומ"ש שהם להולדת בחינת עולמות, הם מבחינת ד' המלכים דחגית דנקודים. (אות קצ"ג. ואות קצ"ז. א' תתי"ז ד"ה וזה).

(רצ) לא יצירר שייהי נה"י דאמא בלי נה"י דאבא. כמ"ש הרוב תק"ג אוטו קני"ו ע"ש. ומ"ש שנה"י דאמא בלבד מתלבשים בהנוקבא היינו נה"י דאמא ממוחין דמלוא דעתך. שאו אמא יכולה ב"ג, דהינו ב"ג דאבא וב"ג דאמא. ובחינת הב"ג דאבא נבחנים שם באים בניה"י דאבא. (אות ר"ז).

(רצ) הם נעשו לאחד מבחינת המוחין דחית, מאו"א. אבל ממוחין דיחידה עוד לא נעשו לאחד, כי אז במנחה אין לו אלא בחינת מוחין של נשמה דיחידה. (א' תתי"א ד"ה ואין).

(רצ) כי הארת מרדי היא יסוד דאבא המPAIR בזמן שניה"י דאבא מתלבשים בנוקבא, ונודע שבמוחין דפב"פ אין המוחין דנקבא באים מאו"א, ואין הם מלבושים בניה"י שלהם, אלא שבאים ממוחין דז"א ומלבושים בניה"י דז"א וע"כ אין שם הארת מרדי. כנ"ל. (אות ר"ז).

(רצ) זה נעשה ע"י עלית נה"י דא"א לחגית דא"א, וחגית דא"א לג"ר שלו, וג"ר שלו לג"ר דעתיק. ונמצא אז, שז"ו"ז שהיה בניה"י עלו עתה עם נה"י דא"א לחגית שלו במקומות ב' כתפים. ואו"א העומדים בחגית עלו עתה עם החגית דא"א לג"ר שלו. ואו